LEGENDELE LUMII PĂMÂNTENE

1 - DESTINUL LUI ADHARA

LICIA TROISI

Cuprins

Titlu
Prolog
Partea întâi - Fata din luncă
1 - Trezirea
2 - Amhal
3 - Căutarea
4 - Numele
5 - Răul
6 – Regina şi Prinţul
7 - Chipurile lui Amhal
8 - Răspunsuri
9 - Oficianta Supremă
10 - Confesiuni
11 - Întâlnirea
12 - Indicii pentru o viaţă nouă
Parte a doua - Doamna de Companie
13 - Familia Regală
14 - Amina
15 - Prietenii
16 - Întoarcerea
17 - Eroul
18 - Rapoarte noi
19 - O zi specială
20 - Templul
21 - Observatorii
22 - Confuzie
23 - Nori la orizont
Partea a treia - Soarta lui Adhara
24 - Doliu
25 - Începutul sfârşitului
26 - Către Damilar
27 - Haos
28 - Dincolo de limite
29 - Arestarea
30 - O afacere nebună
31 - Evadarea
32 - Începutul
33 - Sfârşitul tuturor lucrurilor

34 - Adevărul
Epilog
Harta Lumii Pământenet
Locuri şi personaje
Biografia autorului
De acelaşi autor
Copyright

Licia Troisi

Legendele Lumii Pamântene

Cartea I

Soarta lui Adhara

Tradus din italiană de Agathe Sanz

POCKET jeunesse

Pentru Melissa și întreaga echipă de la Lands and Dragons

Prolog

Omul în negru mergea încet. Se mişca cu încredere pe străzile pustii ale oraşului, cu gluga pe faţă, cu haina atingându-i cizmele. Umbră printre umbre, el intră fără ezitare pe o alee. Fusese atent când fusese în recunoaştere cu câteva zile mai devreme.

Intrarea era anonimă: o uşă de lemn, surmontată de o boltă din piatră. Nu avea nevoie să se uite la simbolul gravat pe cheia de boltă ca să ştie că ajunsese.

A făcut o pauză pentru un moment, conştient de faptul că ceea ce era pe cale să facă nu îi fusese ordonat. Adevărata lui misiune era în altă parte.

— Găsirea lui este extrem de importantă, înţelegi?, a spus Kryss, ultima dată când l-a văzut.

— Ştiu, a răspuns el pur şi simplu cu capul înclinându-se.

— Atunci nu-ţi vei da un moment de răgaz înainte de a reuşi, şi nu vei lăsa pe nimeni să-ţi stea în cale.

Kryss şi-a încheiat propoziţia cu o privire piezişă, astfel încât omul în negru să fie liber să mediteze la această tăcere şi să-i înţeleagă pe deplin semnificaţia. Dar nu era genul de persoană care să fie intimidată de atât de puţin.

«S-ar putea să funcţioneze cu cei care te venerează ca pe un zeu, dar nu cu mine.»

După un scurt salut, s-a dus la uşă.

— Aminteşte-ţi pactul nostru, a spus Kryss înainte de a trece pragul.

Omul în negru a îngheţat.

— Cum aş putea să uit? s-a gândit el.

Şi acum era la uşa aia. Ar putea să se răzgândească şi să plece. Întoarce-te pe drumul cel bun şi întoarce-te la misiunea ta.

«Eşti într-adevăr gata să faci asta pentru a-ţi atinge scopul?», s-a întrebat el, în timp ce ochii îi zăboveau pe venele lemnului. Nu trebuia să caute răspunsul pentru mult timp. A inhalat adânc, şi-a scos sabia şi a lovit uşa.

O pivniţă circulară mare, cu un plafon ridicol de coborât, cu vedere la o serie de uşi închise. Văzând-o şi-a spus: «Aceasta este o locuinţă temporară, ai răbdare. Pentru moment, ne asigură discreţia de care avem nevoie cu disperare. Mai târziu, când vom face progrese bune în planul nostru, vom avea grijă să găsim o cameră mai demnă de noi. »

Spaţiul fără ferestre al subteranului era iluminat de torţe ataşate de pereţi. Mirosul de mucegai amestecat cu mirosul mai înţepător de fum. Bărbaţi îmbrăcaţi în alb rătăceau dintr-o cameră în alta. Pe feţele lor, măşti de bronz închise, străpunse cu două găuri simple pentru ochi. Din spatele uşilor închise veneau gemete, şi o psalmodiere hipnotică lentă. Miros de sânge şi magie, indicii de moarte. În această tăcere încărcată, doborârea uşii a răsunat cu violenţa unei explozii. Observatorii cei mai apropiaţi de uşă nici măcar nu şi-au dat seama ce se întâmplă. Omul în negru i-a străpuns cu o singură mişcare amplă a sabiei. Hainele albe s-

au colorat în roşu, măştile de bronz au căzut la pământ cu un zornăit sinistru. Dedesubt, feţele distorsionate a doi sublocotenenţi ai Academiei şi cea a unui ministru.

Ceilalţi au avut timp să se pregătească. Cei înarmaţi şi-au scos săbiile pentru a se apăra, dar cei mai mulţi nu aveau altă cale de ieşire decât să fugă în ascunzătoare.

Omul în negru părea invincibil. Niciunul dintre adversarii săi nu era la standardele lui. În timpul lungilor săi ani de rătăcire, a avut ocazia să se confrunte cu mulţi alţi formidabili, după cum reieşea din multiple cicatrici.

«Acesta este modul în care moliciunea este adusă de o perioadă de pace», s-a gândit el cu dispreţ.

O uşoară călcătură în spate. Fără să se întoarcă, omul a rostit cuvintele cu voce scăzută, iar o sferă de argint l-a învăluit. Pumnalele îndreptate spre el au ricoşat de pe suprafaţa elastică a barierei.

— Un magician... a şoptit cineva cu groază.

Omul în negru zâmbeşte fioros.

Adrass a încuiat uşa. Aerul părea să nu mai găsească calea între plămânii lui şi exterior.

S-a dus la uşă şi şi-a lipit urechea de ea. Ciocniri de săbii, ţipete, bufnitura cadavrelor care cad la pământ.

Ce s-a întâmplat? Au fost descoperiţi?

Fără să vrea, au început să-i clănţăne dinţii. «Nu. Nu», şi-a spus el, pentru a lupta împotriva terorii care îl invada. A trebuit să se agaţe de ceea ce fusese învăţat de când s-a alăturat Congregaţiei.

«Dacă sunteţi descoperiţi vreodată, încercaţi să ne salvaţi munca. E singurul lucru care contează. Lucrăm pentru un obiectiv mai înalt, un proiect mai mare decât noi, nu uitaţi.»

Cuvintele Observatorului. Adrass şi-a înghiţit saliva. «Salvează-ne munca.»

A fugit cu un pas hotărât spre rafturi sprijinindu-se de unul dintre pereţii camerei mici. S-a uitat prin vechile pergamente acoperite cu note strânse, extrase din scrierile sale fine şi elegante. Le-a băgat pe unele într-un sac de piele şi le-a sfâşiat pe celelalte. Apoi a scotocit printre borcane şi filtre, printre bulbi şi ierburi. Ani de muncă. Cum alegi în câteva minute ce trebuia salvat din truda vieţii tale?

Un geamăt i-a atras atenţia asupra mesei din centrul camerei.

Iată ce să salveze: creatura. Merita s-o ia. Ea conta mai mult decât vieţile lor mizerabile, mai mult decât studiile lor stupide.

Ţipete de fete de cealaltă parte a uşii.

— Nu! Le omoară şi pe ele!

Adrass s-a apropiat de masă, a dezlegat legăturile de piele care ţineau creatura şi a eliberat-o. A luat-o de umeri, forţând-o să se ridice.

— Trezeşte-te, haide, trezeşte-te! i-a ordonat, plesnind-o.

Dar ea a rămas inertă în braţele lui, cu ochii pe jumătate închişi.

În spatele uşii, zgomotele erau mai multe şi din ce în ce mai violente.

Inima lui Adrass era ambalată.

— Voi muri, dar munca noastră nu se va pierde. Voi muri, dar munca noastră nu se va pierde...

El a repetat ca o mantră litania pe care o învăţase când a devenit Paznic.

«Dacă ai colabora!» s-a gândit cu neplăcere. De ce nu s-a trezit creatura?

A împins-o brutal jos de pe masă şi ea s-a ghemuit pe podea, nemişcată. Abia şi-a mişcat buzele.

Adrass a luat un ulcior plin cu apă şi l-a turnat peste ea. Ea tresări.

— Perfect, e bine, foarte bine... ascultă-mă.

A ridicat-o de umeri şi a privit-o drept în ochi. Ea a lăsat ochii în jos. Poate era prea devreme... A alungat acest gând din mintea lui.

— O să te duc undeva, bine? ascultă-mă!

O licărire vagă de înţelegere s-a aprins în privirea creaturii.

— Asta-i bine, aşa e.

O detunătură în spatele uşii. Adrass se cutremură. A apucat-o de sub subsuori şi a târât-o afară.

Reuşeşte să ajungă la butonul de pe perete. Un panou din perete s-a mutat, dezvăluind un tunel îngust.

— Încearcă să te ridici, te implor... a şoptit în timp ce se apleca să intre în pasaj.

Creatura gemea, dar în cele din urmă a reuşit să se mişte.

— Foarte bine, ţine-o tot aşa...

A început să urmeze zidurile acoperite cu muşchi. În spatele lui, creatura se mişca dureros. Zgomotele de luptă s-au diminuat treptat, iar inima lui Adrass şi-a încetinit pulsul pentru o clipă.

«Pot s-o fac, pot s-o fac... »

— Acolo! a ţipat când s-a întors la prima intersecţie.

Dintr-o dată a dat într-un zid.

— Iată-ne, iată-ne, spune el, mai mult pentru el.

A împins o cărămidă cu o mână tremurândă şi în faţa lui a apărut o cameră mică. Creatura a lăsat să scape încă un scâncet. Când i-a atins obrazul, a observat că era ud. Plângea. Inima i s-a strâns, dar a reluat imediat, amintindu-şi cuvintele Observatorului: «Creaturile sunt obiecte preţioase. Ele sunt instrumentele salvării noastre şi aşa trebuie să le consideri. Dar nu te gândi la ele ca la oameni; nu sunt. Aşa că înlătură mila şi afecţiunea pe care ai putea fi tentat să le simţi: acestea sunt doar obstacole în îndeplinirea misiunii noastre. »

— Acum taci, bine?, a spus el sec. Stai aici şi aşteaptă-mă. Nu va dura mult.

Creatura a dat din cap slab.

— O să vin să te iau. Voi bate, două lovituri puternice şi una slabă. Aşa. Te-ai prins?

Ea a făcut semn că da.

Adrass a zâmbit.

— Este în regulă. Orice s-ar întâmpla, nu pleca de aici.

A închis uşa şi a ascultat. Nici un sunet. Creatura poate că a înţeles... S-a odihnit puţin. Acum ar putea muri în pace. Cine ştie, poate că doar fiinţa patetică care zăcea acolo îi va salva? În orice caz, şi-a făcut datoria. S-a întors.

Omul în negru nu s-a oprit de la nimic. Nu se mai dezlănţuise de ani de zile, din acea zi îndepărtată când l-au capturat şi în care el l-a întâlnit pe Kryss. Senzaţia corpului său

mişcându-se exact, durerea uşoară a muşchilor sub stres, mirosul de sânge... toate l-au ameţit, i-au dat un sentiment de plenitudine.

I-a ucis pe toţi, fără discriminare. Soldaţi simpli şi oameni ai puterii, tineri şi bătrâni, fetele, mai ales fetele. În cele din urmă pentru ele venise. Lucruri sărace în mâinile acestor vrăjitori nebuni. Pentru o clipă, s-a gândit că le face o favoare.

«Aceasta este lumea pe care ai ajutat să o creezi, Maestre. Poate că în sfârşit ai făcut ceea ce trebuia în acea zi părăsind-o.»

Apoi a spart ultima uşă. Cu braţele încărcate cu cărţi vechi şi pergamente, cu degetele tremurând, stătea Observatorul, liderul acestei congregaţii de nebuni.

Omul în negru a avansat încet. Sabia lui a lăsat o urmă lungă de sânge în urma lui.

— Un singur om?, a spus Observatorul, incredul.

— Un om singur, i-a replicat celălalt cu un zâmbet crud.

Observatorul s-a retras, sprijinindu-se pe perete.

— Cine te trimite?

— O Persoană. Oricum, chiar dacă ţi-aş spune cine e suveranul meu, n-ai înţelege despre cine vorbesc.

Observatorul a rămas tăcut.

— Încercăm să salvăm Lumea Pământeană!, a exclamat el, în cele din urmă. De ce nu vrei să înţelegi? Tot mai ai încredere în bâlbâielile bătrânului ăluia nebun? Fără noi, va fi haos, moarte!

— Nu-mi pasă de haos şi de moarte. Şi cu atât mai puţin pentru a salva această lume.

În ciuda măştii care-i ascundea faţa, bărbatul în negru a perceput spaima Observatorului.

— Eşti nebun.

— Poate.

O singură lovitură de sabie, iar Observatorul s-a prăbuşit la pământ.

Congregaţia Observatorilor a încetat să mai existe.

PARTEA ÎNTÂI

FATA DIN LUNCĂ

1

CEAS CU ALARMĂ

Căldură. Ceva înţepător în spate, şi, de asemenea, ceva umed. Peste tot, un univers roşu, şi mereu, durere, peste tot.

Şi apoi percepţia unei mâini, undeva. Creatura şi-a mişcat degetele slab şi le-a simţit inundate de o căldură blândă. Încet, a deschis ochii. Albul orbitor a înlocuit roşul. Şi toate simţurile ei s-au trezit brusc. Un zumzet insistent, un zgomot blând, constant, şi apoi un miros de pământ şi iarbă, senzaţia umedă de rouă în spate. Era prea mult. Creatura s-a simţit copleşită.

Şi-a bătut pleoapele şi a reuşit cu un efort să se întoarcă pe o parte. Mişcarea i-a făcut toţi muşchii din corp să plângă şi să-i taie respiraţia. În mijlocul albului, a apărut curba unui braţ palid întins pe iarbă şi o pereche de picioare slabe, pipernicite şi palide, de asemenea abia acoperite de o tunică pătată.

«Unde sunt?»

Întrebarea a apărut în conştiinţa ei, simplă şi teribilă. Nu a putut răspunde. S-a uitat la mâna ei scăldată de razele soarelui. Culorile au căpătat treptat claritate. Rozul lăptos al pielii ei, verdele orbitor al ierbii, nuanţa ambiguă a cămăşii pe care o purta.

«Cine sunt eu?»

Încă nici un răspuns. O menghină îngheţată îi strângea tâmplele. Şi-a atins pieptul, unde inima ei i-a punctat suferinţa. Sâni mici şi fermi.

«Sunt femeie.»

Această conştientizare nu i-a adus nici un confort. S-a uitat în jur. Cerul era albastru, fără nici măcar un nor. Pajiştea din jurul ei părea nelimitată; ici şi colo, albul timid al unei margarete, roşul obraznic al unui mac.

Nu era nimeni acolo.

A încercat să-şi sondeze amintirile, să cheme un nume, o faţă, un indiciu care să o ajute să înţeleagă. Nimic.

Simţea durere lângă şold, unde laterala ei atingea pământul, ca şi cum ceva se înfigea în carnea ei. Nu fără dificultate, ea a strecurat mâna la locul dureros. Un obiect alungit, destul de tare la atingere, era ataşat la talie de o bandă dintr-un material pe care nu l-a putut identifica.

«Vei avea grijă de el mai târziu, pentru moment te ridici», i-a impus o voce interioară. Şi-a pus palma pe iarbă. Abia atunci a observat haloul roşiatic care îi înconjura încheietura mâinii. L-a atins cu un deget, dar l-a îndepărtat imediat. Rana ardea teribil. Şi avea acelaşi semn pe cealaltă încheietură.

«Nu contează, trebuie să te ridici», a insistat vocea.

A apăsat cealaltă palmă pe pământ. Muşchii braţelor ei gemură din nou, precum şi pe cei ai picioarelor când au adus-o înapoi. Şi-a strâns dinţii, în timp ce gemetele înăbuşite i-au

scăpat de pe buze. Cu preţul unui efort uriaş, a reuşit să se ridice. Gâfâia cu fiecare efort. Ea luă notă că gleznele ei erau, de asemenea, marcate cu halouri roşii.

«Piele crudă. Înseamnă ceva. »

Dar nu ar fi fost în măsură să spună ce.

A reuşit, ameţită, să se ridice. Era în mijlocul unei pajişti, dar nu ştia cum a ajuns acolo, sau unde era. Şi nici măcar nu ştia cine era. Şi-a examinat sânii, braţele, picioarele. Chiar era corpul ei? Nu l-a recunoscut, era străin pentru ea. Purta o tunică lungă pătată cu iarbă şi sânge. Nimic altceva. În jurul taliei, fâşia de pânză pe care o văzuse cu un moment mai devreme, şi obiectul alungit atârnând de ea. Avea un mâner, pe care ea a pus o mână ezitantă. Degetele l-au scuturat, l-au ridicat. Ceva a ieşit cu un scârţâit uşor şi a strălucit sub soare. Fata s-a uitat şi a studiat obiectul. Mânerul era cald, maro şi se potrivea perfect cu mâna ei. Partea sa inferioară era făcută dintr-un material diferit, strălucitor şi rece la atingere. Avea o formă sinuoasă şi era decorată cu semne ciudate, pe care nu le putea descifra. Îşi trecu degetul arătător peste muchia părţii reci şi imediat simţi o durere uşoară. L-a îndepărtat şi a văzut că era străbătut de o linie roşie subţire. O licărire i-a străbătut mintea.

«E un pumnal.»

Obiectul pe care tocmai îl scosese din teacă era folosit pentru a răni şi a se apăra, ştia instinctiv. Dar, în viitorul apropiat, nu-i era de ajutor. L-a pus înapoi la locul lui şi s-a uitat din nou în jur. Pajiştea părea infinită.

«Poate că nu este nimic altceva?» îşi spuse ea cu durere chinuitoare.

Apoi a văzut o bandă subţire mai închisă, în partea de jos, chiar în faţa ei. Copaci?

«Acolo trebuie să mă duc.»

S-a întrebat de ce şi, din nou, nu a putut găsi un răspuns. Ştia doar că trebuie s-o facă. A avansat cu prudenţă. Era ca şi cum n-ar fi mers niciodată. Muşchii picioarelor şi spatelui ei au protestat, şi aproape şi-a pierdut echilibrul. Poate că trebuia să se aşeze.

«Mă aşez şi aştept să vină cineva.» Acest gând a consolat-o şi, pentru o clipă, s-a gândit că este lucrul corect de făcut.

Dar o voce îngheţată a intervenit imediat în interiorul ei: «Nimeni nu va veni.»

Apoi fata a întors ochii spre linia verde şi a început să meargă mai departe, pas cu pas, nesigură. În jurul ei, florile şi-au înclinat capul în briza uşoară a vântului, iar iarba s-a umflat. Nu s-a lăsat distrasă. În mijlocul neantului în care era mintea ei aruncată, a terorii chinuitoare care a învăluit-o, ea avea acum un scop şi trebuia să-l urmeze.

Copacii s-au desfăşurat în faţa ei, crescând din ce în ce mai sus pe măsură ce se apropia. Trunchiuri maro, ramuri întinse spre cerul albastru şi frunze cu o formă ciudată, de un verde mat. S-a uitat la ei cu ochii mari, în timp ce paşii ei au devenit mai siguri. Când a reuşit în sfârşit să atingă unul, s-a lăsat să alunece încet pe trunchiul lui dur, cu un zâmbet de uşurare. Tunica ei, ţinută doar de centură, a rămas prinsă în scoarţă, descoperindu-i picioarele. «Acesta este numele, centură», spuse vocea.

A observat cât de departe a ajuns, incapabilă să evalueze distanţa. Nu şi-a putut aminti cum era măsurat spaţiul, sau modul în care curgea timpul. Descurajarea o invadează. Ceva umed a început să-i curgă pe obrajii, şi când i-a atins, a simţit că erau umezi, ceea ce a întristat-o chiar mai mult. S-a predat disperării, iar lacrimile i-au trasat mici cercuri întunecate pe tunică. Şi-a şters faţa cu spatele mâinii şi a dus-o la gură. Era sărată.

«Durerea are gust de sare», spuse ea.

Când s-a trezit, lumina se schimbase. Era chihlimbarie, roşiatică şi nu mai era orbitoare ca atunci când traversa lunca. Era, de asemenea, mai rece. Adormise fără să-şi dea seama.

A încercat din nou să-şi sondeze memoria. Poate că somnul a înviorat-o? Dar nimic. Şi-a amintit exact doar experienţele pe care le-a avut de când s-a trezit pe această pajişte. Înainte, nu era decât confuzie. Frica o cuprinde, îngheţată şi insinuantă. O mai chinuia şi altceva. Un fel de arsură interioară, un sentiment de uscăciune în gură şi gât. Urechile ei încă percepeau sunetul moale şi constant, mai intens decât atunci când s-a trezit.

«Trebuie să mă duc la zgomotul ăla.»

Să se ridice a fost mai puţin dureros de data asta. Acum ştia să meargă şi s-a lansat cu puţină încredere, concentrată pe mişcarea constantă a picioarelor, pe foşnetul frunzelor uscate de sub picioarele ei.

În cele din urmă, a văzut o panglică lungă de argint printre trunchiurile copacilor, orbitoare, pătată cu reflecţii roz ale soarelui la apus. S-a repezit spre părâu, şi-a scufundat faţa în el şi a băut lacom.

«Mi-a fost sete», concluzionează ea, savurând cu încântare apa de gheaţă care îi venea pe gât, stingând focul care o chinuia. A deschis ochii. Părul negru şi albastru s-a învârtit în jurul ei în ritmul curentului. Părul ei. Şi-a scos capul din apă şi a respirat adânc. I-a venit o idee. S-a uitat în jur şi s-a grăbit să găsească ceea ce căuta, nu departe de locul unde era. A evaluat calea de urmat: ar trebui să sară peste o serie de pietre şi să înoate un pic spre mal. Ar putea s-o facă.

De data asta a fost mai uşor decât se aştepta. Corpul ei a găsit imediat o modalitate de a trece de la o piatră la alta, şi a ajuns rapid la bucla pârâului unde un cerc de pietre crea un bazin natural. Avea soarele pe spate şi băltoaca forma o suprafaţă albă reflectorizantă. S-a aplecat peste ea, ezitantă, curioasă şi speriată de perspectiva unei feţe necunoscute reflectate în ea. Sau poate această viziune i-ar debloca memoria?

Şi-a mişcat încet capul deasupra apei. Păr neted, negru, presărat cu câteva fire albastre intense, înconjurau o faţă emaciată. O frunte înaltă, obraji rotunzi, o gură mică şi bine desenată, cu buze roz, care contrastau cu paloarea pielii sale. Un nas drept, sprâncene subţiri. Aşa cum se temea, era faţa unui străin. O umbră i-a trecut pe frunte şi ochii i s-au întunecat.

«Aşa se manifestă frica de pe faţa mea», îşi spuse ea.

Dar cei mai remarcabili erau ochii ei. Mari şi migdalaţi, erau unul de un negru intens, celălalt de un violet luminos, clar, aproape deranjant. Puţini oameni aveau ochi de două culori diferite: acest lucru, pentru un motiv necunoscut, ea şi l-a amintit. Era o veste bună. Ar fi cu siguranţă uşor de recunoscut, cu această caracteristică.

S-a ridicat şi şi-a adunat curajul.

«Trebuie să mă mişc.»

Încă unul dintre acele ordine interioare cărora nu le ştia sursa, dar pe care ea s-a bazat orbeşte. A simţit confuz că trebuia să profite de aceste certitudini ciudate care-i treceau prin minte din timp în timp. Ele erau cele care au ajutat-o până atunci.

A preferat să urmeze curentul în cazul în care i-ar fi fost sete din nou. Şi apoi a simţit intuitiv că dacă vrea să cunoască pe cineva, cineva care ştia cine este sau cel puţin să o ajute, trebuie să urmeze cursul.

Soarele şi-a descris arcul pe cer, invizibil deasupra vârfurilor copacilor. Lumina chihlimbarie a devenit roz, apoi s-a făcut albastru pal. Pentru câteva momente scurte totul a devenit violet, iar noaptea a căzut încet, cu procesiunea sa de întuneric.

Fata nu ştia cât de departe a călătorit. Ştia doar că e întuneric şi ea era extenuată. Trebuia să se odihnească.

S-a căţărat într-un copac, supunându-se instinctelor ei. S-a aşezat pe o ramură şi s-a sprijinit cu spatele de trunchi. Muşchii ei erau inflamaţi, dar era o durere diferită faţă de atunci când s-a trezit. Doar oboseală.

S-a uitat în sus. Copacii au dezvăluit un pătrat de cer negru, presărat cu zeci şi zeci de mici lumini albe pâlpâitoare. Aerul mirosea bine, un miros umed şi proaspăt, şi ea era mângâiată. În jurul ei, sunetele zilei au făcut loc unor sunete noi: un huruit prelung în depărtare, mişcarea ascunsă a unui animal în tufişuri, fluieratul uşor al unei insecte... Nu i-a fost frică. Viaţa de noapte a pădurii, discretă şi precaută, nu avea nimic care s-o sperie. Se temea mult mai mult de goliciunea absolută a minţii ei, de neantul din care părea că s-a născut. A văzut luna, albă şi uriaşă, ridicându-se în spatele cortinei copacilor, şi a simţit cum inima ei se umple cu un sentiment trecător de pace. O pasăre destul de mare, cu un cioc subţire, incovoiat, a zburat rapid în spaţiul dintre ea şi lună. A ascultat cântecul ei sumbru, şi i-a urmărit zborul în măsura în care a putut. A adormit încercând să-şi amintească numele ei.

În următoarele zile a mers fără încetare. Timpul era cântărit de soarele ce răsărea şi apunea pe urmele sale, şi de nevoile corpului său. Prima dată când i-a fost foame, stomacul ei a fost cel care a ghidat-o spre fructele roşii care atârnau de tufişuri. Îşi umplu gura şi mai alege câteva pe care le ia cu ea. Şi-a înfăşurat picioarele în benzi lungi de ţesătură rupte din tunica ei, care se scurtase considerabil. Dar, în ciuda distanţei pe care a parcurs-o, pădurea din jurul ei era aceeaşi şi nu văzuse umbra nici unuia dintre semenii ei.

«Poate că lumea este doar o pădure imensă?»

Şi într-o zi, voci. Confuze, distante. Fata a fugit spre ele ca şi cum ar fi urmărit un miraj, indiferentă la ramurile care au pălmuit-o şi la mărăcinii care i-au zgâriat picioarele.

A ajuns brusc într-o poieniţă şi s-a trezit faţă în faţă cu ei: alte fiinţe, mai tinere decât ea.

«Copii», i-a sugerat vocea ei interioară. O fetiţă, şi doi băieţi, unul mare şi unul mai mic. S-au uitat unul la altul, uimiţi, pentru un timp care i s-a părut infinit.

«Vorbeşte cu ei. spune ceva. Cere ajutor. »

Ea a mers câţiva paşi şi a ajuns la ei, încercând să articuleze o propoziţie. Buzele ei nu emiteau decât un geamăt confuz, care suna în propriile urechi ca o plângere sumbră şi dementă.

Vraja a fost ruptă. Fata şi-a pus mâna la gură, băieţelul s-a ascuns în spatele fustei ei, iar celălalt a început să ţipe. Au ţâşnit cu viteză maximă prin pădure.

Fata s-a dus după ei. Până atunci, era susţinută doar de speranţa de a găsi ajutor. Nu putea să rateze această oportunitate.

Dar copiii erau mai mici decât ea, se furişau ca ţiparii printre tufişuri şi crengi. Foarte repede, i-a pierdut din vedere. Apoi s-a agăţat de sunetul respiraţiei lor, care a sfârşit prin a dispărea. Şi s-a trezit singură din nou.

Stătea nemişcată, orbită de furie. Apoi, cu pumnii încleştaţi, şi-a alungat lacrimile. Trebuia să continue. A încercat să ghicească ce cale au urmat copiii.

Era pe cale să cedeze în faţa descurajării când cortina copacilor s-a deschis brusc spre o câmpie vastă. Privirea ei hoinărea până la marginea orizontului, între verdele strălucitor al ierbii şi albastrul neiertător al cerului. În depărtare, unde pământul atingea norii, stătea o masă imensă, atât sveltă, cât şi stâncoasă, de o nuanţă întunecată greu de definit exact de la această distanţă. Fata s-a uitat la ea, fără cuvinte. Nu ştia ce este, poate un munte, şi o panglică maro ducea la el.

«Sunt oameni acolo», şi-a spus ea, «o mulţime de oameni.» Şi printre toţi aceşti oameni, cu siguranţă ar fi cineva care ar putea-o ajuta.

«Voi putea s-o fac fără să-mi fie foame sau sete din nou?», s-a întrebat ea. Acum ea părăsise malul pârâului, dar încă mai era timp să se aprovizieze cu fructe de pădure. S-a scufundat din nou în pădure; după care a mers ferm spre structura ciudată.

La început a încercat să meargă pe panglica maro, dar era chiar mai rău decât să fie desculţă în iarbă, şi a renunţat aproape imediat. A decis să meargă pe lângă ea. Era cel mai direct mod de a-ţi atinge scopul.

Turnul - aşa se numea, acum şi-a amintit - a devenit treptat mai impunător. Un turn rotund, cilindric. Pe fiecare parte stăteau alte clădiri cu forme subţiri, în spatele cărora se putea vedea cupole rotunde şi acoperişuri înclinate. La poalele turnului, case din cărămidă se revărsau la vale, ca şi când cilindrul mare nu le-ar fi putea reţine şi le lăsa să se răspândească afară. Era o privelişte minunată şi teribilă, iar inima fetei a scăpat de sub control. O lume necunoscută întinsă din pădure, o lume plină de lucruri dincolo de imaginaţie. În mijlocul copacilor, ea a distins intuitiv ceea ce era periculos de ceea ce nu era. Dar acum? Instinctul ei ar putea s-o îndrume în acest loc complet străin?

A mers toată ziua fără să se oprească, chiar şi după ce soarele a dispărut la orizont. Trebuia să continue. I-ar fi fost prea frică să doarmă în aer liber, chiar acolo, pe marginea drumului.

A ajuns la turn după lăsarea întunericului. De aproape, era şi mai impresionant. Ascundea o jumătate bună a cerului pe care părea să vrea să-l atingă, zdrobind în umbra lui gigantică casele îngrămădite la piciorul lui. Fata s-a uitat la el cu nasul în aer. Doar luna, în retragere, i-a dat puţină îndrăzneală. În faţa ei era un labirint de străzi întortocheate. Nici măcar un fir de iarbă, doar piatră şi ţiglă pe acoperişurile câtorva case.

S-a aventurat pe una din străzile acestea uitându-se în jur. Cărămizi roşii, pietre albe, case joase cu uşi baricadate. Şi acum ce trebuia să facă? Să opreşti pe cineva şi să încerci să te faci înţeles prin gesturi? Dar nu era nimeni, doar o lume rece şi necunoscută.

Drumul s-a transformat într-o arteră mai largă, iar peisajul s-a schimbat în cele din urmă. Pe ambele părţi, prin ferestrele iluminate, oamenii erau văzuţi aşezaţi. De asemenea, pe stradă erau oameni, veselia de la începutul serii. Fata a strâns nervos tivul tunicii ei pentru a-şi face curaj. A ales o femeie pentru că i-a dat mai multă încredere şi s-a dus la ea cu mâna

întinsă. Femeia s-a uitat mai întâi la ea cu suspiciune, apoi s-a tras înapoi, evitând-o clar. Fata stătea în mijlocul trotuarului, cu privirea fixată pe fusta lungă a străinei care flutura. A făcut din nou o încercare. De data asta a oprit un bărbat într-o tunică largă. A ajuns la el pentru a-i atrage atenţia şi, drept orice răspuns, bărbatul a căutat printr-o gentuţă pe care o purta pe centură. Fata a scos un oftat de uşurare şi a deschis gura din nou. Omul i-a strecurat ceva rece în palmă.

«Cumpără-ţi cel puţin o rochie», spuse el, înainte de a-şi continua drumul.

Fata îşi desface pumnul. Un obiect rotund, auriu strălucea, pe el erau gravate simboluri ciudate în jurul desenului stilizat al unui turn. Ea şi-a îngustat ochii, iar simbolurile au căpătat sens:

50 ECU.

SALAZAR.

Şi-a închis degetele şi s-a uitat în jur, pierdută. Ce ar putea fi «ECU»? Şi «Salazar»? Dintr-o dată a observat că oamenii se holbau la ea şi a plecat din mijlocul străzii. S-a lipit de un perete şi a respirat adânc.

— O jumătate de carole pentru un castron bun de supă!

Fata s-a întors cu un salt. O fetiţă cu obraji roz o înfrunta, nasul ei punctat cu pete mici maronii; păr roşu dezordonat îi încadrată faţa dolofană.

— Aici o facem foarte bună! a adăugat ea cu un zâmbet. Uite, îţi ofer chiar şi o felie de pâine, pentru că arăţi rău!

Fata a încercat din nou să vorbească. I-ar fi plăcut s-o întrebe unde se află, să-i explice că nu se simţea bine, că ceva nu era în regulă în capul ei. Reuşeşte doar să bâlbâie câteva sunete confuze.

Fetiţa a urmărit-o îndeaproape.

— Capul tău? Ce-i cu faţa ta?

Faţa fetei s-a luminat. Deci, ceea ce abia spusese avea sens! Şi-a atins capul cu mâna.

— Rău, a articulat cât de bine a putut.

Fetiţa şi-a pus mâinile pe şolduri cu un zâmbet răutăcios.

— Ei bine, pentru durerea de cap, nimic nu bate o supă buna!

Cu aceasta, ea a apucat-o de braţ şi a tras-o într-una din camerele iluminate pe care le văzuse când a ajuns pe stradă.

Un spectacol deconcertant a întâmpinat-o. Era o cameră mare din piatră, cu tavan înalt, acoperită de o boltă susţinută de grinzi mari de lemn. Într-un colţ, într-o nişă destul de mare, trosnea un foc. Peste drum era o masă acoperită cu boluri şi căni de bere, în jurul căreia erau instalaţi mai mulţi semeni solizi transpiraţi. Restul camerei era plin de oaspeţi, stând la mese mai mici. Bărbaţi, în cea mai mare parte, care aproape toţi purtau obiecte similare cu pumnalul său, dar mai mari.

«Săbii», a sugerat vocea obişnuită.

Fetiţa a târât-o la tejghea.

— Kel, o supă pentru prietena mea! a spus ea.

Bărbatul, chel şi bărbos, s-a întors şi -studie nou venita.

— Şi are bani, cel puţin, «prietena» ta?

Roşcata zâmbeşte cu un aer viclean şi apucă mâna fetei. Aceasta din urmă s-a luptat, dar cealaltă i-a răsucit încheietura mâinii şi a luat obiectul metalic.

— Hei, dulceaţă! N-o s-o fur de la tine!

A pus obiectul pe masă.

— Să-i dăm drumul. Crezi că-ţi aduc clienţi fără bani?

Chelul avea un rictus care nu-i plăcea fetei.

— Adu o supă, a spus el, apucând un castron.

— O să te fac să pui nişte carne acolo, simt că ai nevoie de ea, i-a şoptit micuţa chelneriţă uitându-se critic la clientul ei.

Fata a încercat să articuleze câteva cuvinte din nou.

— A... ajutor...!

— Asta fac, nu-i aşa?, a răspuns cealaltă. Cu cei 50 de ECU ai tăi, carnea, n-o să te sature.

A dus-o la o masă.

— O să-ţi aduc mâncare, bine? Apropo, numele meu este Galia.

Fata a răspuns cu un zâmbet timid. Şi pe ea cum o chema? Ea a oftat şi a început să observe clienţii aşezaţi în jurul ei. Un cuplu, trei băieţi tineri în tunici, un bărbat îmbrăcat complet în metal, şi un altul foarte mic, cu faţa acoperită cu o barbă groasă. În cele din urmă, doi bărbaţi slabi, dintre care unul era foarte palid. Erau diferiţi de ceilalţi, dar ea nu putea spune cum. Poate proporţiile corpurilor lor, sau atitudinea lor. Ştia doar că o aură misterioasă iese din ei.

Galia i-a băgat un castron sub nas, smulgând-o din gândurile ei.

— Uite o supă de fasole.

S-a aplecat şi i-a şoptit la ureche:

— Am strecurat doi cârnaţi. Învârte cu lingura şi o să-i găseşti.

Şi, după ce i-a dat două bătăi pe umăr, a dispărut în mulţime.

Fata a fost lăsată singură cu bolul ei. Lângă ea era un instrument cu un mâner lung terminat cu o parte rotundă.

«Lingură», spune vocea interioară, dar ştiind numele său nu a ajutat-o pentru că nu-şi amintea cum era folosit. Mirosul care i-a gâdilat nările i-a trezit stomacul. Mai întâi a fost tentată să-şi bage capul în bol şi să soarbă lichidul, apoi s-a uitat la vecina ei. A înmuiat lingura în supă, a scos-o şi a dus-o la gură.

«Aşa se face.»

A prins ferm lingura şi a încercat să o imite. A trebuit s-o facă de două ori şi a ajuns să înţeleagă cum funcţionează. La prima lingură, era data să leşine de plăcere. După toate acele fructe de pădure, era fantastic să mănânce fierbinte! Şi apoi consistenţa catifelată a supei, gustul cărnii... Înghite conţinutul vasului, pescuieşte bucăţile de cârnat şi le înghite.

Bărbatul care stătea lângă ea râdea.

— Se pare că ne era foame?

Ea doar a dat din cap.

Galia a trecut pe lângă ea şi a aruncat ceva alb pe masa ei, înconjurată de o crustă groasă şi întunecată. Fata a luat-o şi a mirosit-o. Mirosea bine. A muşcat cu lăcomie şi a constatat că are un gust la fel de bun. A devorat-o din câteva muşcături.

Când a terminat de mâncat, şi-a pus mâna pe stomac şi a oftat de plăcere. În cele din urmă, stomacul ei nu mai murmura. Stătea în mijlocul camerei, privind clienţii venind şi plecând.Odată ce masa lor era terminată, se ridicau şi alţii îi înlocuiau imediat, şi aşa mai departe. Era somnoroasă când Galia a scuturat-o.

— Ce mai faci aici?

Fata s-a uitat la ea fără să înţeleagă.

— Uite, deja ţi-am făcut o favoare dată naibii cu carnea, aşa că încearcă să nu mă faci să am probleme.

A forţat-o să se ridice şi a condus-o ferm la uşă.

— Nu poţi sta aici. Trebuie să aduc alţi clienţi şi, dacă rămâi, şeful va pune întrebări. Haide, pleacă!

Fata surprinde o licărire de remuşcare în ochii căprui.

— Stai puţin, a spus ea, întorcându-se înăuntru.

O vagă senzaţie de déjà vu o invadează pe fată. Aceste cuvinte, această situaţie... Poate că această ceaţă era pe cale să se disipeze, poate că în cele din urmă va găsi un indiciu care să-i permită să înţeleagă cine era şi de unde a venit.

Galia s-a întors şi i-a strecurat în mână un lucru galben şi uşor cremos, cu o crustă mai închisă la culoare, şi o bucată din mâncarea albă pe care o mâncase cu supa.

— Asta e tot ce pot face. Şi acum, pleacă de aici!

A dispărut din nou înăuntru şi nu s-a mai întors.

Fata stătea nemişcată lângă perete, cu pâinea şi brânza în mână - da, aşa se numeau. Licărirea slabă pe care o zărise dispăruse. Dar cel puţin avea stomacul plin. Strada era întunecată şi pustie acum, iar labirintul de alei care se deschidea de o parte şi de alta i s-a părut bârlogul întunecat şi periculos al unui animal sălbatic.

«Ce fac acum?»

Nici un copac în care să dormi, doar piatră goală.

«Voi găsi ceva.»

A strâns pâinea şi bucata de brânză la piept şi s-a cufundat în umbra turnului.

2

AMHAL

Peste ceva timp, fata a perceput cea mai mică atingere a picioarelor ei pe pământ. În ciuda benzilor de ţesătură în care îşi înfăşurase din nou picioarele, marginea neregulată şi tăioasă a pietrelor îi scotea gemete mici. Trebuia să găsească un loc unde să se odihnească cât mai curând posibil. În pădure, era uşor să găsească un refugiu. Corpul ei a condus-o spontan sub copaci. În mijlocul acestor ziduri, pe de altă parte, instinctele sale se pare că nu mai funcţionau. Destul de ciudat, acum că ea a fost un pic mai conştientă de ea insuşi şi de locul unde se afla, vocea ei interioară era înăbuşită, mai puţin rapidă în a-i da răspunsuri.

Ea a rătăcit pe alei părăsite şi străzi mai largi, la fel de goale. A simţit că în spatele zidurilor caselor erau existenţe liniştite. Poate ar fi trebuit să bată şi să încerce să-şi explice situaţia? Dar cu ce cuvinte? Şi apoi a văzut ce credeau oamenii despre ea în seara asta. Nu, trebuia să caute o altă cale.

În cele din urmă, a ajuns în faţa peretelui exterior al turnului. Era străpuns de nenumărate ferestre, unele aprinse, unele închise de obloane, altele întunecate. Poate că unele dintre locuinţele turnului erau nelocuite?

A îmbrăţişat peretele, căutând o intrare. Prima pe care a întâlnit-o era păzită de doi bărbaţi înarmaţi. Purtau armură metalică pe care era gravat un simbol pe care nu-l putea descifra în întuneric. Şi-a continuat drumul ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

A mers pentru o lungă perioadă de timp, cu picioarele tot mai dureroase şi braţele grele. Salvarea a apărut ca o gaură în perete. Fata a luat în considerare şoldurile ei subţiri şi sânii mici şi a concluzionat că nu ar avea nici o problemă să treacă.

A pus fără tragere de inimă pâinea şi brânza ei pe partea cealaltă şi a urcat la marginea găurii. Apoi tot ce a trebuit să facă a fost să-şi aplece braţele ca să intre.

Abia a avut timp să se minuneze de agilitatea ei: era în mijlocul întunericului total, singură, într-un loc necunoscut. Ea dibui pâinea şi brânza şi a mers înainte ezitant, cu un braţ înainte. Aproape imediat, a lovit ceva cu genunchiul şi a căzut la pământ. A stat nemişcată câteva secunde, gâfâind. De data asta, era chiar speriată! A aterizat pe un material ciudat de pufos. Arăta ca o ţesătură, o rolă groasă de ţesătură. S-a ridicat dureros şi şi-a reluat explorarea. Mai prudentă, a întins ambele braţe în faţă, încercând să atingă nu numai ceea ce era la înălţimea ochilor ei, dar, de asemenea, mai mici şi mai mari. După un timp, desenează în cele din urmă o hartă mentală destul de detaliată a camerei. A dat peste o măsuţă joasă, pe care erau aşezate role de ţesătură de diferite dimensiuni. Altele erau stivuite pe structuri mari din lemn ataşate la pereţi. În timp ce mergea de-a lungul lor, ea recunoaşte în cele din urmă contactul cu lemnul. O uşă.

A ezitat o clipă să iasă. Acolo, cel puţin, era în siguranţă. Poate s-ar putea odihni acolo până la răsărit. Doar că nu arăta ca un loc abandonat, cu toate acele role de material... Şi

apoi nu era nici măcar o fereastră şi era cald, prea cald. Nu, era mai bine să caute o cameră părăsită.

A reuşit să apuce mânerul şi l-a împins în jos. Uşa nu s-a mişcat. Ea a încercat din nou, şi sunetul strident al barei de metal, care se învârtea a umplut spaţiul din jurul ei. Panica o prinde din nou. Era închisă! Se sprijini de uşă. Trebuia să iasă de acolo, şi să caute refugiu în casele de lângă turn. Atunci i-a venit o idee. Avea nevoie de ceva ascuţit. Fata zâmbea în interior: instinctele ei i-au venit din nou în ajutor.

Folosind pumnalul, a încercat să forţeze încuietoarea. Dar vârful era prea mare. Avea nevoie de ceva mai bun. A scotocit prin cameră la întâmplare. Dintr-o dată, şi-a înţepat degetul. Ea l-a dus rapid la gură şi a recunoscut gustul de sânge. Un ac. A căutat mai atent în acelaşi loc şi a zărit obiectul, pe care l-a atins încet.

«Este un pic cam scurt», spuse ea.

«Mă voi mulţumi cu asta», i-a răspuns vocea interioară.

S-a întors la uşă şi a băgat acul în lacăt. Fără să înţeleagă pe deplin ce făcea, a început să se descurce cu vârful degetelor. Se uita la ea acţionând din exterior, ca şi cum gesturile ei nu îi aparţineau, ca şi cum cineva îi ghida mâinile.

Se auzi un clic şi uşa se deschise, lăsând o rază de lumină care părea orbitoare pentru ea.

«Unde am învăţat asta? Am spart încuietori în viaţa mea înainte? »

Agilitatea, semnele roşii de pe încheieturi şi glezne, şi acum asta. Toate aceste detalii cu siguranţă aveau sens, dar ea nu ştia codul care permitea să descifreze ghicitoare.

Pentru moment, era mulţumită că a reuşit să deschidă uşa. A pus acul înapoi pe cea mai apropiată rolă de pânză şi a privit afară. Un coridor larg luminat de torţe, cu ferestre mari. Deşert.

A ieşit cu prudenţă, a închis uşa în spatele ei şi s-a apropiat de una dintre ferestre. Dădea spre o grădină interioară mare, împărţită în două zone. Una dintre ele era ocupată de plante ornamentale tăiate în forme sofisticate; celaltă adăpostea o grădină de legume. Fata a zărit invidioasă o grămadă de fructe comestibile ale căror nume nu şi l-a putut aminti. Când s-a uitat în sus, ceea ce a văzut i-a tăiat respiraţia. Ziduri de înălţime ameţitoare înconjurau grădina. Şi apoi, în vârful turnului, o imagine rotundă a cerului unde se vedea o splendidă lună plină. Lumina sa ajungea la partea de jos datorită unei serii de suprafeţe reflectorizante plasate de-a lungul pereţilor. Le-a urmărit cu ochii şi a numărat cel puţin o duzină. Era chiar în interiorul turnului.

Dar nu a venit atât de departe pentru a admira peisajul: avea nevoie de adăpost.

Spre deosebire de aleile întortocheate pe unde se plimbase, poteca era dreaptă: un singur coridor înfăşurat în jurul fântânii centrale, care pornea de la o scară care ducea în jos şi se încheia cu alta, în sus. La fiecare etaj, o serie lungă de uşi închise, dintre care unele erau zidite.

Fata nu şi-a pierdut curajul şi a continuat să urce. Odată cu timpul trecut, dimensiunea şi lungimea coridorului au scăzut. Nu trebuia să meargă prea departe ca să găsească o locuinţă goală. Uşa uneia dintre ele zăcea în bucăţi pe pământ. S-a apropiat cu prudenţă şi s-a uitat scurt înăuntru. Era întuneric ca într-un cuptor. A intrat încercând să facă cât mai puţin zgomot posibil. O primă cameră, urmată de o a doua, luminată de o fereastră fără sticlă sau perdea, cu vedere la valea albită de lună. Fata s-a aplecat şi s-a uitat în jos. A calculat că trebuie să fie abia la jumătatea turnului, şi totuşi era deja destul de sus. De acolo, valea părea imensă, măturată de o briză blândă de vară. Un pic mai departe pe dreapta,

ochiul ei a întâlnit silueta întunecată a pădurii. Fata a observat-o cu o urmă de regret. Se simţea mai puţin singură printre copaci şi animale decât în acest loc unde semenii ei roiau. Pădurea era o enigmă a cărei soluţie o cunoştea intuitiv; oraşul a rămas impenetrabil pentru ea.

S-a uitat în cameră. Cu excepţia unuia sau a doi buşteni şi a unui pergament într-un colţ, era complet goală. Nimic în orice caz care să-i facă odihna mai confortabilă.

Resemnată, s-a aşezat pe pământ, cu pâinea şi brânză în mâini, şi şi-a sprijinit capul de perete. A închis ochii şi a adormit aproape imediat.

Voci înăbuşite, un mormăit convulsiv. Fata a deschis brusc ochii, în alertă. În jurul ei, nimic nu se schimbase. Nu trebuie să fi trecut o lungă perioadă de timp, deoarece lumina părea să fie mai mult sau mai puţin la fel ca atunci când a intrat în cameră. S-a concentrat pe zgomotele care au trezit-o. Veneau din camera alăturată.

S-a ridicat încet, s-a apropiat de uşa pe sub care o rază de lumină s-a strecurat şi şi-a ţinut respiraţia. Erau doi, unul ţinând o torţă, celălalt sprijinindu-se de perete. Aceştia erau tipii ciudaţi pe care i-a văzut la han şi, din nou, i-au dat o vagă îngrijorare. A apucat garda pumnalului. Cei doi bărbaţi vorbeau cu voce joasă, într-o limbă diferită de cea pe care o auzise înainte. Şi totuşi putea înţelege câteva cuvinte.

Bărbatul care se sprijinea de perete respira cu dificultate, iar fruntea îi era perlată de sudoare. Picăturile i se scurgeau pe obraji, rezultând o substanţă uleioasă, compactă, care i-a acoperit faţa. În urma lor, tenul său roz era brăzdat de linii lungi întunecate. Omul din faţa lui, cu mâinile sprijinite pe umerii lui, îi şoptea cuvinte de alinare. Fata putea înţelege doar fragmente din ele.

— Stai aşa... Misiunea... Vom ajunge acolo.

Tovarăşul său a răspuns gâfâind.

— Eşti sigur? Nimeni... Greşit...

Celălalt i-a şters faţa cu o cârpă. Substanţa uleioasă a dispărut complet, dezvăluindu-i pielea aproape în întregime acoperită cu urme negre atroce. Bărbatul a scos un borcan mic umplut cu un unguent roz din geanta pe care o căra. A întins-o pe pete, oferindu-i pielii sale un aspect normal. În acest timp, a continuat să vorbească, dar din ce în ce mai încet şi mai încet. Inima fetei bătea sălbatic. Ce înseamnă toate astea? Era speriată. Era ceva teribil în această scenă, în culoarea obscenă a petelor care brăzdau faţa omului bolnav, ca un omagiu obscur.

Bărbatul a scos în cele din urmă din geantă o fiolă umplută cu lichid chihlimbariu şi a strecurat-o între buzele tovarăşului său. Şi-a întors capul.

— Nu... Greşit...

Dar omul a insistat atât de mult încât a reuşit să-l facă să bea.

Apoi s-a uitat în jur. Fata se lipise şi mai mult pe perete. Dacă s-ar duce în cealaltă cameră, ar vedea-o imediat, şi ea nu ştia ce s-ar putea întâmpla atunci.

Îngrozită, şi-a scos pumnalul, dar frecarea lamei pe pielea tecii trebuie să le fi atras atenţia. Omul care ţinea torţa a împins uşa, urmat de partenerul său.

Timpul părea să se oprească. Bărbaţii nemişcaţi pe prag - unul sprijinindu-se pe celălalt ţinând torţa pâlpâitoare - şi ea, cu pumnalul în mâna inertă, mintea complet golită de

gânduri. Apoi s-a rupt vraja. Fata îşi flutură arma. Bărbatul, în faţa ei, i-a sucit violent încheietura mâinii. Pumnalul a căzut la pământ, sclipind.

«Idioato, sărmana idioată! Trebuia să fim mai rapizi!» a ţipat vocea ei interioară la ea.

Bărbatul a apucat-o de gât şi a pus-o la perete. Cu un gest, şi-a scos sabia şi i-a apăsat-o pe gât. Fata şi-a înghiţit saliva cu mare durere, cu firul îngheţat al lamei pe trahee.

— Cine eşti?

Vorbea cu un accent ciudat, iar tonul său era ezitant. Fata l-a privit cu groază.

— Eşti moartă, ştii asta? adăugat celălalt cu răutate.

— Două zile şi o să-ţi scuipi sângele, adăugă complicele lui. Dar Radass şi cu mine nu putem aştepta atât de mult. Aşa că e mai bine să te omor chiar acum...

Cu încetinitorul, fata l-a văzut închizindu-şi pumnul pe gardă şi pregătind lovitura care urma să-i deschidă gâtul. Abia a avut timp să ridice mâna, când un fulger negru a eliberat-o de bărbat. O mantie se strecură prin aer şi strălucirea unei lame de metal a tăiat întunericul.

— Cel puţin să te iei de cineva care se poate apăra.

Era un soldat, îmbrăcat într-o haină mare neagră din care doar mâinile i-au ieşit, ţinând o sabie lungă.

Cei doi hoţi şi-au revenit rapid din surpriză. Cel care avea sabia s-a aruncat la soldat, celălalt s-a târât dureros într-un colţ al camerei. A început duelul. Lamele au aruncat reflexii sinistre pe pereţi şi sunetul de fier ce trecea peste fier umplea spaţiul. Fata i-a privit pe cei doi bărbaţi confruntându-se. Ceva din dansul lor mortal îi era familiar.

«Paradă, eschivă, atac... »

Ea era în măsură să prezică fiecare dintre mişcările lor. S-a lipit de perete dorindu-şi din tot sufletul ca soldatul să aibă avantajul. Era mai agil, mai robust, iar sabia lui părea invulnerabilă.

Dintr-o dată a perceput o strălucire în spate. Strigătul instinctiv a ieşit din gura ei.

— Atenţie! A ţipat cu toată forţa plămânilor.

Soldatul s-a întors cu un salt, cu picioarele îndoite. Pumnalul celuilalt om care a profitat de confuzie pentru a-l ataca din spate doar i-a atins umărul. Fără să-şi facă griji, şi-a răsucit sabia şi i-a sfâşiat abdomenul. Încă aplecat în genunchi, el a continuat să se întoarcă şi a lovit picioarele celuilalt, care a căzut ţipând.

Soldatul îl dădu peste cap. S-a oprit o clipă să-l observe. Era un inamic învins, neînarmat şi lipsit de apărare. Un zâmbet trecător i-a trecut peste buze, ca şi cum s-ar fi bucurat de slăbiciunea lui. Omul de la sol s-a uitat la el cerşind. Pentru câteva secunde, soldatul părea gata să-l asculte. Apoi, cu pleoapele închise, şi-a strâns sabia. Şi cu faţa ridicată spre cer, i-a împins-o încet în piept.

Fata era speriată: pentru o scurtă clipă, i s-a părut că soldatul se bucura de această moarte, că era ameţit de durerea provocată. Apoi şi-a înfipt lama până în gardă în carnea omului care tocmai murise. Şi-a acoperit faţa cu o mână şi a stat nemişcat câteva secunde. După care, dintr-o dată, şi-a scos sabia şi s-a îndepărtat repede de trupurile celor doi bărbaţi, ca şi cum ar fi fost îngrozit.

S-a apropiat de ea, s-a ghemuit lângă, iar fata a reuşit în cele din urmă să-i distingă faţa. Era un pic mai în vârstă decât ea, cu părul lung ondulat castaniu, legat într-o coadă de cal pe care lupta o mutase peste umărul lui. Era palid şi slab, dar ce a lovit-o cel mai mult erau ochii lui. Ochii verzi răscolitori, plini de îngrijorare sinceră. Încă fără suflare şi cu o sabie din care curgea sânge în mână, el a întrebat-o:

— Totul e în regulă? Eşti rănită?

Era, probabil, tonul cu care a spus-o, sau ochii lui, care păreau foarte îngrijoraţi pentru ea, dar fata a simţit cum ceva se topeşte în interiorul ei. A sărit la gâtul lui şi a plâns pe umărul lui.

— Mulţumesc, mulţumesc, mulţumesc..., a murmurat, între două suspine, şi i-a simţit mâna moale şi caldă pe spate.

3

CĂUTAREA

Vânt pe faţa sa. Un sentiment de goliciune în stomac. Zbura. Lumea aluneca rapid sub picioarele sale: râuri, păduri, sate. Ridicându-şi uşor capul, a distins solzi de un roşu strălucitor şi flamboaiant. Un sunet intens, deranjant i-a atras atenţia. S-a uitat într-o parte: aripi negre uriaşe, care se umflau în vânt. S-au ridicat şi au căzut, sprijinind în aer acel corp enorm pe care stătea. Călărea un dragon. A închis ochii şi s-a simţit brusc dus de val, în altă parte. Când i-a redeschis, nu mai era pe dragon, ci era suspendat în aer, fără corp. Era un alt călăreţ pe animal, pe care îl putea vedea doar din spate.

S-a concentrat să încerce să vadă faţa necunoscutului.

— O bere?

Omul în negru tremura şi a măturat locul cu ochii. Era într-un han plin de fum, plin de o clientelă zgomotoasă. Soldaţi, în cea mai mare parte. Mâinile lui se odihneau pe o masă de lemn.

— O bere? a insistat vocea.

Omul s-a întors. Era o fată care vorbea cu ea, o fată dolofană cu trăsături ţărăneşti. Era foarte tânără. Aşa că şi-a amintit.

Da, a venit la acest han să-l întâlnească. El era cel care l-a chemat. Apoi, viziunea a apărut, în mod neaşteptat, ca întotdeauna, şi l-a târât la mile distanţă.

Zâmbeşte.

— Da, o halbă, mulţumesc.

Fata i-a înapoiat zâmbetul şi a plecat. Omul în negru a căzut din nou în gândurile sale. A încercat să adune senzaţiile confuze ale vedeniei. În ultima vreme, el a avut-o de multe ori, un semn că era apropie de obiectiv. Şi era întotdeauna aceeaşi imagine: un copil pe spatele unui dragon cu aripi negre. Trebuie să fi fost el.

Fata a pus berea în faţa lui. Şi-a coborât gluga un pic mai mult, nedorind să vorbească. Începea să fie obosit. Hoinărea pe acest pământ de mai bine de o lună, preferând să nu mai pună piciorul aici niciodată. Prea multe amintiri neplăcute. Din fericire, anii trecuseră, iar el devenise un străin.

În orice caz, misiunea lui i-a impus acest sacrificiu, şi el l-ar respecta, s-a gândit el, înghiţind o gură lungă de bere. Misiunea în primul rând.

Omul pe care trebuia să-l întâlnească s-a aşezat brusc fără să-i spună nimic. Şi el purta o glugă, pe care a coborât-o complet. Dar lumina putea pătrunde sub ţesătură şi lumina o pereche de ochi purpurii pe o faţă foarte palidă.

— Nu crezi că sunt prea mulţi oameni aici?, a spus el.

Omul în negru zâmbeşte.

— Relaxează-te. E locul perfect, dimpotrivă. Sunt o mulţime de oameni ciudaţi, un pic din toate felurile, şi toată lumea e ocupată cu propria afacere. Ca să nu mai spun că majoritatea acestor oameni sunt beţi, sau vor fi beţi în curând...

A mai luat o înghiţitură de bere.

— Nimeni nu-ţi va acorda atenţie.

Cealaltă aruncă priviri neliniştite pe ici pe colo.

— Sper că da, a mormăit, arătând neconvins.

Tânăra chelneriţă s-a materializat în faţa lor, întrebându-l pe nou-venit ce vrea.

— Cidru, a mormăit el, întorcându-şi capul.

— Desigur, cu acest aer de conspirator vei atrage în curând curiozitatea, îl batjocori omul în negru.

Interlocutorul său i-a ignorat remarca şi şi-a şters fruntea transpirată.

— Machiajul meu rezistă?

Omul în negru a dat din cap.

— De cât timp te simţi prost?

— De câteva zile.

— Intenţionezi să-ţi sacrifici viaţa?

Celălalt i-a aruncat o privire lipsită de ambiguitate.

— Cu toţii ştiam înainte să plecăm care era misiunea noastră şi am acceptat-o.

— Nu asta ţi-am cerut să faci. Te-am întrebat dacă ai de gând să ai grijă de tine.

— Poate. Cu toate acestea, scopul nostru final contează mai mult decât viaţa mea şi eu sunt dispus să mor pentru asta.

Fata i-a adus cidru şi părea fericit să-şi înmoaie buzele în el.

— Dar tu?

— N-am fost niciodată atât de în formă. Sunt imun, după cum ştii.

Celălalt s-a enervat.

— Crezi că glumim? Că totul e o farsă?

Omul în negru se întindea nonşalant.

— Deloc. Dar chiar şi în timpul celor mai serioase şi periculoase misiuni, ne putem permite puţin umor, nu?

Interlocutorul său nu a răspuns.

Omul în negru a oftat, apoi a pus coatele pe masă.

— Aş spune că am făcut progrese bune, a spus el.

Interlocutorul său era atent şi s-a aplecat spre el.

— Spune-mi totul, i-a şoptit.

Mai întâi un indiciu fragil. Vocea unui preot într-un templu.

«Va fi o corcitură, ca şi ceilalţi, dar el nu va fi din rasa noastră. Sângele lui se va transforma în apă, iar venirea lui va transforma apele lumii în sânge. »

El şi Kryss întorseseră aceste cuvinte pe toate părţile, fără să reuşească să le dea un sens. Apoi a fost prima viziune.

Un vis bântuitor, care l-a chinuit în fiecare noapte.

Un sat liniştit, case din lemn pe picioroange, amplasate pe cele mai limpezi ape imaginabile. Peste tot, păduri populate de creaturi efemere, de o frumuseţe supranaturală, ascunse în mijlocul copacilor, în care uneori se încarnau. Şi un nume: Kahyr. Repetat continuu, de o mie de voci, şi inscripţionat peste tot: pe trunchiurile copacilor şi pe grinzile caselor, chiar şi pe apă.

— Va avea sânge de nimfă, i-a spus omul în negru lui Kryss.

O umbră a trecut peste faţa suveranului.

— Despre cine vorbeşti?

— Următorul Marvash, profeţia bătrânului templului. Va avea sânge de nimfă.

Şi i-a spus despre visul lui.

Kryss şi-a mângâiat bărbia, grijuliu.

— Ce crezi că înseamnă asta?

— Mi se pare evident: sângele nimfelor este apos, la fel ca şi al lui Marvash. De aceea văd un sat din Ţara Apei în visul meu.

Auzind acest nume, Ţara Apei, Kryss a fost traversat de un fior imperceptibil.

— Şi apoi acest nume, Kahyr… Cred că ăsta e numele satului. Va veni de acolo, într-un fel sau altul.

O strălucire feroce a făcut ochii suveranului să strălucească.

— Vrei să spui că ştii cum să-l găseşti pe Marvash?

Omul în negru zâmbea.

— Faptul că am acest vis înseamnă că încep să-l simt. E aici undeva în Lumea Pământeană. Şi mă aşteaptă.

— Trebuie să-l găseşti, a spus suveranul cu entuziasm. Cu el şi cu tine alături de noi, visul poate deveni realitate. Sunteţi două arme indispensabile în arsenalul meu, dacă vreau să dau înapoi poporului meu ceea ce îi aparţine.

— Pot să mă duc să-l caut, dar îţi vei ţine promisiunea?

Kryss avea un zâmbet viclean.

— Credeam că e destinul tău. Să-l găsim şi să ne unim cu el?

— Nu-mi pasă de soarta mea. Am trecut peste asta. Am un singur scop, şi tu ştii asta.

Tăcerea care a urmat era plină de insinuări. În cele din urmă, Kryss s-a aplecat în linişte pe spătarul tronului său.

— Ţi-am făcut o promisiune şi o voi ţine. Te întorci cu Marvash, şi când Lumea Pământeană se va întoarce la proprietarii săi de drept, vei obţine ceea ce vrei.

Omul în negru s-a înclinat. Aşa a început totul.

S-a întors. Împotriva voinţei sale, şi chiar dacă a jurat să nu mai pună piciorul în acest loc. Când a călătorit pe pământul din Ţara Apei pentru prima dată, a simţit o mare dezolare care i-a pus stăpânire pe inimă. S-au întâmplat multe de atunci, dar nu a încetat niciodată să urască acest Pământ.

Găsirea satului nu era o sarcină uşoară. Sate identice cu cel pe care l-a văzut în visele sale roiau în Ţara Apei, şi fiecare dintre ele era atât de mic încât era dificil pentru oameni să le cunoască pe toate.

Trebuia să cutreiere ţara. Datorită unor informaţii împrăştiate, unor zvonuri, a găsit drumul pe care-l căuta. Kahyr. Patru colibe care se odihnesc pe un mic pârâu. Pescari, în cea mai mare parte, care trăiau înconjuraţi de nimfe, care se întrupau în copacii din pădurile din jur, împărtăşindu-şi viaţa cu cea a sătenilor.

— Ei numesc acest loc Damahar, «Experienţă», i-a spus singura femeie care a fost de acord să vorbească cu el. Pentru că, ştii, nu a trecut mult timp de când ne-am reunit, nimfele şi noi.

Bărbatul în negru s-a uitat la ea cu o privire intrigată.

— Dar de unde eşti?

A făcut un gest vag.

— Vin de departe. Şi a trecut ceva timp de când sunt pe aici.

Femeia a luat o gură de aer şi a explicat:

— Până acum douăzeci de ani, acest loc era împărţit în două: la nord, Cercul Mlaştinilor, unde trăiau oamenii, şi la sud, Cercul Pădurilor, care aparţinea nimfelor.

— Da, îmi amintesc asta, a spus bărbatul.

— După aceea, am decis să avem un singur guvern din nou, ca în trecut, în timpul lui Nihal. Pentru a spune adevărul, a fost mai mult o idee a regelui Learco, conducătorul Ţării Soarelui, cel care a restaurat pacea în Lumea Pământeană. Ne-a cerut să încercăm, iar cei doi regi ai noştri au avut încredere în el. Poftim! a exclamat ea, întinzând braţele. Două sate umane au venit aici din sud, două sate de nimfe din nord, şi cele două guverne s-au reunit. Dar nu poţi spune că funcţionează foarte bine. De fapt, acesta este unul dintre puţinele sate în care oamenii şi nimfele trăiesc cu adevărat unul lângă altul.

— E ciudat, a spus omul în negru. Nimeni nu vă cunoaşte, mi-a fost greu să vă găsesc.

Femeia l-a lovit cu cotul.

— Spune multe despre succesul experimentului, nu-i aşa?

Era soţia unui pescar. Bărbatul în negru spera să găsească în sat o pensiune sau magazine de unde să obţină informaţii fără să atragă prea multă atenţie. Dar nu erau. De aceea a trebuit să vorbească cu un grup de pescari aflaţi la locul de muncă.

El a descoperit că localnicii erau destul de închişi. Tot ce a obţinut ca răspuns la întrebările sale au fost mormăieli vagi şi invitaţii de a nu se amesteca în afacerile lor. Până când a întâlnit-o pe femeia asta.

— Au fost căsătorii mixte prin preajmă?

Femeia a devenit suspicioasă.

— De ce-ţi pasă?

— Îl caut pe fiul unui prieten.

De data aceasta, femeia a luat un aer de conspirator.

— Uniunile dintre nimfe şi oameni nu sunt foarte bine văzute. Este departe de momentul în care omul Galla şi nimfa Astrea au condus acest pământ. Dar asta nu înseamnă că a existat vreodată o vreme când era normal ca cele două rase să se căsătorească...

Omul în negru nu a adăugat un cuvânt. El ar fi preferat mai puţină palavrageală şi mai multă substanţă, cu toate acestea nu a vrut să se grăbească. Deja povestea pe care i-a servit-o pentru a-şi justifica curiozitatea abia stătea în picioare...

— Şi totuşi, femeia a continuat, am avut o corcitură în sat.

A marcat o pauză studiată, dar bărbatul a refuzat să-i dea satisfacţie.

— Numele ei era Gherle. Mama ei era o nimfă, iar tatăl om. A crescut printre noi. Mama a murit la naştere, iar tatăl s-a recăsătorit. Practic, era un om, în afară de părul ei... Ai mai văzut nimfe, nu-i aşa? Sunt făcute din apă, transparente. Ei bine, ea avea doar părul de genul asta. Şi sângele, desigur. Sânge limpede, gelatinos, ceva cu adevărat impresionant!

Omul în negru a avut o lovitură la inimă.

«Sângele lui se va transforma în apă.» Aşa a spus profeţia.

— Oricum, a crescut cu noi. Ulterior a avut loc scandalul. Trebuie spus că la începutul unirii celor două regate a existat o mică ceartă. Adică, un pic mai mult decât certuri. Eram la un pas de război civil, aşa că au trimis Armata. Unităţile împreună cu câţiva Cavaleri ai Dragonilor în urma lor. Întotdeauna am auzit că cavalerii sunt oameni buni, aşa că nu ştiu ce să-ţi spun, poate a avut ghinion... Oricum, acum vreo 17 ani, fata, care la acea vreme avea doar 15 ani, a fost păcălită de acest cavaler. Ştii cum merge: seri întregi contemplând lumina lunii, plimbări mână în mână, ore faţă în faţă în mijlocul pădurii... Oricum, fata a rămas însărcinată.

— O fată sau un băiat?

Femeia părea supărată că a fost întreruptă.

— De ce vrei să ştii?, a întrebat ea, încruntată.

— Îl caut pe fiul unui prieten, îţi aminteşti? Un băiat.

— Era băiat, a răspuns femeia cu suspiciune.

Dar în curând a fost preluată din nou de plăcerea bârfelor.

— În cele din urmă, am aflat despre asta după aceea. Pentru că cavalerul a luat-o la goană de îndată ce a aflat că noua sa cucerire aştepta un copil, şi desigur, că dezaprobarea întregii comunităţi a căzut asupra ei. Lăsându-te chiar aşa cu un străin, ca o prostituată... E indecent, nu-i aşa?

Omul în negru s-a forţat să dea din din nou din cap. Nu mai asculta povestea asta banală. Nu-i păsa decât de copil, care avea un sfert din sângele nimfei, era băiat.

— Unde o pot găsi? Femeia aia, adică, cu copilul ei?

— A plecat înainte să nască. Nu-i plăceau oamenii care vorbeau pe la spatele ei, şi apoi a vrut să evite ruşinea în familia ei. S-a întors o singură dată să-l prezinte pe băiat bunicilor ei. S-au certat şi ea nu a mai apărut.

— Unde o pot găsi? a insistat omul.

— Doamne, chiar vrei să-l găseşti, pe puştiul ăsta! Dar apoi, eşti un prieten al acestui cavaler dezmăţat!

Omul în negru a rămas fără răbdare.

— A murit, dar înainte de a-şi da ultima suflare s-a pocăit şi m-a rugat să-i găsesc fiul, zise el ca să tacă.

Femeia s-a înroşit. Probabil se gândea deja cui avea de gând să spună această poveste incredibilă.

— Se spune că trăia în Noul Enawar.

În sfârşit! Omul sare în picioare.

— Mi-ai fost de mare ajutor.

— Şi cum era tipul ăla? Ai fost prietenul lui apropiat?

Celălalt nu s-a deranjat să răspundă. Şi-a întors călcâiele.

— Trebuie să plec. E o problemă foarte urgentă.

Nefericitul ecou al întrebărilor femeii l-a urmărit până la ieşirea din sat.

Omul în negru îşi terminase berea, în timp ce celălalt era încă la jumătatea cidrului.

— Şi asta e tot ce ştii?, a întrebat el.

— Cu ceva timp în urmă, am avut o nouă viziune.

Tipul a devenit şi mai atent.

— Am motive să cred că băiatul este un Cavaler al Dragonilor şi că este aici, sau poate în Makrat.

— Atunci eşti pe cale să rezolvi ghicitoarea!

Omul în negru doar a dat din cap.

— Dar munca ta nu se opreşte aici, nu-i aşa?

Omul în negru a simţit un fior alergându-i prin membre. S-a uitat în sus la interlocutorul său, care zâmbea abil şi a adăugat:

— Majestatea Sa vrea să fie sigură, aminteşte-ţi, şi s-a gândit că ai putea avea grijă pe cine cunoşti.

S-a uitat cu grijă în jurul lui.

— Ţi-am spus să nu te mai joci de-a conspiratorii, l-a mustrat pe omul în negru, enervat.

A doua parte a misiunii sale. Cea mai groaznică. Mai rea decât carnagiul pe care l-a făcut cu câteva zile mai devreme.

Cealaltă a strecurat o mână sub haină şi a scos un flacon umplut cu un lichid roşu.

— E al meu. L-am luat azi dimineaţă, aşa că e contaminat. Cred că ştii ce să faci cu el, nu-i aşa?

Omul în negru părea fascinat de reflexiile roşii ale fiolei. El a observat-o în tăcere înainte de a-şi lua în cele din urmă ochii de la ea.

— De ce?, a întrebat el, tulburat.

— Pentru că suveranul nostru ştie că nu ai face-o altfel. Unele datorii sunt greu de plătit, şi încă eşti legat de locul ăsta, nu?

Omul în negru şi-a încleştat dinţii. I-ar fi plăcut să poată nega, să spună nu, că nu mai era cazul. Dar nu a reuşit.

— Aceasta este cea mai simplă şi mai curată cale.

— Dar va muri de o moarte oribilă.

Celălalt a ridicat din umeri.

— Cel puţin aşa, n-o să-l omori tu.

Omul în negru şi-a înghiţit saliva. A ezitat o clipă, apoi a luat flaconul. Când a făcut-o, tensiunea s-a risipit brusc. Cei doi bărbaţi s-au relaxat, cu mâinile pe căni.

— N-o să-l mai văd pe suveran. Spune-i că sunt mort pentru poporul nostru.

Omul în negru a dat din cap cu indiferenţă. Planul lui Kryss de a pune mâna pe Lumea Pământeană şi justificările pe care le-a dat pentru acest act de cucerire nu l-au interesat deloc. Doar ce trebuia să facă în zilele următoare conta pentru el, iar scopul său final, din păcate, era încă foarte departe.

Celălalt şi-a terminat în sfârşit cidru. S-a ridicat şi i-a strâns mâna..

— La revedere, atunci! Bănuiesc din comportamentul tău că nu o faci pentru noi, dar mulţumesc oricum. Rasa noastră îţi va fi veşnic recunoscătoare.

— Simplă datorie, a răspuns el slab.

Tipul a părăsit hanul şi s-a amestecat în mulţime. Omul în negru l-a urmărit cu ochii până a dispărut din vedere. Apoi s-a ridicat la rândul lui. Avea treburi de făcut.

4

NUMELE

I-a pus haina şi a privit-o în ochi cu un zâmbet liniştitor. Nu a întrebat-o cine este sau ce face acolo.

— Ai unde să te duci?

— Nu...

Răspunsul a ieşit din gura ei spontan, simplu şi clar.

A privit-o pentru câteva momente.

— Noaptea, Salazar nu este un loc pentru o fată singură, mai ales aici, în turn.

Apoi a ridicat-o delicat. A avut încredere în el de la început. Era prima persoană care a avut grijă de ea. Când i-a oferit braţul lui, ea a văzut tăietura mare pe care lama inamicului o desenase pe ţesătura cămăşii sale. Destul de ciudat, nu părea pătată de sânge. Numai umedă, ca impregnată cu un lichid vâscos şi transparent.

Nu a pus nici o întrebare. Era obosită şi avea nevoie disperată să aibă încredere în cineva.

Au ieşit pe holul turnului, luminat la intervale regulate de lumina palidă ce se filtra de la ferestrele interioare. Când a început să şchiopăteze pentru că picioarele nu o mai puteau purta, soldatul a luat-o în braţe fără ezitare.

— Eu... pot merge... a protestat fata, tot mai uimită de revenirea neaşteptată a vocii ei.

Dar tânărul a dat din cap.

— Ai făcut destule pentru seara asta.

Senzaţia braţelor sub genunchi, mâna pe umăr, a tulburat-o. Apoi, leagănul pasului său şi ritmul inimii sale la ureche au fost treptat motivul pentru a o doborâ oboseala. Şi-a trecut braţele în jurul gâtului lui şi a lăsat oboseala să se ridice uşor de la picioare la inima ei, preluându-i tot corpul. A distins cu greu strălucirea hanului în care a condus-o, şi apoi scârţâitul de paşi sub cizmele lui. După aceea, întunericul a învăluit-o.

Soldatul a stat mult timp uitându-se la ea. Când a pus-o în pat, ea dormea deja. Acum se odihnea liniştită, cu respiraţia grea a cuiva epuizat. Privind-o cu mintea eliberată, l-a ajutat să nu se gândească la ceea ce s-a întâmplat, atunci când a salvat-o. Dar imaginile se grăbeau la marginea conştiinţei sale, imperioase, şi cu ele senzaţiile pe care le-a trăit. Fiorul care i-a urcat pe coloană în momentul în care şi-a băgat sabia în carne. Plăcerea pe care a avut-o terminându-şi adversarul, văzându-l murind. Şi-a trecut mâinile pe faţă, copleşit. A sărit în picioare, şi-a luat sabia şi a dispărut în noapte.

Unu. Doi. Trei. Atac, paradă, ripostă. Unu. Doi. Trei.

Tânărul era acoperit de transpirație, iar mușchii brațelor îi gemeau sub efort. Cu sabia lungă pentru două mâini prinsă între degetele acoperite de bășici, el a continuat să se antreneze.

Unu. Doi. Trei.

Dar, în ciuda întregii ape pe care el o transpira, în ciuda tuturor eforturilor și dureri fizice imense cauzate de antrenament, disperarea și vina lui erau întregi, și continuau să-i fure somnul și rațiunea. Pentru că, încă o dată, ca în acea zi, s-a distrat provocând suferință. Pentru că, la fel ca întotdeauna, sângele și moartea l-au strigat.

Are șase ani. I-au spus. În sfârșit i-au spus. Tatăl său nu a murit cu onoruri pe câmpul de luptă. Mama lui l-a mințit în toți acești ani. E un bastard. Fiul nimănui. Și mama lui, o curvă. Asta spune băiatul din fața lui.

«Mama ta e o curvă!» Și ceilalți din jur râd.

Simte că lumea se năruie în jurul lui, realitatea se destramă în fața ochilor lui. Lacrimile îi estompează vederea, râsul camarazilor săi îi face sângele să se ridice la cap.

Apoi se aruncă strigând la acel băiat mult mai mare decât el și dă frâu liber furiei sale. Lovește, mușcă, zgârie. Țipă. Se simte ca un animal și se comportă ca unul. Și dacă la început este ca un pitic care se confruntă cu un gigant, încetul cu încetul, o forță care-l depășește îl electrizează. Ceilalți încearcă în zadar să-l țină departe de victimă. Dușmanul său geme sub loviturile sale și, pentru prima dată în viața lui, simte o plăcere amețitoare și liniștitoare. Mirosul de sânge, gustul său, și conștientizarea înveselitoare că este pe cale să facă rău cuiva. Și el crede că e interesant. Nu are nimic de-a face cu revelația care i-a fost făcută, nu are nimic de-a face cu batjocura căreia i-a fost obiectul. E doar o dorință pură de sânge și moarte. O dorință în care se scufundă ca într-un abis primitor.

Își revine doar când un adult îl prinde. «Ai înnebunit?»

Realitatea revine imediat la normal. Pe pământ, cu fața umflată, cu brațele încrucișate, cu tenul palid sub tot sângele, celălalt băiat nu se mai mișcă. Pieptul lui se ridică și coboară repede, gâfâie.

Vina se accentuează. Copilul plânge, îngrozit. Adultul spune ceva ce nu înțelege. Îi este frică nu doar de ceea ce a făcut, ci mai mult de ceea ce a experimentat.

În acea seară, singur acasă, iese dezbrăcat în pădure, în frig. Pentru că în acest fel disperarea se diminuează puțin, pentru că sentimentul de vinovăție își desface puțin strânsoarea.

Fata s-a trezit într-o cameră inundată de lumină albă. Pentru o clipă, s-a simțit ca și cum era din nou în lunca din care ieșise la lumină, ca și cum tot ce s-a întâmplat de atunci era un vis. Apoi și-a amintit de soldatul care o salvase cu o zi înainte, și încetul cu încetul totul și-a reluat locul. Contururile unei camere mici, cu pereți de piatră și tavan susținut de grinzi mari au înlocuit treptat albul. Într-un colț era o masă, lângă care era așezată o geantă. Pe peretele opus se deschidea o fereastră arcuită frumos, prin care soarele pătrundea

răsărind. Fata s-a ridicat, protejându-şi ochii cu braţul. Afară, se putea vedea o parte din câmpia uriaşă, dominată în depărtare de umbra pădurii.

Era într-un pat moale şi confortabil. Cearceafuri parfumate, o pernă cu pene şi feşe curate la încheieturi şi glezne. Dar încă purta tunica ruptă.

S-a strecurat din pat. Unde ar putea fi? O umbră de dezamăgire ascundea pentru o clipă perfecţiunea picturii. Dacă a plecat? La urma urmei, el a salvat-o deja şi a condus-o în acest loc, ce mai voia? Şi era deja atât de atent... Nu avea de gând să stea cu ea toată viaţa... Ea s-a întins, a căscat, savurând căldura soarelui pe piele, şi a observat o tavă de lemn la picioarele patului. Cineva pusese o bucată de pâine şi un castron umplut cu un lichid alb, acoperit cu o spumă cremoasă uşoară. Fata zâmbeşte. Chiar dacă plecase, avusese un ultim gând delicat pentru ea.

S-a aşezat cu picioarele încrucişate pe pat şi a început să ciugulească din pâine, sorbind conţinutul castronului: era delicios.

În timp ce mânca, a observat în jurul ei multe semne ale prezenţei soldatului. Geanta lui, pentru început. Câteva cărţi într-un colţ, dintre care una era deschisă. O pană de gâscă, pusă pe pergament. Simţea o bucurie secretă. Nu plecase pentru totdeauna.

Şi acum ce trebuia să facă? Era singură şi nu ştia exact unde era. Judecând după peisaj, era încă în turn, dar cu cel puţin două sau trei etaje deasupra celui în care fusese agresată cu o noapte înainte. Probabil era într-un han. Amintirea despre ce s-a întâmplat după salvare era foarte neclară. Ar trebui să aştepte să se întoarcă soldatul? Sau aştepta ca ea să se întoarcă pe drumul ei? A venit la fereastră, cu faţa în mâini, şi a închis ochii.

Sunetul uşii a speriat-o. S-a întors brusc, ca şi când ar fi fost prinsă în fragrant. Soldatul stătea acolo, în cadrul uşii. Purta haina neagră din ziua precedentă, de data aceasta cu gluga pe faţă, pantaloni de piele şi o cămaşă albă desfăcută, strânsă pe trunchi de o vestă de piele întărită cu nituri de fier. În spatele lui era garda lungă a sabiei sale.

Şi-a descoperit imediat faţa.

— Sunt eu!, a spus el.

Fata s-a relaxat şi i-a fost ruşine de reacţia ei.

— Da... eu...

Din nou, ea a ratat cuvintele.

— Ai dreptate, a adăugat el, scoţând geanta voluminoasă pe care o purta peste umăr. N-ar fi trebuit să te las singură în dimineaţa asta, mai ales după ce ţi s-a întâmplat, dar nu m-am putut abţine să văd dacă nu îţi găsim ceva mai bun decât cârpele pe care le purtai...

Îi zâmbeşte.

— Eu sunt Amhal.

Avea un zâmbet frumos şi sincer, dar avea durere pe faţă. Neştiind ce să răspundă, fata doar l-a privit drept în ochi. Ochi de acel verde devastator pe care l-a observat cu o zi înainte.

— Nu ştiu cine sunt, spuse ea, dintr-o dată copleşită, şi se aşeză pe pat, frângându-şi mâinile.

I-a luat ceva timp să explice totul. Vocea ei părea să se fi întors, dar ea încă mai avea probleme cu asamblarea cuvintelor, găsindu-le pe cele potrivite pentru a exprima confuzia

pe care o simţea în ea. I-a spus despre pajişte, rătăcirea prin pădure, sosirea la Salazar. Mai presus de toate, ea a încercat să-l facă să înţeleagă că nu-şi aminteşte nimic, nici măcar numele ei. Şi că a simţit doar că s-a născut în acea zi, zăcând în iarbă.

Soldatul a ascultat-o cu din ce în ce mai multă atenţie pe măsură ce povestea progresa, un mic rid i se adâncea între cele două sprâncene.

— Deci nu ştii pe ce pământ suntem?

— Ce este un «pământ»? a întrebat ea cu un aer rătăcit.

— Sau că asta e Lumea Pământeană?

Fata s-a uitat în altă parte, jenată.

Amhal a zâmbit.

— Scuză-mă, n-am vrut să te fac să te simţi inconfortabil, încerc doar să înţeleg...

— Asta am făcut tot timpul. Doar că nu pot ajunge nicăieri. Pot să fac... lucruri, dar nu ştiu cum...

— Cum ar fi ce?

Ea i-a spus povestea lacătului şi senzaţia ciudată pe care a trăit-o în momentul atacului.

— În plus, am înţeles exact ce făceai în timp ce te luptai. Eu...

Şi-a căutat cuvintele.

— ... am anticipat loviturile tale, a spus ea în cele din urmă.

Tânărul se uita intens la ea.

— Cine erau acei doi bărbaţi aseară? l-a întrebat.

Faţa soldatului se întunecă.

— Doi tipi săraci. Hoţi, poate. Indivizi dubioşi, în orice caz, altfel ar fi rămas într-un han.

Fata era tentată să-i spună despre petele ciudate de pe pielea unuia dintre bărbaţi, şi limba pe care o vorbeau, iar apoi s-a răzgândit. Era cu siguranţă normal ca oamenii să vorbească limbi diferite într-o lume atât de vastă; Cât despre acele pete negre, putea înţelege că voia să le ascundă.

— Nu ştiu ce să fac acum, gemu ea. Aş vrea să găsesc pe cineva care mă cunoaşte, care să-mi spună de unde vin...

— Spune-mi unde te-ai trezit.

Ea a încercat să-i portretizeze fiecare detaliu; în cele din urmă, era doar o pajişte obişnuită.

— Dacă ai mers de-a lungul unui torent, este pentru că ai venit din est, concluzionează soldatul.

Faţa fetei s-a luminat.

— Poţi să-mi spui de unde sunt?

— La est este Noul Enawar, şi chiar mai la est, Pământul Zilelor. Arăţi ca un om, aşa că probabil vii dintr-o ţară în care oamenii sunt majoritari. Cu toate acestea, părul şi ochii tăi...

— Crezi că sunt un indiciu?, a întrebat ea, plină de speranţă.

— Cu siguranta. Şi am văzut arma pe care o ai asupra ta. Cred că poate însemna şi ea ceva...

A urmat o tăcere lungă şi ruşinată.

— Ţi-am găsit nişte haine, a spus tânărul brusc, luându-şi geanta. Ale tale, le putem păstra în caz că ne pot ajuta să ne dăm seama cine eşti, dar nu poţi continua să te plimbi aşa.

A scos haine de diferite mărimi şi culori.

— Nu sunt noi, soţia hangiului mi le-a dat.

Fata l-a privit scotocind prin geantă în timp ce făcea comentarii cu voce tare.

— Poate e un pic prea mic... Dar pantalonii ăia sunt ai mei!

— Vrei să mă ajuţi? L-a întrebat brusc, ţinând în braţe o rochie roşie strălucitoare.

Tânărul părea răvăşit.

— Adică... Mă duc la Laodamea. Pentru o misiune. Apoi...

— Nu ştiu unde să mă duc, l-a întrerupt ea. Aş vrea să... Am nevoie doar de puţin timp să încerc să înţeleg... Dacă m-ai putea ghida...

Cuvintele i s-au înecat într-un suspin înăbuşit.

Amhal s-a uitat la ea o clipă, şi apoi a adăugat la jumătatea drumului:

— Aşa cum am spus, mă duc la Laodamea, aşa că... Dacă vrei să mergi cu mine, aş fi fericit. Nu ştiu dacă te-aş putea ajuta, dar...

Fata a respirat uşurată, iar apoi a luat primul veşmânt care i-a căzut în mână.

— Ar fi bine! a exclamat ea.

— În regulă. Eu ies, aşa că le poţi proba.

Abia când era în prag şi-a găsit curajul necesar.

— Mulţumesc, a exclamat ea, întorcându-se spre el.

Amhal a privit-o drept în ochi.

— Când salvezi o viaţă, se pare că ai datoria să ai grijă de ea. Sunt convins de asta.

Abia ieşit din cameră, s-a rezemat de perete. Pe cealaltă parte, a perceput zgomotul de pânză, paşi mici pe podea.

De ce a fost de acord s-o ia? Viaţa lui era deja destul de complicată, episodul din ziua precedentă în mod clar a mărturisit că ...

«Pentru că ea are nevoie de tine», a răspuns el. «Pentru că aşa se comportă un cavaler. »

Onoare. Obsesia asta care nu l-a părăsit din ziua în care a aflat că e un bastard. Repară-ţi naşterea, dovedeşte-ţi valoarea şi, mai presus de toate, învinge-ţi setea de sânge.

«Şi apoi ea este destul de draguţă», şi-a spus el însuşi, fără a fi capabil să suprime un zâmbet.

— Poţi să vii! i-a spus fata.

Amhal s-a oprit pe prag şi a izbucnit în râs.

— Am făcut o greşeală pe undeva?, a întrebat ea.

— Nu, doar că... Sunt haine bărbăteşti, şi sunt cam mari pentru tine.

Într-adevăr, pantalonii pluteau pe şoldurile ei şi, fiind, de asemenea, prea lungi, ea era forţată să-i răsucească de mai multe ori în jurul taliei şi să-i strângă cu cureaua pumnalului. În partea de sus, purta o cămaşă lejeră care aluneca sub un corset femeiesc, luat de la o rochie, dar nu a reuşit să-l lege cum trebuie şi atârna amărât pe piept..

— În orice caz, le găsesc mai confortabile decât celelalte. Am încercat rochia asta roşie, nu mă simt confortabil în ea... s-a apărat arătând veşmântul de pe pat.

— Nici o problemă, dacă te simţi bine aşa... Lasă-mă să-ţi aranjez corsetul.

Cu o mână expertă, Amhal a legat toate şireturile până când corsetul i-a modelat bustul minuscul.

El o privi critic.

— Cred că ar fi mai bine să-ţi găsesc pantaloni de mărimea ta, eşti de acord?

Fata s-a înroşit.

Salazar i-a întâmpinat cu confuzia lui obişnuită. Comercianţii răcneau pentru a atrage clienţi, copiii alergau peste tot, şi localnicii mergeau la afacerile lor într-un neîncetat du-te-vino. Fata i-a apucat instinctiv haina lui Amhal. Se întreba cum spera să găsească soluţia problemelor ei în mijlocul acestui tumult. Cine ar avea grijă de o fată pierdută?

Cum era deja târziu, s-au îndreptat spre un han. Era un pic mai popular decât cel pe care-l văzuse cu o zi înainte, iar clientela era puţin mai distinsă. Chelneriţele, tinere şi jucăuşe, se mişcau uşor şi nimeni nu ţipa.

Amhal le-a comandat o masă consistentă, dar fata murea de foame. Lipsurile din zilele anterioare erau încă resimţite, iar ea trebuia să-şi recâştige puterea. Înghiţi totul până la ultima fărâmă, bucurându-se de aromele picante.

— Pe cuvânt, ţi-a fost foarte foame! a râs tânărul.

Apoi i-a povestit despre viaţa ei în pădure. Amhal a ascultat, cu bărbia în mână.

— Te-ai descurcat bine, a comentat el. Nu e uşor să supravieţuieşti într-un mediu ostil. Antrenamentul nostru de Cavaler al Dragonului include chiar şi lecţii de supravieţuire, aşa că imaginează-ţi! În cele din urmă, suntem lăsaţi singuri într-o pădure fără hrană sau apă. Este una dintre cele mai dificile încercări, unii chiar n-o pot trece.

Fata s-a uitat la el.

— Ce este un Cavaler al Dragonului?

Amhal a avut un zâmbet amuzat.

— Un soldat. În cele din urmă, în aceste vremuri de pace, el este mai presus de toate un protector al ordinii stabilite. Un fel de paznic, dacă vrei, antrenat în arta războiului. Şi mai presus de toate, Cavalerii călăresc dragoni, camarazii lor inseparabili în luptă.

În faţa privirii sale interogative, a zâmbit din nou.

— Dragonii sunt animale frumoase. Am unul. O să ţi-l prezint în curând.

Fata a dat din cap, nedumerită. A ignorat toate aceste lucruri pentru că a venit dintr-un loc îndepărtat, diferit de Lumea Pământeană, sau a uitat totul?

— Cum pot afla cine sunt? a exclamat brusc.

— Nu ştiu..., a răspuns Amhal, ezitant. Ţi-am spus, tot ce pot face pentru tine e să te duc la Laodamea. Vom pleca mâine... Dar nu cred că eşti din oraşul ăsta. Ai venit aici pe jos, nu-i aşa?

A dat din cap, chiar înainte să muşte într-un măr.

— În Laodamea, va trebui să începi cu părul şi ochii. N-am mai văzut aşa ceva. Poate ar trebui să te uiţi în cărţi? Ştii să citeşti?

Fata a îngheţat, cu mărul în mână.

— Nu sunt sigură ce înseamnă asta.

Amhal a scotocit prin geanta lui şi a scos mai multe discuri de aur ca cel pe care chelneriţa i l-a luat cu o zi înainte la han.

— Ştiu asta. E pentru mâncare.

— Sunt monede, a spus Amhal cu un surâs.

Apoi i-a arătat inciziile care erau gravate pe ea.

— Înţelegi ce scrie?

— Desigur! «Salazar, cinci carole.»

— Perfect. Ştii să citeşti. Cărţile sunt obiecte pline de lucruri scrise pe cele mai variate subiecte. Chiar şi despre oameni care au părul jumătate albastru şi jumătate negru şi ochii de culori diferite!

Fata s-a simţit puţin consolată.

Amhal şi-a pus coatele pe masă şi s-a aplecat spre ea.

— Dacă călătorim împreună, nu pot continua să-ţi spun «hei, tu!» sau «fată». Ai nevoie de un nume.

O strălucire s-a aprins în ea. Un nume. O identitate. Ceva care să-i permită să scape din acest anonimat...

— Dar nu-mi amintesc numele meu...

— O să-ţi dau unul. Cum ai vrea să te numeşti?

A dat din cap. Ea a încercat deja să aducă un nume înapoi în memoria ei, fără rezultat. Cât despre cele pe care le cunoştea acum, «Salazar», «Noul Enawar» şi «Laodamea», ei nu-i spuneau nimic; erau sunete simple care ţâşniseră din neant, din acelaşi neant care i-a luat amintirile ostatice.

— Nu ştiu numele niciunei fete, a murmurat ea, uitându-se în jos la mărul ei. Nici al unui băiat, de fapt...

Se gândeşte o clipă.

— Aseară, era o fată care m-a ajutat într-o pensiune. Numele ei era Galia.

Amhal se crispă.

— E un nume obişnuit, un nume de menajeră. Nu, ai nevoie de ceva mai bun.

S-a uitat la el neliniştită.

— Ce propui?

— Adhara.

«Adhara.» Ea nu avea nici o idee despre ceea ce a vrut să spună, dacă îi plăcea sau nu, dar imediat i-a părut familiar. Era un nume pentru ea, un nume care o definea. «Adhara.»

— E frumos...

Amhal a lovit cu convingerea în masă.

— Deci, aşa să fie! De acum înainte, vei fi Adhara.

Era amuzant să aibă dintr-o dată un nume cu care să se mişte în lume. L-a repetat mental, în timp ce termina de mestecat mărul ei. Adhara. De acum, nu mai era fata pierdută care hoinărea prin pădure, ignorând totul despre lume. Acum era cineva.

5

RĂUL

A doua zi, s-au trezit devreme. Amhal a spus că vrea să plece cât mai curând posibil.

— Dar mai întâi de toate, trebuie să găseşti haine. Cu aceste haine, arăţi ca o sperietoare de ciori, a adăugat el.

Au făcut un tur rapid al pieţei, în mijlocul fructelor şi legumelor expuse la soare, sferturilor de carcase de carne agăţate de cârlige şi tarabelor comercianţilor de condimente.

Adhara a mers în linişte, vrăjită de parfumuri şi culori. Era uimitor modul în care un nume făcea diferenţa. Încă se simţea ca un străin pe un tărâm necunoscut, dar mai puţin decât cu o zi înainte. Prezenţa lui Amhal alături de ea era cu siguranţă un factor. Dar nu era doar asta. Acum avea o identitate.

S-a oprit în faţa unei tarabe unde erau agăţate hainele. Le-a studiat la început timid, şi apoi, când s-a simţit destul de încrezătoare, a întins mâna şi a atins nişte pantaloni din piele de căprioară.

— Cât costă asta?, a întrebat comerciantul, desenând un zâmbet.

Femeia i-a dat şi a pus-o în spatele unui mic paravan aşezat într-un colţ. Adhara nu era sigură că nimeni nu se poate strecura înăuntru să se uite la ea, dar măcar era o oglindă. I-a pus şi s-a întors să încerce să se uite la picioare. Erau mult mai potriviţi decât cei pe care-i purtat. Şi-a păstrat cămaşa şi corsetul şi şi-a strâns centura pumnalului în jurul taliei. A ales, de asemenea, o pereche de cizme, şi s-a uitat la ansamblu cu satisfacţie. Erau haine bărbăteşti, i-a spus Amhal. De ce se simţea atât de bine purtându-le? Şi de ce greutatea pumnalului de la talie i-a dat atâta încredere?

«În toate aceste mici indicii este cheia misterului cine sunt şi de unde vin», şi-a spus ea.

Desigur, Amhal a plătit.

— Mulţumesc... Sper că nu e prea mult, spuse ea, privindu-l scotocind prin geantă, arătând neliniştită.

— Nu, nu, nu costă prea mult. Şi apoi arată bine pe tine, a răspuns el, uitându-se la ea din cap până în picioare.

Adhara a înroşit, flatată.

Au părăsit turnul. Gardienii şi-au întins suliţele pe măsură ce au trecut şi s-au trezit din nou în cel mai nou district din Salazar.

Amhal ştia exact unde să meargă, iar Adhara păşea încet lângă el. Când a traversat acest cartier noaptea, i s-a părut înfricoşător şi haotic. În lumina soarelui, era misterios, dar părea mai puţin ameninţător. A recunoscut străzile pe care s-a plimbat cu o zi înainte. Au trecut chiar şi de hanul lui Galia. Adhara a fost tentată să intre şi să se prezinte.

«Bună, eu sunt Adhara. În cele din urmă, mi-am amintit totul: sunt ordonanţa unui cavaler.» Da, era o mică minciună pe care şi-ar fi dorit s-o spună.

Au părăsit oraşul şi s-au oprit în faţa unui lung şir de colibe de lemn. Amhal intră şi se opri să vorbească cu o creatură monstruoasă. O fiinţă complet acoperită cu fire de păr roşu şi sbârlit, cu un bot proeminent din care ieşea o pereche de colţi ameninţători. Nu era foarte înalt, dar avea braţe de o lungime exagerată, înarmate cu o furculiţă mare cu care curăţa paiele, mişcându-se cu mişcări comice.

Adhara instinctiv a pus mâna la pumnal.

— Nu ştii ce este?, a întrebat Amhal.

A dat din cap. Nu contează cât de mult căuta, nu era nici o amintire în memoria ei.

— E un fammin. Acest grajd este gestionat numai de ei, a şoptit cavalerul avansând spre grăjdar. Bună, Etash, a adăugat el cu un zâmbet.

Creatura a ridicat ochii de la munca sa şi a răspuns cu un mormăit.

— Ce mai face Jamila mea?

Etash a ridicat din umeri.

— Nimeni nu are grijă de dragoni ca noi, ştii asta.

Avea o voce dură, guturală, care părea nepotrivită pentru limba pe care o vorbea..

— Stăpânul meu spune mereu că aţi fi cavaleri excelenţi.

Etash râde amar.

— Stăpânul tău e singurul cu un scutier fammin. Pentru alţii, ştii ce suntem... fiare, animale de cel mai rău fel.

— Lucrurile se vor schimba.

— Sunt aşa de o sută de ani. Nu se vor schimba niciodată, crede-mă!

Famminul i-a condus printr-un hol spre care se deschideau uşi mari de bronz. Pe cealtă parte, răsunau paşi grei care făceau pământul să tremure şi urlete îngrozitoare. Adhara era din ce în ce mai îngrijorată.

— Văd că tu, pe de altă parte, preferi scutieri umani, a observat Etash.

Amhal a râs.

— Ea este Adhara, ordonanţa mea, a răspuns el. Ea are o poveste un pic ... specială.

— Ca şi ochii ei.

— Ai mai văzut aşa ceva?

Etash a dat din cap.

— De aceea i-am observat. Unii dintre noi au aşa ceva, dar e prima dată când îi văd la un om.

S-a oprit la o uşă.

— După tine.

Amhal întinse mâna spre Adhara şi a tras-o spre el.

— Stai calmă şi liniştită. Uită-te în ochii ei. Probabil va vrea să te adulmece: las-o! Şi dacă mârâie, nu te mişca, bine?

Fata a înţepenit.

— Ce e acolo?

În loc de răspuns, Amhal a împins uşa.

Cu picioarele moi, Adhara a trebuit să-şi suprime o dorinţă irezistibilă de a fugi.

Erau în interiorul unui imens şopron din lemn de cel puţin cincisprezece braţe lungime, pe pământul presărat cu paie. În centru, un animal uriaş, cu un corp acoperit cu solzi, s-a năpustit asupra vizitatorilor cu doi ochi verzi în flăcări. Botul său alungit s-a transformat în spatele ochilor într-o creastă osoasă largă, plină de spini. La înălţimea omoplaţilor erau

două aripi gigantice negre, care se distingeau de restul animalului, care era în întregime roşu aprins. De îndată ce cei doi tineri au intrat, dragonul s-a ridicat pe picioarele din spate, atingând acoperişul cu craniului, şi a scos un vuiet puternic. Adhara şi-a acoperit urechile cu mâinile, îngrozită.

— Bună, Jamila! Te bucuri să mă vezi?

Animalul şi-a plecat capul la nivelul lui Amhal. I-a mângâiat botul, apoi s-a dat la o parte şi a arătat spre prietena lui.

— Ea este Adhara, va călători cu noi. E scutierul meu.

Creatura imensă o privea feroce şi a emis un fum lung prin nări.

— Nu o speria, nu a văzut niciodată un dragon, a adăugat Amhal.

Adhara era paralizat. La gândul tuturor animalelor de acest fel, care erau în spatele fiecărei uşi de bronz pe care le-a văzut, ea a simţit că leşină.

— Totul e în regulă, nu te mişca, Amhal i-a şoptit în ureche.

Chiar dacă ar fi vrut, nu ar fi putut face asta!

Jamila a mirosit-o, iar Adhara a simţit cu groază respiraţia ei arzătoare care îi străbătea tot corpul. La final, i-a dat o lovitură cu botul, care aproape a aruncat-o la pământ, şi s-a aşezat cu un aer dispreţuitor, întorcându-şi toată atenţia asupra lui Amhal.

— Asta e bine, înţelept, a spus tânărul tandru, încă mângâindu-i botul. E din grajdurile lui Dohor, ştii cine e? a adăugat el, întorcându-se către Adhara.

Încă uimită, fata reuşeşte doar să dea din cap slab.

— Dohor este ultimul rege care a încercat să cucerească Lumea Pământeană acum 50 de ani. El a unit dragoni cu dragoni negri, creaturi hibride din magia interzisă, pentru a crea monştri teribili pentru luptă.

Adhara a ascultat fără să înţeleagă, încă terorizată de bestia pe care o avea în faţa ochilor.

— Când Dohor a fost învins de Ido, Noul Consiliu a decis să ucidă toate aceste animale. La acea vreme, Jamila era încă un nou-născut. Un cavaler excentric a salvat-o şi a luat-o cu el. A crescut-o în secret, în pădurea din jurul lui Makrat. Când a fost descoperită, Jamila era deja antrenată. Aşa că am pus-o cu ceilalţi dragoni, şi a rămas acolo, fără ca cineva să aibă curajul s-o folosească în luptă. Când am devenit ucenic, stăpânul meu mi-a permis s-o păstrez şi s-o iau ca pe un dragon.

Amhal s-a întors spre Adhara. Palidă ca o foaie, era prinsă de perete.

A izbucnit într-un râs puternic.

— Totul e în regulă...

Fata s-a lăsat să alunece la pământ. Amhal a fugit spre ea.

— Haide, ai fost perfectă, nu mai ai de ce să te temi...

Adhara a dat din cap cu o smucitură a bărbiei.

— Şi acum să mergem, a adăugat tânărul, întorcându-se spre fammin. Etash, deschide bolta!

Famminul a dat din cap şi a dispărut.

— Vine cu noi? s-a aventurat Adhara, arătând spre Jamila.

— Ca să spun adevărul, noi mergem cu ea. Vom călători pe spatele ei.

Adhara a scos un geamăt.

— E mai puţin complicat decât pare. Va trebui să te ţii de mine şi totul va fi bine.

Şi-a întins mâinile ca s-o ajute să se ridice, iar Adhara nu a avut de ales decât să accepte. Dar şi-a strâns discret degetele pe pumnal ca să se liniştească.

Într-un scârţâit puternic, acoperişul hangarului a alunecat, acţionat de două roţi mari zimţate. Un cer albastru azuriu a apărut încet deasupra capetelor lor, iar Jamila a scos un nou vuiet.

Amhal i-a dat o mică bătaie pe burtă.

— Stai jos, Jamila, culcat.

Dragonul se supune. O şa metalică era ataşată pe spate ei cu curele mari din piele, iar hamul său, tot din metal, era ataşat de lanţuri mari care serveau drept frâie. Adhara a observat pentru o clipă burta galbenă a animalului, mişcarea puternică a respiraţiei sale care umfla şi-i contracta cutia toracică uriaşă. Văzându-l pe Amhal ridicându-se într-un salt uşor, ea s-a retras instinctiv.

— E normal să-ţi fie frică, mereu e aşa prima dată. Haide, curaj!

Tânărul a ţinut-o de mână ferm şi a ridicat-o în şa în faţa lui..

— Respiră bine, o sfătui, trecându-şi braţele în jurul taliei ei.

O lovitură de frâie, şi dragonul s-a ridicat. Adhara a închis ochii, în timp ce vântul i-a ridicat părul cu din ce în ce mai multă violenţă.

— Uită-te oricum, a şoptit Amhal.

Fata a deschis un ochi timid. Mai jos, colibele de lemn se micşorau cu o viteză ameţitoare, în timp ce turnul Salazarului, un recif în mijlocul mării verzi a câmpiei, venea să îi întâlnească. Adhara a deschis gura cu uimire, iar frica ei a dispărut brusc, pentru a face loc unei emoţii incredibile care a lăsat-o fără cuvinte.

Turnul, de asemenea, ajunge să fie un punct negru la orizont. Adhara a însoţit mişcările agitate ale Lui Jamila cu trupul ei, cu ochii aţintiţi la pământ, la catifeaua pădurii din care ieşise, la panglica de argint a torentului, însoţitoarea rătăcirilor ei. Şi-a dat seama cât de vastă era lumea şi s-a simţit pierdută în această vastitate. De unde a venit? Cine i-a dat viaţă, în mijlocul pădurii şi covorului ei de iarbă? Chiar aparţinea acestui univers?

— Direcţia Laodamea! a strigat Amhal, smulgând-o din reverie.

Jamila a virat, şi călătoria a început.

Au zburat o zi întreagă fără să se oprească. Câmpia, verde şi infinită, a continuat să se desfăşoare sub aripile dragonului. Soarele bătea puternic, iar Adhara a trebuit să-şi acopere capul cu gluga mantalei lui Amhal.

— Când vom ajunge la Laodamea, îţi voi cumpăra una, a spus tânărul.

Adhara nu şi-a ridicat nasul nicio secundă, fascinată de minunile pe care le vedea. A observat mişcarea uşoară a ierbii în vânt şi în mintea ei a gravat cea mai mică schimbare în peisaj. Voia să-şi umple ochii cu această lume, să o facă a ei, şi aşa poate să găsească urme ale ei în interiorul său, în memoria ei amputată.

Ocazional, Amhal îi explicat câte ceva. Saar, râul imens care era invizibil în stânga lor: era cel care hrănea toţi torenţii peste care au zburat. Turnurile din Ţara Vântului, ţara a cărei capitală era Salazar. Câmpia, imensă cu tabere şi sate.

O mulţime de nume, peisaje frumoase, dar nimic familiar pentru ea.

Dormeau sub stele, în mijlocul câmpiei măturate de un vânt uşor de vară care mirosea a umiditate şi prospeţime.

Pentru a doua oprire, Amhal a decis să se oprească într-un sat.

— Tocmai am trecut graniţa cu Ţara Apei, a spus el, în timp ce se grăbeau, cu un soare de foc în stânga lor.

Adhara s-a uitat sub ea, iar privirea i s-a oprit asupra unei reţele groase de copaci încâlciţi, ţesuţi pe o pânză de torenţi întortocheaţi.

— Este delimitată de torenţi?, a întrebat ea.

Amhal îi prinde repede gândul.

— Exact. Există un sat de oameni, un pic mai departe, ne vom opri acolo.

Au aterizat într-o poieniţă destul de lată pentru ca aripile uriaşe ale Jamilei să se desfăşoare acolo.

— Din păcate, va trebui să ne aştepţi aici, i-a spus Amhal, scoţându-i hamul.

Apoi s-a întors spre Adhara.

— Nu există dragoni în Ţara Apelor, nimic nu este planificat pentru a-i găzdui. În Laodamea, va fi diferit.

Au pornit. Cerul a prins încet o nuanţă purpurie, care se răspândea treptat peste tot. Adhara s-a simţit ciudat de liniştită, ca şi cum ar fi fost acasă. Îi spune lui Amhal.

— Aşteaptă până la Laodamea. Acolo, poţi face toate cercetările pe care le vrei.

Au mers ceva timp prin pădure. Violetul s-a transformat într-un albastru din ce în ce întunecat, în timp ce copacii se aprindeau cu lumini minuscule. Adhara îi privea, uimită.

— Sunt licurici, i-a explicat Amhal. Insecte strălucitoare. Cu mult, mult timp în urmă, când vedeai aceste tipuri de lumini în pădure, ar fi putut fi o nebunie.

Adhara s-a uitat la el cu o privire intrigată.

— Erau creaturi mici, de mărimea palmei unei mâini, cu ochi mari colorați, păr de culoarea curcubeului şi aripi mici diafane. Noaptea, emiteau lumină, ca licuricii. Se pretinde că a mai rămas doar unul în Marea Pădurea a Ţării Vântului. Rătăceşte acolo ca un suflet îndurerat, condamnat să nu moară niciodată. E singurul supravieţuitor al poporului său. Noaptea, strălucirea sa tristă şi solitară trasează arabescuri lungi în pădure.

Adhara s-a gândit pentru o clipă la singurătatea ultimului spiriduş şi şi-a imaginat călătorii pierduţi care i-au descoperit accidental lumina în mijlocul pădurii. Era ca ei, pierdută, abandonată, iar Amhal era ca acea lumină tristă, lumina ei într-o lume întunecată.

Tânărul a arătat ceva cu degetul.

— Acestea, pe de altă parte, sunt luminile satului Cyrsio. E un han minunat acolo, şi îl cunosc pe proprietar. O să vezi, o să fie o seară frumoasă. Şi poate că memoria îţi va reveni!

Adhara a zâmbit. Era ceva magic în aer, ca şi cum orice ar fi fost posibil.

Câteva minute mai târziu, a apărut satul, format din case din lemn cu acoperişuri de paie. Se întindea în jurul unui pârâu, iar unele case erau pe picioroange. «Un loc fermecat în mijlocul unei păduri magice», s-a gândit Adhara.

Pe măsură ce se apropiau, însă, frica a pus stăpânire pe ea. Amhal trebuie să fi simţit la fel, pentru că de îndată ce au ajuns la poarta satului, el a luat garda sabiei sale.

Intrarea principală avea o arhitravă din lemn, sculptată cu nişe metalice unde ardeau torţe. Una dintre ele a era smulsă şi încă ardea pe pământ. Amhal a îngheţat şi l-a apucat pe Adhara de braţ. Cântecul greierilor umplea întregul spaţiu înconjurător.

— Ceva nu e în regulă.

Ferestrele caselor erau întunecate şi goale, ca orbitele unui craniu; altele erau baricadate.

— Ultima dată când am venit, locul ăsta era plin de viaţă.

Adhara instinctiv a dus mâna la pumnal. Şi totuşi, totul era atât de liniştit...

Amhal a ieşit în faţă, cu lama gata să iasă din teacă.

Nu se auzea nimic în sat şi străzile erau pustii. Cu toate acestea, Adhara s-a simţit observată. Cineva îi spiona, cineva care nu voia să fie văzut.

— Poate ar fi mai bine să plecăm... s-a aventurat.

Amhal nu a răspuns. Era tensionat, iar faţa lui arăta aceeaşi expresie ca în ziua în care a salvat-o. L-a urmărit în tăcere până la o tavernă acoperită cu un semn de lemn destul de pictat. «Vizuina lui...» Restul era devorat de foc.

— Asta era?, a întrebat Adhara dintr-o răsuflare.

Ahmal pur şi simplu a dat din cap. Nu era nici o uşă, iar ferestrele erau înnegrite de fum şi flăcări. Focul nu se stinsese de foarte mult timp, deoarece un miros înţepător de ardere încă plutea în aer.

Amhal a intrat. Adhara a încercat să-l oprească.

— Nu cred că e o idee bună...

Tânărul s-a scufundat în întuneric.

Ea a ezitat pentru un moment pe prag, şi apoi a decis să-l urmeze.

Pereţii tavernei erau în întregime negri, podeaua presărată cu un strat gros de cenuşă. Din tejghea, rămăseseră doar câteva bucăţi de lemn carbonizat; pe rafturi, sticlele erau toate sparte. Adhara s-a apropiat de Amhal şi i-a strâns braţul.

Părea să-şi revină.

— Poate ai dreptate, nu a fost o idee bună.

— Ar trebui să ne întoarcem în pădure?

— Ne întoarcem în pădure.

Au ieşit cu prudenţă şi s-au întors pe care tocmai veniseră. Cu puţin timp înainte de a ajunge la poarta satului, Amhal, din instinct, a tras-o pe Adhara pe o alee.

Ducea la o mică piaţă în centrul căreia se afla o clădire mare din lemn. Era accesată de un pod peste pârâul care trecea prin acel loc.

Poarta clădirii avea două aripi sculptate, deasupra cărora era gravată o inscripţie. Adhara a descifrat ceva de genul «Theevar,» sau «Thiinar,» nu era clar. Una dintre aripi era uşor întunecată. Un geamăt jos şi continuu venea dinspre ea. Adhara s-a speriat. Un al şaselea simţ o îndemna să plece. Amhal s-a mişcat repede spre zgomot. L-a apucat de haină.

— Cineva are nevoie de ajutor! A protestat.

— Dacă ar fi fost aşa, oamenii ar fi ieşit din casele lor să-l ajute..

— Nu e nimeni aici.

— Dimpotrivă, mulţi ochi se uită la noi.

— Şi de unde ştii?, a răspuns Amhal, pe un ton aproape batjocoritor.

— O simt.

Tânărul a ezitat o clipă, apoi s-a întors şi a făcut un pas hotărât spre construcţie. Adhara l-a urmat fără voia ei, cu mâna încleştată pe garda pumnalului.

Interiorul era întunecat, şi mirosea a dulce şi murdar. Amândoi şi-au dus mâinile la gură, iar Adhara şi-a reprimat un fior. Amhal a scos din geantă o brichetă şi un fitil şi a aprins ce a mai rămas dintr-o torţă. O viziune de coşmar li s-a prezentat. Băncile care în mod normal ocupau camera erau stivuite pe o parte, şi o jumătate de duzină de cadavre înfăşurate în giulgiuri albe pătate de sânge stăteau pe podea. Gemetele umpleau acum tot spaţiul, ca şi cum ar fi venit de la statuia grosieră a unui om cu părul lung ridicat de vânt, cu un fulger într-o mână şi o sabie în cealaltă, cu o expresie binevoitoare pe faţă.

Adhara a rămas pietrificată pe prag. Amhal, pe de altă parte, avansat şi aplecat peste giulgiuri.

— Te rog, să mergem..., a murmurat ea.

El rămase surd.

— Vino!

Adhara nu s-a mişcat. Picioarele ei au refuzat s-o asculte.

— Hai! a insistat Amhal, întorcându-se spre ea.

Fata i s-a alăturat încet, cu ochii coborâţi. Nu şi-a ridicat capul până nu a ajuns lângă Amhal. La picioarele ei era ceva care seamănă cu o femeie, dar caracteristicile ei erau atât de modificate încât era dificil să-i dea o vârstă, sau chiar să determine cu certitudine sexul ei.

Gura ei nu era nimic mai mult decât o fântână întunecată care expira acel geamăt neîntrerupt, acea gâfâială şi suflare sacadat care anunţa moartea. Fruntea ei era acoperită de sudoare şi pete negre îi marcau pielea, aceleaşi pe care le văzuse Adhara pe faţa unuia dintre atacatori.

— Trebuie să plecăm de aici.

Amhal nu a răspuns.

— Cei doi tipi din turn zilele trecute... aveau pete similare, iar unul dintre ei era foarte rău.

Amhal privea faţa muribundei, sângele care părea să se scurgă prin toţi porii corpului ei suferind.

— Amhal !

Strigătul ei l-a scos în cele din urmă din toropeală. A dat din cap uşor, cu ochii încă fixaţi pe femeie. S-a dat câţiva paşi înapoi, suficient cât să-l prindă Adhara şi să-l scoată din acest loc terifiant.

Au început să meargă în aerul proaspăt al serii, pe fondul pârâului bubuitor şi al târâitului greierilor. Au traversat aleile satului, hotărâţi să fugă cât mai departe posibil.

Până când doi bărbaţi le-au blocat calea.

Unul era înarmat cu un băţ, celălalt cu o sabie ruginită. Erau îmbrăcaţi în zdrenţe. Primul avea pete negre pe gât, celălalt pe jumătate din faţă. Ochii lor străluceau cu o strălucire dementă.

— Cine eşti?

Amhal, surprins, a pus imediat mâna pe garda sabiei sale.

— Nu te mişcs şi răspunde! spuse bărbatul fluturându-şi sabia mâncată de vreme.

— Cine eşti?

— Porţi Răul, nu-i aşa? Ai venit aici să-l împrăştii, ca un putregai străin... a adăugat tovarăşul său.

— La fel ca nimfele, nimfele care nu se îmbolnăvesc... Dacă le bei sângele, te vindeci, adaugă primul.

Cealaltă scuipă.

— Vrăjitoare blestemate...

— Hai să trecem, a spus Amhal.

Adhara l-a îmbrăţişat, îngrozită de ceea ce au găsit în clădirea de lemn, dar şi de amintirea lui Amhal împingându-şi lama în pieptul duşmanului său cu câteva nopţi mai devreme cu plăcere sadică.

— Nu plecăm de aici, a spus omul cu sabia. Satul e în carantină.

Amhal şi-a strâns dinţii, iar Adhara i-a simţit muşchii contractându-se sub mână.

— Nu mă face să fac ceva ce nu vreau...

— Morţii cu morţii, şi în două zile vei geme şi tu. Sau dacă ai noroc, vei fi bine, la fel ca noi! În orice caz, nu vei pleca de aici, a adăugat tipul cu băţul cu un zâmbet fără dinţi.

Amhal şi-a întins sabia în faţă şi i-a ţinut garda cu ambele mâini.

— Amhal, nu...

— Te rog pentru ultima dată: lasă-ne să trecem. Nu vreau să-ţi fac rău, dar dacă ne opreşti să plecăm...

Adhara i-a perceput toată furia şi setea de luptă. Ea a dat înapoi câţiva paşi; bărbatul cu băţul s-a năpustit asupra ei şi a lovit-o pe umăr, aruncând-o la pământ. Abia a avut timp să vadă mantaua lui Amhal învârtându-se în faţa ei, şi apoi a auzit doar sunetul strident al sabiei lui pe braţele celor doi bărbaţi.

A fost nevoie doar de un moment pentru ca soldatul să-i dezarmeze, dar asta nu era suficient. Cu un răcnet feroce, el s-a abătut asupra unuia dintre adversarii săi.

— Amhal, nu! a ţipat Adhara.

Nu era de nici un folos, aşa cum era şi strigătul inutil al omului.

— Mă predau!

Amhal i-a băgat sabia în piept şi a scos-o imediat. Cu un zâmbet crud pe faţă, s-a întors spre celălalt, fluturându-şi arma.

— Amhal !

De data asta, strigătul disperat al lui Adhara l-a făcut să-şi revină. Şi-a coborât sabia, a închis ochii. Bărbatul a profitat de ocazie pentru a-l ataca cu băţul.

Amhal i-a sucit braţul.

— Pleacă, a şuierat el.

Celălalt se lupta ca un diavol.

— Du-te şi trăieşte, a insistat Amhal cu o voce dureroasă.

Îi răsuceşte braţul mai tare, forţându-l să-i dea drumul băţului.

Bărbatul se uita la el cu ură în timp ce se ţinea de mână.

— Oricum, eşti mort, spuse el, înainte să dispară pe o alee.

6

REGINA ŞI PRINŢUL

Soarele strălucea în Makrat. O zi perfectă de vară, a cărei lumină pură desena conturul lucrurilor pe fundalul aerului limpede.

Doubhée era în grădină, ca în fiecare dimineaţă. Cu pumnalul în mână, purtând o cămaşă simplă şi pantaloni de pânză, ea se antrena printre copaci într-un colţ retras al vastei proprietăţi din jurul palatului regal.

La un moment dat, antrenamentul în fiecare zi i s-a părut ridicol. Atunci a început să se simtă bătrână. Într-o dimineaţă, s-a uitat în oglindă şi a devenit brusc conştientă de ridurile ei, trăsăturile ei desenate, firele gri din părul ei. Pe atunci avea cincizeci şi cinci de ani şi domnise timp de treizeci şi şapte de ani.

«Poate că a venit timpul să nu mă mai antrenez ca şi cum aş fi încă hoţul din Makrat», a spus ea.

Şi pentru câteva zile, nu a mers în grădină.

Soţul ei, Learco, râdea cu blândeţe de ea.

— Ce se întâmplă, te-ai decis să-ţi agăţi pumnalul?

— Sunt doar obosită, a răspuns ea.

Şi asta era adevărat. În plus, ce era bătrâneţea decât o oboseală mortală, care ducea încet la singura odihnă posibilă...?

Ulterior, corpul său s-a răzvrătit. Pentru că membrele, picioarele erau încă agile, braţele musculoase sub pielea devenită abia puţin flască, aveau nevoie de mişcare. Mintea ei însăşi cerea exerciţiul de dimineaţă, în timpul căruia trupul său efectua unul câte unul gesturile repetate, golindu-şi capul. Aşa că şi-a reluat antrenamentele, după ce a ales un loc mai ascuns, mai secretos. Doar câţiva dintre oamenii ei ştiau unde era... În caz că aveau nevoie de ea.

Doubheée a dezlănţuit o fandare finală şi a pus capăt asaltului său prin aruncarea pumnalului. A fost întotdeauna acelaşi timp de şaizeci de ani: arma care i-a fost dată de stăpânul său, Sarnek, care a învăţat-o odată arta crimei după ce i-a salvat viaţa. Încă se gândea la el, iar disperarea zilelor în care ea îl iubea şi se simţea vinovată de moartea sa s-a transformat într-o nostalgie dulce. Cea pe care anii o extind peste amintiri, ca o patină de frumuseţe.

Pumnalul s-a înfipt cu precizie într-un trunchi, la câţeva braţe în faţa ei. Lama vibra la un fir de păr de un om care gâfâia.

Doubhea s-a ridicat vioi.

— Ar fi trebuit să te anunţi. Aş fi putut să te omor, a spus ea rece, mergând să-şi scoată pumnalul din trunchi.

Omul a îngenuncheat, cu capul jos.

— Regina mea, am încredere în braţul tău, a răspuns el cu o voce tremurândă.

— Ridică-te! a ordonat Doubhée.

— Situaţia este gravă, a spus bărbatul, cu ochii plini de îngrijorare.

Doubhée s-a înfiorat.

— Să nu stăm aici, spune ea.

Subteranul palatului adăpostea cartierul general. Doubhée însăşi era cea care l-a construit. La început, era ca un fel de joc. În primii ani ai domniei sale, ea s-a simţit inconfortabilă în rolul ei de regină. Viaţa la curte, alcătuită din bârfe şi recepţii nesfârşite, ţinute ceremoniale, obligaţiile plictisitoare ale rangului său, toate apăsau asupra ei. Şi lipsa de acţiune a cântărit. Treptat, ea a început să se desprindă.

Learco era cel care i-a dat ideea.

— De ce nu te întorci la activitatea ta din lumea veche? Nu există nici un mod de a fi regină. Inventează unul al tău, care ţi se potriveşte mai bine, şi care nu te obligă să devii ceea ce nu eşti.

Doubhée a decis apoi să înfiinţeze un serviciu de spionaj. Pământul Soarelui nu avea unul. Până atunci, ea apelase la mercenari, a căror loialitate era discutabilă. În ceea ce-l priveşte pe Dohor, el se mulţumise cu alianţa sa cu Breasla Asasinilor.

— Suntem în pace, desigur, dar pacea trebuie păstrată, nu crezi? Tocmai în astfel de momente conspiraţiile înfloresc, i-a spus ea lui Learco ca să-l convingă să-i aprobe proiectul.

Nu trebuia să insiste prea mult.

— Dacă contribuie la bunăstarea ta, nu am nicio problemă cu asta.

Astfel, Doubhée s-a aruncat trup şi suflet în companie, pe care a condus-o mai mult sau mai puţin în secret. Alegerea candidaţilor, structura sediului, pe care a desenat-o. Era un moment extraordinar. În cele din urmă, şi-a găsit dimensiunea, dând în acelaşi timp sens la tot ceea ce a învăţat în timpul anilor ei întunecaţi de rătăcire, în căutarea de sine şi a locului ei în lume. Abilităţile sale de luptă, care i s-au părut atât de teribile, atât de obscure, au fost în cele din urmă o modalitate de a face un lucru util, pentru a garanta un destin luminos pentru ţara sa.

În primii ani, cu toate acestea, serviciul de spionaj nu a fost de prea mare folos. Learco l-a considerat doar un hobby oarecum excentric al soţiei sale. Dar mai târziu, Doubhée i-a oferit informaţii valoroase despre războiul civil care distrugea Ţara Apelor, iar opinia sa s-a schimbat.

— Ai fost de nepreţuit pentru mine, i-a mărturisit el.

— Eu însumi nu aş fi crezut că ideea mea ar putea da astfel de roade, a recunoscut regina.

De atunci, serviciul de spionaj s-a extins, s-a răspândit în alte părţi ale Lumii Pământene şi a devenit un instrument esenţial în mâinile regelui şi ale Consiliului. Uneori Doubhée a intervenit personal. Apoi a redevenit formidabila maşină de război care era în trecut, dar în serviciul unor obiective înalte.

Nimeni de la Curte nu ştia de viaţa ei dublă. Oamenii săi înşişi, care erau rar văzuţi în palat şi a căror prezenţă era la fel de evazivă ca fantomele, erau un mister pentru întreaga Lume Pământeană. Doar Learco şi fiul său Ner ştiau despre asta.

Doubhée a intrat în sala de şedinţe. O cameră goală, cu un plafon mic şi boltit, abia mai mare decât celelalte, ocupată de o masă mare din mahon înconjurată de scaune. A luat unul, iar spionul a făcut la fel.

— Deci?, a spus ea fără preambul.

Între timp, Josar şi-a recăpătat răsuflarea, chiar dacă părea la fel de tensionat.

— Vin din Ţara Apei. Acolo se întâmplă fapte tulburătoare.

A rămas tăcut pentru câteva momente înainte de a continua.

— Khan şi cu mine făceam inspecţia obişnuită în satele nordice. Conform instrucţiunilor tale, monitorizam relaţiile dintre cele două rase, căutând posibile semne de tensiune.

Doubhée doar a dat din cap.

— Şi...?

Omul şi-a înghiţit saliva.

— Am dat peste un sat... ciudat.

— Nimfele şi oamenii se opun din nou? a mormăit Doubhée.

Expresia chinuită a lui Josar prefigura ce e mai rău.

— Nu, regina mea... Sau poate că da, nu ştiu. Toţi erau morţi.

Doubdhée s-a speriat.

— Era un sat de oameni. Un cătun nesemnificativ, care trăieşte în mare parte din pescuit. Ne-am dus pentru că ni s-a spus că au trecut câteva săptămâni de când nu am mai auzit de ei. Când am ajuns... Imediat mi-am dat seama că ceva nu e în regulă.

— Cum au murit?

— Molimă, stăpână.

Pe Doubhée au cuprins-o transpiraţii reci.

— Poate e febră roşie. E endemică, ştii asta.

— Dar nu ucide un sat întreg.

— Continuă, a ordonat regina.

De-a lungul anilor, ea a învăţat să folosească metoda dură care i-a fost predată de Maestru atunci când încă încerca să devină un asasin: să-şi păstreze capul limpede, nu să cedeze emoţiilor.

— Khan a venit singur, am aşteptat afară. Când s-a întors, era supărat. Mi-a spus că casele erau pline de cadavre. Şi că era un miros teribil de putrefacţie, semn că moartea survenise de câteva zile. Bărbaţi, femei, copii. Pe paturi, pe podele... Şi toţi erau acoperiţi de pete negre.

Doubhée s-a aplecat pe spatele scaunului. Nu era febră roşie.

— Nu puteau fi vânătăi? Poate i-au bătut?

Josar a dat din cap.

— Regina mea, erau pete negre, foarte negre, deloc ca vânătăile. Şi apoi era sânge. Sângerau prin nas, prin gură, prin urechi. Chiar şi de sub unghii.

— Şi nu erau nimfe printre ei?

— Nu, stăpână. Doar oameni.

Doubhée a oftat, apoi s-a uitat la faţa bărbatului.

— Ce spune Khan?

— L-am pus în carantină.

S-a relaxat. Oamenii ei erau antrenaţi excelent.

— L-am lăsat pe Pământul Apei, echipat cu ce e necesar pentru a supravieţui, şi mi-am minimizat contactul cu el.

Regina se gândeşte pentru o clipă.

— Situaţia pe care mi-o descrii este îngrijorătoare, într-adevăr, concluzionează ea, ridicându-se. Dacă avem de-a face cu o nouă boală, trebuie să investigăm în detaliu, şi Majestatea Sa trebuie avertizată.

Josar a dat din cap.

— Deocamdată, să fii examinat de un preot. Îi vom trimite un mesaj lui Khan şi-l vom examina şi pe el. Vom vorbi despre toate astea mâine.

Josar şi-a pus pumnul închis pe inimă ca semn de salut. După ce a îngenuncheat, a mers la uşă.

Regina a rămas singură. Dacă încerca să asculte mereu vocea raţiunii, nu a neglijat avertismentele intuiţiei sale. Şi ea i-a spus că se apropie evenimente teribile.

Doubhée a bătut uşor la uşă. Ştia că nu va primi un răspuns, dar era un fel de ritual. O cale pentru ea să se anunţe. A aşteptat câteva secunde, apoi a deschis. Era acolo, în mijlocul camerei, stând în scaunul cu rotile. Ferestrele mari de sticlă aruncau raze de chihlimbar în jurul lui, aureolându-i cu lumină faţa concentrată.

Era un tânăr de 30 de ani, slab, cu un ten palid. Părul său lung, drept, legat într-o coadă de cal, era blond atât de deschis încât părea aproape alb. Avea trăsături fine, un chip îndurerat. Picioarele lui inerte erau acoperite într-o pânză grea. Era înclinat peste o gramada de hârtii pe care le cerceta cu atenţie, în timp ce-şi mângâia bărbia cu pană de gâscă folosită pentru a lua notiţe.

Doubhée zâmbi. A intrat încet, având grijă să nu facă zgomot. Întotdeauna i-a plăcut să-i vadă pe cei dragi trăind fără ea, iar cu fiul ei acea plăcere era şi mai vie. Simţindu-l asemănător şi totuşi atât de diferit, amintindu-şi de el ca un copil în braţele sale şi acum să-l observe, ca adult, gestionând afacerile regatului. Era un copil mult dorit şi mult aşteptat. Ani de zile, Doubhée şi Learco au încercat fără succes să dea un moştenitor al tronului: poate blestemul aruncat asupra ei în tinereţe a rupt ceva în ea, sau poate că pur şi simplu nu erau destinaţi să aibă copii. Neaer sosise când renunţaseră la orice speranţă, în pragul toamnei vieţii lor.

Ei i-au dat numele unchiului pe care Learco l-a iubit atât de mult şi care murise tragic cu ani în urmă, executat de Dohor. Naşterea sa a adus un sentiment de realizare în viaţa lor, simţiseră că sosiseră în port după o călătorie lungă.

Doubhée s-a aşezat în faţa fiului său şi a continuat să-l observe în tăcere. Tânărul i-a zâmbit fără să ridice capul din hârtii.

— O să-ţi spun că te-am auzit intrând şi apropiindu-te de mine.

Doubhée zâmbea la rândul său, tandru.

— Şi totuşi păreai atât de absorbit...

Neor era moştenitorul tronului, dar toată lumea ştia că el nu va deveni rege niciodată, din cauza picioarelor sale paralizate şi a sănătăţii fragile. În orice caz, asta credea el însuşi. Pentru o vreme, Doubhée a încercat să-l convingă de contrariul.

— Nu puterea fizică este cea care face un rege. Ai nevoie de alte abilităţi, şi le ai pe toate.

— Un rege, de asemenea, conduce armata sa în luptă. Crezi că pot s-o fac?

— Există Cavalerii Dragoni pentru asta.

Tânărul prinţ a dat din cap.

— Nu am corpul unui rege. Şi nici capul, a spus el, lovind degetul arătător. Este mai mult al unui strateg, un diplomat, decât al unui monarh.

Astfel, deşi Learco trecuse acum de şaptezeci de ani şi Neor avea mai mult de treizeci de ani, moştenitorul nu devenise încă rege. El şi-a făcut loc în afacerile regatului, şi toată lumea de la palat ştia că el era cel care a decis alegerile politice din Ţara Soarelui. Era un diplomat bun, un om cu inteligenţă rece şi pătrunzătoare, care treptat, dintr-un simplu consilier, devenise eminenţa cenuşie a suveranului. El şi tatăl său formau aproape două încarnări ale aceleiaşi entităţi: Learco era corpul, puterea fizică, Neor, spiritul. Din acest motiv, mama lui s-a dus să-l găsească mai întâi pe el.

Neor a pus jos documentele pe care le studia şi s-a uitat la ea.

— Te ascult..

— Oamenii mei tocmai mi-au adus veşti tulburătoare, a început ea, încruntându-se.

Neor îi cunoştea bine informatorii. El o ajutase adesea pe mama sa să gestioneze organizarea serviciului de spionaj şi, uneori, chiar a participat la întâlnirile lor.

— Continuă.

Doubhée i-a spus povestea lui Josar cât mai fidel posibil, asigurându-se că nu omite niciun detaliu – totul era important pentru fiul său.

Când a terminat, Neor era absorbit în gândurile lui. Mereu era aşa când se gândea: avea o privire vagă, o privire stupidă. Cu toate acestea, în acele momente inteligenţa lui era cea mai ascuţită.

— Ţi-ai făcut deja o idee? a întrebat-o în sfârşit.

— Nu am dovezi. Am doar cuvintele lui Josar, pe care el însuşi le-a primit de la unul dintre tovarăşii săi. Oamenii ăştia chiar au murit de boală? Pe de altă parte, trebuie să fim foarte atenţi. Dacă mai trimit doi oameni acolo şi e o boală necunoscută, ne-ar putea contamina pe toţi când se vor întoarce.

Neor a zâmbit.

— Recunoaşte... Vii la mine doar ca să-ţi confirmi presupunerile pe care le-ai făcut deja. Sau, mai rău, pentru a-ţi etala intuiţia!

Doubhée i-a întors zâmbetul, dar faţa ei a devenit imediat din nou serioasă.

— Nu am încredere doar în intuiţia mea. Am o presimţire rea. Şi apoi nu au fost cadavre de nimfă. Poate fi o coincidenţă, dar dacă nu e? Dacă ne-am confrunta cu o nouă formă de conflict între cele două popoare? L-am lăsat pe Khan în carantină şi l-am trimis pe Josar să vadă un preot. Care crezi că este cel mai bun mod de a face acest lucru acum?

— Aşa cum ai spus chiar tu, trebuie mai întâi să clarifici situaţia, a răspuns Neor. Şi dacă ne confruntăm cu adevărat cu o nouă boală, trebuie să cerem sfatul unui preot. Şi ştiu unul cu o abilitate rară...

S-a uitat la mama lui.

— Aş avea scrupule să deranjez o persoană de importanţa lui pentru nimic, a obiectat Doubhée.

— Am încredere în instinctele tale. În plus, nu trebuie să meargă acolo singur. Trimite-l pe unul dintre Fraţii Fulgerului. Va şti să-l protejeze de riscurile potenţiale, nu crezi? Şi mult mai bine decât am putea face noi înşine.

— Şi apoi?

— Apoi vom vorbi cu tata despre asta. Următorul Consiliu va fi peste o lună. Dacă este necesar, va fi o oportunitate de a transmite ştirile conducătorilor Pământului Apei, astfel încât să poată lua măsuri pentru a se proteja în cazul unei epidemii. Cât despre tine, continuă să investighezi, mai ales relaţia dintre oameni şi nimfe. Aceasta este cea mai bună pistă în acest moment, şi cea mai îngrijorătoare.

Neor s-a lăsat în spatele scaunului. Doubhée i-a atins uşor piciorul cu mâna. Ea nu s-a dedat niciodată unor manifestări excesive de afecţiune cu fiul ei, nu aşa şi-a arătat dragostea faţă de el. Relaţiile lor erau aproape lipsite de contact fizic, pur şi simplu pentru că ambii au preferat să folosească alte mijloace pentru a-şi exprima sentimentele. Încă o dată, Doubhée s-a gândit cât de mult semăna fiul său cu ea.

— Mulţumită?, a spus el.

Regina şi-a retras mâna.

— Da.

S-a ridicat să plece.

— Cum se simte Amina? a întrebat ea o dată pe prag.

Un uşor rid de supărare i-a brăzdat fruntea prinţului.

— Ca întotdeauna. Agitată, rebelă şi, mă tem, nefericită.

Şi-a trecut mâna peste faţă.

— Am fost atât de complicat când eram adolescent?

— Suntem cu toţii diferiţi, Neor, a oftat Doubhée. E tânără, o să-şi găsească drumul.

— Nu ştii cât de mult aş vrea s-o ajut... dar afacerile regatului, toate aceste probleme care trebuie rezolvate... şi în plus, ea nu vrea să o ajutăm, ăsta e adevărul.

— Ştie că o iubeşti. Şi asta e deja mult.

Doubhée a ieşit şi a închis uşa. Ca întotdeauna, vorbind cu fiul ei s-a calmat. S-a simţit pregătită să facă faţă noii furtuni care ameninţa la orizont.

7

CHIPURILE LUI AMHAL

Au părăsit satul pe poarta pe care au folosit-o ca să intre. Amhal se mişca repede în faţa lui Adhara, gâfâind de suferinţă; s-au oprit o singură dată în luminiş.

— Tu stai aici, a ordonat Amhal.

Adhara a vrut să protesteze, dar înainte să aibă timp să spună un cuvânt, tovarăşul ei dispăruse deja în tufişuri.

A rămas singură cu Jamila. S-a gândit din nou la ziua în care l-a cunoscut pe Amhal, despre modul lui sălbatic de luptă. Poate ar fi trebuit să-i fie frică şi să fugă de el cât mai era timp? Cu toate acestea, ea nu s-a putut abţine, dar avea încredere în el. Desigur, era un nu ştiu ce înfricoşător, dar Adhara a simţit că era ceva care nu-i aparţinea. A simţit instinctiv durere pentru el, precum şi o dorinţă violentă de a-l ajuta.

Tânărul a reapărut, cu o mână de crengi în mână. S-a aşezat pe pământ şi a început să le decojească, cu gesturi bruşte.

— Stai jos.

Adhara stătea uitându-se la el.

— Totul e în regulă, doar te-ai apărat...

— Taci şi stai jos! a urlat Amhal furios, cu ochii umpluţi cu o disperare misterioasă.

Adhara se supune.

— Şi cei doi atacatori aveau pete? a întrebat, în timp ce se arunca frunzele într-un castron.

S-a grăbit să dea din din nou din cap.

— Am observat înainte să intre în camera unde mă ascundeam. Unul dintre ei era bolnav, şi avea o substanţă pe faţă, dar în unele locuri dispăruse, şi dedesubt erau aceste pete. Nu vorbeau limba noastră, dar i-am înţeles puţin.

Amhal s-a uitat la ea cu asprimea.

— De ce nu mi-ai spus?

— Pentru că nu credeam că e important. M-am gândit că ar fi normal în lumea asta să te plimbi ascunzând pielea deteriorată.

Amhal se uita la ea încă cu furie.

— Nu am nimic împotriva ta, a adăugat el brusc, privind în jos. Nu te învinovăţesc.

Adhara l-a văzut închizânndu-şi pleoapele şi concentrându-se, cu mâinile întinse pe coapse. El murmura ceva, iar palmele sale emiteau o lumină colorată pe care o îndrepta spre bol. Frunzele au devenit strălucitoare.

«Magie», i-a sugerat o voce îndepărtată lui Adhara. «Ştii asta.»

Ea nu ar fi fost în măsură să spună ce formulă era. Ştia doar că această lumină îi dădea un sentiment de pace de care avea nevoie cu disperare în acel moment.

Amhal s-a oprit brusc, iar mâinile i-au revenit la aspectul normal. Frunzele au continuat să strălucească pentru câteva momente. A luat o mână şi i-a dat-o lui Adhara.

— Înghite-o.

Adhara le mesteca încet, în timp ce Amhal îşi umplea gura. Aveau gust bun şi i-au înmuiat gâtul.

— Dacă am fost infectaţi, nu va fi de ajuns, dar cel puţin va încetini contagiunea. Omul ăla a spus că ar trebui să ne îmbolnăvim în două zile. Poate frunzele astea ne vor da mai mult timp.

Adhara şi-a simţit sângele îngheţându-i sângele.

— Chiar crezi că avem boala?

— Nu ştiu. Nu ştim cum se transmite, dar ceea ce este sigur este că i-am atins. Cu toate acestea, spui că aceşti doi bărbaţi din Salazar aveau aceleaşi simptome, şi amândoi am fost în contact cu ei. Asta a fost acum patru zile; Dacă acest om a spus adevărul, ar trebui să fim deja bolnavi.

Adhara şi-a pus mâna pe piept. Dintr-o dată a simţit că are probleme cu respiraţia. Era speriată, de o frică teribilă.

— Deci, ce facem?

— Aşteptăm, a oftat Amhal.

El a întins mâna.

— Dă-mi pumnalul tău.

Fata i l-a dat fără să pună întrebări.

— Şi mâna ta.

De data aceasta, Adhara se supune tremurând. Ea încă îşi amintea privirea lui cu câteva minute mai devreme, şi dificultatea de a se controla. Amhal i-a luat mâna delicat şi i-a prins degetul arătător între degete.

— O să doară puţin, spuse el, şi, fără să aştepte, a înţepat-o.

Adhara a scos un mic geamăt. Tânărul a apăsat rana până când o picătură de sânge purpuriu a apărut şi a supt-o. Un sentiment ciudat de căldură a învăluit-o pe Adhara la contactul buzelor lui pe pielea ei. Şi-a retras mâna, tulburată.

Amhal a închis ochii, ca şi cum ar savura gustul sângelui său.

— Ai sânge de nimfă, a spus el, privind-o în ochi. Nu prea mult, dar ai.

S-a uitat la el fără să înţeleagă.

— Acel om din sat a susţinut că nimfele erau imune. Poate de asta nu te-ai îmbolnăvit.

O mare uşurare a invadat-o pr Adhara, dar a fost de scurtă durată.

— Dar tu?

Amhal zâmbea amar. Şi-a descoperit unul din antebraţe, a apăsat lama pumnalului şi şi-a tăiat cu brutalitate carnea.

— Opreşte-te, opreşte-te! a plâns Adhara.

Amhal i-a luat faţa în mâini şi a întors-o cu forţa spre rană.

— Uită-te!

Din tăietură curgea un lichid lipicios, abia roz, transparent ca apa. L-a atins cu degetul. Era proaspăt, aproape rece.

— Nimfele sunt creaturi splendide, diafane, iar venele lor poartă apă, nu sânge. Mama mea avea acelaşi sânge ca mine, transparent şi proaspăt. Era jumătate nimfă.

Era din nou copil. Încă trăia în sat, şi incidentul se întâmplase cu siguranţă - imaginea, clară, palpabilă, nu avea culoarea palidă a amintirilor.

Totul a început ca un joc. Arătându-le prietenilor săi puterea pe care o avea în mâini, minunile de care era capabil prin magie: aruncarea fulgerelor colorate, levitarea obiectelor, ordine date animalelor. Nu ştia exact de ce demonstraţia a mers prost. Cu un moment înainte, toţi se distrau acolo, el şi tovarăşii săi stând într-un cerc, aplaudând cu entuziasm. Apoi, un fulger diferit de celelalte, şi mâna lui care, în loc să se ridice, s-a întors către unul dintre copii. Micuţul s-a prăbuşit la pământ, fără să geamă.

Amhal şi-a amintit foarte bine acea zi. A jurat atunci că nu va mai practica magia niciodată. Şi-a amintit privirile ameţite şi îngrozite ale prietenilor săi, bătăile mamei sale şi reproşurile gardianului care fusese chemat să salveze copilul.

— Să nu mai faci asta niciodată, sau vei ajunge la închisoare!

Şi acum era acolo din nou. Imobil în centrul cercului tăcut al prietenilor săi. Cel pe care l-a lovit zăcea pe pământ, cu ochii daţi peste cap, faţa palidă mortal. Abia după un moment a observat figura neagră care stătea la marginea cercului. Înceţoşată, fără chip. Cu o sabie neagră magnifică în mână.

Figura s-a apropiat de el, şi i-a pus mâna pe umăr.

— Nu e nimic rău în asta. E adevărata ta natură.

Chiar dacă nu-i putea vedea faţa, *simţea* că zâmbeşte, iar faţa lui l-a liniştit, i-a dat un sentiment de bunăstare. Vina pe care a simţit-o până atunci a dispărut, frica a dispărut. Dintr-o dată s-a simţit împăcat.

— Când ne vom mai întâlni, totul va fi clar, spuse omul în negru, înainte de a dispărea lăsând în jurul lui un fel de ceaţă întunecată şi groasă, care înghiţea treptat scena, ascunzând-o de ochii lui.

Dar vocea lui încă rezona.

— Când ne vom mai întâlni, vei înţelege.

Amhal şi-a revenit. Unde era? Ochii lui s-au obişnuit repede cu întunericul şi a distins treptat luminişul, Jamila rostogolită într-un colţ, Adhara dormind în faţa lui. Şi-a amintit. Satul, boala, crimele. Şi visul lui. Şi-a trecut mâinile pe faţă.

Nu era prima dată când a avut acest vis. Acest episod din copilăria sa s-a întors adesea să-l chinuie. Pe bună dreptate... cum putea uita că unul dintre camarazii lui aproape a fost ucis cu magie?

«A fost involuntar,» s-a grăbit să adauge o voce din interiorul lui.

Asta era adevărat. Dar şi de data asta, ca în toate celelalte, a simţit o satisfacţie surdă în a răni. Deci, pentru a se pedepsi, şi-a băgat mâinile în apă clocotită. Mama lui a reuşit să-l oprească înainte să se rănească prea mult, dar a avut febră timp de câteva zile.

Ceea ce era nou, pe de altă parte, era omul în negru. De ceva timp, el a apărut în multe dintre visele sale. Nu l-a putut vedea faţă în faţă, dar prezenţa lui era liniştitoare. Şi-a amintit doar hainele negre şi sabia, de aceeaşi culoare.

«Dacă într-adevăr ar exista o ființă capabilă să-mi ia greutatea de pe umeri...»

Ochii i-au căzut pe Adhara dormind. Zâmbește. Nu ea, cu siguranță, atât de fragilă, atât de neputincioasă. Dar poate tocmai pentru că o știa atât de lipsită de apărare îl făcea să simtă de fiecare dată când se uita la ea acel sentiment de calm, ca în fața unui copil care doarme.

Și-a trecut din nou cu mâinile peste față.

«Ce cavaler mare ești! Nu puteai s-o duci în altă parte?»

S-a gândit la morți, la femeia desfigurată de boală, la bărbatul pe care l-a ucis. Disperarea a crescut din nou, strângându-l într-un viciu dureros.

El s-a întins și s-a uitat la cer, amintindu-și cuvintele pe care stăpânul său i le-a spus mereu: «Te lupți, Amhal, și acesta este principalul lucru, chiar dacă trebuie să lupți toată viața. Ești o persoană bună și un mare cavaler.»

Tânărul și-a pus mâna la ochi, alungându-și lacrimile.

«Maestre...»

Adhara s-a trezit puțin înainte de răsărit. Soarele se filtra printre ramurile copacilor, desenând un model de lumină și umbră pe covorul de iarbă de sub ea. O altă pădure, ca în prima zi, ca și cu o zi înainte, dar nici un sentiment de bunăstare. Doar anxietate.

Și-a ridicat brațul ca să-și protejeze ochii de lumină. Poate că îngrijorarea ei a pornit de la visul pe care l-a avut? A încercat să-și amintească.

Un loc întunecat. Ziduri de cărămidă. O litanie lentă, pronunțată cu o voce joasă, similară cu plângerea femeii muribunde din sat, dar mai hipnotică.

Imaginile confuze s-au disipat treptat. Tot ce a rămas a fost acel sentiment de neliniște, datorită visului său, sau a serii precedente. S-a întors să-l caute pe Amhal și a întâlnit doar botul lui Jamila, îngropat în iarbă. Încă dormea.

Adhara s-a ridicat. Lucrurile tânărului erau acolo, depozitate într-un colț. Nu fugise. Era undeva în pădure. S-a uitat în jur și a știut imediat ce trebuie să facă: să se uite pe pământ, să caute urme, frunze smulse din copaci, crengi rupte. A urmat drumul, mișcându-se încet, prudent, până când l-a văzut. Stând într-o mică poieniță din spate. Fără haină, nici armura metalică pe care o purta de la începutul călătoriei lor. Cămașa lui era înmuiată în sudoare. Se antrena cu o sabie. O lovitură de sus în jos, apoi o diagonală în direcția opusă, și în cele din urmă o paradă circulară. Și așa mai departe, tot timpul. Adhara a observat mușchii brațelor întinse până la extrem, acoperiți cu un văl de transpirație. Rana pe care o suferise cu o zi înainte în antebraț trebuie să se fi redeschis, deoarece banda din jurul său era udă și nuanțată de culoarea clară a sângelui său amestecat. Mâinile lui, de asemenea, sângerau, acoperite de râulețe transparente și vâscoase.

Amhal număra. Cu fiecare lovitură, un număr, șoptit cu furie. Adhara s-a simțit copleșită de o suferință profundă. A făcut un pas înainte, iar tânărul s-a întors cu o mică pornire, și-a coborât sabia și s-a înroșit violent.

— Ce faci aici?, a întrebat el, cu o voce puțin mai ascuțită decât și-ar fi dorit.

A făcut încă un pas înainte.

— Destul, spuse ea pur și simplu.

Amhal s-a uitat în altă parte, jenat. A stat nemişcat câteva momente, apoi şi-a ridicat sabia pentru ultima dată şi a pus-o în teaca ataşată de umăr. A trecut pe lângă ea fără să spună un cuvânt.

Au mâncat din nou pâine şi carne uscată. Amhal a luat doar o bucăţică, iar Adhara i-a dat un pic dintr-a ei.

— Mai e încă, nu îţi face griji, doar că nu mi-e foame, a protestat el.

Adhara s-a uitat la rana pe care şi-a făcut-o la antrenament. Amhal trebuie să fi observat, pentru că a încercat s-o ascundă cu mâinile. Adhara s-a ridicat, şi-a scos cămaşa din pantaloni şi a rupt nişte fâşii.

— Dar ce faci...?

Neînduplecată, ea i-a luat mâinile, le-a curăţat, şi apoi le-a înfăşurat cu o cârpă.

— De ce? murmura ea.

Era o tăcere, care li s-a părut fără sfârşit.

— Trebuie s-o fac. Când greşeşti, trebuie să plăteşti, a declarat tânărul în cele din urmă.

Adhara a continuat să înconjoare cârpele din jurul mâinilor lui.

— Doar că...

Adhara s-a uitat la el.

— Doar că nu pot plăti suficient, conchide Amhal, întorcându-şi capul. E ca şi cum...

Vorbitul părea să necesite un efort uriaş. Îşi căuta cuvintele.

— Ca şi cum ar fi ceva în neregulă cu mine, ceva care mă împinge în direcţia opusă celei unde ar trebui să merg.

Adhara a strâns ultimele noduri şi s-a aşezat pe călcâie.

— Nu e nimic în neregulă cu tine. Mi-ai salvat viaţa, m-ai ajutat, eşti singurul meu ghid. Cum poate fi ceva în neregulă cu cineva care face aşa ceva pentru un străin?

Ea i-a oferit un zâmbet sincer, dar Amhal a răspuns cu o bosumflare obosită. Umbra atârna încă peste el.

— Am avut un vis aseară, spune Adhara, ca să schimbe subiectul.

Şi a încercat să-i spună impresiile pe care le-a simţit când s-a trezit.

— Crezi că ar putea fi o amintire ?

Amhal ridică din umeri.

— Poate e un semn că îţi revine memoria.

— Faptul că am sânge de nimfă... Crezi că asta înseamnă că sunt de pe acest pământ?

— Adevărul e că sunt foarte puţine nimfe în tine. Este probabil un strămoş îndepărtat.

Adhara s-a uitat în jos.

— Ai nevoie doar de puţină răbdare, a spus Amhal când s-a ridicat. Până diseară, vom fi în Laodamea.

Adhara s-a uitat la el pregătindu-şi lucrurile şi s-a oferit să-l ajute să-şi pună armura.

În spatele lor, Jamila sufla tare, dornică să sară spre cer.

Au ajuns la Laodamea după-amiaza. Soarele începuse deja curba descendentă şi arunca reflexii de chihlimbar aurind cele o mie de râuri care scăldau oraşul.

Adhara l-a observat cu atenţie. Părea construit în întregime pe râuri. Casele din cărămidă ale capitalei Pământului Apei, destul de robuste şi de diferite ca dimensiuni, s-au ascuns printre pădurile care îl înconjurau. Cea mai uimitoare clădire era un palat imens pe marginea cascadei. Apa alerga pe poalele sale, apoi se separa în mii de pârâuri mici, care se năpusteau de la aproximativ şaizeci de stânjeni, pentru a se termina într-un lac albastru indigo. Palatul era sculptat din stânca cenuşie cu vedere la cascadă, şi extins lateral de o secţiune din marmură albă orbitoare.

— Deoarece Ţara Apei a devenit din nou o singură ţară, oamenii şi nimfele şi-au ales propriii conducători şi ambii conduc împreună, a explicat Amhal. Nicio decizie nu poate fi luată dacă nu sunt de acord. Acest lucru face ca politica acestei ţări să fie puţin complexă, dar pe timp de pace ca şi acum, nu au existat niciodată probleme reale. O aripă a fost adăugată la palat: partea antică este locuită de regina nimfelor şi familia ei, în timp ce cea albă, cea nouă, găzduieşte regele oamenilor.

Adhara privea cu atenţie peisajul de sub ea. Era cunoscut sau nu? Deşi spera din tot sufletul să aparţină acestui Pământ, nimic din ce a văzut nu i-a adus în memorie nici măcar o umbră de amintire.

— Ordinul Cavalerilor Dragonilor are una dintre cazărmi la palat, unde există, de asemenea, singurul loc proiectat pentru a găzdui dragoni. Vom dormi acolo la noapte, iar mâine vom pleca spre Noul Enawar. Înainte de aceasta, voi raporta şi vom merge la un preot pentru a fi examinaţi, a spus Amhal.

S-au oprit pe o platformă îngustă de marmură care oferea vedere direct spre cascadă. Un băiat într-o cămaşă albastru pal şi pantaloni de pânză i-a salutat. De îndată ce au coborât, el a luat frâiele lui Jamila.

— Tratează-o bine, i-a recomandat Amhal.

Dintr-o dată arăta o atitudine marţială pe care Adhara nu o văzuse niciodată. El purta acum sabia la talie, nu în spatele umărului, uşor înclinat ca să o împiedice să atingă solul.

Au intrat într-o cameră cu ziduri goale unde soldaţii veneau şi plecau. Amhal se mişca printre ei cu pieptul bombat şi un aer demn. Adhara a perceput în el o anumită tensiune, pe care nu o avea în Salazar. Părea chiar aproape evaziv. Ea nu ştia dacă toţi oamenii erau aşa, sau dacă dădea, de asemenea, această impresie din exterior, dar Amhal se schimba continuu în faţa ei. Fiinţa sa părea să aibă multiple faţete, iar masca pe care a ales să o arate oamenilor varia constant.

— Amhal, ucenicul maestrului Mira, s-a prezentat. Trebuie să vorbesc cu generalul, e urgent.

Gerdianul a ezitat, apoi şi-a fluturat mâna.

— Te aşteptam, a spus el sec. Yereav e acolo.

Amhal a luat direcţia indicată de soldat, iar Adhara l-a urmat. Omul s-a uitat la ea chiorâş.

— Cine-i ăsta?

— Ordonanţa mea, Adhara, i-a răspuns lui Amhal.

— Ordonanţele afară.

— Trebuie să discut un subiect care necesită prezenţa ei.

Bărbatul se holba la fată.

— Atunci neînarmat, a mormăit în sfârşit.

Adhara şi-a pus mâna pe pumnal, dându-şi seama că nu voia să se despartă de el. A ezitat câteva secunde înainte să-şi dea jos centura şi să o predea gardianului.

— Ai grijă de el. Este preţios pentru mine, a spus ea.

Omul avea un zâmbet dispreţuitor.

— Crezi că sunt un hoţ sau ceva de genul ăsta?

Şi i-a lăsat să treacă.

8

RĂSPUNSURI

Camera era spaţioasă, dominată de o fereastră mare deschisă spre cascadă. Doar un birou de marmură o mobila, în faţa căruia stătea un om corpolent, chel. Scria cu o pană de gâscă. Amhal şi-a pocnit tocurile şi a rostit un timid:

— Domnul?

Bărbatul şi-a ridicat privirea şi s-a uitat la nou-veniţi cu un aer uşor enervat.

Amhal şi-a declinat identitatea şi a prezentat-o pe Adhara ca scutier.

Yerav a pus pana jos şi şi-a masat rădăcina nasului.

— Fă un pas înainte, spuse el.

Tânărul se supune, imediat imitat de Adhara.

— Domnule, stăpânul Mira m-a trimis să iau documentele pe care vrei să le trimiţi în Noul Enawar.

Grasul s-a concentrat câteva secunde, şi apoi părea să-şi amintească.

— Oh, da... perfect. O să ţi le dau mâine dimineaţă.

Amhal şi-a înclinat uşor capul, şi apoi a continuat:

— Mai e ceva.

El a făcut o relatare clară şi concisă a ceea ce văzuse în sat. Adhara a observat că generalul a devenit din ce în ce mai nervos în timp ce vorbea. La sfârşit, a sărit în picioare, păşind înapoi cu un pas.

— Putem afla de ce ai venit aici? De ce nu ne-ai spus mai devreme? Aş fi trimis un preot pentru carantină! a exclamat.

Amhal nu s-a descurajat.

— Am motive să cred că sunt imun.

El a explicat teoria sa despre nimfe şi i-a spus cuvintele celor doi bărbaţi bolnavi. Yerav nu părea liniştit. S-a aşezat şi a continuat să se uite la ei cu suspiciune. La sfârşit a scuturat un clopoţel şi a intrat un soldat.

— Du un preot la temniţe imediat. Imediat!

Soldatul a trântit tocurile şi a mers repede la uşă.

— Duceţi-vă şi aşteaptaţi-l la închisoare, le-a spus generalul.

Amhal şi-a plecat capul. Înainte de a ieşi, el a adăugat:

— Nu te-aş fi pus niciodată în pericol. Dacă sunt aici, este pentru că sunt destul de sigur că situaţia este sub control.

Yerav a dat din cap fără prea multă convingere.

Au fost lăsaţi singuri în celulă câteva minute. Amhal tăcea, Adhara îşi frângea mâinile. Era o cameră mică, cu tavan jos şi pereţi acoperiţi cu mucegai, închisă de o uşă cu bare grele de fier. Paznicul care stătea afară era la o distanţă sigură de ei.

— Am anticipat că se va întâmpla asta, a spus Amhal brusc, zâmbind.

Adhara s-a întors brusc.

— Oh, da? Puteai să mă avertizezi...

Preotul s-a oprit pe prag. Era un tânăr palid, abia mai în vârstă decât ei. Era îmbrăcat într-o tunică albă lungă, împodobită cu o fâşie de pânză albastră care cobora de la gât până la picioare. Pe pieptul său, un model brodat înfăţişa un fulger stilizat înfăşurat în jurul unei săbii. Purta o geantă grea în jurul gâtului, a cărei greutate îl forţa să-şi ia o postură uşor instabilă.

— Eu sunt preotul trimis să vă examineze, a spus el cu o voce nesigură.

Amhal s-a prezentat pe el şi pe Adhara, şi apoi i-a făcut semn să intre. Tânărul preot a mers înainte cu paşi mici, şi-a pus geanta pe pământ şi a căutat în ea febril. Adhara ar fi vrut să-l întrebe pe Amhal cine este acest tânăr şi ce înseamnă motivul brodat de pe tunica lui. Cu toate acestea, jenată să arate ignoranţa ei în faţa unui străin, a preferat să rămână tăcută. L-a văzut scoţând o grămadă de borcane mici pline cu iarbă şi lichide ciudate, câteva crengi acoperite cu frunze şi boluri de diferite mărimi.

— Cu cine să încep?, a întrebat el, cu privirea pierdută.

Amhal s-a ridicat.

— Cu mine.

A fost o examinare destul de lungă. Preotul l-a pus să-şi dea jos cămaşa şi a început prin a-i pipăi burta. S-a uitat la interiorul gurii, i-a privit ochii cu atenţie, şi apoi a început o serie de gesturi de neînţeles: după ce a zdrobit o cantitate mică de iarbă într-un castron, a înmuiat una dintre crengile pe care le decojise anterior şi a început să o treacă peste corp recitând o litanie lentă, cu ochii închişi.

Adhara a observat totul cu un amestec de uimire şi curiozitate. Era magie? Ce însemna această rugăciune hipnotică? Ochii ei se odihneau pe pieptul gol al lui Amhal. Desenul muşchilor umerilor, încâlcirea abia vizibilă a cicatricilor din spate, stomacul plat şi ferm. Fără a înţelege motivul, ea a simţit aceeaşi tulburare pe care i-o dăduse senzaţia de contact cu buzele lui pe piele, iar stomacul ei a izbucnit în flăcări. Îi plăcea să se uite la el, chiar dacă o punea într-o stare ciudată.

— Totul este în ordine, a spus preotul în cele din urmă, aducând-o pe Adhara la realitate.

Ea a întâlnit pentru scurt timp privirea lui Amhal şi s-a grăbit să-şi coboare ochii, iar urechile i-au luat foc.

— Se pare că eşti bine. Cu toate acestea, spune-mi în detaliu ce s-a întâmplat cu tine.

Amhal a redat povestea serii teribile.

Tânărul preot a ascultat în tăcere, dar Adhara a observat că picături mici de sudoare apăreau ca mărgele pe fruntea lui pe măsură ce povestea progresa. La sfârşit a bătut palmele pe genunchi, s-a ridicat şi s-a întors spre Adhara, spunând:

— E rândul tău acum.

Fata s-a apropiat şi el a repetat gesturile pe care le-a făcut asupra lui Amhal. Era doar un mic moment de confuzie când i-a cerut să-şi dea jos cămaşa. Adhara s-a uitat neliniştită la Amhal, care s-a înroşit violent.

— Poţi să-l ridici. Trebuie să mă uit la stomacul tău, a spus preotul, la fel de jenat ca ea.

Era o experienţă ciudată să simtă mâinile unui străin pe pielea ei. Avea o atingere uşoară, ezitantă. Adhara nu-şi amintea să fi fost atinsă înainte de acel moment, cel puţin nu cu această delicateţe. Şi a uimit-o. Pentru că a simţit privirea lui Amhal pe ea, pe spatele ei slab şi şoldurile ei goale. Era o senzaţie fizică, aproape ca şi cum degetele care treceau pe pielea ei erau cele ale tovarăşului său de călătorie.

Partea care a necesitat utilizarea crenguţei a fost cea mai complexă. Adhara a trebuit să-şi tragă mânecile pentru a-şi elibera braţele legându-şi cămaşa chiar sub sâni, pentru a descoperi cât mai multă piele posibil. Când operaţiunea s-a terminat, a scos un oftat de uşurare.

— Şi tu eşti bine, concluzionează tânărul preot, vizibil mulţumit.

— Pot să-ţi cer o favoare?, a întrebat Amhal dintr-o dată.

— Da?

— Poţi s-o examinezi pe prietena mea un pic mai mult?

A explicat repede amnezia lui Adhara.

Fata s-a simţit expusă şi i-a fost aproape mai ruşine decât atunci când a trebuit să se dezbrace. Era umilitor să fie atât de slabă în faţa unui străin.

— Săparea în memoria unei persoane amnezice este complexă, nici măcar nu ştiu dacă se poate face..., a protestat cu teamă preotul.

— Deocamdată, ne putem mulţumi cu lucruri mai simple, l-a liniştit Amhal. De exemplu, nu ştiu, părul ei îţi spune ceva, sau ochii ei...

Tânărul preot a luat faţa lui Adhara în mâini. Când au intrat în contact, ea s-a speriat şi a fost tentată să se îndepărteze, iar când el a privit-o în ochi, ea i-a evitat privirea.

El a început să scotocească prin geantă. A scos un fel de lână din ea, pe care a aprins-o cu o brichetă. Vapori aromatici groşi emanau din ea, care o ameţesc uşor pe Adhara. Preotul i-a trecut apoi lâna peste braţ. Cu uimire, fata a observat că nu simţea nici o senzaţie de căldură. Curând, pielea ei a fost acoperită cu simboluri fluorescente, care s-au format în contact cu fumul şi a dispărut aproape imediat. Amhal s-a ridicat să privească. Şi el părea cu adevărat uimit.

Preotul s-a încruntat.

— Ce..., a şoptit Adhara.

Tânărul i-a dat drumul, a stins lâna şi a respirat adânc.

— Ei bine? a insistat Amhal.

Preotul a indicat şuviţele albastre ale lui Adhara, apoi ochii.

— Caracteristicile fizice de acest tip apar uneori spontan, în special la persoanele cu sânge amestecat.

— Ea este parţial o nimfă, a spus Amhal.

— Am văzut asta. Dar...

Adhara a simţit inima cum sare în pieptul ei.

— ... este rar ca două astfel de trăsături să apară spontan. Şi apoi părul albastru era prerogativa jumătate-elfilor, a căror rasă s-a stins.

— Ce înseamnă asta?, a întrebat Adhara.

Pentru ea, era păsărească. Şi nu ştia nimic despre jumătate-elfi.

— Astfel de singularităţi apar mai frecvent la fiinţele asupra cărora magia a fost practicată.

— Explică-te, a intervenit Amhal.

— Tiranul făcea experimente pe creaturi de rase diferite, inclusiv oameni, ştii asta, nu?

Adhara s-a uitat la preot, apoi la Amhal. Cine era Tiranul?

— Am auzit spunându-se, a fost de acord Amhal.

— A aplicat formule interzise corpurilor lor, cu scopul de a crea noi rase. Aşa s-au născut famminii. Fiinţele care au fost manipulate în acest fel ar putea avea caracteristici aparţinând diferitelor rase. Uneori aceste creaturi erau monstruoase.

— Nu înţeleg, a spus Adhara fără menajamente. Cine era Tiranul? E ceva în neregulă cu mine?

Privirea ei pierdută îl înmuie pe preot. A încetat să se mai adreseze doar lui Amhal şi s-a uitat la ea.

— Părul de culoarea asta, ochii ăia... Nu le-ai avut din naştere. Cineva ţi le-a dat folosind magia. Tocmai am verificat. Ai văzut sigiliul pe care ţi l-am pus pe piele?

Adhara a dat din cap.

— Este un proces special de a dezvălui magia; în practică, te ajută să ştii dacă există vrăji asupra cuiva. Şi pe tine, erau o mulţime.

Adhara a rămas fără cuvinte.

— Cine ar fi putut face aşa ceva?, a întrebat ea în cele din urmă în şoaptă, formulând singura întrebare sensibilă care i-a venit în minte.

Preotul a dat din cap.

— Habar n-am. Nici măcar nu ştiu ce magie e. Şi apoi, aplicarea continuă a vrăjilor asupra fiinţelor vii este interzisă.

Cei doi tineri au ieşit uluiţi din celulă.

Preotul le-a dat fiecăruia câte un flacon mic umplut cu un lichid albastru.

— În caz că dintr-o dată te simţi prost. Este un remediu uşor, dar unul care tratează aproape toate infecţiile. Acest lucru poate fi de ajutor.

Dar Adhara nu se putea gândi la boală. Dezvăluirile preotului i-a îndepărtat îngrijorările.

— Poţi să-mi pui întrebări, dacă există detalii pe care nu le-ai înţeles, a spus Amhal, întrerupându-i reflecţiile.

— E în regulă, a răspuns ea, dezgustată. Sau, mai degrabă, chiar dacă am înţeles istoria magiei, cum mă poate ajuta să ştiu cine sunt?

Amhal a privit-o în pentru câteva momente în tăcere.

— Îmi pare rău, a spus el în cele din urmă. Speram să-ţi pot fi mai de folos...

Fata i-a atins uşor braţul.

— Ai făcut deja multe. Chiar prea mult, a adăugat ea, zâmbind trist.

Şi acum? Amhal era pe cale să se întoarcă pe drumul lui, şi ea ar fi lăsat singură, cu nimic în mâini, altceva decât acest nume pentru a se prezenta lumii. Cadoul de rămas bun al lui Amhal.

— Ascultă, a spus el dintr-o dată. Mai este un lucru pe care nu l-am investigat. Acesta!

A atins lama pe care Adhara o purta pe curea.

— Poate e un indiciu important aici.

Fata a dat din cap slab.

— Este un pumnal amuzant, iar forma sa este cu adevărat specială, a continuat Amhal. Poate că aparţine unei familii cunoscute... Stăpânul meu e expert în arme şi steme. E Cavaler al dragonului.

Cei doi tineri s-au oprit în acelaşi timp, iar acum stăteau unul lângă celălalt, în mijlocul străzii.

— Trebuie să i-l arăţi, a spus Amhal cu hotărâre. Poate ne poate ajuta să înţelegem cine eşti.

Adhara a simţit că bătăile inimii ei accelerează. Cu toate acestea, ea nu voia să se piardă în speranţe false.

— Şi unde e stăpânul tău?

— În Noul Enawar, următoarea oprire. Voi pleca mâine.

Stătea nemişcată, cu mâna pe pumnal, ochii aţintiţi în cei ai lui Amhal, şi fără cuvinte sensibile pe buze.

— Vom pleca mâine, s-a corectat singur.

Adhara şi-a dat timp să înţeleagă sensul profund al propoziţiei sale. Apoi s-a uitat în jos.

— Mulţumesc, i-a şoptit.

— Nu trebuie să-mi mulţumeşti! exclamat Amhal reluându-şi plimbarea. Pe de altă parte, e aproape ora cinei!

Au mâncat în sala de mese, un pic departe de ceilalţi. Amhal, care părea să se fi încruntat brusc, şi-a ţinut ochii fixaţi pe bolul său. Adhara, între timp, se gândea la revelaţiile de după-amiază. Cel puţin acum avea o pistă. Cineva făcuse magie ilegală asupra ei, orice ar însemna asta. Conţinea o mică parte din puzzleul trecutului ei.

— Cine era Tiranul? a întrebat ea brusc, hotărâtă să forţeze mutismul tovarăşului ei.

Amhal s-a smuls din gânduri.

— Un magician. Un magician puternic şi teribil. Acum aproape o sută de ani, a încercat să cucerească Lumea Pământeană folosind puterile sale magice şi forţele militare pe care a reuşit să le dobândească. Fammini, rasa care include grajdarul care avea grijă de Jamila în timp ce am fost la Salazar, sunt creaturi pe care el însuşi le-a creat pentru a fi războinici implacabil.

— Şi crezi că sunt ca ei?

Amhal a râs.

— Într-o versiune mult mai fermecătoare!

Adhara s-a înroşit.

— Bine, dar au folosit şi magie pe mine, nu-i aşa?

— Asta a spus preotul.

Adhara şi-a băgat lingura în castron.

— Şi acel Tiran? Ce s-a întâmplat cu el?

— A fost învins de cea mai mare eroină a timpurilor noastre, o războinică, singura femeie Cavaler al Dragonului: Nihal.

Adhara a simţit că a fost lovită în cap. Timpul părea să stea pe loc, iar camera a început să se învârtă în jurul ei. Nihal. Jumătate elf. Fata cu părul albastru şi ochii mov, magician şi

războinic. Consacratul. Istoria îi umple brutal mintea, saturând-o cu imagini, date şi diverse detalii.

— Aster…

Amhal a îngheţat.

— Da, desigur, Aster, Tiranul…

— Poftim?, a întrebat Adhara, revenindu-şi brusc.

— Ai spus Aster, numele real al Tiranului.

Lingura lui Adhara era suspendată în aer, iar picăturile de supă cădeau pe masă.

— Îmi amintesc…, a respirat ea. Îmi amintesc povestea aia… Nihal s-a născut pe Pământul Zilelor, dar a crescut în Salazar împreună cu tatăl ei, Livon, care a adoptat-o. Era jumătate elf, rasa exterminată de Aster, o jumătate elf ca şi mine de asemenea… îmi aduc aminte!

I-a strâns violent braţul lui Amhal, iar el s-a uitat la ea zâmbind.

— Îţi aminteşti?

Era o licărire de emoţie în ochii lui. Adhara i-a dat drumul la braţ.

— Nu ştiu, dar… Îmi amintesc povestea asta acum!

— Să sperăm că un somn bun te va ajuta să găsiţi piesele lipsă, concluzionează Amhal, împingând înapoi bolul gol.

Adhara era încântat. Situaţia lua o întorsătură mai bună în sfârşit.

Au plecat în dimineaţa următoare la scurt timp după răsărit. Chiar dacă noaptea nu i-a dezvăluit nimic nou, Adhara era într-o dispoziţie bună. După zile de rătăcire în necunoscut, era bucuroasă să aibă unele indicii, oricât de mici ar fi acestea. A observat, totuşi, că ochii lui Amhal erau întunecaţi şi bănuia că s-a epuizat din nou la antrenament. S-a abţinut să-i pună întrebări.

Au zburat toată ziua aproape fără să schimbe un cuvânt. Sub ei, pădurea defila inexorabil, intercalată cu panglici strălucitoare de apă, peste tot.

Seara, au aterizat într-o poieniţă: Jamila s-a ghemuit într-un colţ, cei doi tineri în jurul focului. Şi ca întotdeauna pâine, carne uscată, şi tăcere.

— Cum este oraşul în care vom merge?, a întrebat Adhara brusc.

— Noul Enawar este un oraş antic, cu o istorie tulburată.

Adhara a ascultat. Îi plăcea să înveţe de la el, să-l privească şi să-l audă vorbind.

— În vechime, cu aproximativ o sută cincizeci de ani în urmă, un oraş numit Enawar se întindea în locul său. Mai târziu a fost complet distrus de Tiran. Îţi aminteşti asta?

Adhara a căutat în memoria ei.

— Mai mult sau mai puţin, da, a răspuns ea.

— Perfect. Deci, în timpul domniei lui Dohor… Ţi-am spus vreodată despre el?

Adhara a dat din cap, dar în realitate ea uitase deja cine era. Spre deosebire de Aster şi Nihal, acest nume nu însemna nimic pentru el.

— Ei bine, în timpul războiului în care Dohor a încercat să pună mâna pe Lumea Pământeană, zona în care era localizat Enawar a fost lăsată în ruine. La acea vreme, adăpostea rămăşiţele Cetăţii, fostul palat al Tiranului. Noul rege al Pământului Soarelui a fost cel care a decis să-l reconstruiască. Şi aşa s-a născut Noul Enawar. Povestea asta îţi spune şi ţie ceva?

Adhara a dat din cap. Câteva fragmente de amintiri, nimic mai mult.

— Poate că totul va reveni la tine dintr-o dată, odată ce ajungem acolo.

Amhal zăcea pe spate în iarbă. Fata s-a uitat la el câteva momente în tăcere.

— Cât timp ne va lua să ajungem acolo?

— Cel mult trei zile.

Şi tăcerea nopţii i-a învăluit din nou.

Au călătorit încă trei zile. Abia în a doua seară au găsit curajul să se oprească într-un sat din Ţara Apei. Fără să-şi recunoască unul altuia, amintirea a ceea ce au trăit prima dată când au călcat acest pământ era încă foarte prezentă în ei şi i-a ţinut departe de oraşe şi sate. Uneori, în ciuda concluziilor liniştitoare ale preotului cazarmei, Adhara şi-a examinat corpul şi a pipăit discret fruntea în căutarea posibilelor semne ale bolii. O dată sau de două ori l-a văzut pe Amhal făcând acelaşi lucru, dar nu au vorbit niciodată despre asta. Era ca şi cum ar fi fost de acord tacit să şteargă evenimentul din memoria lor.

Şederea lor scurtă în sat, cu toate acestea, a fost liniştită. Jamila i-a aşteptat în pădure, în timp ce ei au găsit ospitalitatea într-un han mic. A fost doar un moment de jenă când şi-au dat seama că era un singur pat în singura cameră disponibilă.

— Voi dormi pe podea, a spus Amhal, şi Adhara nu a putut găsi curajul să-i spun că ea ar fi vrut să se culce cu el.

Ea şi-a petrecut cea mai mare parte a nopţii uitându-se la el – înfăşurat în haina lui pe şipcile mâncate de viermi ale podelei – şi ascultându-i respiraţia atât de aproape, întrebându-se cum ar fi fost să împartă spaţiul îngust al saltelei sale cu el.

În seara următoare, erau deja pe Marele Pământ.

Prima impresie a lui Adhara a fost plăcută. Au aterizat într-o pădure luxuriantă, iar ea a observat imediat că pământul era acoperit de vene ciudate şi întunecate. A atins una şi şi-a găsit mâna acoperită cu paiete negre iridiscente.

— Cristalul negru, cel mai greu material din Lumea Pământeană. Acestea sunt rămăşiţele Fortăreţei Tiranului. Se pare că răul dispare greu...

A arătat spre pădurea din jurul lor.

— Tot ce vezi aici nu exista înainte de ascensiunea lui Learco la tron. Această zonă era o câmpie vastă, arsă şi pustie. Regele nostru a fost cel care a venit cu ideea de a planta o pădure acolo. Dar pământul era sterp, aşa că a trebuit să folosim magia. A fost o lucrare gigantică, condusă de sute de magicieni, un efort fără precedent în istoria Lumii Pământene. Aşa s-a născut pădurea asta. În realitate, trebuie să reînnoim în mod regulat farmecul: pământul este încă sterp, şi va dura secole pentru ca totul să se întoarcă la modul în care a fost. An după an, însă, lucrurile se îmbunătăţesc.

Adhara s-a uitat în jurul ei. Stimulată de succesele ei recente, ea a încercat să-şi caute amintirile pentru o urmă a locului. Nu văzu nimic. Ne punând ghinionul la inimă, ea a admirat această natură care a ajuns să prevaleze asupra răului.

9

OFICIANTA SUPREMĂ

Tămâia, care a saturat aerul, creştea în volute leneşe, cuprinzând într-o îmbrăţişare senzuală coloanele şi băncile templului.

Oficianta Supremă a varsat mai multă, cu ochii fixaţi pe cei ai statuii care stătea în faţa ei.

Reprezenta un bărbat cu o figură severă şi o statură impunătoare. Ţinea o sabie într-o mână şi în cealaltă un fulger. De pe faţa lui emana o austeritate profundă, cu toate acestea amestecată cu o înţelepciune misterioasă care înmuia caracteristicile sale.

Oficianta Supremă i-a dat tămâia surorii care stătea lângă ea şi a îngenuncheat. A închis ochii şi a repetat mental cuvintele care se ridicaseră pe buzele ei de ani de zile, când templul se umplea. Deşi le cunoştea de atâta timp, încă nu devenise ceva mecanic. Credinţa ei era la fel de vie ca în prima zi, poate chiar mai mult. Pentru că trecuse prin calvarul durerii, pentru că fusese întărită de anii de singurătate şi de dificultăţile cu care a trebuit să se confrunte în reconstruirea cultului.

Ca întotdeauna, ea a cerut putere şi răbdare zeului ei şi s-a rugat să fie doar un instrument în mâinile lui. Ca întotdeauna, ultimul său gând era pentru tatăl său.

«Oriunde ai fi, ai grijă de mine.»

Oficianta Supremă s-a ridicat cu mare dificultate. Picioarele ei nu erau la fel de puternice cum erau odată, şi să se ridice era mai dificil în fiecare zi. Sora s-a apropiat; a oprit-o cu un gest. Când s-a simţit destul de stabilă, s-a întors şi şi-a deschis braţele spre camera plină.

— Veniţi la mine, unul câte unul, ca de obicei, pentru că veţi fi îngrijiţi cu toţii.

O mişcare unanimă a străbătut mulţimea, ca un val de maree. Oficianta Supremă a coborât din altar şi s-a amestecat cu credincioşii ei.

— O altă zi bună, a observat sora, dezbrăcând-o pe Oficianta Supremă de hainele ei preoţeşti. Am simţit atât de puternic credinţa credincioşilor, entuziasmul lor... Să te servesc este întotdeauna o onoare extraordinară pentru mine.

Oficianta Supremă zâmbeşte amar.

— Adesea cred că vin la mine doar pentru abilităţile mele de vindecare. Dacă te gândeşti la asta, este un fel de troc: «Ai credinţă, şi te voi vindeca.»

— Excelenţă! exclamă sora, revoltată.

Oficianta a făcut un gest de indiferenţă a mâinii.

— Nu fi atentă la ce spun. Uneori mă simt bătrână şi uzată, iar greutăţile prin care am trecut mă fac cinică.

Sora se oprise în faţa ei. Era atât de tânără, cu părul în coadă de cal şi cu faţa rotundă de adolescentă. Privirea sa serioasă crea un contrast uimitor cu trăsăturile sale copilăreşti.

— Înaintea de tine, cultul lui Thenaar era dezonorat, târât prin noroi de această sectă josnică care l-a folosit pentru a-şi servi scopurile întunecate. Înainte de tine, oamenii tremurau când auzeau numele zeului nostru. Şi uite astăzi: sute de temple din întreaga Lume Pământeană, mii de credincioşi, o credinţă arzătoare care uneşte diferite popoare şi rase. Toate datorită ţie!

Oficianta Supremă zâmbeşte. Era frumos să creadă că o parte din focul care anima această fată era rezultatul catechismului ei neîncetat şi, de asemenea, cunoştinţele ei medicale, pe care nu le-a considerat a fi apanajul ei exclusiv. Toţi fraţii erau instruiţi în arta medicinei. Niciunul nu excela ca ea, dar nu asta era problema.

Odată schimbată, a căzut puternic pe scaun.

— Poţi să pleci, spune ea cu un zâmbet obosit.

După plimbarea ei în templu, voia singurătate.

Sora mai mică a îngenuncheat la picioarele ei.

— Sunt încă la dispoziţia ta, a spus ea înainte de a ieşi.

Oficianta Supremă a oftat. Între diferitele ei sarcini - credincioşii care trebuie îngrijiţi, fraţii şi surorile care trebuie educaţi, ca să nu mai vorbim de managementul administrativ al Frăţiei - ea avea puţin timp pentru ea.

S-a privit în oglinda mare atârnată de perete, cu faţa spre ea. Dezbrăcată de hainele ei ceremoniale, a devenit cea care era la început: Theana, fata care credea într-un zeu dispreţuit de toţi. Dar mulţi ani au trecut de atunci, de asemenea, şi fiecare dintre ei şi-a lăsat amprenta. Părul ei blond, odată strălucitor, se albea. Faţa ei tânără de fetiţă cedase locul feţei unei femei bătrâne, ofilite şi încreţite. Corpul ei devenise tot mai greu, iar formele care ieşeau de sub tunica ei îşi pierduseră harul: şolduri prea largi, umeri osoşi, sâni înfiorători.

«Ce mai contează acum că nu mai e nimeni care să-şi dorească acest trup?»

Şi-a trecut mâna peste rochia ei lungă şi întunecată. Nu o părăsise durerea de la moartea soţului ei cu cincisprezece ani mai devreme. O boală incurabilă, care l-a privat treptat de utilizarea membrelor şi i-a luat respiraţia. Ea nu s-a cruţat nici măcar un pas de această suferinţă insuportabilă şi l-a însoţit până la sfârşit. Apoi golul. Theana murise odată cu el, şi a rămas doar Oficianta Supremă: cu credinţa ca singur sprijin, şi Frăţia ca singur refugiu.

Şi-a aşezat coatele pe masă şi a observat grămada de corespondenţă de acolo. Scrisori, donaţii, acte administrative care reglementau viaţa complexă a locului. Şi-a amintit pentru o clipă cu nostalgie liniaritatea liniştită a închinării şi puritatea ei, când era încă singura care o practica şi Frăţia Fraţilor Fulgerului nu fusese încă fondată. Numele lui Thenaar era urât la acea vreme, dar credinţa ei era mai spontană. Organizaţia puternică care a devenit Frăţia în mod inevitabil, probabil risca să depăşească acest sentiment simplu şi imediat?

Gânduri inactive, care uneori i-au trecut prin minte. Poate era doar bătrâneţea.

A verificat repede documentele, a semnat unele dintre ele. Când lumina a scăzut, a aprins lampa. Mâinile ei s-au oprit brusc pe unul dintre mesajele pe care fraţii templelor din jurul i le-au trimis în fiecare zi prin magie. Foarte puţine dintre ele ajungeau în mâinile ei. Cea mai mare parte era citită de către fraţii responsabili pentru cult pe diferite terenuri, şi cădeau cea mai mare parte în uitare, stivuite pe rafturi prăfuite.

«În atenţia Oficiantei Supreme», era scris.

Theana a întors-o în mâini. De ce i s-a adresat?

A citit-o. Câteva linii trase în grabă, de un scris de mână tremurând, copilăresc. A trebuit s-o citească de două ori.

Uşa s-a deschis, iar sora mai mică a reapărut. Theana s-a speriat.

— Alteţă, nu am vrut să vă deranjez, a spus sora, coborându-şi capul.

— Nu, Dalia, nu-ţi face griji... Am fost doar cufundată în gândurile mele. Te ascult.

— Excelenţă, cineva vrea să vorbească cu tine.

Theana ofta.

— Sincronizarea e proastă, sunt obosită şi...

— Dar, Alteţă, este regina, a bâlbâit fata în timp ce se pleca.

Theana a avut un moment de uimire. Doubhée evita templul ca ciuma. Poate din cauza amintirii întunecate a timpului Breslei, când Thenaar era încă pentru toată lumea, doar o zeitate terifiantă care se hrănea cu sânge uman, sau poate pentru că ea a refuzat cu încăpăţânare să creadă într-un zeu. Când ea şi Theana se vedeau, era mereu la palat, adesea la ceremonii importante. Nu au încetat niciodată să se întâlnească, în amintirea legăturii care le-a unit de când au luptat împreună împotriva lui Dohor, dar de-a lungul anilor, întâlnirile lor au fost distanţate. De fapt, Theana şi-a petrecut cea mai mare parte a vieţii în templu. Dar stima, prietenia şi afecţiunea lor una pentru cealaltă nu s-au diminuat.

— Adu-o aici, s-a grăbit să răspundă.

Dalia a aprobat cu o uşoară mişcare a capului şi a ieşit.

Theana a pus mesajul pe biroul ei, sub o grămadă de hârtii. Ar trebui să vorbească cu Doubhée despre asta?

«Este mai bine să ascult ceea ce ea are să-mi spună în primul rând», a decis ea.

Când s-au văzut ultima dată? Nu şi-a putut aminti clar. Cu un an mai devreme, când regina a chemat-o după o înrăutăţire bruscă a stării de sănătate a prinţului? De la moartea lui Lonerin, majoritatea întâlnirilor lor au fost impuse de etichetă sau dictate de necesitate. Cine ştie sub ce pretext a venit azi să bată la uşa ei...

Regina a intrat, în hainele ei vechi de hoţ. Era îmbrăcată cu haine de bărbat cu care întotdeauna se simţea cel mai bine, iar când trebuia să călătorească în Lumea Pământeană pentru afacerea ei, aşa cum i s-a întâmplat adesea, îi plăcea să se înfăşoară în haina ei veche, cea pe care Maestrul i-a dat-o cu ani în urmă.

Theana nu a putut să nu observe aspectul tineresc al prietenei sale. Da, părul legat într-o coadă de cal ca în tinereţe a devenit gri, mâinile şi gâtul dur. Dar corpul ei a rămas puternic datorită antrenamentului pe care l-a practicat în fiecare zi. Pielea ei încă părea proaspătă, modul ei de mişcare era elegant şi moale, picioarele în formă, musculoase. Cât despre ochii ei, erau mereu aceleaşi fântâni întunecate, ascuţiţi şi îngrijoraţi. Aveau aproape aceeaşi vârstă, dar lângă Doubhée, Theana părea o bătrână decrepită.

Theana a înţeles la prima vedere că aceasta nu era o vizită de curtoazie.

— Mă scuzi dacă nu îngenunchez, a spus ea cu un zâmbet, dar articulaţiile mele nu sunt la fel de antrenate ca ale tale, şi îmi fac probleme.

Doubhée a îndepărtat remarca cu un fluturat al încheieturii.

— Nu am dat niciodată nici o importanţă etichetei, ştii asta, spuse ea, aşezându-se.

După o scurtă tăcere, regina a pus întrebările obişnuite. ce mai faci? Eşti obosită? Cum merge cultul... Pălăvrăgeala care doar întârzia timpul pentru a aborda subiectul real al vizitei sale.

— Spune-mi ce te aduce aici, spuse în cele din urmă Oficianta Supremă.

Doubhée zâmbi răutăcios.

— Nevoia de a vedea un vechi prieten din nou?

Theana se uita la ea cu atenţie.

— Aici? În locul ăsta pe care îl urăşti?

— Pentru mine, cerul a fost întotdeauna gol, ştii asta.

Doubhée i-a adresat unul dintre acele zâmbete rare pe care şi le-a permis doar în compania celor pe care îi iubea.

— Şi apoi amintirile neplăcute dispar greu. Acest templu are încă un cult în mintea mea.

Dându-şi seama de ceea ce tocmai spusese, a încercat să-şi înmoaie cuvintele:

— Nu insinuez că adevăratul cult al lui Thenaar are vreo legătură cu nebunii ăia. Dar după toate prin câte m-a făcut Breasla, e normal să am probleme cu credinţa, nu?

Theana s-a îndepărtat dureros de spătarul scaunului.

— Nu trebuie să te justifici. Te cunosc şi te înţeleg. În plus, nu eşti singura căreia Breasla Asasinilor i-a luat credinţa. Aceasta este cea mai teribilă moştenire lăsată de sectă: în ciuda tuturor anilor care au trecut şi a muncii enorme pe care am făcut-o, numele lui Thenaar are încă o conotaţie sinistră.

Pentru o clipă, ochii ei s-au pierdut în gol. Doubhée era cea care a făcut-o să-şi revină.

— Oricum, ai dreptate. Sunt aici pentru un motiv foarte special.

Regina a rezumat rapid vestea de la spionul ei, precum şi conversaţia pe care a avut-o cu fiul ei.

Expresia Theanei a devenit îngrijorată, iar o vagă teamă i-a înodat stomacul. Degetele ei au alergat spre pergamentul de pe birou. I l-a dat-o prietenei ei.

— Tocmai am primit ăsta. Tocmai îl citeam când mi s-a spus că eşti în vizită.

Doubhée a citit, iar ridurile de pe frunte s-au lărgit: povestea acestui mesaj era teribil de asemănătoare cu ceea ce tocmai i-a spus Theanei.

Fratele Damyre, Ţara Apei.

A douăzeci şi cincea zi a primei luni de vară.

Tocmai am examinat doi tineri despre care se crede că ar fi putut să contracteze o boală necunoscută. Au spus că au dat peste un sat de pe acest pământ, Cyrsio, ai cărui locuitori au murit cu toţii de o boală ciudată care a cauzat febră, atacuri de delir, sângerări prelungite şi pete negre pe corp. I-am găsit pe amândoi sănătoşi. Cer o investigaţie suplimentară.

Pentru gloria lui Thenaar.

— Ştiai despre asta?, a întrebat Theana.

Doubhée nu a răspuns imediat.

— Nu despre acest caz în particular, nu...

— Crezi că asta e o înrăutăţire a conflictului dintre oameni şi nimfe?

— Nu am suficiente dovezi pentru a trage o concluzie ca asta. Dar într-adevăr, este o ipoteză. În orice caz, vei fi de acord că situaţia necesită o investigaţie amănunţită. Faptele sunt îngrijorătoare.

O tăcere grea a căzut peste cameră.

— Trebuie să văd cadavrele, spuse Theana.

Doubhée a zâmbit.

— Exact asta am venit să îţi cer. Cu toate acestea, nu trebuie să te duci acolo tu însuţi. Tot ce trebuie să faci e să trimiţi unul din fraţii tăi. Apropo, îi recomand cu drag.

Theana a dat din cap, în timp ce bătea cu degetele pe birou.

— Eşti îngrijorată? întrebă Doubhée.

Oficianta Supremă s-a uitat la ea, nehotărâtă. Era o senzaţie, şi o amintire, a unei alegeri pe care o făcuse cu ani mai devreme. A dat din cap.

— Puţin. Dar sunt sigura că nu e nimic serios.

— Sper. Pentru moment, prioritatea mea este să înţeleg despre ce este vorba. I-am rugat deja pe oamenii mei să afle de unde poate veni această faimoasă boală, şi cu siguranţă voi putea în curând să-ţi spun mai multe. Asigură-te că fraţii tăi iau măsurile de precauţie necesare.

Theana a dat din cap. Într-adevăr, era mult mai îngrijorată decât părea.

— Este întotdeauna o plăcere să te văd, a spus Doubhée, ridicându-se brusc.

Prietena ei zâmbeşte în maniera ei marţială. Anii de serenitate nu au reuşit să o rigidizeze şi era întotdeauna jenată atunci când trebuia să arate afecţiunea ei cuiva.

— Vino la palat din când în când. Nu este bine să te limitezi aici, printre tămâie şi miasme.

Theana a ridicat din umeri.

— E viaţa mea. Dar din când în când... de ce nu?

După un mic semn din cap, Doubhée a ieşit.

Odată singură, Theana a încercat să se convingă că probabil nu era nimic grav, că fraţii ei vor concluziona probabil că aceşti oameni au murit de febră roşie. Cu toate acestea, ceva din această poveste i-a amintit de o discuţie pe care a avut-o cu ani în urmă, în cel mai întunecat moment al Frăţiei.

— Vorbim despre sfârşitul timpului! Din ciclul etern care guvernează Lumea Pământeană. Vorbim despre războiul total, definitiv! La fel ca pe vremea lui Aster!

Este un frate mai mic, Dakara, care se exprimă în acest fel. Este lângă ea, supărat de ceea ce tocmai a descoperit: un text elven care ar putea revoluţiona modul de a citi istoria Lumii Pâmtene, o carte teribilă.

— Nu te ambala! i-a spus ea.

— Nu, nu înţelegi! Ştim cu toţii ce se întâmplă când apare un nou Distrugător în Lumea Pământeană. Asta se va întâmpla din nou, şi de data asta trebuie să fim pregătiţi.

— Ceea ce propui este să supărăm regulile naturii, să forţăm cursul unui ciclu asupra căruia oricum nu avem niciun control. Aşa cum ai spus şi tu, Lumea Pământeană a funcţionat întotdeauna aşa. Distrugătorii succed Consacratul, într-un ciclu etern la care rasele acestei lumi au supravieţuit întotdeauna, indiferent de identitatea învingătorului. Aceasta este esenţa universului nostru, şi trebuie să o acceptăm. Nimic nu este etern.

— Deci pretinzi că trebuie să aşteptăm şi să asistăm la distrugere fără să facem nimic?

— Eu spun că va trebui să luptăm la momentul potrivit, ca întotdeauna. Acesta este rolul nostru.

— Chiar crezi că suntem doar marionete în mâinile zeilor? Crezi că de asta ne-a creat Thenaar, ca să ne putem recita rolul de marionetă în spectacolul pe care l-a scris pentru noi?

Theana a dat din cap.

— Sunt lucruri pe care nu le poţi schimba, aşa stau lucrurile. Alternativa pe care ai descoperit-o e una dintre ele. Nu putem, nu trebuie să modificăm ciclul. Acest lucru nu înseamnă că nu suntem stăpânii destinului nostru, ci pur şi simplu că trebuie să învăţăm să reacţionăm corect la inevitabil.

Dakara a insistat; a refuzat să fie convins. El i-a descris scenariul viitor când Distrugătorul se va întoarce.

— Pentru că se va întoarce, textele elven o afirmă! Şi va fi război, moarte şi distrugere din nou. Şi boală.

Boală.

«Te bâlbâi... Acestea sunt doar câteva cazuri de febră roşie.»

Dar de când Dakara i-a părăsit pe Fraţii Fulgerului, Theana era obsedată de ideea că greşise. Poate că avea dreptate, poate ar trebui să încerce să împiedice venirea următorului Distrugător. Şi-a repetat mult timp că raţionamentele tânărului l-au condus la concluzii nebuneşti, că a comis orori sub pretextul de a încerca să salveze Lumea Pământeană de inevitabil. Cu toate acestea, ea nu s-a putut abţine să se îndoiască. Era felul ei de a crede, de a avea credinţă.

«Ce se întâmplă dacă aceste decese de pe Pământul Apei ar fi într-adevăr semnul sfârşitului vremurilor?»

10

CONFESIUNI

Noul Enawar a apărut ca o pată de culoare în mijlocul pădurilor verzi care o înconjurau. Un mozaic în puritatea soarelui de apus. Văzute din cer, unele zone păreau maro, altele orbitor de albe, unele rustice, altele mai rafinate. În centrul oraşului se afla o clădire din sticlă de o înălţime exagerată, plină de săgeţi şi vârfuri. Ici şi colo, ca ciupercile pe un covor inegal de frunze, erau palate vaste şi impunătoare. Amhal i-a arătat câteva lui Adhara.

— Acesta este sediul Consiliului Lumii Pământene, la care participă regi şi magicieni aleşi de popoarele din diferite ţinuturi. Acesta este Palatul Armatei Unitare, iar celălalt, cel al Tribunalului Plenar.

Adhara şi-a mutat privirea de la unul la altul, zăbovind pe ornamente pompoase, acoperişuri aurite şi cupole bogate.

— De ce o astfel de lipsă de unitate? se întrebă ea uimită.

— Pentru că arhitecţi din întreaga Lume Pământeană au fost chemaţi să construiască oraşul, şi toată lumea a pus ceva în ea care le aminteşte de propriul lor pământ. Dar ai dreptate, rezultatul este un pic dezordonat, a fost de acord Amhal cu un zâmbet.

Adhara nu ştia ce să spună. Pe lângă Laodamea, elegantă în totalitate, Noul Enawar era sărac, dar, de asemenea, nu susţinea comparaţia cu maiestatea austeră a Salazarului. Şi totuşi era noua capitală a Lumii, sediul principalelor organisme care o guvernau.

— Este un oraş nou, fără istorie, a observat Amhal, ghicind gândurile tovarăşei sale. Nu a fost populat de-a lungul timpului de oameni a căror dorinţă era de a trăi împreună. A fost creat pentru a şterge trecutul, pentru a fi emblema unei noi ordini. Oamenii au fost încurajaţi să se mute acolo. Acest lucru îl face un loc oarecum artificial, fără memorie.

Amhal i-a muşcat limba.

«Un oraş ca mine, *pentru* mine», s-a gândit Adhara tristă.

Palatele au defilat rapid sub aripile lui Jamila, şi au aterizat pe o platformă imensă de lut în faţa unuia dintre marile palate. Sosirea lor a ridicat nori de praf. Adhara a văzut puţin sclipici negru strălucind din nou.

«Poate că acest oraş nu este atât de lipsit de memorie, practic. Poate doar că nu-şi poate uita ruinele.»

Un grăjdar a venit imediat să aibă grijă de Jamila, în timp ce Amhal a sărit nerăbdător pe pământ. Adhara l-a văzut uitându-se în jur cu emoţie, ca şi cum ar căuta pe cineva sub arcadele care înconjurau esplanada.

Erau în Palatul Armatei, o clădire masivă, mai mult mare decât înaltă, supraîncărcată cu frize. Alţi dragoni erau legaţi în jurul esplanadei. Adhara i-a observat, după Amhal, care a continuat să inspecteze febril incinta. Dragoni verzi, roşii, precum şi albaştri mai mici, cu aripi diafane şi corpuri foarte alungite; niciunul nu avea aripi negre ca Jamila.

— Mereu în căutarea fustelor mamei tale! Tocmai te trimisesem într-o călătorie ca să înveţi să te descurci singur, tună o voce dură şi stâncoasă.

Amhal a tresărit.

— Maestre! a exclamat el, grăbindu-se spre un bărbat care stătea în umbra unei arcade.

Adhara şi-a văzut prietenul îmbrăţişându-l pe omul în armură şi i-a dat o bătaie puternică pe umăr.

S-a apropiat încet, înfăşurând nervos un fir de păr între degete. Era prima dată când cineva intervenea între ea şi Amhal, şi nu i-a plăcut.

Omul avea o statură impunătoare. Pe armura sa, din care apărea gâtul ca al unui taur acoperit cu un cap chel mare, era gravat un simbol: un cerc care conţine altele mai mici, fiecare în jurul unei pietre de culoare diferită. O barbă groasă şi o pereche de mustăţi blonde îi înrămau faţa, iar ochii lui albaştri dispăreau aproape complet sub sprâncene groase şi severe.

Amhal, destul de înalt şi viguros, părea mic pe lângă el. S-a uitat la el cu ochi strălucitori.

— Ea este Adhara, a spus el, întorcându-şi capul spre fată.

Adhara s-a oprit, cu mâinile încrucişate la spate, jenată de corpul ei.

Bărbatul s-a uitat la ea cu o privire pătrunzătoare.

— Nu te-am trimis să alergi fetele.

Amhal a izbucnit în râs.

— Maestre, e o poveste lungă...

— O să-mi povesteşti în timp ce luăm prânzul. Sunt Mira, încântat să te cunosc, Adhara, a adăugat el fetei.

Tot n-a îndrăznit să spună un cuvânt.

Mira a zâmbit.

— Eşti un pic timidă, nu-i aşa?

— Ţi-am spus, Maestre, e o poveste lungă, a repetat Amhal.

Interiorul Palatului Armatei era auster. Bolţi arcuite susţinute de ziduri de cărămidă expusă, camere vaste goale, cu excepţia statuilor rare împrăştiate ici şi colo. Erau în mare parte războinici în poziţii hieratice, sau cu sabia ridicată spre cer. Unii aveau o coroană pe cap.

— Regi deosebit de simpatic, glumea Amhal la urechea lui Adhara când a observat aspectul său intrigat.

Refectoriul, uriaş, era plin de oameni în armură. Scârţâitul săbiilor care se freacă pe bănci, sunetul mat al lingurilor care se scufundă în bolurile de pământ, vorbăria, râsul şi ciocnirea paharelor vesel se amestecau într-un zgomot ameţitor. Toate armurile erau cu simbolul pe care Adhara îl observase la Mira.

Adhara nu a fost niciodată în mijlocul atâtor oameni, nici într-un loc atât de mare. Agitaţia din Salazar i s-a părut dintr-o dată mică în comparaţie cu agitaţia care domnea acolo.

Amhal, Mira şi ea s-au aşezat într-un colţ. Au fost serviţi de un băiat într-o cămaşă de pânză, ai cărui ochi sclipeau când l-a recunoscut pe Mira. S-a uitat la el cu admiraţie şi i s-a adresat cu un «stăpâne» slugarnic

— Mai vrei supă, stăpâne? Mai multă pâine, stăpâne?

Când a plecat, Mira s-a aplecat peste masă şi s-a apropiat de urechea lui Amhal:

— Să fiu sincer, tot acest respect ajunge să fie jenant!

El a izbucnit cu un râs tunător, şi Amhal a râs cu el, fericit ca un copil.

Adhara a avut un uşor junghi în inimă, atunci când s-a gândit că el nu a fost niciodată atât de vesel în compania sa.

«Nu poţi concura. E maestrul lui, şi probabil se cunosc de ani de zile.»

Apoi Amhal l-a informat pe Mira despre progresul misiunii sale. I-a povestit despre călătoria sa la Salazar, unde se pare că escorta un criminal, şi apoi a zăbovit în drum spre cazarma Laodamea. Conversaţia s-a concentrat în curând pe boală. Mira l-a ascultat cu atenţie pe Amhal.

— Ai fost atacată de aceşti flăcăi?, a întrebat el, când Amhal a povestit cum s-a întâlnit cu Adhara.

Adhara a reuşit doar să dea din cap, iar Amhal a fost cel care i-a descris pe cei doi atacatori.

Mira a început să-şi mângâie barba cu un aer atent.

— Cine crezi că ar putea fi?, a întrebat Amhal.

Mira era absorbit în reflecţiile lui.

— Nu am nici o idee, a răspuns el, dar nu-mi place acest caz. Are o legătură evidentă cu satul afectat de boală.

— Da, dar se pare că a fost singurul loc contaminat. Poate fi o formă de febră roşie...

Mira a continuat să-şi mângâie barba.

— Nu ştiu... Voi cere raportul autopsiei şi voi discuta cu Feo. Trebuie să fim vigilenţi.

Amhal a dat din cap, vizibil mândru de el însuşi: a adus ştiri interesante pentru Maestrul său.

— Totuşi, a spus Mira, sunt curios să aflu mai multe despre această fată frumoasă.

Adhara a devenit stacojie. Acest om a făcut-o să se simtă stânjenită.

Amhal i-a spus totul de la început, în timp ce îşi termina supa, capul aplecat în farfurie. A amuzat-o să audă despre sine în faţa unui străin.

Mira l-a ascultat fără să-l întrerupă, aruncând o privire pătrunzătoare asupra lui Adhara ici şi de colo.

— M-am gândit că poate e din zonă. Sunt două săptămâni de mers pe jos de aici până la Salazar, iar în sud pădurile sunt dense, concluzionează Amhal.

Mira a început să-şi mângâie barba din nou. Se pare că gestul era obişnuit pentru el când se gândea.

— E posibil, dar chiar dacă ai găsi locul de unde a venit, cu ce te-ar ajuta? Îşi aminteşte bine lunva, nu-i aşa?

Adhara a dat din cap.

— Dacă ipoteza mea este corectă, ea a trăit în preajmă, a insistat tânărul.

— Nu aş jura asta, a observat stăpânul său. Din câte am înţeles, purta o tunică albă, şi pot vedea că are semne pe încheieturi, ca şi ar fi fost legată mult timp...

Adhara s-a uitat la încheieturi. Semnele roşii s-au transformat în cercuri albicioase palide.

— Ceea ce m-ar face să cred că a fost închisă.

Amhal a deschis gura pentru a protesta. Adhara era în stare de şoc. Un criminal? Toată această călătorie, toată această suferinţă, pentru a descoperi că era o criminală?

Mira a ridicat mâna.

— Aceasta ar explica, de asemenea, darurile ei: faptul că ştie să lupte, de exemplu, sau capacitatea ei de a deschide încuietori.

I-a oferit un zâmbet ambiguu, iar Adhara s-a simţit ofensată.

— Sincer, Maestre...

— Cu toate acestea, nici un prizonier al Lumii Pământene nu poartă o uniformă albă cu tunică. Pe Tărâmul Soarelui, optăm pentru tunici din in nealbit şi pe Ţara Vântului prizonierii sunt îmbrăcaţi în roşu. Aici, pe Marele Pământ, majoritatea au pantaloni şi cămăşi din pânză verde. Şi apoi, Consiliul a interzis acum un deceniu să pună prizonieri în cătuşe, şi pun pariu că prietena ta are semne şi pe glezne.

— Într-adevăr, spus cu o voce plină de admiraţie, în timp ce Amhal îl privea pe Mira cu uimire.

— Nu face faţa asta! arată ca nasul în mijlocul feţei, nu-mi spune că nu ai observat!

Amhal s-a uitat în altă parte, iar Mira şi-a permis un zâmbet uşor.

— După părerea mea, a fost răpită. Acest lucru ar explica, de asemenea, amnezia. Frica, şocul acestei traume... Dacă cineva a eliberat-o, de ce nu a luat-o cu el? Cel mai probabil, ea a scăpat şi s-a târât pe pajiştea asta, unde a adormit, epuizată. Şi în dimineaţa următoare, poof! Fără memorie!

Amhal şi Adhara s-au uitat la el, fără cuvinte.

— În acest caz, Maestre, am dreptate! Ea nu a parcurs un drum lung şi este din Noul Enawar.

— Lasă-mă să termin, a obiectat Mira. Poate că ea a fost într-adevăr închisă aici, în Noul Enawar, dar asta nu spune de unde a venit; poate de departe. Dacă sclavia a fost abolită sub presiunea Majestăţii Sale Learco, v-aş aminti că comerţul cu sclavi este încă foarte activ. Nu este neobişnuit ca fetele tinere să fie luate de la familiile lor şi vândute lorzilor bogaţi.

Amhal s-a aplecat pe scaun.

— Deci poate veni de oriunde?

— Dar există un detaliu interesant, a adăugat Mira, şi a arătat spre ochii lui Adhara. Nu mulţi oameni au ochi de genul asta, să nu mai vorbim de păr de genul asta.

Amhal şi-a lovit fruntea cu mâna.

— Maestre, am omis esenţialul!

Şi a povestit întâlnirea cu preotul şi revelaţiile pe care le-a făcut.

— Acest lucru nu face decât să întărească teoria mea despre răpire, a răspuns Mira. Dar cu un scop poate chiar mai rău decât sclavia.

Un fior a fugit prin spatele lui Adhara.

— Arată-i pumnalul, a spus Amhal.

Fata s-a uitat la el cu un aer uluit.

— Ah, da, a spus ea în cele din urmă, trăgându-l din centura ei şi aruncându-l pe masă.

Mira l-a luat şi, pentru prima dată, Adhara l-a privit cu atenţie. Până atunci, ea l-a considerat un apendice simplu al corpului ei, şi a fost atât de obişnuită să-l simtă agăţat de talie că nu s-a uitat niciodată cu adevărat la el.

Şi totuşi era o armă specială. Mânerul său sculptat avea forma unui şarpe cu două capete - un cap alb, celălalt negru - ondulat în jurul său. Simplitatea gărzii sale, o bară metalică cu capete curbate în jos, scotea în faţă lama uşor ondulată, cu margini ascuţite. O inscripţie era gravată pe ea.

— Este o armă a elfilor..., murmura Mira, încruntat. Păcat că nu pot descifra limbajul ăla. N-am mai văzut aşa ceva, concluzionează el, aşezând pumnalul pe masă.

Adhara s-a uitat, şi apoi a spus:

— *Thenaar*... scrie «Thenaar.»

Amhal şi Mira s-au întors spre ea cu uimire.

— Îi cunoşti pe elfi?

Adhara s-a uitat la ei, interzisă.

— Eu... nu ştiu. Scrie «Thenaar.» E important?

Mira se gândeşte.

— Nu neapărat. Nu e neobişnuit să-l invoci pe Thenaar pentru a proteja o armă.

Amhal nu a făcut nici un secret din dezamăgirea lui.

— Nu arătau ca ăsta! Nu pot cunoaşte toate armele din lumea asta. Dar sunt sigur că o scurtă călătorie la bibliotecă ne va da răspunsurile la întrebările noastre. Ştii să citeşti? a adăugat Mira la adresa lui Adhara.

— Da.

— Perfect. Tot ce ai e pumnalul ăla. Dacă aş fi în locul tău, mi-aş concentra cercetările pe asta.

Fata a dat din cap.

— Te pot duce acolo mâine, dacă vrei.

— Maestre, pot s-o însoţesc chiar eu... a protestat Amhal.

— Tu, vei merge oriunde îţi voi spune eu. Am informatori care îţi pot spune despre comerţul cu sclavi din zonă. Deşi nu mă aştept la prea multe, să faci o mică plimbare prin apele puţin adânci poate fi de ajutor. Te-ai descurcat bine cu misiunea pe care ţi-am încredinţat-o, dar e timpul să începi să acţionezi singur, fără să fii mereu spânzurat de mine.

— Da, Maestre, a răspuns Amhal.

Adhara s-a resemnat. Perspectiva de a petrece o dimineaţă cu un om care o intimida nu a încânta. Cu toate acestea, ea trebuia să recunoască faptul că, din momentul în care s-a trezit în luncă, era prima dată când ipotezele concrete au apărut despre trecutul ei.

— Dar trebuie să te avertizez, a adăugat Mira, întâlnindu-i privirea. Singura speranţă reală este că amintirea se va întoarce la tine. Poţi veni de oriunde, iar concluziile mele sunt doar teorii: există, probabil, alte explicaţii pentru aceste urme pe încheieturile mâinilor. Este mai bine să nu-ţi faci nici o iluzie cu privire la rezultatul acestei cercetări.

Adhara a primit lovitura.

— Prefer să caut şi să nu găsesc nimic decât să continui să hoinăresc prin necunoscut, spuse ea.

Mira a zâmbit.

— Îmi place de tine. Vei vedea, vom găsi cu siguranţă un indiciu, a spus el pe un ton aproape patern.

Pentru o clipă, Adhara l-a văzut cu ochii lui Amhal.

Seara, Mira şi Amhal au găsit o cameră într-un han din Adhara. Pentru că deşi ei înşişi erau adăpostiţi în Palatul Armatei, străinilor nu li se permitea să rămână acolo. În cele din urmă, Amhal a decis să ia o cameră, de asemenea.

— Nu vreau s-o las singură, i-a spus maestrului său.

Mira i-a zâmbit cu un aer amuzat.

— Ce cavaler nobil!

Amhal roşeşte până la linia părului.

Când a venit timpul să se se despartă, Mira a făcut ceva neaşteptat.

— Poţi să urci la etaj, îi spuse lui Adhara. Amhal şi cu mine încă trebuie să vorbim despre muncă.

Fata s-a uitat la ei nedumerită, dar era somnoroasă şi a mers în camera ei, fără a răspunde.

— Vin imediat, a spus Amhal, privind-o cum urcă scările, fragilă şi neajutorată.

— Să mergem afară, a poruncit Mira.

Băiatul era încântat să mai zăbovească câteva minute cu maestrul său. Îi plăcea să discute cu el la sfârşitul misiunilor lor împreună şi să vadă o licărire de aprobare în ochii lui.

— Îţi place de ea? L-a întrebat direct, când abia au ieşit.

— Maestre! a protestat Amhal.

Mira râde din inimă.

— Eşti tânăr, Amhal, femeile trebuie să facă parte din viaţa ta. Întotdeauna eşti prea serios, ai nevoie de o fată drăguţă!

Amhal a început să-şi examineze vârful cizmelor. Nu era niciodată interesat de femei. Viaţa lui era deja destul de complicată fără să adauge probleme cardiace.

— Avea nevoie de mine şi am ajutat-o. Aşa se comportă cavalerii, a decretat el.

Mira îi aruncă o privire paternă.

— Trebuie să ştii să iei viaţa cu puţină uşurinţă, Amhal, altfel nu merită trăit. Îţi place sau nu?

Într-o clipă, Amhal a revăzut-o pe Adhara în timp ce îi apăruse în faţa standului vânzătorului de cârpe în ziua în care i-a cumpărat hainele. Pieptul ei mic şi ferm strâns în corset, formele ei evidenţiate de pantalonii ei strâmţi.

Şi-a înghiţit saliva.

— Poate... dar nu asta e ideea!

Mira a izbucnit râzând din nou, iar Amhal a simţit că râsul îi scaldă sufletul ca un balsam binefăcător. I-a fost dor de el, în acele zile lungi de călătorie singuratică.

— În regulă. În acest caz, unde este ea, Amhal?

Buna dispoziţie a stăpânului său a dispărut brusc.

— S-a întâmplat ceva în timpul călătoriei tale, ceva ce nu vrei să-mi spui, nu?

Amhal nu a putut să-i susţină privirea. Mărturisirea i-a ars brusc buzele.

— Ai mâinile acoperite cu băşici, şi tăietura aia de pe braţ...

— Am ucis trei oameni! a ţipat tânărul, ca şi cum gura lui nu ar mai fi putut ţine secretul oribil.

Restul a fost uşor. A spus ce s-a întâmplat, plăcerea pe care a avut-o în a ucide, furia criminală care l-a cuprins. În cele din urmă, Amhal s-a simţit anihilat, ca întotdeauna. Dar vorbind, de asemenea, ia dat o oarecare uşurare: era ca şi cum cuvintele uşurau greutatea păcatelor sale, chiar dacă el ştia că iertarea era imposibilă.

Mira l-a lăsat să povestească până la capăt, şi apoi i-a pus mâna pe umăr.

— Este lupta, Amhal, esenţa acestei vieţi care ne-a trecut. Şi te lupţi, asta trebuie să-ţi spui când eşti rău, te lupţi. Căderea face parte din luptă, trebuie să înveţi să te ierţi.

— Nu ştiu, maestre, e ca şi cum... ca şi cum ar fi un lucru nesănătos în mine, ca şi cum...

Nu mai putea continua.

Mira l-a scuturat mai tare, iar obrazul lui Amhal i-a zdrobit pielea armurii sale, unde inima îi bătea, tare şi viguros.

Tânărul a închis ochii şi s-a gândit la tatăl său. Unde era? El era cel care a plantat acest germen al violenţei în inima lui? Acest om josnic care i-a abandonat mama şi care nici măcar nu a vrut să-l cunoască, abandonându-l destinului său ca paria, îi lipsea teribil. Şi când Mira l-a îmbrăţişat aşa, fără să spună nimic, a vrut cu disperare să-i fie tată, acea gaură neagră care i-a înghiţit atât de mult din viaţă.

Durerea s-a uşurat, şi treptat s-a eliberat .

Lacrimi mari şi tăcute s-au rostogolit încet pe obrajii lui Amhal şi pe pieptarul lui Mira.

Cei doi bărbaţi au rămas îmbrăţişaţi pentru o clipă sub strălucirea neiertătoare a lunii.

11

ÎNTÂLNIREA

Omul în negru s-a trezit într-o zi splendidă. Fereastra lăsa razele soarelui să curgă.

Vremea bună l-a iritat. Ura vara şi căldura, preferând zilele mohorât de iarnă, cu aerul lor liniştit, cerul lor gri uniform şi frigul lor pătrunzător. Aceasta era ceea ce el a ratat cel mai mult, în timpul şederii sale în afara Lumii Pământene. În Orva domnea o primăvară eternă insuportabilă. Şi acum că în sfârşit se întorcea pe acest pământ cu ierni lungi şi dure, trebuia să fie vara!

S-a ridicat supărat pe toată lumea şi s-a îmbrăcat repede. În timp ce era pe cale să iasă, privirea i-a căzut pe flaconul roşiatic de pe noptieră. Aproape uitase de darul pe care i l-a dat prietenul său cu câteva zile mai devreme.

Mânia lui s-a transformat într-o furie surdă. Nu a vrut să-şi recunoască că acesta era motivul real pentru starea lui de spirit proastă. Nu a vrut să recunoască faptul că, în ciuda timpului pe care l-a petrecut, în ciuda alegerilor pe care le-a făcut şi a conştientizării a ceea ce era în realitate, gândul de a-l ucide pe acest om îl făcea rău.

A prins flaconul vioi şi s-a grăbit să coboare scările. A aruncat ceea ce datora pe tejgheaua hanului şi a ieşit fără a rosti măcar un cuvânt.

Programarea fusese stabilită la un alt han la prânz. Un loc ideal pentru a se amesteca cu mulţimea, iar omul în negru avea nevoie de anonimat la fel de mult ca de aerul pentru a respira. Camera era plină şi nimeni nu avea să-i acorde atenţie feţei sale etern ascunse.

Şi-a petrecut ultimele două zile cutreierând oraşul ăsta blestemat în căutarea femeii, Gherle, fără niciun rezultat. El nu avea nici o idee despre ea, şi viziunile sale au încetat brusc.

Apoi a decis să ocolească obstacolul concentrându-se pe Marvash. Un tânăr. Călărind un dragon. Şi un dragon special, în plus.

Omul a intrat şi a stat în spatele lui.

— Tu eşti, Mayar?, a întrebat el.

Omul în negru a dat din cap fără să se întoarcă. Mayar, numele pe care l-a ales ca să vină şi să umble prin acest oraş, aşteptând să se simtă suficient de încrezător pentru a-l folosi pe cel real.

Celălalt s-a aşezat şi a salutat-o pe chelneriţă.

— Cidru şi carne, a comandat.

Mayar l-a observat pe interlocutorul său, un bărbat slab, îmbrăcat într-o cămaşă murdară şi pantaloni. El a ales intenţionat o fiinţă frustrată: punea mai puţine întrebări despre identitatea sa şi de ce voia aceste informaţii. Şi, dacă era necesar, tăcerea lui putea fi cumpărată. Mai mult, bărbatul i-a permis să nu se apropie prea mult de Palatul Armatei, un loc în flăcări pentru el.

Chelneriţa a adus cidru şi carne. Omul a început să mănânce lacom.

— Crezi că eu sunt cel care tratează? a înyrebat Mayar.

Celălalt abia a ridicat faţa din farfurie.

— Ăsta a fost contractul.

Omul în negru s-a uitat în jurul lui cu supărare.

— Atunci începe prin a-ţi îndeplini partea.

— Nu vorbesc cu gura plină.

Omul în negru a fost forţat să-l vadă înghiţind bucăţile de carne sângerândă una câte una, apoi mestecându-le leneş cu mici suspine de satisfacţie. Ar fi vrut să-i bage faţa în farfurie până s-ar fi înecat.

Omul şi-a şters gura pe mâneca cămăşii.

— Deci?

— Mi s-a spus că eşti bucătar la Palatul Armatei.

Omul a dat din cap.

— Lucrez în sala de mese.

Mayar s-a întrebat brusc dacă omul chiar ar putea să-i dea informaţii.

— Şi ce ştii despre cavalerii Armatei?

— Ceea ce am nevoie pentru a le servi la masă. Lasă-i să mănânce ca porcii şi nici măcar să nu mă vadă.

— Ceea ce mă interesează este aceasta: cunişti cavalerii de serviciu din zonă?

Bărbatul şi-a băgat nasul în cana de cidru.

— Le servesc mâncare, nu fac recensământul. Simt că habar n-ai cum funcţionează lucrurile acolo.

Mayar şi-a încrucişat braţele, enervat.

— Şi cum funcţionează?

— În realitate, Armata Unitară nu există. Există doar Cavaleri ai Dragonilor detaşaţi, care intervin în caz de război, dar care nu trăiesc în Noul Enawar. Ei trebuie să petreacă doar un anumit număr de zile pe an acolo. Apoi, în acest moment, când are loc o şedinţă a Consiliului, locul este plin de cavaleri şi soldaţi care îi escortează pe suverani. De aceea, prietene, nu prea sunt cavaleri în serviciu.

Omul în negru se uita la faţa satisfăcută a interlocutorului său, la ochii lui de purcel şi la zâmbetul său pe jumătate stupid şi şi-a simţit iritarea crescând. Şi-a strâns degetele pe masă.

— Ei bine, voi trece direct la subiect. Caut un băiat, al cărui nume nu-l ştiu. E cavaler şi călăreşte un dragon cu aripi negre.

Omul şi-a curăţat dinţii în linişte.

Mayar şi-a pierdut răbdarea. Cu un gest rapid şi discret, şi-a scos pumnalul, l-a apucat pe bărbat de cămaşă pe sub masă şi i-a înfipt lama în coapsă.

— Eşti obositor, a spus el. O să te fac să te uiţi la tot ce ai înghiţit, e clar? Deci, îl cunoşti sau nu?

Ochii omului s-au dilatat sub efectul terorii. Poate că a văzut ce ascundea omul în negru sub glugă de când a pus piciorul în Lumea Pământeană.

— Cine eşti?, a întrebat el cu o voce tremurândă.

Mayar şi-a apăsat lama un pic mai mult, străpungând ţesătura pantalonilor.

— Îl cunoşti sau nu?

Celălalt a închis ochii, speriat.

— Ocazional, vine un dragon ca ăsta. Dar nu ştiu cui îi aparţine, jur! Nu lucrez la grajduri.

Mayar l-a eliberat şi şi-a retras pumnalul. După aceea, s-a ridicat şi a aruncat câteva monede pe masă.

— Mulţumeşte-te cu asta, spune el sec..

— Tu... tu eşti...

Mayar a lovit masa.

— Sunt cine sunt. Identitatea mea nu e treaba ta.

Şi s-a dus la uşă.

El era lângă el. O sabie în apă. Un eşec total. Zile şi zile petrecute în acest oraş ca să fie lăsat cu mâna goală. Ar trebui să fie în faţa grajdurilor şi să aştepte ca bobocul alb să se urce pe dragonul său roşu şi negru? Presupunând că e aici...

S-a gândit la pactul său cu Kryss, la umilinţele pe care le-a îndurat pentru a-l respecta şi a-şi atinge scopul. Şi s-a blestemat din nou, aşa cum a făcut-o ani de zile, pentru acele zile îndepărtate de nebunie care l-au adus acolo.

Şi apoi un mic zgomot, pe la spatele lui.

«Ţi-ai ales momentul greşit», şi-a spus el într-o clipă.

S-a întors brusc, cu pumnalul în mână. Înainte ca adversarul său să aibă timp să reacţioneze, l-a apucat de guler şi l-a pus la zid.

Un băiat tânăr. Terorizat. Lama îi fixase o parte din haină pe cărămizile din spatele lui.

Omul în negru a smuls-o şi i-a pus-o pe gât.

— Deci?

Băiatul a ridicat mâna, căutându-şi respiraţia.

— Sunt aici să te ajut..., a spus el.

Omul a aruncat spre el doi ochi ameninţători şi şi-a eliberat uşor presiunea.

— Şi ce te face să crezi că am nevoie de ajutor?

— Te-am auzit, mai devreme, la pensiune...

— M-ai spionat?

— Nu, nu! Stăteam lângă tine, te-am auzit fără să vreau.

Mayar s-a gândit că s-a distrat suficient şi că acest băiat ar putea avea informaţii utile. Şi-a coborât pumnalul.

— Încearcă s-o scurtezi.

Băiatul a ezitat o clipă.

— Da, dar tipul de la pensiune, ai plătit pentru asta...

Omul în negru a avut un zâmbet feroce şi a ridicat pumnalul din nou.

— Trebuie să-ţi fi dat seama că nu mi-a fost de mare folos. Uite ce-ţi propun: spune-mi ce ai de spus şi vom vedea dacă meriţi o recompensă.

— Cauţi un tânăr cavaler călărind un dragon cu aripi negre. Îl cunosc, doar că nu e chiar un cavaler.

Mayar simţi o uşoară ameţeală, semn că se apropia de adevăr.

— Atunci cine e?

— Unul dintre foştii mei colegi de clasă de la Academie.

— Eşti cavaler?

— Nu, m-am oprit... Până la urmă, nu asta este ideea. Studia cu mine, şi din câte ştiu, acum e ucenic.

— Cum îl cheamă?

— Amhal.

Amhal. Un nume comun, banal, care ascundea abisul puterii şi perversiunii. Amhal, colegul său, obiectul misiunii sale, Marvash. Ştia imediat că era el, şi un mare calm l-a invadat imediat.

— Nu ştiu exact ce face acum, sau unde este, dar de obicei Cavalerii Dragonilor şi ucenicii lor sunt fie pe Tărâmul Soarelui, fie aici.

— E un ticălos, nu-i aşa? Un bastard cu sânge de nimfă, a spus Mayar, cu un zâmbet de bestie feroce pe buze.

Băiatul nu reuşeşte să interpreteze acest rictus.

— Da... da... La Academie, toată lumea râdea de el din cauza asta.

Mayar a izbucnit cu un râs triumfător.

— Ai fost un tip bun! a exclamat, atingându-l pe umăr.

A scos din geantă câteva monede pe care i le-a strecurat în mână.

— Nu m-ai văzut şi n-am vorbit niciodată.

— Pentru a face asta, ai nevoie de un pic în plus, a spus băiatul, îmbătat de succesul său.

El nu şi-a terminat propoziţia în timp ce Mayar îi apăsa din nou pumnalul pe gât. De data asta, i-a tăiat uşor pielea.

— Nu trage prea mult de frânghie. Te-aş putea ucide.

Băiatul gâfâia, îngrozit.

— O să-mi ţin gura închisă, o să-mi ţin gura închisă! Nici măcar nu ştiu cine eşti!

«Poate că da, cine ştie?» s-a gândit Mayar, amuzat.

Simţea furie curgându-i în vene şi i-a inspirat o dorinţă arzătoare de crimă. Dar un cadavru abandonat pe stradă ar fi o problemă şi deja şi-a satisfăcut destul setea de carnagiu în ultima vreme. I-a dat drumul băiatului, care a căzut în genunchi pe pământ, tuşind.

— Pleacă şi uită de mine, a spus el, înainte de a se scufunda în umbră.

Două zile. Atât i-a luat să-l găsească. Tot ce trebuie să facă era să se împrietenească cu unul dintre băieţii de la grajd. Câteva pahare, şi a aflat că da, dragonul cu aripi negre era acolo. Amhal era la Noul Enawar. Omul în negru tremura.

— Dar va pleca în câteva zile, pentru ca Majestatea Sa Learco să se întoarcă

la Makrat, iar stăpânul său, Mira, face parte din garda personală a suveranului.

Câteva zile. Avea câteva zile să ia legătura cu el şi să-l ia. Dar era într-adevăr cel mai inteligent lucru de făcut? Ce garanţii avea că îl va urma?

«E ucenic cavaler, ceea ce înseamnă că încearcă să lupte cu adevărata lui natură.»

El alege să investigheze întâi. Logica şi viclenia nu erau specialitatea lui; era făcut mai mult pentru acţiune, şi trebuia să se reţină să nu intre în hanul unde stătea să-l răpească. Dar bătălia pe care urma să o ducă era complexă, iar rezultatul ei va fi decisiv pentru succesul proiectului căruia i-a dedicat cei mai lungi ani din viaţă şi căruia i-a păsat mai mult decât orice pe lume.

S-a interesat în jurul lui. Despre copilărie, despre ceea ce făcea acum. A muncit chiar şi pentru a-l găsi pe băiatul care îi aflase numele. Nu a fost uşor. Imediat ce l-a văzut, tânărul a fugit şi a trebuit să-l prindă de gât pe o alee pustie.

— N-am spus nimănui, jur!

— Nu e asta, idiotule! E vorba de prietenul tău, nenorocitul. Vreau să ştiu mai multe despre el.

În cele din urmă, l-a ucis. După ce i-a promis că-l va cruţa şi i-a strecurat câteva monede de aur în mână.

— Pentru neplăceri.

I-a tăiat gâtul. Pentru că nu poţi controla turbarea prea mult timp, iar dorinţa de a ucide era un medicament pentru el.

«Ca şi pentru Amhal.»

S-a dus să-l vadă. Acum ştia cine era şi unde stă. A urcat în tăcere pe faţada hanului, care avea vedere spre o alee pustie. Luna era palidă şi arunca umbre ascuţite. Omul în negru nu avea nevoie să ştie în ce cameră se afla. *A simţit-o.* Acum era sigur de asta: el era colegul lui, fiinţa pe care soarta i-a dat-o, uşa care-l conducea la realizarea viselor sale. A sărit pe pervazul ferestrei deschise şi a stat acolo, în echilibru, suspendat în gol.

Dormea. Cu un braţ îndoit sub cap, sabia lui odihnindu-se la picioarele patului şi un pumnal la îndemână, ca un bun luptător. Corpul său, îmbrăcat doar în pantaloni, era scăldat de transpiraţie şi se zvârcolea febril în somn.

Omul în negru se uita la el lung. Era un băiat tânăr, aşa cum şi-a imaginat. Micul rid dintre sprâncenele sale îi trăda natura chinuită, aşa cum fusese descris. O fiinţă pierdută, sfâşiată între impulsurile pe care le simţea izvorând la graniţele conştiinţei sale şi dorinţa sa violentă de a fi o persoană normală.

«Dar noi doi nu suntem normali şi nu vom fi niciodată. Noi doi suntem făcuţi pentru lucruri mai mari.»

Dintr-o dată capul lui a început să se învârtă. Lumea din jurul lui a dispărut, dizolvându-se într-un întuneric gros.

Erau într-un loc pustiu. Ruine, flăcări în depărtare, un miros înţepător de arsură. Cadavre, sânge, copaci doborâţi. Şi peste tot în jurul lor, vârtejuri de cenuşă.

Amhal şi omul în negru. Unul percepând prezenţa celuilalt. Marvar a distins în cele din urmă faţa alter ego-ului său, Marvash-ul pe care îl căutase de atâta timp, şi care l-a adus înapoi în acel loc unde nu ar fi vrut să mai pună piciorul.

Amhal, pe de altă parte, distingea doar o figură cu contururi neclare, un bărbat îmbrăcat în negru, fără faţă.

— Cine eşti?

Omul i-a simţit frica.

— Tu.

Amhal şi-a pus mâna la sabie, a scos-o şi s-a pus într-o poziţie de atac.

— Cine eşti? a repetat.

De data asta, omul în negru doar a zâmbit.

— Suntem pe cale să ne întâlnim, vei înţelege în curând.

— Nu-mi mai invada mintea, a insistat Amhal, vocea lui tremurând. Ce vrei de la mine şi ce e locul ăsta?

— Locul pentru care suntem destinaţi, a răspuns omul în negru.

În sfârşit totul era clar, viziunea limpede.

— Vei înţelege, a repetat el, aşa cum m-am înţeles eu cu ani în urmă, şi vei accepta.

Amhal s-a aruncat asupra lui. Omul în negru i-a blocat sabia cu o singură mână. Lama nici măcar nu i-a zgâriat pielea.

— Tu eşti cel care mă urmăreşte? Tu eşti cel care creşte în pieptul meu, care plantează în mine această furie care mă devorează?

Băiatul a vorbit cu dinţii încleştaţi.

— Într-un fel.

Omul în negru a răsucit sabia în mâini şi a aruncat-o.

— Când ne întâlnim, Amhal, ai încredere în mine. Eu sunt răspunsul.

Cenuşa care s-a învârtit în jurul lor i-a învăluit, înghiţind scena.

Bărbatul în negru s-a trezit pe pervazul ferestrei, gâfâind, cu unghiile înfipte în perete. I-a luat câteva momente să-şi revină şi să-şi amintească unde era: fereastra, Amhal adormit.

A fost o viziune. Ascuţită, palpabilă. Amhal s-a transformat din nou în pat, gemând, cu trupul zdruncinat de fiori. El o avea cu siguranţă, de asemenea. Fugar, într-un vis, s-au întâlnit.

Era timpul să plece.

Bărbatul în negru a mers înapoi pe calea care l-a condus în acest punct şi, odată ajuns în stradă, s-a sprijinit de un zid. Era neliniştit. I-a fost greu să creadă, dar acea viziune l-a atins.

S-a uitat la fereastră. În orice caz, experienţa era utilă: acum ştia. Amhal era încă prea departe de el, şi forţându-l să-l urmeze ar fi inutil.

Trebuia să lupte pentru sufletul lui, trebuia să-l convingă de motivele sale, şi numai atunci l-ar putea lua cu el, când el însuşi îl vaimplora să facă acest lucru.

Zâmbeşte. Da, acum ştia ce să facă.

12

INDICII PENTRU O VIAŢĂ NOUĂ

Amhal s-a trezit cu un sentiment ciudat de nelinişte. El a dormit prost, parţial din cauza căldurii, dar mai era ceva.

Viziunea a apărut încet în conştiinţa lui, într-un mod confuz. Imaginea omului în negru era prima care a apărut, inspirându-i un amestec de încredere şi teroare. Se temea de acest om; în acelaşi timp, se simţea atras de el.

S-a ridicat vioi. Voia să alunge acest sentiment dureros şi, pentru a face acest lucru, nimic nu era mai valoros decât acţiunea. S-a îmbrăcat şi s-a pregătit pentru misiunea care îl aştepta în acea zi.

Când Mira a venit să bată la uşa lui, era pregătit şi a avut grijă să-şi schimbe înfăţişarea, conform instrucţiunilor stăpânului său.

— Abia aştepţi să începi?, a întrebat el zâmbind.

— Poţi să spui aşa, a răspuns Amhal, întorcându-i zâmbetul.

Adhara îi aştepta, stând pe patul ei. Mira a insistat să-şi ascundă faţa.

— Aspectul tău atrage atenţia, a explicat el.

S-a întors spre Amhal.

— Poţi face ceva?

Tânărul s-a prefăcut că nu înţelege.

— Aversiunea ta faţă de magie mă lasă mereu nedumerit, a spus Mira. Ţi-am spus deja că e o resursă de nepreţuit pe care trebuie s-o exploatezi în loc s-o ascunzi!

Amhal s-a înroşit violent, şi-a pus mâna pe ochii lui Adhara şi a şoptit câteva cuvinte. Părul fetei a luat o nuanţă de abanos, în timp ce ochii ei s-au albăstrit.

— O formulă de camuflaj..., spuse ea, aproape ca pentru ea însăşi.

— Pardon ? întrebă uimit Amhal.

Adhara a dat din cap.

— Îţi cunosc descântecul. Nu ştiu cum, dar îl cunosc... Durează doar câteva ore.

— Şi tu eşti plină de resurse! a exclamat Mira vesel în timp ce mergea spre uşă.

Adhara s-a uitat la el cu oarecare îngrijorare, şi Amhal s-a întrebat serios pentru prima dată cine era fata care căzuse în braţele lui.

— Asta va trebui să ţi-o aminteşti în bibliotecă, a spus maestrul.

Revenind la Amhal, a adăugat:

— Între timp, fă ce trebuie să faci. Îmi vei raporta în seara asta concluziile tale.

Tânărul şi-a plecat capul într-un acord, şi apoi s-a amestecat în mulţime. Spera că această nouă sarcină îl va elibera de suferinţa surdă care-l oprima şi că cunoştinţele ciudate ale lui Adhara s-au ascuţit dintr-un motiv obscur.

Noul Enawar era plin de oameni, majoritatea militari. Mira i-a explicat lui Adhara că acest lucru se întâmpla doar în timpul şedinţelor Consiliului, când suveranii veneau în oraş însoţiţi de suita lor. Altfel nu era diferită de celelalte mari capitale ale Lumii Pământene, animată de haosul blând al vieţii.

— Apoi, când toată lumea pleacă acasă, se goleşte. Iar străzile principale pe care le vezi devin deşertul care sunt de obicei: nici cel mai mic trecător, doar praf, praf negru peste tot.

Mira şi-a pus mâna pe peretele unei case şi i-a arătat-o lui Adhara: nenumărate firicele negre au acoperit-o.

— Într-adevăr, acest loc ar fi trebuit să rămână un loc de amintire; un deşert pustiu, care aminteşte veşnic de nebunia Tiranului şi de cea a Lumii Pământene. În schimb, am vrut să ştergem trecutul construind un oraş fals în locul unei tragedii reale. Dar amintirile se întorc să-şi revendice locul, iar praful negru se ridică din pădure şi acoperă totul.

Au trecut din cartier în cartier, pe străzile lungi şi drepte, toate identice una cu cealaltă. Deşi Adhara cunoştea doar Salazarul şi Laodamea, a perceput partea artificială a oraşului. Pornind de la faptul că fiecare cartier avea propriul stil arhitectural: era ciudat să vadă palate pătrate mari şi case de chirpici, clădiri simple de piatră şi clădiri mari de marmură.

«Amhal are dreptate, acest oraş nu are istorie.»

Acest gând a întristat-o. Într-un fel, era ca Noul Enawar, o fiinţă care a apărut de nicăieri, fără rădăcini sau trecut.

— Nu îţi aminteşti cu adevărat nimic?, a întrebat Mira, ca şi cum i-ar fi citit gândurile.

— Prima mea amintire este pajiştea. Ocazional, fragmente de informaţii vin la mine, îmi dau seama că ştiu să fac lucruri de care nu sunt conştientă, dar nici o amintire reală. Chiar şi numele meu, Amhal mi l-a dat.

Mira a zâmbit.

— Ce părere ai despre el?

Întrebarea, directă, a prins-o cu garda jos.

— M-a salvat.

I s-a părut că simplitatea răspunsului ei nu reflectă multitudinea de sentimente pe care le simţea pentru el.

— E bine că spui asta. Amhal însuşi a fost în căutarea cuiva de atât de mult timp, care îl poate salva ... Şi uneori simt că nu l-a găsit încă.

Adhara ar fi vrut să răspundă că ea ştia, că a simţit-o, dar părea aproape un sacrilegiu să vorbesc despre Amhal cu un om care l-a cunoscut mult mai bine decât ea.

— Cred în el, a adăugat Mira, pierdut în gândurile sale. De la început. Încerc să-l ajut, dar, din păcate, nu ajung mereu acolo. E o fiinţă nobilă, nu crezi?

— Desigur, a strigat Adhara, încercând să-şi întărească vocea.

Biblioteca aparu brusc în faţa lor, colosală. Era palatul de sticlă plin de săgeţi şi vârfuri pe care Adhara îl văzuse la sosire. Prin pereţii săi transparenţi, se puteau vedea siluete vagi, mici pete colorate care urcau şi coborau nenumărate scări sau stăteau nemişcaţi.

Adhara a observat clădirea de jos în sus, forma sa compactă şi, în acelaşi timp, înălţimea sa ameţitoare, încâlcirea ordonată a săgeţilor sale care se învârteau spre cer.

— E o splendoare, nu-i aşa? Ne-a fost oferită de oamenii din Zalenia, a explicat Mira.

Confruntat cu tăcerea grijulie a fetei, el s-a lovit pe frunte.

— Desigur, nu ştii... Aceştia sunt oameni care trăiesc sub mare, în bule uriaşe de sticlă. Ei folosesc acest material foarte mult. Chiar şi palatul regelui lor e făcut din sticlă. Noi, care am fost duşmani atât de mult timp, ne oferim palate astăzi, imaginează-ţi!

Adhara nu şi-a putut lua ochii de pe clădire.

— Te asigur că este chiar mai bine pe interior, a spus Mira, amuzat, împingând-o uşor de umăr.

Biblioteca era o suită lungă de coridoare şi camere mari rezervate pentru consultare. Cărţile stăteau pe rafturi uriaşe de abanos, a căror culoare închisă crea un contrast ciudat cu lumina înconjurătoare. Ele erau protejate de ferestre, uneori chiar de gratii, şi pentru cea mai mare parte nu erau direct consultabile. Mira şi Adhara trebuiau să vorbească cu unul dintre mulţii bibliotecari, fiecare responsabil de un departament, care scotea volumele solicitate şi decidea cât timp va dura consultarea. Bărbatul i-a dat lui Adhara impresia că era complet absorbit. În timp ce trăia printre cărţi, pielea lui a căpătat culoarea pergamentelor şi degetele sale, fragile şi slabe, păreau numai bune să frunzărească prin paginile delicate îngălbenite de ani.

— Aproape tot ce vezi în jurul tău se datorează tenacităţii unui singur om, Lonerin, o figură aproape legendară pe acest Pământ, i-a explicat Mira, în timp ce adunau lucrările de care aveau nevoie. A jucat un rol foarte important în căderea lui Dohor. El a colectat, de asemenea, cele mai multe dintre cărţile păstrate aici, în special textele elven şi scrierile Tiranului. Păcat că munca lui s-a oprit prea devreme.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— A murit acum aproape 15 ani. O boală incurabilă care l-a dus treptat la mormânt. Soţia lui a încercat să-i continue munca, dar ea însăşi este foarte mult ocupată de religie. Ea este Oficianta Supremă a Frăţiei Fraţilor Fulgerului.

Mira s-a oprit, dându-şi seama că acest titlu, foarte faimos în Lumea Pământeană, nu i-a spus nimic lui Adhara.

— Este religia majoritară astăzi. Adepţii săi venerează un zeu pe nume Thenaar.

Adhara tremura. Acest nume a trezit ceva în interiorul ei, un sentiment de căldură, sau poate o amintire.

— Shevraar..., a murmurat ea.

Mira tresări.

— Ce ai spus?

— Nu ştiu... un nume... un nume pe care mi-l amintesc. Poate al meu?, a întrebat ea, plină de speranţă.

— Shevraar este numele antic elven al lui Thenaar.

Această revelaţie nu a adus nici o altă amintire. O flacără simplă s-a aprins în întuneric, care a aruncat lumina doar într-un cerc mic în jurul ei.

Mira a cerut o mulţime de cărţi. Liste de simboluri heraldice, cărţi de istorie şi religie, cataloage de arme. El şi Adhara au trebuit să meargă înainte şi înapoi pentru a le stivui pe masa lor.

— Eşti sigur că poţi să-mi dedici tot acest timp?, a întrebat Adhara când erau aşezaţi.

— Astăzi, nu sunt responsabil pentru asigurarea securităţii la Palatul Consiliului; o facem pe bază de rotaţie.

— Încă eşti prea drăguţ.

— Poate că nu o fac pentru tine, o fac pentru studentul meu. Simt că nu-l laşi indiferent, iar zeii ştiu cât de mult are nevoie.

Adhara şi-a simţit faţa aprinsă. Tot ce voia era să-i fie de folos lui Amhal, cu toate astea...

— Astea sunt pentru tine, a spus Mira, împingând un teanc de cărţi spre ea. Astea sunt pentru mine.

Adhara a luat una, iar praful de pe copertă a făcut-o să strănute.

— Ce anume căutăm?

— Pumnalul tău. Cred că este o armă particulară aparţinând unei anumite familii sau grupuri armate. Deci nu trebuie să citeşti totul, bine? Concentrează-te pe ceea ce ne-ar putea interesa. Plecăm mâine.

Adhara a deschis cartea, a respirat adânc şi s-a apucat de treabă.

Era obositor. Secvenţe lungi de date, scrieri diferite, uneori fine şi drepte, uneori aproape ilizibile, şi apoi note, diagrame... Adhara s-a înecat curând în mijlocul semnelor negre, iar cuvintele au început să-i danseze în faţa ochilor. Mira, mereu cufundată în lectură, nu dădea niciun semn de oboseală.

«El lucrează pentru mine, trebuie să rezist», s-a încurajat Adhara.

Lumina care filtra prin ferestrele şi pereţii s-a schimbat treptat, iar ochii lui Adhara au ars-o când a sunat vocea lui Mira.

— Vino aici.

Fata s-a ridicat vioi şi a stat în spatele umerilor lui. Maestrul ţinea o carte deschisă în faţa lui. A fost nevoie de un pic de timp pentru ochii ei obosiţi să se adapteze. S-a speriat.

— El e!

— Absolut, spune Mira calm. Un pumnal ritual, folosit în timpul ritualurilor de iniţiere ale unei secte numite Observatorii.

Adhara a simţit cum îi bate inima. Numele ăsta însemna ceva pentru ea? Şi-a amintit?

— Dar nu mai e nimic scris despre asta aici. Uită de toate cărţile alea, nu ne mai sunt de folos. Să găsim o carte despre Observatorii ăştia.

S-a ridicat şi s-a întors la bibliotecarul cu care a vorbit o vreme.

Adhara stătea singură în faţa desenului pumnalului. A citit legenda. Nimic mai mult decât i-a spus Mira. Nici o informaţie despre cult.

Observatorii... Observatorii...

«Mă voi întoarce să te iau.»

Aceste cuvinte au împietrit-o. I-au venit în minte fără avertisment, clar şi precis. Şi acum o invadau, însoţite de suferinţe extreme.

«Era întuneric. Şi eram singură.»

Sunetul cărţilor de pe masă a scos-o din chinul ei.

— Ce se întâmplă? a întrebat-o Mira.

Adhara l-a privit cu uimire.

— Îmi vine... un fel de amintire. O voce, care îmi spune că se va întoarce după mine.

— Probabil va fi mai clară. Haide, să mergem mai departe, a spus Mira, stând jos.
Şi Adhara s-a întors la cititul ei.

Aproape că a trebuit să-i alunge.
— Biblioteca se închide!
Mira citea ultimele rânduri ale ultimului volum al grămezii, dar Adhara încă mai avea câteva în faţa ei. Au ieşit fără tragere de inimă.
Adhara era epuizată. S-au alăturat lui Amhal la Palatul Armatei în refectoriu. Şi el părea obosit..
— Ai găsit ceva? a întrebat Mira.
— Nimic, Maestre, nimic. Nimeni nu ştie nimic: nici cel mai mic sclav fugar, nici o răpire... În mod clar, criminalitatea prosperă în pace.
Mira s-a întins, apoi i-a spus rezultatele cercetărilor lor.
— Acest lucru pare a fi un început bun! exclamat Amhal, brusc înviorat.
Entuziasmul lui i-a fost comunicat lui Adhara. Era atât de obosită încât nu şi-a dat seama că tocmai adăugase o piesă nouă la puzzle-ul trecutului ei.
— Într-adevăr, a observat Mira. Dar de ce este în posesia pumnalului? A fost una dintre Observatorii în cauză? Sau ei o luaseră?
— Ca să aflăm, trebuie să ne uităm din nou, spuse Amhal.
Mira i-a aruncat o privire obosită.
— N-ai uitat că plecăm acasă mâine?
— Dar... Nu ne putem opri într-un moment atât de bun, a obiectat Amhal. Nu acum că avem o pistă!
— Desigur. *Ea nu* trebuie să se oprească. Cât despre noi, avem propriile noastre angajamente.
Privirea lui Adhara a trecut de la unul la altul. În acea zi pe care i-a dedicat-o, ea începuse să aibă încredere în Mira. Şi acum o dezamăgeşte!
— În acest caz, de ce am ajutat-o?
— Pentru că am avut ocazia. Dar avem şi îndatoriri de onorat.
Amhal s-a bazat pe spatele scaunului său, fără argumente.
Mira s-a întors spre Adhara.
— Ai văzut cum o facem, nu-i aşa? Tot ce trebuie să faci e să te întorci mâine la bibliotecă şi să cauţi cărţile pe care nu le-am văzut încă.
Fata s-a uitat la el, devastată. Să fie singură în oraşul ăsta? Unde ar locui? Şi unde ar găsi banii să locuiască?
— Deci, se termină aici? murmura ea cu o voce joasă.
Amhal a deschis gura. Mira a luat-o înaintea lui.
— Nu asta îţi spun.
Adhara a dat din cap.
— A trecut ceva timp de când m-am trezit pe pajiştea aia, dar tot nu ştiu mai multe despre mine. Şi acum că văd o licărire...
Şi-a muşcat buzele.

— E ca şi cum nu aş exista, spuse ea, ca în prima noapte cu Amhal. E ca şi cum aş fi un nimeni. Trebuie să ştiu cine sunt.

Ieşirea ei l-a lăsat pe Mira impasiv.

— Am făcut tot ce-am putut.

Această declaraţie brutală şi adevărul pe care l-a conţinut au făcut-o să se ruşineze. Dar a simţit că nimeni nu a înţeles-o cu adevărat, că nimeni nu a înţeles pe deplin drama ei.

— Nu-ţi spun să renunţi. Îţi spun să cauţi singură. Amhal şi cu mine avem vieţile noastre, iar tu? Desigur, în cazul în care trecutul este important, construirea unei existenţe în prezent este, de asemenea, fundamentală. Şi ar trebui să continui cât mai curând posibil. Nimic nu te împiedică să-ţi găseşti o slujbă şi să-ţi continui investigaţia. Nu exişti, pentru că încă nu ţi-ai fabricat o identitate.

Adhara s-a uitat în jos la farfuria ei. Cum construieşti ceva când sunt doar ruine în jurul tău?

Masa s-a încheiat într-o tăcere tensionată.

Amhal nu putea adormi. Parţial din cauza visului neplăcut din noaptea precedentă, parţial din cauza agitaţiei plecării... Dar punctul central al anxietăţii sale era Adhara. A doua zi, ar trebui să-şi ia rămas bun. Şi i-a făcut o impresie ciudată. Au avut câteva aventuri puternice în acele câteva zile de călătorie, iar ea a fost... Proaspătă. Pură. Şi mai presus de toate, avea nevoie de el.

S-a ridicat, şi-a pus pantalonii în grabă şi a ieşit. A ezitat o clipă la uşa ei, apoi a bătut la uşă.

Ea i-a deschis aproape imediat, cu ochii roşii şi părul în dezordine. Amhal a simţit imediat un val teribil de tandreţe.

— Pot?

Fără un cuvânt, Adhara a dispărut ca să-l lase să intre.

— Nu acţionează din răutate. Ceea ce spune el are întotdeauna sens, ştii? Şi dacă o face, e pentru a te ajuta. Se poartă la fel cu mine.

Stând pe patul ei, Adhara şi-a zărit mâinile. A ridicat capul.

— Chiar îţi place foarte mult...

— E ca un tată pentru mine, a spus Amhal cu mândrie.

Amintirea zilei de dinainte, lângă fântână, a pus stăpânire pe spiritul său.

— Vrea doar să-ţi găseşti calea.

O strălucire de furie i-a luminat ochii fetei, acei ochi extraordinari care şi-au recăpătat culoarea tulburătoare.

— Şi cum s-o fac? Nu am nici un ban şi nu pot face nimic, aterizez într-o lume necunoscută, şi tot ce găseşte de spus este: «Pleacă de una singură.» Nu asta am făcut până acum, din pădure până în Salazar? Dar nu pot s-o fac singură!

— Atunci vino cu noi.

Cuvintele i-au venit spontan pe buze.

Adhara se uita la el cu ochii largi.

— Există biblioteci bune în Makrat. Cea a prinţului e foarte mare. Şi poţi să-ţi iei o slujbă la curte.

Adhara se gândeşte o clipă.

— Chiar vorbeşti serios? murmură ea.

Amhal a dat din cap cu convingere.

— Nu cunoşti oraşul ăsta mai mult decât oricare altul, dar cel puţin vom fi acolo... Voi fi acolo.

S-a simţit prost. Nimic nu l-a legat de fata aia, absolut nimic. I-a salvat viaţa, dar apoi? Şi-a făcut doar datoria, asta-i tot. De ce îi păsa atât de mult de ea, de ce a vrut-o lângă el?

«Pentru că are nevoie de tine.»

Adhara a continuat să-şi strângă mâinile.

— Nu te deranjez?

— Nu, în nici un caz.

O nouă tăcere, care părea fără sfârşit pentru Amhal, şi apoi ea a adăugat:

— La ce oră plecăm?

Amhal a zâmbit, uşurat.

— O să vin să te trezesc chiar eu.

PARTEA A DOUA

DOAMNA DE COMPANIE

13

FAMILIA REGALĂ

Adhara l-a văzut apărând de departe. Amhal i-a spus despre el.

— Poate impresiona la început, dar te asigur că e o persoană extraordinară. Respecţi cu scrupulozitate protocolul. De îndată ce ajunge la zece paşi de noi, vom îngenunchea cu toţii. Eşti femeie, aşa că trebuie să pui ambii genunchi pe pământ şi să-ţi încrucişezi mâinile în faţa ta, coborându-ţi capul. Mai presus de toate, nu te ridica până când el nu-ţi permite. Nu vorbi nici cu el, aşteaptă să te intrebe. În orice caz, nu deschide gura până nu te-am prezentat şi spune-i mereu "Înălţimea Voastră."

Fata era uimită de toate aceste recomandări. Ea avea o idee destul de vagă despre ce este un rege, dar tonul respectuos şi uşor anxios cu care Amhal a explicat eticheta i-a provocat o oarecare îngrijorare.

«Acesta este omul de care depinde viitorul meu. Dacă mă acceptă, pot sta cu Amhal, altfel mă întorc pe stradă. Singură. »

Ea nu şi-a luat ochii de la figura suveranului care avansa, înconjurată de suita sa. Mira a mers la dreapta lui. Adhara nu ştia cum i-a spus Amhal că va veni cu ei. Maestrul, la rândul său, nu a făcut nici un comentariu şi a salutat-o ca şi în alte zile.

Adhara şi-a ridicat braţul în faţa ochilor. Razele soarelui au aprins aerul dimineţii şi era deja foarte cald. Erau pe o vastă esplanadă pavată cu marmură, în interiorul Palatului Armatei. Arcadele înalte înconjurau această zonă ovală care ducea la grajdurile unde erau legaţi dragonii. Jamila era deja pregătită, frâiele ei metalice ţinute de un grajdar. În apropiere era un alt dragon mare cu solzi maro bătând spre roşu. Botul lui avea o creasta osoase groasa mai mare decât a lui Jamila, si avea picioare pline cu gheare de temut. Un baldachin imens de aur era instalat pe spatele lui, închis de draperii grele de catifea roşie. Cele două animale gigantice erau înconjurate de dragoni albaştri mai mici, care se strecurau cu nerăbdare.

Figura a devenit uşor clară: un bărbat înalt, slab, cu umerii înconjuraţi de o haină grea sub care trebuia să transpire copios. Pe măsură ce se apropia, mersul său şchiopătat şi incert a devenit din ce în ce mai evident.

Adhara şi-a îngustat pleoapele. «Un bătrân? Ăsta e faimosul rege?»

Toţi au căzut în genunchi, şi ea a făcut acelaşi lucru, cu o uşoară întârziere pe care Amhal i-a reproşat-o cu o privire severă. În timp ce regele şi suita sa treceau pe lângă ea, ea a fost tentată să ridice capul, dar şi-a ţinut ochii fixaţi ascultător pe picioarele lui.

Paşii s-au oprit.

— Ridică-te te rog! Nu te deranja cu toate aceste formalităţi. Îţi reamintesc că în următoarele zece zile vom transpira cot la cot şi vom împărţi aceleaşi paturi de tabără.

O voce pufoasă, uşor stridentă. Adhara a simţit că toată lumea se ridică treptat, şi se întreba dacă ea ar putea îndrepta în cele din urmă capul şi să se uite la regele Learco.

— E totul gata?

Trebuiak să vorbească cu Mira, pentru că a răspuns.

— Totul e pregătit, Înălţimea Voastră. În timpul acestei călătorii, vei călări pe Dragona.

— S-a întâmplat ceva cu dragonul meu?

O notă de uimire şi anxietate în această voce fragilă.

— Belog e obosit. Încă nu şi-a revenit după boală. O să aranjez eu, cu permisiunea ta.

Curiozitatea a prevalat. Adhara s-a uitat timid. Regele şi-a lăsat braţul pe cel al lui Mira, şi alături de el arăta ca un bătrân suferind. Avea părul lung ondulat, alb strălucitor, care îi cădea pe umeri şi gulerul înfundat al hainei sale. Pe fruntea lui, un cerc de aur roşu fin cizelat, probabil ceea ce Amhal numise cu o zi înainte a fi o coroană. Faţa lui emaciată era încrucişată cu riduri, puţine, dar adânci. Două pe frunte, alta între sprâncenele fine, de asemenea albe, încă două în jurul gurii. Ochi verzi, ca cei ai lui Amhal, dar de o nuanţa mai palidă, cu pupile cu reflexii lăptoase. Zâmbea.

Adhara era dezamăgită. Marele rege Learco cel Drept, care a menţinut pacea în Lumea Pământeană timp de cincizeci de ani, eroul care s-a luptat cu tatăl său pentru salvarea a nenumărate suflete, nu era decât un bătrân obosit.

— Desigur. Nu l-aş încredinţa nimănui în afară de tine, o ştii bine, a răspuns suveranul în timp ce se apropia de Dragona.

— Majestatea Voastră...

Amhal a păşit în faţă şi şi-a îndoit cu umilinţă genunchiul stâng.

— Amhal, te rog, nu te deranja...

Regele a pus pe umăr o mână diafană acoperită cu vene albăstrui. El trebuie să fi avut încă unele forţe, pentru că l-a forţat pe băiat să se ridice. Haina suveranului s-a deschis, dezvăluind o armură de metal simplă peste o cămaşă roşie. Dedesubt, pantaloni galbeni şi cizme de piele. Un costum surprinzător de sobru, medita Adhara.

— Majestate, aş vrea să vă prezint pe cineva...

Vocea lui tremura uşor. Adhara s-a întrebat dacă ar trebui să facă un pas înainte. Regele însuşi a scos-o din încurcătură. A revăzut rapid mulţimea mică adunată în jurul lui, iar privirea lui s-a oprit imediat asupra ei. Avea ochi incredibil de pătrunzători. Adhara şi-a amintit recomandările lui Amhal şi imediat şi-a plecat capul.

— Într-adevăr, văd o faţă pe care nu o ştiu ...

— Maestrul meu ştie totul, siguranţa ta e garantată, şi...

— Nu am avut nici o îndoială despre asta, l-a întrerupt regele cu un zâmbet patern.

S-a uitat din nou la Adhara.

— Ei bine? Vrei să mă prezinţi nou-venitului?

Amhal, concis, a explicat că era o tânără fată cu amnezie pe care el a salvat-o şi care acum încearcă să-şi construiască o viaţă pentru ea. Regele a ascultat în tăcere, cu o vagă licărire de compasiune în ochii lui.

— M-am gândit că Excelenţa Sa Oficianta Supremă ar putea-o ajuta, de aceea cer permisiunea s-o iau cu noi.

Amhal era tăcut, vizibil uşurat. Probabil că nu era obişnuit să vorbească direct cu regele.

— Uită-te la mine!

Adhara ridică ochii şi-i plantă în cei ai bătrânului conducător. Pentru câteva secunde s-au observat, iar apoi Learco a zâmbit cu o anumită tandreţe.

— Unii oameni petrec o viaţă fugind de amintirile lor, şi tu visezi doar să ai cel puţin una de care să te agăţi...

Categoric, toţi i-au ţinut acelaşi discurs! Lumea în sine căuta doar să şteargă urmele trecutului său sângeros, remuşcări cântăreau peste toţi...

— O viaţă fără amintiri este doar o jumătate de viaţă, a spus Adhara.

— Într-o zi, cu mult timp în urmă... prea mult timp, aş spune, a adăugat regele cu un zâmbet, m-am trezit în faţa unei alegeri similare. Erau doi oameni pe drum care aveau nevoie de ajutorul meu, şi m-am dus înnebunit să-i iau cu mine la palat. Eram atunci doar un prinţ laş. Unul dintre aceşti oameni, ca şi mine, purta o povară grea în spatele ei. Cu mai puţin de un an mai târziu, a fost soţia mea.

Suveranul s-a uitat la Mira, iar cei doi bărbaţi au schimbat un zâmbet. Probabil se referea la fapte cunoscute de toţi în afară de ea.

«Aceşti oameni vorbesc o limbă pe care nu o înţeleg, aceea a memoriei.»

— Fac cu plăcere această alegere din nou, a spus regele. Curtea mea este mare, iar palatul meu este o maşină infernală care necesită în mod constant braţe noi pentru a funcţiona. Vei fi binevenită acolo.

El a zâmbit din nou, apoi s-a adresat adunării:

— Ce ziceţi să plecăm acum?

Mira şi-a întins braţul şi l-a condus la Dragona.

— E în buzunar! Amhal i-a şoptit la ureche lui Adhara. Într-o lună, vei avea întâlnirea cu Oficianta Supremă, şi vei vedea că ea te va ajuta.

Şi-a luat la revedere şi a fugit la Jamila.

La zece zile după plecarea lor, Makrat le-a apărut, acoperit de un nor gros. Era o căldură umedă şi sufocantă; o furtună ameninţa.

Adhara l-a privit cu ochii mari, în timp ce Amhal i-a explicat că este un oraş vechi, capitala Ţării Soarelui, care era cunoscut pentru aspectul său haotic şi palatele bogat decorate. Dimpotrivă, ea şi-a permis să fie purtată de frumuseţea locului şi de ceea ce i-a sugerat imaginaţia ei. Şi a văzut un oraş de foc. Lumina, intensă, deşi filtrată prin nori, strălucea peste acoperişuri plate, cupole aurii, statui. Casele îngrămădite una peste alta, străzile şi pieţele se succedau una pe cealaltă, dezordonate, confuze. Un oraş complex plin de viaţă, spre deosebire de Noul Enawar. Dominat de un palat mare, cu cupole rotunde mari. Palatul Regal, fără îndoială.

Au zburat deasupra oraşului la altitudine joasă, iar Adhara a căutat din nou o imagine a acelui loc din ea.

«Nu sunt nici de aici.»

Două fulgere au scos în evidenţă conturul norilor, iar tunetele au lovit aerul.

— Sper că vom avea timp să ne adăpostim, a observat Amhal, cu ochii ridicaţi spre cerul livid.

Au aterizat pe o terasă circulară mare, care s-a deschis ca o gură pe o parte a palatului. Unul după altul, dragonii şi-au pus ghearele pe pietre. Amhal a sărit la pământ, iar Adhara a făcut la fel.

Un grup de oameni aşteptau sub un baldachin de catifea roşie. Una dintre ele, o fetiţă, a fugit de acolo.

— Bunicule! a ţipat, acoperind strigătul cuiva care încerca să o imobilizeze.

Regele s-a întors şi şi-a deschis braţele, tocmai la timp pentru a o primi pe fata care s-a aruncat în el, aproape făcându-l să-şi piardă echilibrul.

— Amina, de câte ori trebuie să-ţi spun să nu fii atât de impetuoasă! a strigat o femeie, care se mişca repede, ridicând partea de jos a tunicii ei.

Abia ajungea la pieptul regelui, iar silueta ei avea ceva ciudat şi uşor disproporţionat. Avea părul negru foarte lung, legat într-o panglică moale, ochi albaştri şi trăsături marcate. Întreaga ei persoană inspira puterea şi vigoarea. Tunica sa lungă violet, deşi destul de feminină, nu putea şterge aspectul său androgin.

Fetiţa care l-a îmbrăţişat pe rege avea aceeaşi mărime ca şi femeia, deşi puţin mai înaltă şi zveltă. Părul său era, de asemenea, negru, dar scurt, iar ochii ei clari aveau o culoare indefinibilă, uneori verde, uneori albastru în funcţie de lumină. A oftat tare.

Furioasă, femeia a bătut din picior, a apucat-o pe Amina de umeri şi a smuls-o din braţele regelui, care părea amuzat.

— Las-o, Fea, încă nu sunt atât de moale.

— Nu este asta ... a încercat să răspundă femeia, dar Amina şi Learco zâmbeau deja cu un aer complice.

— Fea este un pitic, una dintre rasele lumii noastre, şi ea este nora regelui. Şi ea este Amina, fiica ei, a şoptit Amhal la ureche lui Adhara.

Fata a înregistrat aceste informaţii, precum şi toate informaţiile pe care i le-a dat pe măsură ce restul familiei regale se apropia. Regina Doubhée, în portul marţial; Prinţul Ner, paralizat pe viaţă după o cădere de pe un cal când avea 20 de ani; un băieţel, versiunea masculină a lui Amina, Kalth, fratele său geamăn; şi o mulţime de alte persoane ale căror nume Adhara s-ar fi străduit din greu să şi-i amintească: paji, miniştri, curteni.

Dar mai presus de toate familia regală era cea care i-a atras atenţia, modul în care membrii săi s-au adresat unul altuia, familiaritatea gesturilor lor, zâmbetele lor sincere şi spontane. Era prima dată când a văzut o familie şi s-a întrebat dacă şi ea avea una, undeva, dacă tatăl şi mama ei au avut gesturi similare pentru ea şi cum le-ar putea uita.

Un nou fulger a rupt cerul plumburiu.

— Majestate, s-ar putea să fie timpul să mergem acasă, a observat Mira.

Toţi s-au îndreptat repede spre intrare.

Adhara a rămas un pic în urmă: ea era pe cale să intre în ceea ce urma să fie casa ei pentru o perioadă nedeterminată. Ploaia a surprins-o chiar înainte să treacă pragul, lipindu-i părul de faţă. Odată intrat, micul grup s-a dispersat în direcţii diferite, iar fata a rămas singură cu Amhal. Un covor roşu acoperea podeaua, pereţii din piatră mare pătrată erau împodobiţi cu plafoniere care aruncau o lumină caldă. Amhal a intrat pe un coridor şi i-a urmat exemplul.

Mira apăru în faţa lor.

— Du-te şi schimbă-te în camera ta, vom merge la Academie în seara asta, spuse el aspru lui Amhal. Te aştept jos într-o jumătate de oră.

Tânărul a dat din cap şi s-a grăbit să coboare pe scara îngustă care ducea la nivelurile inferioare. Adhara a continuat să-l urmărească.

Au coborât mai multe etaje, scufundându-se într-o parte mult mai modestă a palatului, dezbrăcată de orice ornament: coridoare înguste iluminate de torţe ataşate de pereţi. Amhal a mers repede la o uşă de lemn.

— Şi eu? a întrebat Adhara.

Băiatul s-a uitat la ea ca şi cum ar fi uitat-o, dar a reluat imediat.

— Pentru seara asta poţi sta în camera mea. Şi mâine, te voi duce la cineva care îţi poate găsi o slujbă.

Camera, mică, era mobilată cu un pat şi un manechin, care probabil, intenţiona să găzduiască armura lui.

— Dar nu sunt ordonanţa ta?

Amhal zâmbea jenat.

— Asta am spus când eram pe drum ca să evităm problemele. În realitate, nu am dreptul la o ordonanţă, cel puţin, până când nu voi fi cavaler. Trebuie să munceşti, şi la curte, nu duce lipsă de locuri de muncă. Acest palat este gigantic, şi are mai mult de o sută de servitori...

Adhara a simţit o vagă suferinţă care i-a zdruncinat inima. Acest lucru însemna că ea va fi lăsată cu propriile ei resurse în acest palat enorm. Ea l-a privit pe Amhal pregătindu-şi lucrurile cu încrederea lui obişnuită, în timp ce promitea că o va duce la Oficianta Supremă pentru a-i restabili memoria şi nu a avut curajul să protesteze. Şi-a amintit cuvintele lui Mira, care au rănit-o cu câteva zile mai devreme în Noul Enawar. Dintr-o dată a înţeles sensul cu o claritate furtunoasă. Era timpul să înainteze singură, să lase umbra protectoare a lui Amhal sau a altcuiva. Nu doar trecutul ei pierdut conta, trecutul pe care a încercat atât de încăpăţânat să-l reconstruiască. Era de asemenea, prezentul, drumul pe care trebuia să călătorească de acum înainte pentru a decide cine vrea să devină. A pus micul pachetul care conţinea bunurile ei pe pământ.

— E doar pentru seara asta, ea l-a auzit pe Amhal adăugând în timp ce se uită la ea.

— Nu-ţi face griji, voi fi în stare să mă descurc, spune ea, simulând o convingere pe care nu o avea, dar pe care şi-o dorea cu disperare.

Tânărul a zâmbit şi şi-a luat geanta.

— Ne vedem mâine, atunci.

Ei stăteau unul în faţa celuilalt, niciunul dintre ei neîndrăznind să rupă echilibrul fragil care fusese creat între ei. El a fost cel care în cele din urmă s-a aplecat spre ea pe neaşteptate şi a sărutat-o pe obraz. Adhara abia a avut timp să simtă moliciunea buzelor pe pielea ei.

— Noapte bună, a murmurat.

Adhara stătea nemişcată în mijlocul camerei.

Întunericul a căzut brusc. Sau poate că era doar impresia lui Jyrio, Fratele Fulgerului, trimis într-o misiune specială în Ţara Apei de către Oficianta Supremă. A trecut prin locuri oribile în ultimele zile, umplute cu mirosul pestilenţial de cadavre şi gemete de moarte. Cerul albastru de deasupra capului său şi pădurile luxuriante din jurul lui au creat un contrast puternic cu spectacolul morţii la care a fost forţat să asiste zilnic.

Era speriat. O teamă chinuitoare care i-a legat intestinele şi i-a luat somnul. Temându-se să nu se îmbolnăvească, în timp ce, cu mâinile protejate de mici vrăji, căuta printre cadavre. Dar asta i-a fost sarcina care i-a fost atribuită, şi a trebuit să se supună. De îndată ce s-a alăturat Frăţiei, a ştiut că aşa va fi: bolnavii veneau înaintea propriei sale vieţi. Acum era momentul să onoreze pactul pe care îl încheiase cu doar doi ani în urmă.

O femeie îmbrăcată în piele mergea în faţa lui. Înarmată până în dinţi, ea l-a condus într-un loc secret ascuns sub pământ. El nu ştia exact cine era sau ce făcea în zonă, dar scrisoarea pe care i-a arătat-o la momentul întâlnirii era suficientă: purta semnătura reginei şi sigiliul ei.

— Sunt într-o misiune în numele Coroanei şi cred că am ceva interesant să îţi arăt, a spus ea.

Şi Jyrio a urmat-o.

Pestilenţa a devenit mai intensă. Stomacul i s-a ridicat violent. Fruntea i s-a scăldat în sudoare, şi-a acoperit nasul şi gura cu mâna.

— Stai, aproape am ajuns.

Era o peşteră, cu ziduri scobite cu nişe. Una dintre ele era ocupată de un cadavru.

— L-am găsit agonizând într-o pădure din apropiere. Am încercat să-l duc la casa unui preot, dar a murit înainte să ajungem acolo.

Jyrio s-a apropiat încet. Mirosul era insuportabil.

— Când a fost asta?

— Ieri dimineaţă. Mi-a luat ceva timp să te găsesc.

Femeia i-a dat o batistă.

— Nu este de prea mare folos, dar e mai bine decât nimic.

Jyrio şi-a acoperit partea de jos a feţei şi a examinat cadavrul.

Era cel al unui tânăr foarte slab, cu braţe şi picioare de o lungime neobişnuită. Era împânzit cu pete negre, şi sângele curgea din gură, nas, urechi. Era chiar şi puţin sub unghii.

Tânărul preot a stat nemişcat câteva momente. Ceva nu era în regulă, dar ce?

A ridicat una din pleoape şi şi-a suprimat un fior. Un ochi purpuriu cu o privire goală se uita la el. Cealaltă avea aceeaşi culoare. Degetele îi tremurau. A început să-şi studieze părul. Păr moale, lipicios, vopsit, evident. Tânărul preot a scotocit nervos prin geanta lui. A scos o sticlă din ea, şi-a scos batista de pe gură şi a turnat lichidul limpede peste ea. Apoi a trecut-o pe părul mortului. Imediat s-a făcut maro. Părul cadavrului a revenit la culoarea originală: verde.

Jyrio a făcut câţiva paşi înapoi, apoi s-a întors spre femeie.

— Avea ceva la el?

— Nimic, cu excepţia hainelor lui. Şi un flacon gol.

— Unde este?

Ea a arătat spre o nişă din apropiere. Jyrio nu a îndrăznit să o atingă. Era un borcan simplu de sticlă care conţinea un lichid colorat, încă parţial încrustat pe pereţii săi.

Preotul s-a ridicat. Capul lui se învârtea.

— Deci?, a întrebat femeia, cu braţele îndoite şi o expresie hotărâtă pe faţa ei.

— Nu ştiu, a murmurat el. Nu e om, nu e pe jumătate elf, habar n-am cine e sau de unde vine. Acest om nu aparţine Lumii Pământene.

— De asta mă temeam, a spus femeia, impasibilă.

«Dar cum o face?», s-a întrebat Jyrio, incapabil să-şi controleze tremurul degetelor.

— Nu este singurul, a adăugat femeia. Un băiat şi-a ucis doi colegi recent în Salazar. Primele cazuri de contaminare au apărut două zile mai târziu.

Jyrio şi-a încleştat pumnii de tunica.

— Sunt... ei sunt cei care-o poartă...

14

AMINA

Adhara a fost trezită în zori de lumina zilei. Obloanele erau bine închise, dar partea superioară a ferestrei gemene era străpunsă cu un design geometric prin care razele soarelui cădeau direct pe perna ei. Fata s-a predat: i-a fost deja greu să adoarmă cu o zi înainte, aşa că să se întoarcă înapoi la culcare acum, în prima zi a noii sale vieţi!

S-a îmbrăcat cu grijă, întrebându-se dacă hainele de damă nu ar fi fost mai potrivite pentru această situaţie. În cele din urmă, a decis că se simte mai confortabil în hainele ei, care cel puţin atenuat schimbarea ei de peisaj. Era încă în gândurile ei atunci când cineva a bătut la uşă.

«Amhal!» s-a gândit ea instinctiv, alergând să deschidă.

În faţa ei stătea un băiat îmbrăcat într-o livrea albă. Trebuie să fi fost mai tânăr decât ea, dar se uita la ea cu un aer de superioritate.

— Alteţa Sa Prinţul Neor cere să te vadă. M-a trimis să-ţi spun că te aşteaptă pe zidurile palatului.

Lui Adhara nu i-a venit să creadă. Ea se gândeşte pentru o clipă. Neor era omul care stătea în scaunul cu rotile, cel mai ciudat din familie. Ce voia de la ea?

— Nu ştiu unde sunt zidurile... a răspuns ea, tulburată.

Băiatul i-a aruncat un zâmbet batjocoritor.

— De aceea am ordin să te duc chiar eu acolo.

Şi i-a întors spatele ca s-o aştepte pe hol.

Adhara şi-a legat părul cu o panglică şi i s-a alăturat.

Pe măsură ce avansa prin palat, peisajul din jurul ei s-a schimbat. Pereţii pătaţi cu mucegai de pe podeaua unde dormea au făcut loc tencuielii sobre de la etajul superior, apoi tapiseriilor bogate şi ornamentelor somptuoase ale apartamentelor regale.

«Poate ştie ceva despre mine? Poate m-a recunoscut şi vrea să fiu arestat pentru că sunt un criminal?»

Au intrat într-o cameră mare scăldată în lumină. Unul dintre pereţi era acoperit cu oglinzi care reflectau razele soarelui care intrau prin cel opus, făcut în întregime din ferestre de sticlă. Partea sa superioară era compusă din vitralii multicolore reprezentând scene de război: dragoni în luptă singulară, cavaleri înarmaţi din cap până în picioare, trupe desfăşurate pentru luptă. Adhara a căzut în contemplarea acestor scene şi a trebuit să alerge după băiat, atunci când şi-a dat seama că el a ieşit deja.

Afară era un balcon imens, cel puţin 20 de stânjeni. Acesta era înconjurat de un parapet de cărămidă deschisă, împodobit cu frize. Mai jos era o grădină gigantică, al cărei verde strălucitor a creat un contrast plăcut cu albul lăptos al cerului de vară. Chiar şi furtuna din ziua precedentă nu a reuşit să risipească căldura sufocantă.

Neor stătea la o masă acoperită cu o faţă de masă albă. Un coş plin cu fructe, un platou cu brânză şi pâine proaspătă din cuptor erau aranjate în jurul a două boluri.

Pajul s-a înclinat adânc şi a plecat.

— Apropie-te, a spus prinţul cu o mişcare din cap.

Adhara se supuse cu teamă. Unde era Amhal? Ajunsă la câţiva paşi de prinţ, şi-a amintit de etichetă şi şi-a îndoit genunchii.

— Inutil, a spus Neor. Suntem singuri.

Adhara s-a îndreptat spre stânga. Privirea ei s-a oprit la bărbatul cu care se confrunta. El trebuie să fi avut treizeci de ani, şi faţa lui încă tânără contrasta cu corpul său fără forţă, abandonat în scaunul său. Picioarele sale, în special, abia vizibile sub tunica lungă pe care o purta, păreau înspăimântător de subţiri.

Prinţul a zâmbit.

— Deci e adevărat că nu-ţi aminteşti nimic...

Adhara nu ştia ce să răspundă.

— Stai jos. Trebuie să mori de foame, a adăugat Neor, arătând spre un scaun.

Fata se supuse din nou, întrebându-se dacă este potrivit să mănânce cu un prinţ. Acesta din urmă a luat o bucată de pâine şi a rupt-o în mâinile sale palide, osoase. Avea degete frumoase, lungi şi subţiri.

— În cei 13 ani în care am stat în scaunul ăsta, eşti prima persoană care se uită aşa la mine.

Adhara roşea ca o bujor. Ea a comis cu siguranţă o gafă teribilă.

— Dar acesta este un lucru bun, a adăugat Neor. În general, toată lumea evită să se uite la mine, de teama de a mă răni arătând prea multă curiozitate. Aşa că m-am obişnuit să fiu invizibil. Când într-adevăr trebuie, oamenii se ataşează de faţa mea, întotdeauna cu puţină jenă, şi în timpul ceremoniilor oficiale, preferă să se concentreze pe hainele reginei sau pe zâmbetul fiicei mele.

Adhara s-a uitat în jos. Chiar în faţa ei era un castron cu lapte fierbinte. Mirosul său, precum şi cel al pâinii proaspete, i-a torturat stomacul.

— Tu, dimpotrivă, îndrăzneşti să te uiţi la picioarele mele, te întrebi ce caut pe scaunul ăsta. Şi ieri nu ţi-a fost frică să-ţi îndrepţi atenţia spre mine.

— Te rog să mă ierţi. N-am vrut să fiu nepoliticoasă...

Prinţul a liniştit-o cu un gest.

— Mă bucur pentru asta. Să fiu un obiect de curiozitate, vreau să spun. Să fiu privit nu cu milă, ci pur şi simplu cu interes, ca o persoană normală. Tocmai de aceea te-am observat.

Şi-a dus o bucată de pâine la gură.

— Poţi mânca, să ştii.

Adhara şi-a strâns încet mâna în jurul castronului şi a luat o înghiţitură de lapte călduţă.

— L-am întrebat pe Mira despre tine aseară, înainte să plece, şi mi-a explicat situaţia.

Adhara şi-a şters buzele cu spatele mâinii, apoi a luat timid nişte pâine.

— Mi-a spus povestea ta şi că ai nevoie de o slujbă în timp ce continui să-ţi investighezi trecutul.

În timp ce vorbea, Adhara îl urmărea. Avea ochi frumoşi, de un verde închis, exact la jumătatea distanţei dintre mama şi tatăl său. Dacă cineva i-ar fi ignorat trupul fragil, ar fi fost lovit de puterea sufletului care emana din fiinţa lui, o forţă care scăpa la prima vedere –

şi probabil tuturor celor care nu au îndrăznit să-l vadă. Cu toate acestea, era evidentă în privirea lui profundă, în jumătatea lui de zâmbet.

— Sunt foarte interesat de oameni care nu se potrivesc în matriţă. Ei sunt diferiţi, o excepţie; ca şi mine, a continuat Neor, pe un ton liniştitor.

Adhara a luat cuţitul şi a tăiat o bucată de brânză. A luat o muşcătură din ea şi a mestecat-o cu plăcere.

— De aceea m-am gândit să-ţi dau o sarcină care cred că e potrivită pentru o fată ca tine.

Adhara a simţit o lovitură în inimă şi şi-a înghiţit saliva cu voce tare.

— Mulţumesc, a tremurat ea, întrebându-se dacă a înţeles.

— Ai observat-o pe fiica mea, Amina aseară?

Micuţa «impetuoasă» cum îi spunea mama ei. Adhara a dat din cap.

— Şi ea e puţin specială. Poate că ea este prea dornică de bunica ei, sau pur şi simplu încearcă să compenseze pentru caracterul meu stoic şi imobilitatea mea forţată, dar este în imposibilitatea de a se conforma cu normele Curţii. Se comportă ca un peşte din borcanul ei şi, simţindu-se neînţeleasă, ajunge să se răzvrătească împotriva tuturor.

Adhara se întreba cum o privea asta.

— E un copil singuratic, Adhara, şi nu e bine când ai 12 ani. Mama ei... Mama ei e extraordinară, dar e prea ataşată de etichetă... Cât despre mine, sunt mereu ocupat. Nici Féa, nici eu nu reuşim să-i aducem ceea ce are nevoie... Dar poate că tu ai putea.

Bucata de brânză s-a blocat în gâtul lui Adhara.

— Domnul meu, murmură ea, ezitând asupra formulei, nu ştiu nimic despre Curte, în plus, ca să spun adevărul, nu ştiu nimic despre nimic, şi nu văd...

— Abia dacă eşti mai în vârstă decât ea. Nu eşti rudă cu nimeni de aici şi nu eşti încă distorsionată de obiceiurile lumii. Eşti exact ca ea.

— Sincer, Domnul meu...

— Nu-ţi cer nimic complicat. Vei fi doamna ei de companie.

Adhara a pus cuţitul pe masă.

— Nici măcar nu ştiu ce înseamnă să fii o doamnă a companiei!

— Exact.

Adhara se uita la el ca la un nebun. Era, fără îndoială, cea mai ciudată persoană pe care a întâlnit-o de când s-a trezit pe pajişte.

— Fii aproape de ea, a adăugat prinţul, devenind serios din nou. Joacă-te cu ea. Vorbeşte cu ea. Învaţă şi de la ea. Nu mai cer nimic altceva.

Nu i s-a părut dificil. Doar că...

— Nu sunt o prinţesă. Cel puţin nu cred.

— Exact asta mă interesează.

— Sunt îmbrăcată ca un bărbat.

— Îmi place foarte mult.

Adhara a insistat din nou.

— Nu mă cunoşti. M-ai văzut pentru prima dată ieri, iar acum mă inviţi la masa ta şi-mi încredinţezi fiica ta.

Neor zâmbea răutăcios.

— Să stai în spatele ferestrei vieţii te învaţă să observi. Observ toată ziua şi îmi permite să înţeleg oamenii şi lucrurile. A fost suficient pentru mine să văd timiditatea cu care m-ai abordat, îndrăzneala copilărească cu care m-ai studiat, chiar şi modul în care ai luat cuţitul,

ca să mă convingi că eşti persoana potrivită pentru mine. Voi merge atât de departe încât să spun că acum ştiu mult mai multe despre tine decât te cunoşti tu însuţi.

Adhara era interzisă.

— Frica pe care o simţi în faţa acestei lumi noi, dragostea ta pentru Amhal şi gelozia ta faţă de Mira...

Fata s-a simţit roşind până la linia părului.

Neor a lovit cotierele scaunului său.

— Tocmai pentru că corpul meu este inert, mintea mea nu se opreşte niciodată, ea analizează în mod constant, încearcă să dezlege misterele...

A început să mănânce din nou ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, iar Adhara a împietrit, împărţită între ruşine şi nedumerire.

Prinţul a privit-o în ochi.

— N-am avut intenţia să te fac de râs. Încerc doar să te conving.

Adhara s-a uitat la grădina însorită, la faţa de masă curată, şi la omul care i-a arătat o încredere pe care o considera nemeritată. Dintr-o dată, a vrut să fugă.

— Mă tem că nu mă voi ridica la înălţimea aşteptărilor tale.

— Sunt singurul care va fi judecător. Ţi-e frică, asta-i tot. Frică să te confrunţi cu oamenii, să-i descoperi şi să te descoperi pe tine. Acestea fiind spuse, nu este nimic în neregulă cu a fi slab, şi eşti mult mai puţin decât îţi imaginezi.

Adhara fixa coşul cu fructe. Chiar avea de ales?

— Sunt de acord.

— Ok. Şi acum mănâncă. O să ţi-o prezint imediat ce termini.

L-a urmat, stând cu un pas în spatele scaunului. Au trecut printr-o succesiune de camere decorate cu oglinzi bogate şi mobilier rafinat. Orbită de reflexiile strălucitoare ale tapiseriilor de brocart şi de măreţia decoraţiunilor, Adhara şi-a pierdut rapid simţul direcţiei. Un coridor lung luminat de candelabre de cristal în cele din urmă i-a condus la o uşă albă. Neor a tras un mic şnur. Sună un clopoţel. Dar probabil nimeni nu-l auzea, pentru că bubuitul de voci animate a continuat să fie auzit în interiorul.

Prinţul s-a întors cu zâmbetul pe buze la Adhara.

— Intră. Fii amabilă să deschizi uşa.

Fata şi-a pus mâna pe mânerul auriu şi a apăsat clapeta.

Era o mizerie incredibilă în cameră. Patul din lemn cu baldachin era cu susul în jos, şi cearşafuri şi pături erau întinse pe jumătate pe podea în mijlocul jucăriilor, pergamentelor şi îmbrăcăminţii amestecate.

Amina stătea în mijlocul mizeriei, purtând o cămaşă de noapte scurtă, descoperindu-i picioarele osoase. Un camerist, vizibil iritat, o înfrunta, la fel ca Fea, cu pumnii încleştaţi.

Toţi trei şi-au întors capul la intrarea în Neor.

— Spune-i că nu vreau să încerc rochia asta! exclamă Amina, grăbindu-se spre el.

Neor i-a trecut un braţ în jurul umerilor mici şi i-a aruncat soţiei sale o privire interogativă.

Fea s-a uitat la cer.

— Mereu aceleaşi poveşti, acele capricii eterne pe care fiica ta le iubeşte! a exclamat ea cu o voce exasperată.

Şi, întorcându-se la Amina, a adăugat:

— Ceri să fii tratat ca un adult, ei bine, nu te mai comporta ca un copil! Adulţii sunt de acord să respecte obligaţiile, temele...

— Îl urăsc pe creatorul de modă! Mă înţeapă cu ace şi mă forţează să stau ore întregi plantate ca un ţăruş! În plus, am deja o grămadă de rochii!

Neor a privit-o pe Amina în ochi.

— Ştii că nu merge aşa...

Expresia copilului se întăreşte instantaneu.

— Mama ta are dreptate, există obligaţii care trebuie îndeplinite, şi montarea unei toalete ceremoniale este una dintre ele.

Amina a suflat tare.

— Mereu spui că înfăţişarea nu contează. De ce nu pot purta hainele care-mi plac?

— Dacă aspectul nu contează, de ce faci atâta teatru pentru o rochie?

Fetiţa nu ştia ce să răspundă, iar Neor şi-a exploatat avantajul.

— Uite ce-ţi propun: o să-i spun costumierului că are o jumătate de oră, iar tu, în acea jumătate de oră, te vei comporta cum trebuie şi îl vei lăsa să-ţi ia măsurătorile. Înţeleşi?

A zâmbit şi şi-a întins mâna.

Amina s-a gândit câteva momente, apoi a strâns-o.

— Acum îmbracă-te, trebuie să vorbesc cu tine.

Prinţul s-a întors spre soţia sa şi spre camerist şi a adăugat:

— Singur.

Operaţiunea nu a început fără probleme. Stând în spatele uşii, Adhara surprinde ecoul unei alte dispute asupra alegerii costumului. Fea şi menajera au ieşit în cele din urmă, arătând întunecate, şi ea şi prinţul au intrat din nou.

Amina s-a aşezat pe pat, îmbrăcată într-o bluză din dantelă, cu un corset cu mâneci lungi şi pantaloni. Neor s-a apropiat de ea, înăbuşind un zâmbet.

Adhara l-a urmărit încet, observând fata. Ce ar trebui să facă? Să-i încurajeze revolta sau s-o ajute pe Fea să o convingă să se îmbrace ca o femeie şi să-şi îndeplinească îndatoririle de prinţesă? S-a uitat la corpul ei mic şi nervos, mereu gata să se năpustească, ochii ei de animal în alertă, şi era aproape speriată.

Copilul s-a uitat la ea cu neîncredere, apoi l-a întrebat pe tatăl său:

— Ce voiai de la mine?

— Să te prezint cuiva. Aceasta este Adhara.

Amina s-a uitat la ea şi apoi s-a concentrat din nou asupra tatălui ei.

— Şi ce dacă?

— Aş vrea s-o ajuţi.

Amina s-a încruntat.

Tatăl ei i-a explicat cazul în detaliu: amnezia fetei, necazurile ei din ultima lună.

— Şi din moment ce prietenii lui Mira sunt foarte dragi pentru mine, aş dori să o înveţi şi să fii prietena ei, concluzionează el.

Adhara nu s-a putut abţine să nu admire talentul prinţului. Amina se uita acum la ea cu ochii strălucitori de curiozitate.

— E singură într-o țară străină, și până când Oficianta Supremă îi va acorda timp, aș fi fericit dacă ai avea grijă de ea. Crezi că e în puterile tale?

Fetița avea răspunsul scris pe față, dar tot s-a lăsat rugată puțin.

— Nu știu... Mama nu-mi permite cinci minute de răgaz cu toate lecțiile ei de istorie, și bunele maniere, călărie... Nu voi avea un minut să-i dedic...

— Oprește-ți comedia, ești liberă ca aerul.

— Dar dacă ai putea să ma scutesti de o lecție sau două...?

— Nu exagera. Ți-am spus deja că fiecare trebuie să-și facă datoria. Îți cer doar să petreci câteva momente cu Adhara, nu mi se pare de nerealizabil.

Amina zâmbea modest, ca și cum ar face un sacrificiu uriaș.

— O să încerc.

— Ei bine, spune Neor, mulțumit. Te las să faci asta. Mă voi asigura că va fi informată de diferitele tale obligații. Probabil va lua niște lecții cu tine.

S-a dus la ușă, iar Adhara l-a urmărit cu ochii, ca un naufragiat care vede corabia din care tocmai a căzut.

Ușa abia a avut timp să se închidă.

— Deci chiar nu-ți amintești nimic? Și de ești îmbrăcat așa? Pumnalul tău e fantastic! Știi să lupți? Învăț, în secret de la mama. Și ai ochi ciudați! E din cauza unei vrăji? Boală? Dar părul tău? L-ai vopsit?

Adhara instinctiv a făcut doi pași înapoi, copleșită.

— Da... pentru că îmi place... puțin...

Apoi pur și simplu a renunțat să mai răspundă.

Amina a continuat timp de aproximativ zece minute, în timp ce mergea înainte și înapoi prin cameră ca o tornadă. Ea a anunțat-o că lecțiile ei de scrimă progresau bine, că îi plăcea să lupte, că mama ei o hărțuia în mod constant, că scria poezii pe care nu le citea nimănui și că fratele ei era plictisitor ca ploaia.

— Mergi afară cu mine?

Adhara a ezitat.

— Pentru ce?

Amina izbucni cu un râs vesel.

— Pentru a scăpa de acest tutore odios, Pardi!

15

PRIETENII

Amina a deschis uşa cu prudenţă şi a aruncat o privire afară.

— Nu cred că este o idee bună..., a spus Adhara.

Fetiţa s-a întors cu un salt, cu un deget pe buze.

— Taci!

Cu asta, a apucat-o de încheietură şi a târât-o. Au cutreierat coridorul lung şi au îmbrăţişat pereţii şi s-au oprit în faţa unei tapiserii. După ce s-a uitat atent în jurul ei, Amina a ridicat-o. În spatele ei era o uşă mică de lemn. Fetiţa a împins-o şi a alunecat în întuneric.

Adhara a rămas bătută în cuie la faţa locului.

Faţa Aminei a ieşit din întuneric.

— Haide, mişcă-te!

Şi a tras-o într-un coridor îngust, luminat de torţe.

— Servitorii îl folosesc uneori. Conduce direct în grădină. Acolo e locul meu secret, o să ţi-l arăt.

Adhara era disperată. Când prinţul i-a cerut să aibă grijă de fiica lui, cu siguranţă nu avea aşa ceva în minte!

— Uite, cred că ar trebui să... Tatăl tău a spus că trebuie să iei lecţii, şi...

— Imaginează-ţi, chiar am construit o casă în copaci! Ei bine, Mira a fost cel care a făcut-o pentru mine cu mult timp în urmă, dar am înfrumuseţat-o grozav.

Era ca şi cum ar fi vorbit cu peretele.

Au ajuns într-o parte a grădinii transformată în pădure. Amina avansa fără ezitare prin tufişuri şi frunziş, cu încheietura doamneu de companie ferm strânsă în mână. Toate recomandările şi invitaţiile sale la precauţie erau inutile.

«Ar fi trebuit să spun nu!» se blestemă.

Casa exista cu adevărat: o colibă de lemn ataşată pe ramurile unui copac, cu un acoperiş destul de înclinat şi o uşă întinsă dintr-o draperie roşie. Aceasta era conectată la sol printr-o scară îngustă. Amina a urcat-o în mijlocul a o mie de crăpături şi Adhara a urmărit-o, bâjbâind.

Interiorul consta dintr-o singură cameră; în faţa uşii, o fereastră, de asemenea, acoperită cu o pânză, mai uşoară, dar atât de murdară că abia lasa lumina să se filtreze.

Amina şi-a propus să remedieze austeritatea locului cu un simţ artistic foarte personal: două săbii ruginite împodobeau un perete, covoare vechi prăfuite şi resturi de brocart întinse pe pământ. Un arc în miniatură şi o teacă, pergamente şi câteva cărţi, o hartă agăţată pe perete şi, stând într-un colţ, o păpuşă zdrenţuită completau decorarea.

— Săbiile au aparţinut străbunicului meu, aşa că le-am găsit în vechea lui cameră. Nimeni nu intră vreodată, a devenit un loc de depozitare în care se adună totul şi nimic. Arcul e al

lui Kalth, dar idiotul ăsta nu se joacă niciodată cu el. Crede că l-a pierdut. Mi-am adus cărţile mele preferate: unele dintre ele vorbesc despre timpul elfilor. Cel mai frumoasă, roşie, spune povestea lui Nihal şi Sennar.

Adhara s-a uitat la carte. Şi-a amintit, sau cel puţin o cunoştea.

«A fost scrisă de Sennar înainte să plece în Ţinuturile Necunoscute», şi-a spus ea, deşi nu ştia exact care erau acele pământuri. Acest gând nu a uimit-o: era deja conştientă că trecutul Lumii Pântene îi era mai familiar decât prezentul.

Amina i-a urmărit privirea pierdută în gol, şi a crezut că a înţeles că se uita la papusă. S-a înroşit.

— Am avut-o când eram mică. De aceea am păstrat-o, s-a apărat ea.

Adhara s-a uitat la ea, nedumerită.

— Uite, casa ta este foarte frumoasă, a spus ea. Şi e bine că m-ai adus aici, dar când sunt lecţii...

— Oh, opreşte-te, la sfârşit!

Micuţa prinţesă se bosumfla şi ochii ei se agitau.

— Dacă vei fi la fel de plictisitoare ca mami, nu te reţin! Şi nu conta pe mine să te ajut!

Era mai rău decât să te mişti fără o hartă pe un teritoriu neexplorat. Adhara nu avea nici o idee despre modul în care relaţiile cu semenii ei erau gestionate, şi acest copil care trecea de la bucurie la lacrimi fără nici un motiv a derutat-o.

«Nu o voi convinge niciodată. Mai bine să te întăreşti împotriva ghinionului.»

— În regulă. Dar numai azi.

O strălucire trădătoare i-a trecut prin ochi Aminei.

— Asta e decizia mea. Eşti elevul meu şi trebuie să mă asculţi. în regulă?

Adhara a dat din cap, întrebându-se dacă asta era tactica corectă.

— Atunci vei face ce-ţi spun.

Acest lucru a însemnat joc până la punctul de epuizare.

Cele două fete au stat o vreme în colibă, apoi Amina a insistat să-şi ia arcul şi să meargă la vânătoare. A forţat-o pe Adhara să se târască prin iarba înaltă pentru o oră bună, în mijlocul noroiului lăsat de furtuna din ziua precedentă.

«Nici măcar nu am nimic de schimbat», s-a gândit Adhara.

Au tras după păsări, şi le-au ratat, iar Amina a acuzat-o că face prea mult zgomot.

În cele din urmă, Adhara a trebuit să-şi asume rolul de pradă.

— Săgeţile nici măcar nu au un vârf, a insistat fata în faţa reticenţei ei.

Dar, pentru că Adhara s-a dovedit prea agilă pentru ca ea s-o ajungă, a sfârşit în cele din urmă legând-o de un trunchi de copac şi a început să o lovească cu proiectile. Şi poate că săgeţile nu aveau vârf, dar ajungeau la o anumită viteză şi au rănit-o. Adhara a rămas stoică. Prinţul nu a ales-o să fie partenera fiicei sale? Deci asta era: o tovarăşă binevoitoare care şi-ar permite să fie martirizată în tăcere.

Odată plictisită de acest joc, Amina a avut o idee nouă.

— Să luptăm într-un duel! a exclamat ea, aplaudând.

— Sunt săbii adevărate, nu jucării. Riscăm să fim rănite, a avertizat-o Adhara.

Amina a ridicat din umeri.

— Vom fi atente, a spus ea, grăbindu-se la colibă.

O figură lungă şi austeră i-a tăiat calea fetei. Adhara a scos un oftat de uşurare.

— Deci acolo ai fost!

Trebuie să fi fost tutorele ei, un bărbat înalt şi slab, cu o faţă suptă.

— Mi s-a părut, totuşi, că tatăl şi mama ta au fost clari în privinţa obligaţiilor tale.

Amina nu s-a lăsat intimidată aşa uşor.

— E vina lui Adhara. Ea mi-a spus să nu merg la lecţie.

Fata se uita la ea cu ochii neîncrezători.

— Vom vedea, a răspuns cu răceală tutorele. Între timp, amândouă vă duceţi să vă spălaţi, şi apoi ne vom apuca de treabă.

Amina a dispărut în spatele uneia dintre multele uşi. Adhara s-a trezit singură pe hol, cu o menajeră în vârstă.

— Poţi să te cureţi la etaj, dacă vrei, a spus ea, uitându-se la hainele ei.

Adhara privit nemulţumită la pantalonii ei noroioşi şi cămaşa pătată oribil. Abia avea puterea să dea din cap.

S-a spălat repede. Nu era nici apă caldă, şi locul era o cameră simplă, cu o fântână. Apa apoi curgea printr-o serie de şanţuri pe podea. Ea a aruncat câteva găleţi cu apă ca gheaţa peste cap, şi apoi, tremurând în ciuda căldurii, a ales haine curate din mormanul pe care servitoare i l-a indicat. La fel ca acum câteva zile în Salazar, nici una dintre ele nu i se potriveau.

A ridicat cu tristeţe hainele ei vechi. Deveniseră ca o a doua piele, şi era disperată să le obţină înapoi.

A apărut în camera alăturată ţinându-le în mână, arătând jenată.

Era spălătoria. Femeile, sprijinindu-se pe scândurile lor, erau ocupate să frece hainele. Un miros înţepător de săpun plutea în aer.

Adhara s-a apropiat de cea care părea mai tânără. A tuşit de mai multe ori pentru a-i atrage atenţia, dar zgomotul era atât de mare că a trebuit să-i atingă umărul.

— Ai idee cum să speli asta?, a întrebat ea, arătând spre hainele ei.

Fata le-a examinat cu un ochi expert.

— Cum ai reuşit să le aduci în starea asta?

«Tocmai am servit ca doamna de onoare a prinţesei», s-a gândit ea, dar a preferat să rămână vagă.

— E o poveste lungă... Crezi că voi putea să le recuperez?

— Încearcă cu leşie, şi apoi freacă-te cu săpun... şi, de asemenea, cu o cantitate bună de grăsime pentru cot!

Adhara a privit-o pe fată întorcându-se la muncă cu nedumerire.

«Spălătorie?»

— Scuză-mă, nu ştiu despre ce vorbeşti, dacă ai putea să-mi explici mai bine...

S-a simţit proastă, proastă şi neajutorată. S-a gândit cu resentimente la Amhal care a abandonat-o şi la Amina, care a forţat-o să joace acel joc prostesc.

Fata îi zâmbeşte. Cu un gest ferm, i-a smuls hainele din mâini.

— Le voi spăla eu însumi pentru tine, a adăugat ea, clipind.

— Eşti foarte drăguţă! Jur că voi învăţa! a exclamat Adhara, uşurată.

Menajera a ridicat din umeri şi a arătat spre grămada de rufe din jurul ei.

— Vezi asta? Crezi că va conta pentru mine dacă le spăl şi pe ale tale? Vino să le iei poimâine.

Adhara a întâlnit-o pe Amina pe hol. Purta o rochie simplă, dar cu o croială elegantă. Când i-a întâlnit privirea, fetiţa s-a uitat în jos şi s-a îndepărtat repede.

Adhara nu ar fi putut spune de unde i-a venit curajul. A accelerat pasul, a prins-o pe fetiţă din urmă şi a apucat-o de umăr.

Amina s-a luptat.

— Lasă-mă!

— Nu a fost vina mea, spuse Adhara, pur şi simplu, încercând să adopte un ton ferm. Am vrut să-ţi fac pe plac, te-am însoţit în grădină, m-am înclinat în faţa dorinţelor tale... Şi ce beneficii am primit? Hainele mele sunt distruse şi am fost acuzat pe nedrept.

Amina s-a înroşit, dar ochii ei s-au aprins din nou.

— Dacă nu eşti fericită, pleacă. Nu trebuie să stai cu mine.

Adhara a dat drumul un pic la strânsoare. Totuşi, ceva i-a spus că nu ar trebui să cedeze. Avea dreptate, trebuia să pună punctul pe *i*.

— Nu vreau să mă foloseşti ca să-ţi acoperi prostiile. Dacă suntem prieteni, trebuie să mă respecţi.

Amina şi-a coborât nasul, iar Adhara a crezut că va plânge. Dar când a ridicat capul, şi-a recăpătat aerul mândru şi disprețuitor.

— Dacă nu ai fi făcut atât de mult zgomot, nu am fi fost găsite niciodată, a şuierat ea.

Şi şi-a continuat drumul, păşind apăsat.

În acea seară, Adhara l-a aşteptat în zadar pe Amhal pe terasa mare cu vedere la grădină. Cu obrazul în palmă, ea a privit apusul soarelui vopsind aurul acoperişurilor în roşu şi violet. Apoi, când întunericul a fost complet, ea a plecat, dezamăgită. O tăcere ciudată domnea în palat, şi ea s-a rătăcit o dată sau de două ori înainte de a se întoarce în camera ei. Se aştepta ca Neor să o sune şi să o elibereze din ghearele prinţesei, spunându-i că nu era potrivită. Poate că ar fi fost uşurată. Astfel, ea ar fi putut merge la Amhal, şi ar fi găsit o modalitate de a sta lângă el, departe de acest palat sufocant. Singură cu el, ca în momentul întâlnirii lor. «Dragoste» este termenul folosit de prinţ. Acel sentiment care l-a legat de soţia lui în toţi aceşti ani. Adhara nu ştia ce este, nu i-a înţeles sensul, dar dacă era ceva care ţinea fiinţele unite atât de strâns, atunci ea era fericită să simtă dragoste pentru Amhal. Pentru că, în ciuda hotărârilor ei bune cu o zi înainte, a simţit că încă mai are nevoie de el.

Soarele scălda camera în lumină. O altă zi luminoasă venea. Cu toate acestea, feţele din jurul mesei erau tensionate: Learco, Neor, Doubhée şi Theana, care a sosit în grabă, încă îmbrăcată în hainele sale preoţeşti.

Ea era cea care a cerut această întâlnire.

— Ei bine? a început Learco cu o voce obosită.

Anii nu l-au cruţat şi, recent, oboseala nu l-a mai părăsit niciodată. Neor îl înlocuia acum în luarea deciziilor, lăsându-i doar sarcina ceremoniilor oficiale.

Theana a făcut un pas înainte.

— Nu am nicio veste bună, a spus ea. Raportul fratelui pe care l-am trimis să investigheze Ţara Apei este alarmant. Unul dintre spionii reginei l-a dus la un străin care a murit de această boală. Nu este nici om, nici nimfă, nici nu aparţine nici uneia dintre rasele cunoscute în Lumea Pământeană.

Feţele s-au întunecat.

— Nu avea asupra lui o armă sau ceva care să-l identifice. Aspectul lui a fost modificat, părul vopsit. Avea ochi mov şi păr verde abundent.

Neor a înţeles imediat.

— Un elf, a spus el.

Theana s-a întors spre ceilalţi trei.

— Sunt de acord cu prinţul. Era un elf, într-adevăr. Şi nu era singurul. Acum câteva zile, un tânăr paznic din suita ta, Majestate, a ucis doi oameni care deranjaseră o tânără în Salazar. Potrivit mai multor relatări, aceştia aveau aceleaşi caracteristici fizice ca şi corpul pe care fratele l-a examinat. Erau elfi. Şi erau bolnavi. Şi primele cazuri de boală au apărut a doua zi în Salazar.

O tăcere mortală a căzut peste cameră.

Întrebările au venit în mintea lui Neor. Ce făceau elfii ăştia în Lumea Pământeană? Din ceea ce ştia, când oamenii şi alte rase începuseră să o colonizeze, elfii, indignaţi, se retrăseseră în Ţinuturile Necunoscute, şi nimeni nu i-a mai văzut de atunci. De ce erau bolnavi? Coincidenţă? Şi de ce se ascundeau?

— Ei sunt purtătorii bolii, a spus el în cele din urmă.

— Concluzia pare puţin pripită, a protestat Learco.

— Trei elfi, toţi trei bolnavi. Deghizaţi, ca să nu-i recunoască nimeni. Vin la Salazar şi, câteva zile mai târziu, boala se răspândeşte prin oraş. Putem considera asta o coincidenţă?

— Nici măcar nu ştim dacă rasa de elfi încă mai există, ar putea fi alte creaturi..., a insistat Learco.

— Sunt elfi. Am citit destule cărţi despre ei ca să fiu sigur, spuse Neor ferm.

— Dar ar putea fi doar o coincidenţă, a spus Doubhée, gânditoare.

— Desigur. Dar nu crezi că merită investigat?

Din nou tăcere.

— Prioritar este căutarea unui leac, a adăugat prinţul.

— Nu e atât de simplu. Avem nevoie de laboratoare, oameni..., spuse Theana.

— Nu spun că e simplu. Cât de mult teren este afectat până acum?

— Ţinuturile Apei şi Vântului, potrivit oamenilor mei, a răspuns Doubhée.

— Dacă mai sunt şi alţi elfi, epidemia va progresa în continuare. Trebuie să-i oprim.

— Nimeni nu a spus Consiliului despre acest lucru, a observat Learco.

— Locuitorii din Ţara Apelor cred că e vina nimfelor şi preferă să-şi spele rufele murdare în familie. În ceea ce priveşte oamenii din Ţara Vântului, probabil se temeau de o paralizare a comerţului, a răspuns Neor, al cărui spirit lucra la viteză maximă. Toţi membrii Consiliului trebuie informaţi cu privire la situaţie. Trimite mesaje şi cavaleri. Şi gândiţi-vă la noi:

multiplicarea controalelor la frontieră, fără, desigur, alarmarea nimănui. Alertându-ne subiecţii, riscăm să provocăm panică.

S-a întors spre mama lui.

— Şi trebuie să ne întoarcem la sursă.

Este nevoie doar de o privire la Doubhée pentru a înţelege.

— Drumul este lung, spre Ţinuturile Necunoscute, vorbesc cu bună ştiinţă. Şi nu am văzut nici un elf acolo.

— Lasă-ţi oamenii să hoinărească prin zonă în spatele unui dragon ca să-i observe indiferent de situaţie. Trebuie să ştim dacă sunt într-adevăr responsabili şi, în cazul în care intuiţia mea este corectă, care sunt intenţiile lor.

Doubhea a dat din cap.

— Voi trimite pe cineva.

— Şi spune-le spionilor tăi să fie cu ochii pe străini. Dacă alţi elfi se mută incognito, îi vreau. În viaţă.

Era ca şi cum un vânt îngheţat ar fi trecut prin adunare. Neor era aşa atunci când întocmea planuri: rece şi nemilos.

— Să ne întâlnim într-o săptămână pentru a face bilanţul. Sau mai devreme, desigur, dacă există ceva nou între timp.

S-au ridicat cu toţii. Afară, soarele strălucea în grădinile frumoase ale palatului, dar o ameninţare ascunsă apăsa asupra păcii fragile cucerite de Learco şi familia sa. Neor şi-a lăsat privirea să rătăcească. Şi-a văzut fiica călare, însoţită de instructorul său şi de Adhara. Un laţ i-a zdrobit inima. Curând va trebui să ia decizii teribile, în curând tot ce a ajutat să se construiască va fi pus sub semnul întrebării.

El şi-a amintit cuvintele prin care Sennar şi-a încheiat cartea, înainte de a părăsi Lumea Pământeană: «Pacea şi speranţa se vor întoarce, înainte ca lumea să se scufunde înapoi în întuneric şi disperare.» Timp de cincizeci de ani, popoarele celor opt Ţinuturi au vrut să creadă că în cele din urmă au rupt ciclul care a adus periodic Lumea Pământeană în pragul catastrofei. Timp de cincizeci de ani au uitat ce era războiul. Dar bestia şi-a revendicat din nou tributul de sânge şi moarte.

16

ÎNTOARCEREA

Pentru Adhara, a fost o săptămână grea: şapte zile lungi în mâinile prinţesei tiranice, care făcea doar ce voia şi întotdeauna intra în necazuri.

O găsea în camera ei dimineaţa, şi era o luptă epuizantă să o convingă să studieze. Amina a continuat să încerce să se retragă, dar Adhara şi-a dat seama curând că cu ea era suficient să facă afaceri. «Dacă te duci la lecţia ta, îţi promit că după prânz ne vom juca cu săbiile.» «Dacă iei cursul de călărie, îţi împrumut pumnalul meu toată ziua.»

Aceste negocieri, deşi epuizante, au dat roade. Cu toate acestea, a trebuit, uneori, să o târască pe Amina la tutore. Cu toate acestea, fetiţa nu s-a mai aventurat să o învinovăţească. Ea se răzvrătea, protesta, şi apoi sfârşea în locul ei şi-şi făcea temele. Nu fără a arăta cea mai îndrăzneaţă privire din repertoriul său.

Adhara, pe de altă parte, a trăit aceste ore de studiu într-un spirit complet diferit.

În prima zi, când cursul începuse, ea se îndreptase spontan spre uşă: studiul îi părea un privilegiu rezervat nobililor.

— Prinţul a spus că dacă vrei, poţi participa şi tu la lecţii.

Adhara a îngheţat în prag. Era prima dată când a fost văzută şi era atât de uimită că a crezut la început că sentinţa nu i-a fost adresată.

— Eu? a şoptit, surprinsă, punându-şi mâna pe piept.

Profesorul şi-a pus ochelarii înapoi pe nas fără să clipească.

— Da, tu.

Adhara s-a aşezat timid şi a ascultat. Unele explicaţii i-au scăpat, dar tânjea după cunoaştere. Era o modalitate de a înţelege mai bine lumea în care se găsise catapultată, o modalitate indirectă de a învăţa mai multe despre trecutul ei.

În plus, aceste lecţii i-au dat acces la bibliotecă, unde şi-a putut continua cercetările. Ea a cerut imediat permisiunea de a consulta cărţile.

— Seara, când Amina s-a retras în apartamentele ei, i-a răspuns tutorele.

Adhara mergea des acolo. Lectura nu a costat-o nici un efort, semn că a primit cu siguranţă o educaţie bună în trecutul ei misterios.

Nu era mereu singură în bibliotecă. Kalth era şi el câteodată. Prima dată când l-a văzut acolo, a ezitat să intre. Stând la masă cu spatele drept, cu sprâncenele uşor încruntate, era cufundat într-un dicţionar mare, la lumina lumânărilor. Era impresionată de asemănarea sa extraordinară cu sora lui. Şi totuşi expresia feţei sale era total diferită de cea a prinţesei îndărătnice: Kalth avea o faţă senină, concentrată, cu o frunte netedă şi ochi strălucitori. O faţă de adult.

— Biblioteca este destul de mare pentru amândoi, a spus băieţelul fără să ridice nasul din cartea lui.

Chiar şi vocea lui era a unui om matur.

— N-aş vrea să vă deranjez...

De data aceasta, Kalth a ridicat capul şi a zâmbit. El avea o mare parte din tatăl său, acelaşi calm liniştitor, acelaşi foc liniştit în ochi.

— Ai venit aici să citeşti, nu-i aşa? În plus, mă poţi tutui, eşti mai înaltă decât mine.

El a mutat scaunul său uşor, astfel încât să-i facă loc.

Revenindu-şi, Adhara a început să citească cu atenţie cartea pe care a întrerupt-o cu o zi înainte. Dar prezenţa lui Kalth lângă ea, nemişcat ca o statuie de ceară, a făcut-o să se simtă inconfortabil. Din când în când el întorcea o pagină şi lua notiţe pe un pergament cu un stilou lung.

Adhara l-a privit pe furiş şi i-a comparat liniştea cu agitaţia care i-a tulburat sora.

— Ea ţi-a făcut asta? a întrebat-o brusc, scoţând-o din gândurile ei.

Băiatul a arătat o vânătaie pe braţ, una dintre primele răni de război care i-au fost provocate de prinţesă: o lovitură perfidă, în timp ce se jucau cu sabia.

— Fără să vrea, a răspuns.

Kalth a râs.

— Când eram mici, ne jucam adesea împreună. Acestea fiind spuse, nu mi-au plăcut niciodată jocurile ei violente. Odată, chiar m-a ars...

Şi-a suflet mâneca şi i-a arătat un loc mare şi clar pe antebraţ.

— A fost doar o glumă... Dar de atunci, nu ne mai jucăm niciodată.

A urmat o lungă tăcere.

— Cu toate acestea, nu trebuie să renunţi, a spus Kalth, privind în jos. Are nevoie de tine.

Şi-a închis cartea şi a zâmbit.

— Sunt obosit. Noapte bună!

Apoi l-a văzut din nou. Nu au schimbat mai mult de câteva cuvinte, dar fără ca ea să ştie de ce, a fost fericită să-l găsească în locul lui, ocupat, studiind în tăcere. Prezenţa lui liniştită i-a făcut bine după zilele frenetice cu prinţesa.

Cu toate acestea, cercetările sale nu progresau. Niciuna dintre cărţile pe care le consultase nu vorbea despre misterioşii Observatori. Uneori, după o zi întreagă dedicată jocurilor periculoase şi absurde ale Aminei, ea chiar şi-a băgat nasul în cărţile ei. Fetiţei îi făcea plăcere să-şi domine partenera, făcând-o să simtă greutatea autorităţii sale. Ea îşi schimba brusc starea de spirit, uneori bună şi blândă, uneori despotică şi de neclintit, şi cerea ascultare oarbă de la Adhara.

La început, fata se înclinase cu bună ştiinţă capriciilor ei. Amina era o prinţesă, aşa că era mai bine să n-o supere. Destul de curând, însă, ceva a făcut-o să se revolte, aşa cum a făcut-o în ziua în care fata a acuzat-o pe nedrept. Instinctele sale i-au spus că aceasta era tactica corectă, nu numai pentru a scăpa de tirania ei, dar, de asemenea, de dragul Aminei însăşi. Pentru că, în spatele aroganţei sale, a caracterului său imposibil şi a scenelor sale neîncetate, ascundea o singurătate profundă în care Adhara s-a recunoscut. Neor avea dreptate: chiar păreau la fel.

Amina, de asemenea, a avut dificultăţi în a-şi înţelege locul în lume. Apoi s-a revoltat, pentru a coincide cu realitatea şi dorinţele ei. Adhara avea o simpatie instinctivă pentru ea pe care nici măcar comportamentul ei enervant nu o putea risipi. Şi să fie mai fermă, mai puţin permisivă, a fost o modalitate de a duce relaţia lor la un alt nivel.

Într-o zi, după ce a hărţuit-o ore în şir, Amina reuşeşte s-o facă să lupte cu sabia.

— Te rog! a implorat-o ea. Mă antrenez cu o sabie adevărată. Şi apoi le-am luat deja pe cele din lemn, e la fel.

Stăteau una în faţa celeilalte, Adhara hotărâtă să se mulţumească să pareze. Ea nu-şi aminteşte să fi fost antrenată militar, dar siguranţa cu care îşi ţinea garda a făcut-o să creadă că nu era complet lipsită de experienţă.

Amina, cu ochii ei strălucitori, a sărit înainte, cu intenţia evidentă de a lupta cu adevărat.

Adhara s-a eschivat cu uşurinţă, minunându-se de fluiditatea cu care corpul ei se mişca. Parade laterale, sus, jos, eschive.

Amina se răzbuna cu toată puterea ei, dar în curând mişcările ei şi-au pierdut coordonarea. Avea în mod clar nevoie să se elibereze, să dea frâu liber la toate furia şi agresiunea pe care le avea în ea, şi atunci când Adhara a combătut ultima ei lovitură şi a făcut ca sabia să-i zboare din mâini, a început să ţipe şi lovi cu piciorul în pământ. După aceea, a venit să se odihnească, cu pumnii încleştaţi şi capul în jos, în timp ce lacrimi de furie şi frustrare îi curgeau pe obraji.

Adhara a înţeles. Dincolo de tot ce le-a separat, dincolo de lipsa ei de experienţă în lume, a înţeles la un nivel profund, visceral. Ea a lăsat-o să plângă în tăcere, fără a încerca să o consoleze sau să o ia în braţe - Amina ar fi considerat-o un afront.

Când şi-a epuizat lacrimile, şi-a şters cu furie faţa cu braţul şi s-a uitat la Adhara.

— Să nu spui nimănui că am plâns! a răcnit.

Fata i-a zâmbit blând.

— Ai cuvântul meu.

S-a apropiat de ea şi pur şi simplu i-a pus mâna pe umăr. Amina s-a uitat la ea cu mai puţină ostilitate.

— Cu câteva zile în urmă, tatăl tău mi-a spus că nu este nimic în neregulă cu a fi slab uneori, a adăugat Adhara. Nu trebuie să-ţi fie ruşine.

— Tatăl meu..., a scuipat Amina. Întotdeauna rosteşte propoziţii frumoase, şi pretinde că e de partea mea, dar...

Adhara a aşteptat-o să găsească ea însăşi cuvintele.

— Ştiu că e sincer, dar apoi mă forţează să trăiesc în închisoarea asta de aur! Şi o susţine pe mama când mă hărţuieşte cu toată prostia asta, ca să încerc haine... Nu vreau să duc aceeaşi viaţă ca ea, vreau ceva diferit...

A oftat.

— Sunt mereu furioasă! În timp ce aş vrea să am pace şi să fac ce-mi place... Sau chiar să am pe cineva lângă mine. Dar tatăl meu nu e niciodată acolo, iar mama nu înţelege nimic!

Adhara a ridicat din umeri.

— Dacă te face să te simţi mai bine, şi eu sunt singură. Pentru că nu ştiu cine sunt, de unde vin, sau cum aş putea învăţa să lupt. Şi singura persoană care a fost aproape de mine - ea a roşit uşor - pare să fi dispărut.

Amina s-a uitat trist la ea.

— Chiar vreau să fii prietena mea.

O emoţie necunoscută a cuprins-o pe Adhara. Poate că era modul în care Amina a spus aceste cuvinte, sau privirea ei, dar pentru prima dată i s-a părut că a găsit un loc mic în această lume ostilă. Ea era ancora, instabilă şi mică, a acestei fetiţe. I-a strâns degetele pe umăr.

— Atunci vom fi prietene, vei vedea.

În aceeaşi săptămână, Amhal s-a dedicat în întregime îndatoririlor sale de ucenic cavaler. Antrenamente de dimineaţă, ture de după-amiază, cine la Academie seara. Trebuia să-l găsească pe Mira. În cele câteva zile în care a fost lăsat pe cont propriu, şi-a dat seama cât de pierdut s-a simţit fără el. De îndată ce umbra lui s-a îndepărtat, furia îngropată adânc în el s-a întors, cu hoarda sa de fantome din trecut. Lupta cu ea părea imposibilă pentru el, şi totul aluneca în haos. În ciuda zelului său şi a eforturilor neobosite, el nu era încă un cavaler. Va fi vreodată?

Adhara şi aventurile pe care le-au trăit împreună au fost în curând retrogradate în fundal. Rutina vieţii militare a preluat controlul, iar el a uitat să o viziteze.

Apoi a simţit nevoia să o vadă din nou. De asemenea, i s-a făcut ruşine că nu a ajutat-o aşa cum a promis şi s-a dus imediat acasă la Mira pentru a cere permisiunea de a lua masa afară.

Stăpânul lui i-a făcut cu ochiul.

— O întâlnire?

Amhal a devenit stacojiu.

— Mă duc să văd un prieten.

El a găsit-o sprijinindu-se de parapetul grădinii, meditând, şi nu se putea abţine, dar credea că ea era în aşteptarea lui. Într-o clipă, şi-a dat seama cât de singură trebuie să se fi simţit şi abandonată în acest palat necunoscut.

Au stat un moment unul în faţa celuilalt, incapabili să rostească un cuvânt.

Ea a fost cea care a rupt tăcerea.

— Mă bucur că ai venit.

Amhal s-a aşezat şi a observat-o pe larg. Era o altă lumină în ochii ei. Îi zâmbeşte.

— Cum merge?

Adhara s-a uitat la mâinile lui, marcate de pedepsele pe care şi le-a aplicat ori de câte ori a simţit că a făcut o greşeală. Enervat, tânărul le-a ascuns.

— Încă te mai răneşti?

— Nu, nu e nimic. Doar antrenament.

— Despre asta ce spui?

A atins o cicatrice roşiatică, încă umedă cu sânge abia coagulat.

A tresărit.

— Da.

— Ce ai făcut de data asta?

Amhal nu a încercat să scape. Ochii lui au rătăcit în gol pentru câteva secunde, şi apoi au plonjat înapoi în ai ei.

— Mereu aceeaşi poveste. M-am lăsat dus de val, ca de obicei. Am căutat să mă cert cu cineva şi apoi... aşa că m-am antrenat şi mai mult.

Adhara l-a privit cu un amestec de reproşuri şi tristeţe. Nimeni nu s-a uitat aşa la el la Academie, nici măcar Mira, care, când i-a văzut mâinile rănite, s-a înfuriat şi i-a ordonat să se oprească. Şi această privire foarte blândă promitea o pace pe care Amhal nu o cunoştea.

— Nu prin vânătăi îţi vei rezolva problemele.

— Nu ştiu nici o altă soluţie.

— Trebuie doar să vii la mine când nu mai poţi s-o faci, când ai nevoie de ajutor.

Tânărul i-a strâns mâinile.

— Te-ai schimbat, Adhara, te-ai maturizat. Dar acum spune-mi. Cum a mers săptămâna asta?

Au vorbit toată seara. Adhara i-a explicat sarcina care i-a fost încredinţată de Neor şi i-a descris caracterul Aminei, singurătatea ei, pe care a înţeles-o atât de bine.

Amhal s-a uitat în jos.

— Îmi pare rău că te-am abandonat.

Adhara ridică din umeri. Furia ultimelor zile s-a stins.

— Cel mai important lucru este că de acum înainte mă vizitezi din când în când.

Tânărul i-a strâns din nou mâna.

— Voi veni, jur.

A respirat adânc.

— Ştii, nu e vorba că nu am vrut să vin. Au avut loc evenimente grave.

Conversaţia a luat un curs mult mai puţin plăcut. Amhal i-a spus că Academia a fost pusă în alertă. Satul lovit de boala prin care trecuseră nu era, din păcate, un caz izolat. Nu erau decât puţine informaţii precise, dar se zvonea că sudul Pământului Apelor era afectat de acest rău necunoscut.

— Pare a fi o boală mult mai mortală decât febra roşie. Sunt deja sute de morţi.

Nu s-a oprit aici. Salazar a fost pus în carantină, împreună cu alte câteva sate din apropiere de Saar. De-a lungul râului, unele sate din Ţara Stâncilor au fost, de asemenea, infectate. Dar pe Tărâmul Apei situaţia era cea mai dramatică.

— Cu toate acestea, până acum, nici o nimfă nu au fost contaminată.

Aşa cum au presupus încă din acea seară teribilă, Răul părea să-i cruţe pe cei care aveau sânge de nimfă în vene.

— Acest lucru complică şi mai mult situaţia. În timp ce relaţia dintre oameni şi nimfe nu a fost niciodată foarte bună, mulţi cred acum că nimfele uneltesc un complot pentru a recâştiga posesia Ţării Apelor. Acest lucru este absurd, din moment ce am reperat cazuri pe alte ţinuturi ... Dar tensiunea este la apogeu, suntem la un pas de război civil.

Satele erau izolate şi se scurgea mâncare în sud. De aceea mulţi cavaleri au fost trimişi în această regiune. Altora li s-a dat sarcina de a impune carantina în zonele afectate.

— Dar tu? murmură Adhara.

— Eu rămân.

Fata a scos un oftat de uşurare.

— Mira continuă să conducă pregătirea gărzilor palatului, dar întrucât mai mulţi cavaleri lipseau, el era, de asemenea, responsabil de ordinea publică în Makrat. Îl ajut.

El şi-a luat un aer grijuliu.

— Mă simt ca şi cum m-aş întoarce la începutul uceniciei mele: îmi port tălpile de dimineaţa până seara pe pietrele din oraşul ăsta blestemat pentru a vâna hoţi şi a calma încăierările. Nu e cavaleresc!

Ei au râs din suflet, fără a fi în măsură să elibereze tensiunea care era palpabilă între ei.

— Ce se întâmplă mai exact?, a întrebat Adhara.

— Ceva serios, mi-e teamă, a răspuns Amhal. Dar facem tot ce putem pentru a ne apăra, a adăugat el pe un ton încrezător. Şi vei vedea, vom reuşi.

Şi Adhara l-a crezut.

Ea l-a însoţit la porţile mari care separau palatul de oraş.

— Deci, noapte bună, şi nu mă uita, în viitor, spune ea, cu un zâmbet pe buze.

— Nu te-am uitat niciodată, a răspuns Amhal grav. Mă gândesc la tine la fiecare pas pe care-l fac în Makrat. Pentru că încă nu ţi-am dat înapoi ce-ţi aparţine.

Pentru prima dată, Adhara s-a gândit la trecutul ei ca la un fapt nesemnificativ. Prezentul, în această seară cu Amhal, noua lui lucrare la palat... totul era atât de intens, atât de real... Ce ar putea fi atât de tangibil în experienţa sa anterioară? În plus, era ca şi cum şi-ar fi schimbat trecutul pentru acest prezent. Nu tocmai pentru că şi-a pierdut memoria l-a întâlnit pe Amhal? Şi, reflectând, era un preţ pe care l-a plătit cu plăcere.

— Mă chinui să-ţi fac rost de o întâlnire cu Oficianta Supremă, dar nu e uşor. E o persoană importantă...

— Promite-mi doar să încerci să păstrezi ceva timp pentru mine.

— Voi veni în fiecare seară.

— Amhal! Nu-ţi lua un angajament pe care nu-l vei putea păstra.

— Nu este un angajament. E o promisiune.

Au rămas tăcuţi câteva momente, apoi Adhara s-a ridicat pe vârful picioarelor şi i-a dat un sărut pe obraz. Barba lui i-a gâdilat buzele, dar a simţit moliciunea pielii. Ea nu sărutase pe nimeni, niciodată, a perceput o vibraţie ciudat.

— Ne vedem în curând, atunci, a spus ea.

Şi fără să-i dea timp să răspundă, s-a furişat pe uşa etajului servitorilor.

După lungul tete-a-tete cu Adhara, şi acel sărut pe care i l-a dat, Amhal era un pic ameţit, iar sentimentul nu l-a nemulţumit.

A adormit într-o agitaţie blândă, şi mintea lui a început să rătăcească în vise ciudate şi confuze. Amintiri din trecut amestecate cu imagini paradoxale ale prezentului său, şi şi-a simţit corpul răsucindu-se în pat, fără a-şi putea găsi odihna.

Apoi a apărut. Omul fără chip îmbrăcat în negru, cu sabia lui strălucitoare şi mantia plutind în vânt. Stătea în faţa lui, şi amândoi erau într-un deşert lovit de rafale violente. Vârtejuri de nisip cu fulgi de cristal negru se învârteau în jurul lor.

— Ultima dată a fost aici, a spus omul.

— Cine eşti?, a întrebat Amhal.

Celălalt i-a ignorat întrebarea.

— Şi aici vom relua. Se va întâmpla repede, foarte repede, şi îţi voi aduce mântuirea pe care ai căutat-o atât de mult timp.

— Cine eşti? a ţipat Amhal.

Apariţia lui a continuat să-l îngrijoreze în timp ce se linişti. Voia să aibă încredere în el.

Pentru prima dată, i-a distins zâmbetul, atât sincer, cât şi crud.

— Vei afla în curând.

Viziunea s-a disipat brusc, lăsându-l pe Amhal în întuneric total. Simţea că cade şi ţipă cu toată forţa plămânilor.

S-a trezit, tremurând, cu un strigăt muribund pe buze. Afară, luna făcuse deja o parte din călătoria sa pe cer. Trebuie să fi dormit câteva ore.

Emoţia plăcută pe care a simţit-o după seara cu Adhara s-a stins. Din nou singur şi pierdut, şi-a trecut mâna peste frunte.

Omul în negru a sosit a doua zi dimineaţă. O căldură sufocantă l-a copleşit în Makrat, soarele ardea acoperişuri şi cupole, lovind pereţii palatelor şi spatele trecătorilor.

S-a oprit în faţa porţilor înalte ale palatului şi s-a prezentat gărzii de serviciu. Şi-a dat numele real, dar soldatul a rămas neimpresionat.

«E prea tânăr ca să ştie.»

— Spune-i totuşi Majestăţii Sale, sunt sigur că mă va primi, a adăugat San cu un zâmbet.

17

EROUL

Learco a mers pe hol cu inima bătându-i. Au trecut 50 de ani de la confruntarea în care a pus capăt acţiunilor Breslei Asasinilor şi ale tatălui său, Dhor. Era pe câmpul de luptă înecat în praf, în mijlocul ruinelor templului şi a cenuşii flăcărilor aprinse de dragonii pe care i-a văzut ultima dată.

Ido i l-a încredinţat înainte să moară.

«Ţine copilul în siguranţă.»

Acestea au fost ultimele cuvinte pe care le-a auzit spunând.

Concentrându-se, Learco încă mai putea simţi umărul mic al lui San sub mână. La acea vreme, băiatul avea doar 12 ani.

L-a dus într-un loc sigur, dar apoi a zburat în ajutorul lui Doubhée. În acel moment, salvarea ei era tot ce conta pentru el.

Când au cercetat ruinele, San dispăruse. Corpul lui Ido zăcea pe pământ, dar sabia pe care o folosise pentru bătălia finală, sabia de cristal negru a lui Nihal, dispăruse. La fel şi dragonul lui.

La început, el şi Doubhée îl căutară. Learco s-a simţit vinovat: acest băiat i-a fost încredinţat şi a promis că va avea grijă de el. Apoi erau atât de multe probleme de rezolvat, încât Lumea Pământeană trebuia să se reorganizeze. Treptat, a trebuit să renunţe să-l găsească. Dar acest copil a rămas cea mai mare remuşcare din viaţa lui.

Şi acum venea la uşa palatului ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat după atâţia ani.

Regele a început să fugă, sub privirile scandalizate ale slujitorilor şi curtenilor săi. Nu mai putea aştepta. Trebuia să-l vadă pe acest om cât mai curând posibil, şi să-l pedepsească dacă era un impostor.

A deschis uşa şi a intrat în vasta antecameră, decorată cu fresce reprezentând eroii Lumii Pământene.

Omul stătea în mijlocul camerei. Înalt, îmbrăcat complet în negru, cu haina şi cizmele acoperite de praf ca după un drum lung. Pe şoldul său, o sabie de cristal negru, împodobită cu o perlă albă - capul unui dragon sculptat pe mâner - şi garda în formă de aripi de dragon. Learco s-a simţit sufocat. Era sabia lui Nihal.

Omul s-a întors. Learco s-a uitat la urechile lui uşor ascuţite, părul gri, dar cu acea sclipire albastră atât de specială. Şi apoi ochii lui: ochii purpurii de jumătate elf, cei ai bunicii şi tatălui său.

— Tu eşti..., i-a şoptit bătrânul.

San i-a zâmbit.

— Văd că nu te-ai cruţat cât am fost plecat.

Learco l-a îmbrăţişat strâns, suprimând un suspin.

— Tu eşti...

Au vorbit prima dată singuri, încercând să găsească firul discuţiei întrerupt cu atât de mulţi ani mai devreme.

— Te-am căutat mult timp. Ultimele cuvinte ale lui Ido m-au chinuit fără încetare, ştiam că e de datoria mea să am grijă de tine, dar războiul, căsnicia mea, şi această lume blestemată care refuză cu încăpăţânare să rămână în pace...

San a ridicat o mănuşă neagră.

— Nu te învinovăţi. Ai făcut tot ce ai putut, şi oricum, nu am avut nici o dorinţă de a fi găsit.

Learco se tot uita la el. Părea incredibil de tânăr, fără îndoială datorită sângelui jumătate-elfului care curgea prin venele lui. Abia câteva riduri în jurul gurii şi ochilor. Corpul său, subţire şi suplu, era cel al unui războinic, dar încă îi putea ghici pe faţă trăsăturile copilului care fusese. Ca şi cum ceva din el nu ar fi crescut niciodată. Era frumos, da, Learco nu putea să nege asta, şi era la fel de mândru de el ca şi cum acest om ar fi fost fiul lui.

— Dar unde te-ai ascuns? Am trimis oameni peste tot să te caute.

San a ridicat din umeri.

— Aveam nevoie de singurătate să mă gândesc la moartea lui Ido şi la greşelile mele.

Ido.

— Nu eşti responsabil pentru nimic, spuse Learco cu convingere. Erai un copil şi te-ai comportat ca unul.

O scânteie de furie s-a aprins în ochii lui San.

— N-ar fi trebuit să mă duc să înfrunt Breasla din templu. Desigur, am fost puternic. Ar fi trebuit să înţeleg, totuşi, că nu eram suficient pentru a anihila sute de oameni prin forţa magiei mele.

Learco i-a pus mâna pe umăr.

— Nu a fost vina ta, a repetat.

San s-a scufundat în amintirile lui, cu ochii fixaţi pe mâinile sale.

— Am călătorit mult timp, a spus el în cele din urmă, mai întâi în Lumea Pământeană, şi apoi dincolo, de cealaltă parte a râului. Am găsit casa bunicului meu şi m-am dedicat studiului. Aceşti cincizeci de ani au fost ani de rătăcire.

Zâmbeşte obosit.

— Dar tu? Toată lumea vorbeşte despre realizările tale.

— Doubhée şi cu mine ne-am dedicat vieţile Ţării Soarelui şi Lumii Pământene. Pacea domneşte în cele din urmă acolo, iar acum lucrez pentru a mă asigura că acest lucru continuă după moartea mea. O să ţi-l prezint pe fiul meu.

— Ţi se spune «Cel Drept», ştii asta?

— Exagerări, a răspuns regele, jenat.

— Chiar ai construit o lume nouă.

Learco s-a ridicat.

— E timpul ca şi alţii să te vadă. Iartă-mă dacă am preferat să te întâlnesc faţă-în-faţă; Trebuia să mă asigur că eşti tu.

— Înţeleg, a spus San, zâmbind.

Cu un gest, a prins garda sabiei sale şi a ţinut-o spre lumină.

— Cu toate acestea, cred că acest lucru ar fi suficient pentru a vă convinge, să nu mai vorbim de asta, a adăugat el, arătând spre ochii şi urechile sale.

Learco a râs şi l-a mângâiat pe umăr. Umeri de luptător puternici.

— Nu-mi voi chema familia, dar hai să plecăm de aici mai întâi. Meriţi să fii întâmpinat cu toate onorurile, într-o cameră demnă de a sărbători întoarcerea ta, a spus el, îndreptându-se spre uşă.

San zăbovi să se uite la tapiserii: distrugerea templului, Bestia luptând cu Asasinii, triumful lui Nihal asupra Tiranului.

Şi apoi, într-un colţ, un dragon roşu splendid. S-a apropiat, a trecut un deget peste pânză. Ido. Barba lui groasă de pitic, corpul plin de grăsime şi viguros, furia pictată în ochii lui. Era imens, puternic, frumos. În mâinile lui, sabia pe care el însuşi a scuturat-o.

El a mângâiat încet trăsăturile feţei sale, fascinat. Maestrul lui.

— San, vii? Acest palat este un labirint, nu veţi găsi drumul singur.

Bărbatul a închis ochii, înghiţindu-şi lacrimile.

Apoi s-a întors.

— Iată-mă aici.

Era pregătit.

Amina şi Adhara erau în camera de studiu, aşa cum erau în fiecare dimineaţă, când uşa se deschise pe neaşteptate. Tutorele şi cei doi elevi ai săi s-au speriat.

— Nu mai batem la uşă? a întrebatat omul scoţându-şi ochelarii.

O servitoare fără suflare stătea la uşă. S-a grăbit să se închine.

— Iartă-mă, dar... ordinul regelui.

Apoi s-a întors spre Amina.

— Majestatea Sa vrea să te vadă imediat.

Prinţesa s-a uitat la tutore.

— Dacă regele cere, trebuie să pleci, a declarat el.

— Atunci o iau şi pe Adhara, a răspuns Amina pe un ton fără apel.

S-au grăbit pe coridoare.

— Putem afla ce se întâmplă? mormăit prinţesa, care avea probleme în a o urma pe servitoare.

— Un lucru extraordinar, a răspuns ea, fără a da detalii.

Adhara le-a urmat, nedumerită.

Menajera s-a oprit în faţa unei uşi mari.

— Intră, a spus ea cu o reverenţă.

Amina a împins uşa ea însăşi, şi o cameră imensă cu pereţi acoperiţi cu oglinzi stătea în faţa lor. Ferestrele înalte se deschideau spre grădină, împrăştiind lumina strălucitoare a amiezii în cameră.

Ei erau toţi acolo: Learco şi Doubhée, Neor, Fea şi Kalth. Şi un om pe care Adhara nu l-a văzut niciodată, un bărbat îmbrăcat complet în negru. Avea trăsături particulare, ceea ce l-a făcut diferit, ca şi cum ar fi aparţinut altei rase. Toată lumea părea fericită, mişcată.

— Vino mai aproape, spuse Neor.

Adhara perceput anxietate lui Amina; În plus, ea însăşi era nedumerită. S-a uitat mai bine la necunoscut şi a observat un detaliu care i-a scăpat prima oară: avea părul albastru.

«Un jumătate-elf», îi spuse vocea ei interioară.

Au intrat încet, în timp ce bărbatul le-a studiat cu atenţie.

— Amina, am onoarea de a te prezenta cuiva despre care ai auzit multe în timpul studiilor: faimosul San, care se întoarce la noi după o absenţă prea lungă.

Ochii prinţesei s-au dilatat şi şocul a oprit-o în loc.

Omul în negru a mers câţiva paşi şi i-a zâmbit.

— E o plăcere să te cunosc.

Apoi s-a uitat la Adhara. Privirea lui purpurie o privea insistent, ca şi cum ar fi scotocit în interiorul ei, în căutarea celor mai intime emoţii. Fata a captat imensa putere care emana de la el, dar nu i-a găsit sursa.

— Şi aceasta este Adhara, partenera de companie a nepoatei mele, a spus Learco.

San şi-a plecat puţin capul, zâmbind. Adhara s-a întrebat cine ar putea fi şi ce l-a făcut atât de neliniştitor.

După aceea, San a fost copleşit de expresiile de afecţiune ale restului familiei. Amina l-a privit cu adoraţie, uimită de gândul de a fi lângă un astfel de personaj, dar incapabilă să spună un cuvânt.

Când cele două fete s-au retras, prinţesa, încă emoţionată, i-a explicat lui Adhara cine este acest bărbat şi de ce sosirea lui era întâmpinată cu atâta entuziasm.

— Îl cunoştea pe Ido, îţi dai seama? Şi a luptat pentru salvarea Lumii Pământene. E un erou! exclama fetiţa, roşie în obraji.

Adhara s-a gândit la impresia ciudată pe care a simţit-o când s-a uitat la el. Nu era vorba doar despre trecutul său eroic sau puterea lui fizică. Era ceva fascinant la el. Şi asta a făcut-o să se gândească la Amhal.

Vestea s-a răspândit rapid la palat, şi de acolo s-a răspândit ca un foc de tabără prin oraş, până când a fost pe buzele tuturor. San, eroul, copilul care a luat parte la ultimul mare conflict care a zguduit Lumea Pământeană, s-a întors.

Pentru un timp totul a fost uitat, şi Neor, Doubhée şi Learco înşişi şi-au permis să nu se gândească la boala sau oricare dintre problemele de care s-au ocupat în ultima vreme. Era timpul petrecerii.

Doubhée zâmbea fără motiv, Neor se uita la nou-venit cu un amestec de admiraţie şi invidie, în timp ce tânărul Kalth, el era literalmente fermecat. Oficianta Supremă chiar a venit în persoană la palat să-l salute.

Adhara a participat la reuniunea lor. A văzut-o pe bătrână strângându-l în braţe pe San cu efuziune şi chiar i-a vărsat câteva lacrimi pe umăr. Şi el părea mişcat.

— Ar fi trebuit să stau cu tine..., spuse Theana.

— Ai fost întotdeauna în gândurile mele, a răspuns San pur şi simplu.

Foarte repede, numărul de persoane care doreau să întâlnească eroul a devenit incontrolabil, şi s-a decis să se organizeze o petrecere publică.

Dintre toţi, Learco era cel care a simţit cea mai mare bucurie în găsirea acestui om. Acesta este motivul pentru care el a fost, de asemenea, cel care a fost cel mai implicat în organizarea festivităţilor. El a decis să-i acorde lui San titlul de Cavaler al Dragonilor Onorific. Potrivit lui, a trăit toată viaţa în simbioză cu Oarf, dragonul lui Nihal, care i-a împărtăşit, de asemenea, rătăcirile. Până când dragonul a murit în cele din urmă de bătrâneţe, după care San s-a legat de un nou animal, un dragon fără picioarele din faţă aparţinând rasei de viermi, care a prosperat dincolo de Saar, în sudul Ţinuturilor Necunoscute.

Dacă Adhara nu a înţeles pe deplin scopul evenimentului, ea a înţeles că acestui om era pe cale să-i fie acordată o onoare incredibil, o onoare pe care nimeni înainte de el nu a primit-o vreodată în Lumea Pământeană.

Ceremonia a avut loc sub un soare aprins în arena acoperită a academiei. Aproape toţi Cavalerii, fiecare cu dragonul său, şi toţi ucenicii şi studenţii au participat. Amhal şi-a luat locul lângă Mira. Adhara a preferat să stea departe în mijlocul mulţimii, în ciuda rugăciunilor Aminei.

Ceremonia interminabilă a început cu discursul Generalului Suprem al Academiei, un chel şi burtos care şi-a amintit de toate circumstanţele bătăliei la care San a fost martor când era copil. Apoi regele însuşi a explicat emoţionat legătura dintre el şi noul Cavaler al Dragonilor.

În cele din urmă a venit rândul lui San, care, până atunci, a ascultat totul în tăcere, călare pe dragonul său. Animalul, care era atât dragon, cât şi şarpe, a îngrijorat-o confuz pe Adhara. Era ceva răuvoitor în botul lui aplatizat, în corpul său lung şi lipicios, cu aripi disproporţionate grefate pe el.

San a coborât din şaua sa şi a vorbit.

— Mă întorc pe acest pământ după mulţi ani de exil voluntar. Am părăsit Lumea Pământeană ca să mă spăl de greşelile mele şi să renasc. În tot acest timp, am călătorit în zadar în căutarea unui loc unde să mă odihnesc. Ei bine, acest loc este aici: acest pământ care m-a născut, pentru care bunica mea a luptat şi maestrul meu şi-a dat viaţa. L-am lăsat rănit, în ruine, şi l-am găsit prosper şi în pace. Îl văd astăzi aşa cum am visat mereu: un pământ luminat de soare, plin de viaţă, unde să găsesc în sfârşit liniştea. Pentru această lume, acum sunt gata să lupt până la ultima suflare. Şi oricât de slab şi încercat ar putea fi acest pumn, voi dedica puterea pe care mi-a rămas pentru a apăra ceea ce omul care mi-a salvat viaţa a construit. Pentru Lumea Pământeană, viaţă lungă şi prosperitate!

Mulţimea a explodat într-un strigăt de bucurie, şi Adhara s-a simţit câştigată de emoţia generală. De asemenea, a bătut din palme cu vigoare şi a zâmbit la cerul azuriu.

După ceremonie, la palat a fost servit un banchet somptuos. Mesele care se prăbuşeau sub băuturi şi mâncare au fost amenajate în grădină pentru populaţie, în timp ce în interior era masa rezervată personalităţilor oficiale: familia regală şi suita sa, înconjurată de majoritatea generalilor Academiei. San a fost instalat la masa suveranilor, dar el nu a neglijat să fie mai aproape de ceilalţi oaspeţi în camerele adiacente. El s-a comportat ca un

oaspete exemplar, vorbind cu amabilitate cu toată lumea şi nu a fost reticent în a răspunde la aceleaşi întrebări de o sută de ori. Curtenii, miniştrii şi nobilii de toate originile au fost captivaţi de om şi de poveştile sale. Pentru toată lumea, San avea o anecdotă, o poveste, chiar şi un compliment banal.

Stând la masa lui Mira, Amhal l-a urmărit cu ochii în timp ce se mişca cu uşurinţă printre sutele de invitaţi. La fel ca locuitorii Lumii Pământene, el l-a privit întotdeauna pe San ca pe o figură legendară, care a ieşit brusc din cărţile de istorie pentru a se arăta mulţimii de adoratori ai lui.

Cu toate acestea, în plus faţă de fascinaţia pentru aura eroilor care plutesc în jurul lui San, ceva din el l-a atras pe Amhal, până la punctul în care îl împiedica să-şi desprindă ochii de figura sa întunecată. Când l-a găsit brusc în faţa lui, nu s-a putut abţine să nu se tresară.

— Tu trebuie să fii Mira?, i-a spus San maestrului lui cu zâmbetul pe buze.

Acesta din urmă a răspuns cu un ton la fel de cordial.

— Mă bucur să aud că mă cunoşti.

— Unul dintre cei mai strălucitori Cavaleri ai Dragonilor ai Academiei, responsabil pentru securitatea familiei regale, dar şi de mai multe ori arhitectul păcii între nimfe şi oamenii din Ţara Apei... Cum să nu fi auzit de tine?

— Cred că nu va dura mult până când ţi se vor da responsabilităţi similare în noua ta viaţă în Lumea Pământeană.

— Se pare că sunt luat în considerare pentru siguranţa oraşului. O slujbă de îngrijitor, într-un fel.

— Acest lucru nu este mai puţin important...

San l-a întrerupt cu un fluturat de mână.

— Nu mă înţelege greşit. Sunt foarte onorat pentru noul meu rol. Mai mult decât atât, toată lumea ştie că menţinerea păcii este mult mai obositoare şi complexă decât câştigarea unui război şi este, evident, departe de a fi o ocupaţie degradantă. Am jurat să protejez Lumea Pământeană, şi să am grijă de Makrat pare un început bun, nu crezi?

Mira şi-a ridicat paharul.

— Cum să te contrazic?

San ciocnit cu el, iar cei doi bărbaţi au înghiţit o înghiţitură lungă de vin. Mira şi-a pus apoi mâna pe umărul ucenicului ei.

— Poate, pe de altă parte, nu ai auzit încă de acest tânăr, dar va fi cu siguranţă cazul în viitor: elevul meu, Amhal.

Tânărul s-a înroşit violent. De la întoarcerea lui San, el nu a încetat niciodată să dorească această întâlnire, în timp ce se temea de ea.

— Dimpotrivă, a exclamat San, holbându-se la el, deja se spun multe lucruri foarte bune despre el! Un tânăr promiţător, se pare...

Amhal s-a uitat în jos.

— Sunteţi prea buni pentru mine.

— Când oamenii vorbesc bine de cineva, este, de obicei, cu bună ştiinţă, a răspuns San cu un semn cu ochiul ducându-şi cupa la buze.

Ca toţi militarii, Amhal avea respect pentru ierarhie şi avea tendinţa de a avea o admiraţie spontană pentru superiorii săi; dar această admiraţie nu se învecina niciodată cu veneraţia fanatică pe care alţi cadeţi o puteau dedica anumitor cavaleri de prestigiu. Acest

om, dimpotrivă, l-a fascinat profund, şi l-a pus în dificultate.. El nu a putut articula un cuvânt mai mult, şi San a trecut la masa următoare cu un zâmbet pe faţă.

— Nu ai nici un motiv să fii atât de timid, îi spuse imediat maestrul său.

— Iartă-mă, nu ştiu ce m-a apucat, a răspuns Amhal, care a luat o înghiţitură de vin.

— Nu te mustrez. Ţi-am găsit doar atitudinea... amuzantă. Nimic mai mult, a adăugat Mira râzând.

Felurile de mâncare se succedau, vinul curgea şi limbile s-au dezlegat pe măsură ce soarele se scurgea la orizont. Oaspeţii au început să se retragă spre sfârşitul după-amiezii, iar seara doar câţiva dintre ei erau văzuţi rătăcind prin grădină, afectaţi de vaporii de alcool.

Amhal, de asemenea, se îndrepta spre ieşire. Adhara era plecată de o lungă bucată de timp, probabil pentru a avea grijă de Amina, şi el urmărea în zadar întoarcerea ei. În ceea ce o priveşte pe Mira, el fusese chemat la o întâlnire improvizată, iar tânărul a rămas singur la masa sa. Obosit să aştepte, a decis că e timpul să se întoarcă la Academie.

L-a întâlnit în faţa porţilor palatului, înfăşurat în mantia lui neagră, cu arma lui Nihal atârnând pe o parte.

— Uite cine e aici!, a spus San cu zâmbetul pe buze.

Amhal a înţepenit şi s-a înclinat repede.

— Pleci?

— Da, Domnul meu. În teorie, ucenicii sunt sub stare de asediu, deşi nu cred că cineva ar găsi ceva în neregulă dacă am merge acasă mai târziu în seara asta.

— Te superi dacă merg cu tine? E prima dată când sunt la Academie, şi aş avea nevoie de cineva care să mă ghideze acolo, altfel s-ar putea să nu-mi găsesc camera!

— Desigur, Domnul meu.

S-au plimbat pe străzile pustii din Makrat zdrobite de căldura sufocantă a acelei nopţi de vară. Amhal căuta cu disperare ceva să-i spună superiorului său, care era şi un erou...

San a fost cel care a spart gheaţa.

— Spune-mi câte ceva despre tine: ce faci la Academie?

Amhal i-a povestit despre primele misiuni pe care Mira i le-a încredinţat şi despre munca sa ca paznic personal al regelui la palat.

— Şi de cât timp eşti ucenic?

— De doi ani.

— Este destul de mult timp ...

— De asta am nevoie. Încă nu mă simt cavaler.

— Ştii, ceea ce simţi contează mai puţin decât nivelul tău de pregătire. Vreau să spun că nu eşti întotdeauna un bun judecător al tău. În orice caz, dacă ucenicia ta ar fi mers bine, ar fi trebuit să fii deja uns cavaler.

Amhal avea o strângere de inimă.

— Poate că nu sunt în regulă..., a murmurat printre dinţi.

San izbucni într-un râs sonor.

— De ce îţi lipseşte atât de mult încrederea în tine? Cavalerii sunt de obicei cunoscuţi pentru fala lor! Nu, mă gândeam că antrenamentul tău ar fi putut avea unele neajunsuri, unele lipsuru...

— Mira este un maestru excelent.

— Ştiu, s-a grăbit să adauge San. Dar uneori un singur maestru nu este suficient... Poţi învăţa, de asemenea, de la mai multe persoane.

În timp ce vorbeau, au ajuns în faţa Academiei. San a fost recunoscut imediat şi tratat cu toate onorurile datorate rangului său. Unul dintre ofiţerii de serviciu s-a oferit să-l escorteze în camera lui.

— Nu e nevoie, a răspuns el. Amhal e cu mine.

Şi l-a mângâiat colocvial pe umăr.

— Vrei să te antrenezi cu mine din când în când?, a întrebat el brusc, în timp ce străbăteau coridoarele pustii.

— Desigur!

Răspunsul a ieşit de pe buzele lui atât de spontan încât Ahmal s-a înroşit.

San l-a liniştit cu zâmbetul pe buze.

— Nu e vorba că vreau să te fur de la stăpânul tău, înţelege-mă. E doar pentru puţină distracţie...

— Da.

Amhal s-a oprit la o uşă.

— Aici e.

— Perfect. Ne vedem în curând, spuse San.

Amhal l-a salutat şi s-a întors. Când a ajuns la capătul holului, s-a întors şi l-a privit pe San luptându-se cu încuietoarea. Atunci s-a făcut lumină în mintea lui, şi s-a numit el însuşi un prost pentru că nu s-a gândit la asta înainte: omul fără chip din visele sale. Era îmbrăcat exact ca el, şi avea aceeaşi sabie.

A ajuns într-un impas, lovit de această revelaţie. San a dispărut în spatele uşii şi coridorul era din nou pustiu.

Fascinaţia pe care acest om a exercitat-o asupra lui, admiraţia pe care a simţit-o faţă de el erau aceleaşi cu cele pe care le-a simţit în visul său. Poate a fost o premoniţie?

— De ce stai acolo?

Amhal s-a întors. Era Mira.

— Nimic, eu... Voiam să mă culc.

— Mâine la ora opt fix în arenă!

Amhal a dat din cap şi a mers în camera lui. Erau doar vise. Şi simple coincidenţe. Nu era nimic de înţeles.

Dar în acea noapte, somnul lui era încă foarte neliniştit.

18

RAPOARTE NOI

Emoţia întoarcerii lui San, treptat a scăzut. Toată lumea s-a întors la ocupaţiile lor şi viaţa şi-a reluat cursul obişnuit.

Ca întotdeauna, ritmul zilelor lui Adhara era rapid. Dar noutatea era că Amhal venea adesea să o întâlnească seara. El pleca după cina cu Mira pentru a merge cu ea în grădină. Era un moment pe care Adhara îl aştepta febril.

Una peste alta, îi plăcea rolul ei de doamnă în casă. Chiar dacă Amina putea fi tiranică şi capricioasă, comportamentul ei trăda o suferinţă în care s-a recunoscut. Acesta este motivul pentru care erau bine împreună; îşi insuflau încredere reciproc.

Şi apoi, având grijă de micuţa prinţesă, a făcut-o să se simtă mai responsabilă. Orizontul ei s-a lărgit: nu mai avea să-şi facă griji pentru ea şi pentru sinele ei nesigur şi fragil, o altă persoană avea nevoie de ea şi se baza pe ajutorul ei. Şi să ajute pe cineva era ca şi cum s-ar fi ajutat pe ea însuşi, asta a înţeles treptat Adhara. Astfel, suferinţa cauzată de trecutul ei pierdut a fost diluată în dulceaţa noii vieţi pe care o construia.

Seara, vorbind cu Amhal, a devenit conştientă de toate astea. El a fost cel care a dat consistenţă descoperirilor sale şi i-a permis - pur şi simplu ascultând-o - să-şi pună gândurile şi sentimentele în ordine.

La rândul său, tânărul i-a povestit despre misiunile sale şi întâlnirile sale cu San. Eroul momentului părea să-i fi câştigat simpatia.

— Coordonează securitatea în oraş, dar uneori are ceva timp liber, şi nu-l deranjează să-l petreacă cu mine.

— Şi ce faci?, a întrebat Adhara într-o seară, în timp ce un vânt proaspăt a readus la viaţă Makratul după amorţeala lungă a unei veri prea fierbinţi.

— Ne antrenăm. Încrucişăm săbiile. E un spadasin extraordinar, foloseşte tehnici pe care nu le ştiam. Şi apoi mă sfătuieşte să citesc... E un om extraordinar, să ştii.

Adhara era convinsă de acest lucru, a simţit-o în adâncul sufletului. Apoi, schimbând subiectul, ea i-a spus despre cercetările sale, care erau încă fără rezultat.

— Poate că Oficianta Supremă va şti ceva despre aceşti Observatori celebri, spuse Amhal. E foarte ocupată, de aceea încă nu am reuşit să obţin o programare. Este încă cea mai înaltă autoritate religioasă din această ţară.

Ei încă vorbeau despre lucruri banale, dar al căror ecou a coborât încet din urechile în sufletele lor. Luna a încheiat arcul său pe cer, şi a venit timpul să se despartă.

Amhal stătea în faţa ei ca să-i dea un sărut pe frunte, aşa cum făcea în fiecare seară.

Adhara s-a apropiat de el. În acea noapte, o flacără singulară i-a ars în inimă. Bineînţeles, s-a ridicat pe vârful picioarelor. Un instinct secret i-a ghidat gesturile, ca şi cum calea ar fi fost deja trasată, şi să n-o urmeze era imposibil.

Buzele lui Amhal i-au fost oferite ei, la început îngheţate de uimire. Apoi, după câteva secunde, le-a deschis şi a sărutat-o definitiv. Adhara nu s-a gândit la nimic, doar la căldura care se răspândea în ea, la toropeala care i-a amorţit treptat membrele. Ea a înţeles dintr-o dată legătura care a unit-o cu el, acea legătură care i-a adus împreună de la început. Dorinţa a aprins-o, iar ea l-a îmbrăţişat cu braţele în jurul şoldurilor, apoi şi-a alunecat degetele pe spate, atingând contururile abia vizibile ale muşchilor lui.

El a fost cel care a plecat primul. Era o strălucire ciudată în ochii lui, şi, de asemenea, ceva ce Adhara nu a putut descifra.

— Pe mâine, a aruncat el, şi a fugit în noapte, lăsând-o singură în faţa porţilor.

În dimineaţa următoare, Amina nu s-a prezentat la întâlnirea obişnuită. Adhara a trebuit s-o caute prin palat, cu o hoardă de servitori răvăşiţi pe urmele ei, şi cu Fea în pragul unei căderi nervoase.

Nu era în camera ei, nici în grădină, nici în casa din copac. În cele din urmă au găsit-o în mijlocul uneia dintre fântânile palatului, cu o tijă de pescuit în mână, îmbrăcată într-una din rochiile ei de gală şi aruncată până la talie în apa stătută.

Când a văzut-o, Fea aproape a leşinat.

— De ce nu m-ai aşteptat în camera ta?, a întrebat-o Adhara în timp ce se apropia de ea. Sau de ce nu m-ai luat cu tine la aceasta nouă... aventura?

I-a zâmbit. Era fericită. După seara frumoasă pe care a petrecut-o, s-a simţit minunat de bine.

— Nu trebuie să îţi dau socoteală ce fac, a răspuns Amina sec.

Pentru restul zilei, fata a fost intangibilă. Seara, nici măcar nu a salutat-o pe Adhara.

În timpul cinei, Adhara s-a întrebat. Ce-a făcut? Încă mai avea dificultăţi în descifrarea comportamentelor semenilor ei, iar Aminei de data asta era total de neînţeles. Cu toate acestea, ea a crezut că, începând cu după-amiaza când o văzuse plângând, lucrurile se vor stabili între ele. Şi din contră...

A decis să contraatace.

La căderea nopţii, s-a furişat pe etajul nobililor. Unii gardieni încă patrulau acolo, pentru că în acel moment regele şi fiul său lucrau adesea până târziu. Ea s-a distrat alunecând de la un coridor la altul pe vârful picioarelor, lipindu-se de pereţi şi respirând cât mai uşor posibil, în căutarea oricărui pas.

«Se pare că m-am născut pentru asta», s-a gândit ea.

A intrat în cameră fără să bată la uşă.

Amina stătea lângă fereastră cu o carte în mână şi genunchii traşi la piept. Nu i-a observat prezenţa până când Adhara nu a închis uşa.

— Cine e acolo? a ţipat, sărind în picioare.

Adhara i-a pus degetul arătător pe buze.

— Eu! i-a şoptit.

Privirea Aminei, la început îngrijorată, a devenit ostilă.

— Ce doreşti?

Adhara stătea lângă fereastră. Amina trebuia să se culce la două ore după apus, iar Fea nu ar recunoaşte că nu s-a supus. Era, prin urmare, obligată să stea sub fereastră, în nopţile luminate de lumina lunii, pentru a citi.

— De ce eşti supărată pe mine?

Amina a rămas în picioare.

— Eu? Nu ştiu ce vrei să spui.

— Azi dimineaţă, mi-ai refuzat compania şi în seara asta ai plecat fără nici măcar un rămas bun.

— Nu mă gândesc la tine toată ziua.

— Ar trebui, a răspuns Adhara. Suntem prietene, îţi aminteşti?

Amina ofta tare.

— Vorbeşti despre prietenie! Ascunzi lucruri de mine.

— Ce, de exemplu? Tot ce-mi amintesc de când m-am trezit pe pajişte, ţi-am spus deja.

Fetiţa şi-a strâns degetele pe coperta cărţii.

— Te-am văzut aseară!

Adhara s-a speriat. Aseară. Amintirea buzelor lui Amhal îi pătrunde în minte.

— Ai fost plecată toată noaptea. Şi l-ai văzut *pe celălalt*..

Adhara s-a înroşit violent.

— Ai alţi prieteni şi nici măcar nu-mi spui, a adăugat Amina pe un ton ascuţit.

— Nu, el... Eu..., bâlbâi Adhara.

Ea nu a înţeles de ce îi era atât de greu să se explice. Totul era clar şi limpede.

«Poate că e îndrăgostită de el?», s-a gândit ea.

— Era băiatul care m-a salvat, spuse ea în cele din urmă.

— Şi fugi să-l vezi imediat ce ai un minut! El era cel pe care-l aşteptai în fiecare seară pe balconul palatului.

— Mă spionezi sau ce?

De data asta a fost rândul Aminei să roşească.

— Eşti acolo tot timpul, greu să nu te vezi...

— Îţi aminteşti când am fost atacată în Salazar, un soldat m-a salvat?

Amina a dat din cap cu reticenţă.

— Ei bine, el a fost. Îl cheamă Amhal, s-ar putea să-ţi fi spus deja...

Amina şi-a îmbrăţişat strâns cartea.

— Când doi oameni sunt prieteni, ei stau mereu împreună. Nu există loc pentru străini între ei.

— Dar el e diferit, eu...

«Îl iubesc», încheie vocea interioară pentru ea.

— Adevărul e că nu-ţi pasă că eşti prietena mea! Tatăl meu te pune să o faci. Întoarce-te la celălalt şi lasă-mă în pace! Mi-a fost mult mai bine fără tine! ţipa ea.

Adhara i-a făcut semn să-şi coboare vocea.

— Şi ce dacă? Tatăl şi mama trebuie să vină, ca să te vadă venind să mă deranjezi noaptea!, a răspuns fetiţa.

— Uite, Amina, nici tu nu mă ai. Şi tu îţi iubeşti tatăl, nu-i aşa?

— Nu are nimic de-a face cu asta!

— Ba are. Amhal este pentru mine ca un tată, o mamă, un frate la un loc. Ştii de ce mă numesc Adhara?

Carapacea Aminei începea să cedeze. A dat din cap fără tragere de inimă.

— El mi-a dat acest nume. Şi, de asemenea, viaţa, într-un fel.

Zâmbeşte.

— Şi tatăl tău nu m-a forţat să-ţi fiu prietenă. Mi-a plăcut de tine. Noi două suntem la fel, ţi-am mai spus, vedem lumea în acelaşi fel. M-ai ajutat mult, Amina. M-am schimbat de când ne cunoaştem, şi asta datorită ţie. Suntem prietene adevărate.

Buzele Aminei tremurau, iar Adhara şi-a dat seama că făcea un mare efort să nu plângă.

— Mi-e somn, pleacă, a mormăit ea în cele din urmă.

— Spune-mi mai întâi că am făcut pace.

— Vreau să merg la culcare.

Adhara şi-a încrucişat braţele.

— Nu plec până nu-mi spui că am făcut pace.

— Da, pentru numele lui Dumnezeu, da! Amina exclama, privind spre cer. Şi acum du-te! Dacă te găsesc aici, bună ziua probleme!

Adhara a zâmbit şi a mers la uşă.

— El este altceva. Şi noi două suntem prietene, i-a şoptit ea din prag.

Când s-a întors şi s-a aşezat în pat, Adhara a înţeles. Exact asta i s-a întâmplat ei cu Mira. Era geloasă pe el, aşa cum acum Amina era geloasă pe Amhal. Ea a depăşit în cele din urmă acest sentiment atunci când a avut ocazia de a-l cunoaşte mai bine pe maestrul prietenului ei. Probabil că aşa ar fi şi cu prinţesa.

Amhal, pe cale să se culce, şi-a deschis uşa spre San.

— Iartă-mă, eu..., a râs el, teribil de jenat.

— Cred că nu vrei să te antrenezi? a întrebat San cu un zâmbet.

Tânărul nu a îndrăznit să refuze. S-a îmbrăcat în grabă, şi-a luat sabia şi l-a urmat pe coridoarele pustii ale Academiei.

Din noaptea în care Adhara l-a sărutat, era îngrijorat. Prea absorbit de statutul său de cavaler, el nu a avut niciodată de-a face cu adevărat cu o fată. Desigur, i-a plăcut. Dar focul pe care l-a simţit ridicându-se în el în timp ce îşi apăsa buzele spre ale sale îl înspăimântase. Pentru că semăna mult cu furia pe care o simţea în luptă, acest duşman etern la fel de incontrolabil pe cât era distructiv. A fugit pentru că a simţit că dorinţa lui pentru ea era atât de puternică că ar fi riscat să-şi piardă mintea.

Cu toate acestea, a avut impresia, înveselitoare şi supărătoare, în acelaşi timp, că viaţa încerca să-l scuture. De la întâlnirea cu Adhara, evenimentele au avut loc într-un ritm ameţitor. Timpul pe care l-a petrecut având grijă de ea, sentimentele care crescuseră în el, această boală de care nimeni nu ştia nimic şi, în cele din urmă, întoarcerea lui San... Totul i s-a părut a face parte din acelaşi vârtej care l-a uimit.

— În gardă! a strigat San, şi au început să lupte.

E bine că era sabia. În timpul antrenamentului, toate grijile au dispărut, nu era nimic mai mult decât mecanică pură. Orizontul se limpezea, şi Amhal şi-a amintit de ce a vrut să devină cavaler.

Mai mult decât atât, dintr-un motiv necunoscut, cu San nu i-a fost niciodată frică să-şi piardă controlul. Era ca şi cum o parte din el l-ar fi aşteptat mereu pe acest om, l-ar fi cunoscut dintotdeauna. Parade, atacuri, fisuri, eschive. Din nou şi din nou. Până când reuşeşte să-l pună pe San în dificultate. Un val de emoţie l-a copleşit. Era prima dată când s-a întâmplat asta. El a ridicat deja sabia să i-o pună la gât ca să marcheze sfârşitul duelului, când a lovit într-o barieră de argint. Amhal a perceput bâzâitul caracteristic al magiei şi s-a retras câţiva paşi.

San a zâmbit.

— Ei bine? Orice este permis într-o confruntare, nu? Şi magia e un aliat excelent.

Amhal şi-a amintit instantaneu copilul întins pe pământ, lovit de raza din mâinile sale, şi de senzaţia oribilă care l-a invadat când a crezut că este mort. Amestecat cu sentimentul insidios al puterii pe care a experimentat-o.

«Nu, nu!»

— Amhal, eşti bine?, a întrebat San în timp ce se apropia.

— Poate... poate că este timpul pentru mine să mă întorc în pat, a spus el, derutat. Timpul de stingere a trecut.

— Eşti cu mine, nu e nici o problemă.

— Da, dar... Sunt obosit, a adăugat tânărul, făcând un pas înapoi.

San l-a apucat de braţ, iar Amhal a primit un şoc electric care l-a prins în cuie.

— Ce se întâmplă cu tine?

I-a spus totul. Era un episod din viaţa lui pe care l-a mărturisit doar la foarte puţini oameni, şi întotdeauna cu mare ruşine. Dar cu San, cuvintele au ieşit uşor. El i-a spus despre incidentul cu copilul, şi promisiunea lui că nu va folosi magia din nou. Când a terminat, s-a simţit eliberat de o mare greutate.

San l-a ascultat cu amabilitate.

— Deci nu ai studiat niciodată magia?, a întrebat el.

— Nu, a răspuns Amhal, scandalizat.

— Ar fi trebuit. S-a întâmplat pentru că erai prea tânăr să-ţi controlezi puterile. Studiul te-ar fi învăţat s-o faci.

Amhal s-a uitat în jos. Nu era doar asta.

— Da, dar eu... Am simţit plăcere să-l rănesc, murmura.

Părea să vadă un zâmbet de triumf pe faţa lui San, la fel de trecător ca o bătaie de gene.

— Erai un copil, asta e normal. Amhal, magia nu e un duşman.

— Nu ştiu, eu...

Nu a vrut să dezvăluie acest alt secret, nu a vrut să-i spună despre furie, setea de moarte pe care o simţea în inima lui şi pe care o considera cel mai mare duşman al său. Dar în faţa acestui om, s-a simţit transparent.

«E ca mine», şi-a repetat în interior, fără să înţeleagă exact de ce. Şi, încă o dată, cuvintele i-au ieşit de pe buze.

San a rămas tăcut pentru câteva momente.

— Nu trebuie să îţi fie frică de aceste senzaţii, a spus el în cele din urmă.

Amhal s-a speriat.

— Dar sunt groaznice! Sunt cavaler, nu lupt să ucid!

— Şi totuşi, o faci când trebuie.

San s-a uitat intens la el şi Amhal s-a pierdut în privire.

— Ceea ce tu numeşti furie este un companion. Este pur şi simplu dorinţa de a lupta, ardoarea de care fiecare cavaler are nevoie pentru a-l sprijini în misiunea sa.

— Doar că mă împinge spre rău.

— Spre rău? Gândeşte-te: e greşit să omori doi bărbaţi care au atacat o fată neajutorată? Să omori un om disperat care te-a ameninţat cu moartea?

Amhal era dezamăgit. Discursul lui San avea sens, şi era ceva seducător în interpretarea lui.

— Eu...

— Eşti confuz. Pentru că ai puteri mari. Pentru că eşti *diferit, special.* Şi te izolează de ceilalţi. Crede-mă, ştiu asta. Şi eu am fost un copil special şi am ghicit că am o putere imensă cu care nu ştiam ce să o fac. Ai daruri, Amhal, daruri care trebuie dezvoltate.

Tânărul s-a uitat la mâinile lui. Cât de liniştitor ar fi fost să creadă că această furie care l-a speriat era, de fapt, doar o manifestare a puterilor sale! Că nu era nimic în neregulă cu el.

— Am cărţi, spune San. Cărţi magice. Mai întâi trebuie să fii iniţiat.

— Nu sunt sigur că vreau.

— Trebuie să o faci. Altfel, nu te vei elibera niciodată de suferinţa care te macină. Vrei să fii liber?

— Mai mult decât orice pe lume!

— Magia nu este rea în sine, a continuat San. Ceea ce este greşit este să n-o controlezi, permiţând puterii tale să facă ravagii. Dacă înveţi s-o foloseşti, s-o canalizezi, nu te va mai speria. Urmează-mă. O să-ţi dau o carte.

S-au întors. Amhal s-a simţit ciudat de uşor, senin. Apropierea lui San i-a făcut bine, influenţa lui i-a fost benefică.

Când a ajuns în camera lui, San i-a dat o veche carte de vraji prăfuită.

— Citeşte-o şi spune-mi ce crezi.

Amhal o cântărea, împărţit între groază şi curiozitate.

— Ce zici practicarea magiei seara?

— Eu...

Nu era uşor să depăşeşti anii de frică.

— Gândeşte-te, a insistat San, ca şi cum ar ghici ce se întâmplă în el. Dar nu-i spune lui Mira încă. Eşti elevul *lui,* poate crede că încerc să te ţin departe de el.

— Nu, nu cred că maestrul meu...

— Pentru moment, a repetat San. Doar pentru moment.

Amhal s-a întors în camera lui, cu volumul mare sub braţ. S-a dezbrăcat încet, apoi a contemplat cartea pe care o pusese pe pat.

A luat-o în mâini, şi-a întins pătura. În cele din urmă, a decis s-o deschidă.

Doubhée mergea repede.

— L-am adus în siguranţă şi am chemat trei magicieni.

— Au spus că bariera funcţionează?

— Ne-au asigurat de mai multe ori. Majestate, nu l-aş fi adus aici dacă nu aş fi fost sigură.

Femeia, unul dintre cei mai loiali colaboratori ai săi, a precedat-o pe hol, a păşit în grabă şi cu ochii strălucind. Doubhée nu i-a împărtăşit exaltarea. Era îngrijorată.

Galaga, care acum o ducea la prizonier, o trezise în mijlocul nopţii.

— Ce se întâmplă? a întrebat-o regina.

— Am capturat unul. E la sediu.

Doubhée s-a îmbrăcat în grabă şi a urmat-o.

— E aici, a spus Galaga, oprindu-se la o uşă.

— Aşteaptă-mă afară, a spus Doubhée.

Chiar înainte de a intra, ea s-a întors şi a adăugat:

— Ai făcut o treabă bună.

Un zâmbet recunoscător a trecut peste faţa femeii. Şi-a plecat capul.

— Multumesc, Majestate.

Doubhée a împins uşa micii celule. Una dintre cele pe care le-au folosit pentru interogatorii. Trei bărbaţi stăteau în faţa ei: unul îmbrăcat în uniforma Fraţilor Fulgerului şi doi magicieni. Niciunul dintre cei trei nu s-a mişcat.

— Iartă-ne că nu ţi-am dat onorurile datorate, Majestate, trebuie să menţinem descântecul.

A ridicat mâna pentru a indica că a înţeles perfect.

— E de încredere?

— Deocamdată, da. Tu şi restul palatului sunteţi în siguranţă.

Doubhée a îndrăznit să avanseze câţiva paşi, până la marginea barierei ridicate de magicieni. Era chiar în spate.

Respiraţia lui era sacadată, gâfâită. Pielea, albă şi diafană, era acoperită cu un văl de transpiraţie şi pete negre oribile. Unghiile îi erau roşii ca sângele. Fusese deposedat de deghizare, şi violetul ochilor şi verdele strălucitor al părului său erau clar vizibile. Urechi ascuţite şi un corp subţire, filiform completau portretul. Era unul dintre *ei.*

L-au prins pe o alee din Makrat, pe jumătate mort. Nu a răspuns la nici o întrebare.

— Cine eşti tu?, a întrebat regina.

Omul i-a aruncat o privire odioasă.

— Nu are rost să-ţi ţii gura închisă, a continuat Doubhée. Ştim deja multe despre tine.

Prizonierul s-a prefăcut că nu înţelege. A continuat să o privească cu aceeaşi ură neobosită.

— De exemplu, ştim că eşti un elf. Ştim că există alţii ca tine în Lumea Pământeană, şi ştim că tu eşti cel care poartă boala.

Mereu aceeaşi tăcere încăpăţânată.

Doubhée a insistat.

— Vei ajunge în mâinile preoţilor. Îţi vor analiza fiecare centimetru din piele, îţi vor sonda rănile pentru a înţelege cum să vindece aceast flagel. Nu va fi plăcut.

Elful zâmbeşte sarcastic.

— Nu e nimic amuzant, a adăugat Doubhée. Cine te trimite? Ce doreşti?

— Poţi chiar să le ordoni să-mi caute intestinele dacă aşa te distrezi, a răspuns elful.

Vorbea cu un accent puternic şi rostea fiecare cuvânt cu dispreţ.

— Oricum, sunteţi cu toţii condamnaţi!

— Asta e ceea ce crezi. Te-am găsit la timp.

Elful a chicotit.

— Sunteţi proşti. Şi moartea pe timp împrumutat. Ar fi trebuit să dispari cu secole în urmă. Dar timpul îşi va reface paşii.

Regina s-a apropiat puţin.

— Cine te-a trimis?

— *Aravahr damer traskera danjy,* a răspuns elf cu o grimasă dispreţuitoare, înainte de a scuipa pe pământ.

Doubhée şi-a strâns dinţii.

— Cheam-o pe Oficianta Supremă. Spune-i că avem pe cineva care îi poate da răspunsurile pe care le caută. Şi nu-l lăsa pe nenorocitul ăsta să se sinucidă, e clar? Avem nevoie de el în viaţă.

S-a întors să plece. Cu ultima propoziţie a elfului, în urechi.

«Timpul nostru se va întoarce curând.»

19

O ZI SPECIALĂ

Neor îşi masa baza nasului. Tatăl său stătea în faţa lui, în camera vastă unde se întâlneau o dată pe săptămână cu miniştrii. Dar în acea zi, erau singuri.

— A fost doar unul?

Learco a dat din cap.

— Da. Mama ta a vorbit cu el aseară.

— Şi ce i-a spus?

— Nimic, desigur. Doar că timpul lor se va întoarce curând. I-a scuipat-o pe faţă în limba elven. Chiar acum, preoţii noştri îl cercetează

Neor şi-a lăsat privirea să umble pe fereastră. Soarele a făcut copacii din grădină să strălucească, agitaţi de o briză uşoară. Cu o zi înainte, au aflat că un nou sat a fost contaminat la graniţa cu Ţara Mării.

— Trebuie să închidem graniţele, a murmurat el.

Era o decizie teribilă. Mulţi Cavaleri ai Dragonilor erau încă într-o misiune în afara Ţinutului Soarelui, şi asta însemna că nu aveau timp să se întoarcă.

— Dar oamenii noştri? Asta e echivalentă cu o condamnare la moarte.

— În orice caz, mai întâi trebuie să-şi îndeplinească misiunea. Când se întorc, într-o lună, îi vom pune în carantină. Dar nimeni nu trebuie să treacă graniţa fără control.

Learco s-a ridicat şi a început să se plimbe nervos.

— Nu le putem face aşa ceva oamenilor noştri.

Neor a oftat.

— Ştiau la ce se expun când au plecat.

— Dar au familiile aici, rudele lor...

— E datoria lor.

Learco s-a oprit şi s-a uitat intens la fiul său.

— Logica ta mă îngheaţă uneori.

Neor a evitat un zâmbet obosit.

— Am crezut că tocmai pentru logica mea rece m-ai vrut alături de tine... Dacă ar fi după tine, aş fi chiar rege.

Learco s-a uitat în jos.

— Trebuie să prevenim contaminarea şi, în acelaşi timp, să facem totul pentru a găsi un leac. Să adunăm preoţi, magicieni şi înţelepţi cât mai curând posibil. Şi între timp, să încercăm să prevenim mai multe decese.

— Câteva vieţi sacrificate pentru a salvaun număr mai mare...

— Exact.

Neor se gândi la soldaţii săi, la Garavar, care eray detaşaţi în Ţara Apelor, pentru prima sa misiune, la Nitta, care plecase de acolo chiar înainte de pensionare. S-a încruntat. Câte

vieţi depindeau de decizia lui? Şi câte decizii a luat în trecut care i-a trimis pe supuşii tatălui său la moarte?

— Şi apoi trebuie să căutăm aceşti oameni în oraş. Sunt peste tot printre noi.

— Spionii mamei tale se ocupă deja de asta.

— Adăugaţi gărzile noastre la ele.

Pauză grea.

— Şi trebuie să convocăm un consiliu extraordinar.

— S-a făcut deja, a oftat Learco. Am trimis mesageri. Intenţionez să plec în cel mult trei zile, cu toate informaţiile pe care le avem despre această ameninţare.

Neor zâmbeşte trist. Era o cursă contra cronometru.

— Ce îi vom spune poporului?, a întrebat regele.

— Minimul esenţial. Nu e nevoie să intre în panică. Dar vom trimite nişte patrule de soldaţi în sate pentru a monitoriza situaţia.

Cei doi bărbaţi au rămas tăcuţi.

— Ca de obicei, ajutorul tău este indispensabil pentru mine, spuse Learco în cele din urmă cu un zâmbet.

Neor a ieşit primul din cameră. Adhara îl aştepta pe hol. Nu era ceva diferit în atitudinea ei, mai multă siguranţă, poate. Încă din dimineaţa în care i-a încredinţat fiica sa, el nu a văzut-o în particular, şi totuşi ştia totul despre evoluţia relaţiei sale cu Amina. El a instruit o servitoare să-l ţină la curent cu cele mai mici detalii, şi ea i-a spus în fiecare noapte despre ziua prinţesei. Era un mod puţin laş de a avea grijă de ea, dar nu avea altul. Tot timpul său era ocupat de consilii, reuniuni şi multe obligaţii ale biroului său. Şi în rarele momente în care putea lua cina cu familia sa, eticheta rigidă impusă de Fea i-a interzis să se apropie de fiica sa. Uneori se simţea mai mult tatăl multitudinii de supuşi ai lui Learco decât al Aminei şi lui Kalth.

— Mă căutai?, a întrebat-o pe Adhara zâmbind.

Ea i-a explicat cererea sa în câteva cuvinte, cu o claritate şi maturitate care l-au contrariat. Prima dată când a văzut-o era o tânără pierdută, fără repere; cele câteva săptămâni petrecute la palat păreau să o fi ajutat să-şi afirme personalitatea. Şi s-a gândit, cu un dram de mândrie, că datorită Aminei.

— Şi când vrei să faci asta?

— Când vrei tu. Doar dă-mi suficient timp pentru a organiza totul.

— Fea cu siguranţă nu va fi de acord, a obiectat Neor.

— Nimeni nu a spus că trebuie să ştie, a spus Adhara.

Prinţul râse din inimă.

— M-ai convins, a spus el. Poartă-te cum vrei. Ai binecuvântarea mea!

Adhara zâmbea, iar Neor s-a gândit încă o dată că a văzut bine: ea şi Amina au fost făcute să se ajute reciproc.

Adhara a intrat în camera prinţesei înainte de micul dejun. Amina era încă în pat, faţa ei era afundată în pernă şi corpul răsucit în cearşafuri.

— Trezeşte-te! Astăzi este o zi mare!

Amina s-a ridicat încet.

— Oh, da, şi de ce? murmură.

— Am o surpriză pentru tine.

Ea şi-a pus hainele ei bărbăteşti, cele pe care le purta de obicei în timpul jocurilor lor, iar Amina nu şi-a ascuns buna dispoziţie.

— Asta înseamnă că nu sunt lecţii?

— În orice caz, nu la fel ca de obicei.

Adhara a făcut în mod deliberat pe misterioasa, şi s-a distrat observând sentimentele care treceau pe faţa micii prinţese: curiozitate, emoţie, bucurie.

A înghiţit în grabă un castron cu lapte şi şi-a băgat restul dejunului în geantă.

— Mergem la o plimbare?

— O să vezi...

Întâlnirea fusese stabilită în apropierea intrării în palat. Când s-au apropiat, inima lui Adhara a început să bată mai repede. Desigur, ea a organizat această surpriză pentru Amina, dar şi ea avea motive excelente să se bucure de această zi.

Le-a aşteptat în mijlocul culoarului, garda sabiei sale arătând între omoplaţi. Adhara a văzut-o pe Amina înţepenindu-se.

— El e?, a întrebat ea cu răceală.

Adhara i-a făcut semn lui Amhal, care a avansat.

— Amina, el e Amhal.

Tânărul ucenic s-a înclinat şi i-a oferit un zâmbet pe care Adhara l-a considerat irezistibil. S-a simţit mândră de el.

Amina, pe de altă parte, a rămas rece ca gheaţa.

— Ştiu cine e. Face parte din garda personală a bunicului meu. Ce doreşti? l-a întrebat fără ocoliş.

Amhal nu era tulburat.

— Nu e nimic special. Adhara mi-a spus că-ţi place să lupţi, şi m-am gândit că ar fi interesant pentru tine să petreci o zi cu un ucenic cavaler. De exemplu, am putea merge la Academie să exersăm cu săbiile în această dimineaţă, şi în această după-amiază am putea merge la o plimbare în oraş. Ce părere ai despre asta?

În ciuda eforturilor Aminei de a-şi suprima zâmbetul de pe faţă, Adhara a perceput în mod clar bucuria şi emoţia ei.

— Dacă îmi permite să sar peste lecţii... a comentat ea, mimând indiferenţa.

Amhal s-a uitat la Adhara cu un aer interogativ. I-a răspuns cu un clipit. Apoi a trecut la a doua parte a planului.

— Dacă vrem să facem toate acestea, trebuie să ne echipăm mai întâi, a spus el, şi a arătat un pachet pe care l-a ascuns până acum la spate.

Faţa Aminei s-a luminat şi a smuls-o imediat din mâinile lui: o sabie. Era o armă comună de antrenament, pe care cele mai mediocre arme ar fi putut-o rupe, dar fetiţa nu a văzut-o aşa.

— Ea este... a mea?

— Cel puţin pentru ziua de azi, a răspuns Amhal. Apoi, dacă-mi arăţi că o poţi folosi, poate ţi-o las ţie pentru totdeauna.

Fetiţa s-a întors să se uite la Adhara. Ochii ei străluceau cu recunoştinţă şi nerăbdare, şi Adhara ştia că o înţelesese. Pentru prima dată, s-a simţit cu adevărat utilă şi importantă.

— Să mergem, atunci?

Prinţesa a dat din cap viguros.

La început, Amina a rămas în gardă. Ea a insistat să se antreneze doar cu Adhara şi a evitat cu grijă să se apropie de Amhal. Acesta din urmă, cavalereşte, a stat deoparte, făcând doar câteva remarci despre primele schimburi, aproape toate pentru Adhara.

«Poate ar trebui să-ţi mişti picioarele un pic mai mult.» «Acolo ar fi fost mai bine să încerci o deschidere.»

S-au stabilit într-o cameră a armelor dezafectată a Academiei. În ciuda prafului şi mizeriei ei, Aminei care a dat cu uşurinţă lucrurilor o aură de mister, a găsit-o fascinantă. Amhal şi Adhara au fost de acord să n-o amestece cu studenţii Academiei: ar fi cauzat doar probleme printre recruţi şi riscul de a strica distracţia.

Amina a ascultat stoic comentariile lui Amhal, până când la încă un atac, confruntată cu o Adhara fără suflare şi transpirată, ea a explodat.

— E uşor să vorbeşti. Dar ce aş vrea, e să te văd luptând.

Amhal s-a ridicat de pe bancă şi a dezlegat încet legăturile care îi ţineau sabia pe spate.

— Sunt gata, a spus el curajos.

Adhara s-a gândit că era cu adevărat extraordinar; Amina nu a făcut nici un secret din antipatia ei faţă de el, şi totuşi el a ştiut să lovească o coardă pentru a câştiga inima prinţesei.

Fetiţa şi-a coborât sabia.

— Nu vreau să-ţi par pedant, dar măsor jumătate din înălţimea ta şi folosesc un pumnal. Deci, nu am nici o şansă împotriva unui adversar care are un paloş.

Amhal a ridicat din umeri.

— Adhara, pumnalul tău, te rog.

Fata s-a apropiat de el şi i l-a dat. I-a încredinţat sabia, iar Adhara a simţit o impresie ciudată când a apucat-o. A fost ca şi cum ar atinge o parte din el.

Ea s-a aşezat într-un colţ şi l-a privit pe tânăr trecând pumnalul dintr-o mână în alta, cântărindu-i greutatea.

— E mai bine aşa?

Amina zâmbea cu înverşunare.

— Cred că da, şi sări înainte ca o furie.

Din nou, Amhal era impecabil. A luptat elegant, şi fără să pară că-şi reţine loviturile. Şi totuşi era evident că îşi adapta punctele forte la cele ale Aminei. Pur şi simplu s-a eschivat, iar atacurile sale au fost ineficiente. Adhara l-a privit, captivată. Totul la el o atrăgea. Felul lui de luptă, jocul muşchilor, delicateţea cu care a reuşit întâlnirea, chiar şi umbra care cântărea asupra lui şi care uneori îl târa afară din el însuşi. A observat cu tristeţe urmele roşii de pe spate. Mai multe pedepse pe care şi le-a aplicat, suferinţe pe care ea ar fi vrut să le ia asupra ei.

La sfârşitul unui schimb de lovituri suficient de lung pentru a-i da iluzia de a pierde cu onoare, Amhal a pus-o pe Amina cu spatele la zid.

— Te predai ? întrebă el, privind-o în ochi, de parcă ar fi fost o luptă adevărată.

Amina, gâfâind, s-a uitat la el cu mândrie.

— Doar pentru că eşti bărbat şi eşti mai înalt decât mine, a şuierat ea printre dinţi.

— Desigur, a fost el de acord fără nici cea mai mică urmă de ironie, înainte de a o elibera.

La sfârşitul dimineţii, şi permis puţină relaxare. S-au antrenat cu suliţa, apoi au găsit o armură veche acoperită de praf. Având în vedere mărimea sa, trebuie să fi aparţinut unui pitic. Amina a vrut imediat s-o încerce.

Au pus-o pe ea, nu fără dificultate. După câţiva paşi, Amina s-a împiedicat şi s-a rostogolit la pământ cu un zdrăngănit teribil. Adhara a fugit, îngrijorat. Din grămada de fier vechi ieşeau gemete înăbuşite. Dar când i-au descoperit capul, au găsit-o râzând.

— E absolut imposibil să te mişti cu chestia asta! a exclamat ea, odată ce s-a calmat.

— Acest lucru necesită formare specială, a explicat Amhal, uşurat.

Au luat prânzul într-un han mizerabil, al cărui şef arăta ca un condamnat. Amina a fost entuziasmată să spunem cel mai puţin şi chiar a vrut să guste cidru.

— E alcool acolo, n-ar trebui, a încercat s-o descurajeze Adhara.

— Ce? Eşti cu cel mult cinci ani mai mare decât mine, şi bei fără probleme!

Amhal nu a ajutat-o cu adevărat.

— Aveam nouă ani prima dată când am băut, a spus el.

Deci a fost cidru pentru toată lumea.

— Nu eşti atât de rău, până la urmă, izbucni Amina, uitându-te pieziş la ucenicul cavaler.

El a răspuns cu un zâmbet, iar Adhara s-a felicitat în interior pentru succesul planului său.

După-amiaza a fost plină de patrulă. Amhal a reuşit doar să obţină permisiunea pentru dimineaţa, aşa că a luat-o pe Adhara şi pe fetiţă cu el în turul obişnuit al oraşului. Ştia că e împotriva regulilor, dar s-a bazat pe instinctul lui Adhara şi pe abilităţile ei de luptă.

Amina, nebună de emoţie, continua să se joace cu apărătoarea sabiei ei.

— Trebuie să recunosc că s-ar putea să mă fi înşelat în privinţa ta, i-a spus ea lui Adhara în timp ce se plimbau pe străzile aglomerate din centru. Am fost nedreaptă să te acuz că nu vrei să-mi fi prietenă.

Adhara nu a putut suprima un zâmbet.

— Ţi-am spus.

— Într-adevăr... Tatăl meu spune, totuşi, că nu este suficient să spui ceva, trebuie să dovedeşti, şi tu... azi mi-ai arătat că-ţi place să te distrezi cu mine.

— Asta a fost intenţia mea.

— Pe lângă faptul că eşti cu dragul tău Amhal.

Adhara a devenit purpurie.

— Despre ce vorbeşti? Se bâlbâi aruncând o privire neliniştită la băiatul care mergea chiar în faţa lor.

— Nu te teme, nu a auzit nimic, a liniştit-o pe Amina, coborându-şi vocea. Ai gust bun, e drăguţ, sincer.

Adhara fumega.

— Am vrut doar să-l cunoşti mai bine şi să înţelegi că nu era duşmanul tău...

— Desigur, desigur... Şi eu am o pasiune pentru un soldat de pază. Imaginează-ţi, ne place, de asemenea, acelaşi tip de băieţi! adăugat Amina cu o privire răutăcios.

Dintr-o dată, Amhal s-a năpustit înainte fără să spună un cuvânt. De surpriză, cele două fete au rămas nemişcate pentru un moment, iar Adhara a reacţionat. Şi-a apucat partenerul de încheietură, a îmbrăţişat-o şi şi-a pus mâna pe pumnal, pregătită pentru orice eventualitate.

Mulţimea s-a deschis în faţa lor, în timp ce sunetul unei confruntări s-a ridicat de pe o alee adiacentă.

— Vreau să mă duc să verific! exclamă Amina.

Adhara s-a aruncat ca un fulger în spatele ei, cu arma în mână, şi a prins-o la limită la intrarea pe alee. Câteva braţe mai departe strălucea sclipirea unei lame.

Amhal lupta cu eleganţa şi puterea lui obişnuită. Sabia lui se învârtea rapid în aer, desenând în jurul lui figuri sinuoase. Adversarul său, un hoţ de joasă speţă, înarmat cu o sabie pe jumătate ruginită, a rezistat doar câteva parade, după care arma sa a zburat şi a căzut pe pietre.

Atunci a văzut-o pe Adhara. Lumea părea să se oprească, aerul a îngheţat. Şi furia criminală, împotriva căreia Amhal lupta zi de zi, pe care încerca să o depăşească cu durere şi exerciţii fizice epuizante, a pus stăpânire pe el. Adhara a citit în ochii lui dorinţa feroce de a merge la sfârşitul gestului amplu al braţului ei, pentru a termina cercul său pe gâtul adversarului său, pentru a picura sângele său. Dar n-a făcut-o. Şi-a blocat sabia şi a pus-o pe pieptul hoţului.

— Te arestez, murmură el cu o voce răguşită.

Adhara a început să respire normal.

— Ouch! Mă doare! scânci Amina.

Fără să-şi dea seama, fata i-a zdrobit umerii.

— Îmi pare rău, mi-a fost teamă că tu... bâlbâit, ea eliberând-o.

Între timp, Amhal a legat încheieturile hoţului.

— Ai văzut asta? a exclamat Amina, întorcându-se spre prietena ei. Abia îi puteai vedea sabia! Şi l-a dezarmat!

Adhara a dat din cap, mintea ei era în altă parte. S-a uitat la Amhal, şi când în sfârşit şi-a ridicat privirea, o privi cu veneraţie. Câştigase.

Amina pufni când trebui să se întoarcă la palat. Când şi-a descoperit tatăl aşteptând-o în faţa porţilor, s-a gândit că a avut dreptate.

— Poate e mai bine să nu-i spui mamei tale despre hoţ, bine? a sugerat Adhara, uşor îngrijorată.

Amina i-a făcut cu ochiul, apoi şi-a aruncat braţele în jurul gâtului ei şi a sărutat-o pe obraz.

— Mulţumesc, i-a şoptit înainte să fugă spre prinţ.

Adhara a reuşit să-şi revină după oboseala acestei zile încercate alături de Amhal. Şi-au petrecut seara la Academie.

— Ai fost perfect, i-a spus ea.

— În orice caz, nu mi-am imaginat că va merge atât de bine! N-am avut niciodată de-a face cu copii, şi e un miracol că am scăpat cu prinţesa...

— Nu mă referream la asta.

Şi-a pus mâna pe a lui.

— Mă gândeam la hoţ.

Ochii lui Amhal s-au întunecat.

— A fost o victorie de moment.

— Dar tot e o victorie. Ar trebui să te gândeşti la astfel de momente când te pedepseşti pentru greşelile tale.

Tânărul a preferat să schimbe subiectul.

— Ştii, mă antrenez cu San. M-a învăţat multe lucruri.

Adhara zâmbeşte.

— Te ajută?

— Aşa cred.

Niciunul nu a îndrăznit să vorbească despre sărutul pe care l-au schimbat. A doua zi, amândoi s-au comportat ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, şi apoi s-au concentrat asupra pregătirilor pentru ziua care tocmai trecuse. Adhara s-a întrebat dacă nu era doar un moment de nedumerire: splendid, dar numai din cauza unui impuls trecător. S-a gândit să abordeze subiectul şi a renunţat la el din lipsă de curaj.

Aşa că au discutat totul şi nimic pentru restul serii, după care Amhal a dus-o înapoi la poarta Academiei. Nu putea merge mai departe.

— Îmi pare rău că te las să pleci singură, nu pot să ies în seara asta.

Adhara şi-a dat haina la o parte şi i-a arătat pumnalul.

— Ştiu să mă apăr, spuse ea zâmbind.

— Ah! Era să uit, a adăugat Amhal, lovindu-se pe frunte. Am obţinut o audienţă la Oficianta Supremă. Într-o săptămână, mă duc să-i explic situaţia, şi apoi îmi va spune când te poate primi.

Destul de ciudat, Adhara s-a gândit că nu mai contează prea mult. Ea avea acum un cadou plin de surprize, un cadou în care Amhal a sărutat-o şi petreceau seri delicioase alături.

Tânărul şi-au strâns mâinile şi au rămas nehotărâţi câteva momente. Apoi, cu inima bătând, Adhara l-a îmbrăţişat. A înţeles că sărutatul e mai uşor decât vorbitul.

Gura tânărului s-a deschis uşor. Mâinile îi coborâră pe şolduri şi le îmbrăţişă aprig, aproape dureros. Adhara a simţit că corpul ei se lipeşte de al lui, dinţii muşcându-i buzele. Când el a apucat-o de sân, i-a fost frică, o frică iraţională, de acele mâini, de această pasiune care avea ceva violent.

Amhal s-a retras brusc. S-a uitat la ea, îngrozit, şi în ochii lui, Adhara a văzut aceeaşi furie ca în ziua în care s-au întâlnit.

— Îmi pare rău, eu...

— Nu, eu sunt cea care..., a încercat ea să răspundă, apropiindu-se din nou.

Dar Amhal a făcut un pas înapoi, îngrozit.

— Noapte bună, a murmurat şi a fugit.

L-a găsit pe San aşteptându-l în faţa camerei sale, ca aproape în fiecare noapte de când au început să se antreneze.

Amhal era tulburat. Încă mai putea simţi carnea lui Adhara sub degete, şi această dorinţă nebună de a o apuca, de a o muşca, de a o rupe în bucăţi. Presimţirea vagă care l-a cuprins

prima dată când a sărutat-o a dus la ceva oribil de tangibil. Furia care s-a dezlănţuit în el nu s-a mai limitat la câmpul de luptă. Era o prezenţă obsesivă, devorând încet părţi din viaţa lui, insinuându-se în cele mai intime acţiuni ale sale, otrăvindu-i chiar şi cele mai pure sentimente.

San i-a observat problemele.

— S-a întâmplat ceva?

Amhal a dat din cap, doar ca să îndepărteze senzaţia oribilă.

— M-ai căutat? Îmi iau sabia şi mă întorc.

De asta avea nevoie. Să-şi înece furia în luptă. Pentru că, atunci când era cu San, nimic nu-l speria, impulsurile lui cele mai teribile s-au calmat, aproape că avea sens. Chiar şi cu Mira, nu i s-a întâmplat aşa ceva. San avea puterea să-l calmeze.

S-a uitat la cartea magică. Prima dată când a citit-o, s-a speriat.

— Vorbea despre Formule Interzise, a spus el, când San l-a întrebat ce crede.

— Desigur, i-a răspuns în linişte San.

Amhal a fost uimit de reacţia sa.

— Magia Interzisă este în serviciul răului!

— Magia Interzisă este o armă pe care fiecare o are în felul său. Dar un magician complet trebuie s-o cunoască.

San i-a cerut apoi scuze convingătoare pentru Formulele Interzise. Amhal a perceput ceva obscur şi eronat în învăţăturile sale, în felul său de a vedea magia, şi totuşi tezele sale erau seducătoare.

De atunci, el l-a privit pe San cu un amestec de admiraţie şi neîncredere. El era ca furia care-i creştea în piept: rău, dar, de asemenea, hipnotizant, irezistibil. În acelaşi fel, San era cineva căruia nu-i putea spune nu, cineva de care îi era frică, dar pe care a simţit că trebuie să-l urmeze.

A reapărut, cu sabia în mână.

— Să mergem, spune el, la un pas de disperare.

În întunericul coridorului, zâmbetul lui San strălucea cu o lucire machiavelică.

20

TEMPLUL

Mira şi San nu se frecventau prea mult. Erau într-un fel elemente separate din viaţa lui Amhal. Mira era maestrul care l-a introdus în arta cavalerismului, ziua, care l-a învăţat să-şi suprime impulsurile şi l-a făcut să vadă o lume solară, în care oroarea nu avea ce căuta.

San, pe de altă parte, întruchipa partea întunecată, întunericul. Maestrul ocult era cel care i-a vorbit despre o lume în care nuanţele dintre bine şi rău erau mult mai subtile; un loc unde furia lui avea raţiunea sa de a fi.

Când cei doi s-au întâlnit, au discutat pe cale amiabilă. Dar nu se cunoşteau. Şi Mira nu ştia totul despre antrenamentul pe timp de noapte al elevului lui.

— Cred că eşti obosit, i-a spus el lui Amhal în timpul lecţiilor.

— Nu dorm bine în ultima vreme, i-a răspuns tânărul.

Dar când Mira l-a felicitat pentru îmbunătăţirea reflexelor sale pentru o nouă paradă, s-a simţit mândru. Şi s-a convins că maestrul său nu va găsi nimic în neregulă cu şedinţele sale cu San, chiar dacă nu găsise încă curajul să spună un cuvânt.

Aşa că era uimit când Mira l-a chemat într-o dimineaţă la biroul său.

— Consiliul Extraordinar se va întruni. Trebuie să plecăm chiar acum.

Amhal a dat din cap. Era pregătit.

— Nu, tu nu vii.

— Maestre! s-a răzvrătit tânărul.

— Situaţia din oraş este îngrijorătoare, a explicat Mira. Această boală pare să fie la uşa noastră, trebuie să fim foarte vigilenţi. De aceea s-a decis ca o parte din trupe să rămână aici. Learco va călători cu o escortă redusă.

— Maestre, tot aş prefera să te însoţesc...

— Ai făcut progrese, l-a întrerupt Mira, multe progrese. Nu pot permite acest ataşament excesiv pe care mi-l arăţi. Sunt gata să plec, şi asta înseamnă că trebuie să începi să te descurci singur. De asta vei rămâne aici.

Mândria şi frica s-au amestecat în pieptul lui Amhal.

— Şi, oricum, San va fi cu ochii pe tine.

Amhal nu ştia ce să spună. Era prima dată când Mira şi San acţionau împreună. Cele două lumi între care a fost suspendat săptămâni întregi au ajuns să se întâlnească.

— El ţi-a cerut să mă laşi aici?

Mira s-a uitat la el, uimit.

— Şi de ce ar face-o? Nu, nu. Regele a ordonat ca unii dintre oamenii noştri să rămână aici. San e unul dintre ei şi m-am gândit la tine. În plus, mi se pare că îl admiri foarte mult, şi că el însuşi te consideră un element promiţător. De aceea l-am rugat să aibă grijă de tine.

L-a mângâiat pe umăr.

— Eşti puternic, Amhal, mai mult decât crezi, şi în curând vei fi cavaler. Gândeşte-te la asta ca la una din ultimele tale încercări.

Ceva s-a agitat în sufletul tânărului, şi a simţit că gâtul i se strânge.

— Voi încerca să nu te dezamăgesc, a spus el, încercând să controleze tremurul din vocea lui.

Din partea de sus a zidurilor, Amhal îşi privea maestrul depărtându-se pe dragonul său în compania cavalerilor care erau escortele lui Learco.

Stând lângă el, San a privit scena grav. Apoi s-a întors spre el.

— Ei bine, se pare că vom avea un pic mai mult timp pentru a practica aceste zile.

Amhal zâmbea, dar era îngrijorat.

Vestea bolii a ajuns cu greu la Curte. Adhara a primit doar ecouri rare: un pacient la graniţa cu Ţara Mării, probabil un caz suspect pe Pământul Soarelui. Dar atmosfera era tensionată, iar tragedia iminentă apăsa asupra oraşului.

Pentru o vreme, mintea ei a fost complet absorbită de noua sa viaţă. Şi-a întrerupt chiar şi cercetările la bibliotecă. Cu Amina, lucrurile mergeau bine. Devenise mai calmă, mai grijulie, mai puţin capricioasă. I-a arătat multe semne de afecţiune, iar Adhara însăşi devenise foarte ataşată de ea.

Ceea ce a îngrijorat-o, însă, era relaţia ei cu Amhal. Ce anume s-a întâmplat între ei? De aseară, a dispărut la propriu. Nu ştia ce să creadă. Ea încă mai simţea cu un amestec de frică şi emoţie mâna lui pe sânul ei. Da, furia lui s-a insinuat între ei, dar poate că dragostea era şi violenţă, dorinţă impetuoasă?

În orice caz, Amhal nu a mai apărut. El i-a trimis pur şi simplu o notă laconică: «Sunt foarte ocupat. Voi veni cât de repede pot. Ne vedem curând. »

Adhara nu a avut de ales decât să se resemneze, să spere că Amhal se va întoarce, că viaţa îşi va relua cursul său obişnuit. Pentru că aşa s-a apropiat de noua ei viaţă: lăsându-se purtată de curent, aşteptând ca soarta să lucreze pentru ea. Şi, până atunci, metoda a dat roade.

Amhal în cele din urmă s-a întors. Adhara l-a descoperit într-o seară stând la intrarea în grădină, înfăşurat în haină. S-a repezit la el, extaziată de bucurie.

— Nu stau, a spus el imediat, aproape fără să o salute.

— Ah!, a răspuns Adhara, oprindu-se la câţiva paşi de el.

O scurtă tăcere s-a stabilit între ei.

— Am vrut să îţi spun că mă antrenez mult, a spus băiatul. Dar nu te uit, a adăugat el cu un zâmbet jenat.

Vorbeau la trei metri distanţă, ca şi cum le-ar fi fost frică să nu se atingă.

Tânărul i-a spus că a văzut-o pe Oficianta Supremă şi că a reuşit să obţină o audienţă.

— Mâine după-amiază, a spus el.

Şi i-a explicat unde era templul şi cum să se prezinte la intrare.

Adhara ar fi trebuit să-şi exprime recunoştinţa faţă de el. N-a putut s-o facă. Zilele în care ea a aşteptat ajutorul lui pentru a-şi regăsi trecutul dispăruse de mult, acum era altceva ce ea voia de la el.

— Nu vii cu mine? l-a întrebat ea.

— Nu. Sunt de gardă.

El trebuie să fi perceput dezamăgirea ei, pentru că s-a grăbit să spună:

— Voi veni la tine mâine seară să aflu cum a mers. Promit!

— Amhal, ce s-a întâmplat?, a întrebat Adhara brusc. Nu te mai văd, ai devenit distant, şi...

«Cum rămâne cu săruturile noastre?» i-ar fi plăcut să adauge.

Cuvintele nu i-au putut trece de buze.

Amhal a făcut un pas înapoi.

— Ţi-am spus, sunt foarte ocupat cu antrenamentul zilele astea. Dar te asigur că ne vom vedea mâine, şi poate atunci vei şti cine eşti!

Adhara a găsit ceva forţat în zâmbetul pe care i l-a adresat înainte de a pleca.

A doua zi, ea s-a strecurat pe străzile din Makrat, încercând să urmeze instrucţiunile care i-au fost date. După zilele lungi petrecute în atmosfera capitonată a palatului, agitaţia oraşului a speriat-o. Toată lumea se uita la ea cu suspiciune şi s-a întrebat dacă boala nu începuse deja să-şi recolteze victimele prin frică. Ea a grăbit pasul şi în cele din urmă a ajuns în faţa templului.

Era o clădire imensă din marmură albă circulară, cu o cupolă mare de sticlă. Acesta era accesat de o uşă impunătoare arcuită, surmontată de roza ferestrei. Era începutul după-amiezii, iar soarele acoperea clădirea cu o lumină albă orbitoare.

Adhara s-a simţit dintr-o dată mică ca o furnică, şi îi era frică să nu fie zdrobită de templul gigantic. Intuiţia ei o îndemna să plece. Apoi s-a gândit la Amhal, şi la greutăţile pe care le-a întâmpinat ca să-i permită s-o întâlnească pe Oficianta Supremă.

Interiorul templului era pustiu. În centru, un altar înalt, dominat de o statuie gigantică a zeului. Peste tot, bănci aranjate într-un semicerc. Vitralii multicolore ale rozei ferestrei proiectau pe pavaj imaginea statuii omului, înconjurat de o multitudine de credincioşi. Pereţii laterali erau străpunşi de ferestre înalte, înguste, decorate şi cu vitralii. Sub această multitudine de pete colorate, cu greu se putea distinge modelele geometrice ale mozaicului care pava pământul. Adhara avansa încet în această imensitate, cu ochii fixaţi pe cupola de sticlă în care bucăţi de cristal negru reprezentau figuri abstracte.

— Apropie-te, Excelenţa Sa te aşteaptă.

Vocea a venit de undeva din stânga ei. Adhara s-a întors şi a observat o tânără purtând o tunică albastră lungă, fără mâneci. A avansat spre ea. Fata a zâmbit şi, când a fost destul de aproape, s-a înclinat.

— Numele meu este Dalia, Sora Fulgerului. Bine ai revenit.

Adhara abia şi-a plecat capul, iar Dalia i-a făcut semn să o urmeze.

Ea a condus-o în spatele altarului la o uşă joasă care s-a deschis pe un hol cu gresie de marmură.

— Este o adevărată onoare că Excelenţa Sa te primeşte în audienţă privată. În general, ea nu acceptă astfel de vizite, dar spune că este foarte interesată de tine.

Adhara nu a răspuns. Ce motiv ar putea avea cineva atât de important să fie interesat de ea?

Au ajuns într-o cameră mică, austeră. Dalia a îngenuncheat, iar Adhara s-a grăbit să o imite. Erau doar două scaune în cameră, iar unul dintre ele era ocupat de o bătrână cu un corp gros şi un aspect grav.

— Lasă-ne singure, a ordonat ea surorii mai mici.

Dalia alunecă fără zgomott şi a închis uşa în urma ei.

Încă îngenuncheată pe podea, Adhara privi încet spre Oficianta Supremă. A avut ocazia să o vadă uneori la palat, şi a fost lovită de aerul ei obosit. Acum, puternic abandonată în scaunul ei, ea dădea, de asemenea, o impresie de fragilitate pe care Adhara o găsea în mişcări. Atât de multă putere şi responsabilitate, pe umeri atât de încercaţi, atât de fragili.

— Ridică-te.

Avea o voce răguşită, dar marcată de o mare autoritate. Adhara s-a supus şi stătea în mijlocul camerei, inconfortabil.

Theana s-a uitat la tânăra fată. Păr neted, negru, presărat cu şuviţe albastre neobişnuite.

«E sânge de jumătate elf în ea», s-a gândit ea.

Ochi de culori diferite.

«Probabil efectul unei vrăji.»

Corpul său era mic, chiar subţire, iar postura îi trăda jena.

Bătrâna zâmbeşte.

— Stai jos, nu ai nici un motiv să stai acolo.

Adhara s-a aşezat pe scaunul de lângă ea. Theana a perceput imediat energia ciudată care emană de la ea. S-a decis s-o facă să vorbească.

— Prietenul tău mi-a spus deja povestea ta, dar aş vrea s-o aud de la tine.

Adhara a început să vorbească cu o voce tremurândă. I-a spus despre trezirea ei în luncă, şi consternarea ei când şi-a observat amnezia... Theana a încetat să o mai asculte aproape imediat. Nu conta care era povestea ei. Ceea ce o interesa era aura enigmatică care o înconjura. A închis ochii, concentrată. Evident, i s-au impus sigilii magice. Magie Interzisă, fără îndoială, dar ce vrajă era? Mai uimitor, în spatele aurei malefice pe care o emana, era ceva pur, sănătos şi puternic.

— Cunoşti magie?

Adhara s-a oprit în mijlocul propoziţiei, fără cuvinte.

— Da, cred că da, o văd şi o recunosc, dar nu am folosit-o niciodată.

— Vino aici.

Fata stătea în faţa ei, iar Theana i-a luat încheietura mâinii. A fost ca şi cum ar fi primit un şoc electric puternic. Urmat de o pace intensă şi minunată. Dar ers ceva teribil şi rău despre acest sentiment. Theana s-a luptat câteva secunde să-şi elibereze degetele şi s-a prăbuşit în scaun, epuizată.

«Doamne, ce e fata asta?»

A clipit o dată sau de două ori ca să-şi recapete luciditatea, şi apoi s-a uitat la ea.

— Cineva a folosit magia pe tine, a spus ea. Ţi s-au impus sigilii puternice, vrăji care pot fi rupte doar de cel care le-a creat, sau de magicieni foarte talentaţi. Dar nu-ţi pot spune sigur ce fel de sigilii sunt.

Adhara a dat din cap.

— Unul dintre fraţii tăi care m-a examinat pe Tărâmul Apei mi-a spus deja. Crezi că aceste... sigilii sunt cele care m-au făcut să-mi pierd memoria?

Theana a ridicat din umeri.

Ea a avut întotdeauna capacitatea de a simţi forţa magică acut, dar darul ei s-a oprit acolo. Ea nu era în măsură să explice de unde a venit această forţă, nici să înţeleagă sensul său. Era limita magiciei ei.

— Poţi să-mi dai înapoi amintirile?, a întrebat Adhara, vocea ei vibrand de speranţă.

— Poate.

Theana s-a ridicat dureros şi i-a ordonat lui Adhara să se aşeze. Trebuia să încerce. Pentru că cheia tuturor era acolo, în amintirile acelei fete. Şi pentru că o frică obscură tocmai îi cuprinse inima, o senzaţie care îi amintea în mod confuz cea mai întunecată oră a închinării lui Thenaar, în timpul Breslei Asasinilor.

S-a dus la un dulap şi a scos ce era necesar: ierburi, pudre, un recipient. Apoi a scos o crenguţă din mănunchiul de mesteacăn atârnânat de fereastră şi a început să se roage în tăcere. În timp ce pregătea amestecul, ea a perceput perplexitatea şi anxietatea lui Adhara. Dar nu a încetat să se roage până când nu a simţit puterea zeului că o invadeze. Totul era pregătit.

— Voi încerca să-ţi explorez amintirile. Lasă-te purtată, nu rezista. Ai încredere în mine?

— Da.

Pentru o clipă, Theana a avut impresia că o legătură profundă a unit-o cu această tânără fată, în raport cu Thenaar; apoi impresia a dispărut la fel de repede cum a venit.

— Ţine-ţi braţul drept.

Theana cântă formula rituală, o litanie hipnotică lentă. Apoi a aruncat crenguţa în amestec şi, cu vârful ei, a început să deseneze pe pielea lui Adhara. Ea a plecat de la încheietura mâinii ei, diafan, şi a urmat calea albăstruie a venelor ei la cot, şi apoi mai sus până la umăr. Apoi a scris cifre pe ea. Şi făcând asta, mintea ei s-a deschis spre cea a fetei.

A trecut la celălalt braţ, întărind legătura mistică pe care o forma cu ea. Când a ajuns la ultimul model, pe umărul stâng, a emis o notă ascuţită şi vibrantă. Lumea a dispărut de la orizontul percepţiilor sale, şi nu mai era decât spiritul lui Adhara. Un loc dens de impresii clare, percepţii violente, toate datând din trecutul cel mai imediat. Theana, chiar dacă nu a văzut clar aceste amintiri, a perceput senzaţiile asociate cu ele. Ea a plonjat chiar mai departe în conştiinţa ei. Până la o întindere albă şi fără limite, un deşert lipsit de sentimente şi memorie. Ca spiritul unui nou-născut.

«E posibil să se fi născut acolo, pe pajiştea aia?»

Apoi un val de ură profundă şi durere, durere intensă, teribilă. Sânge, frică, disperare. Şi un strigăt neîncetat, monstruos. Theana s-a simţit aspirată şi şi-a pierdut echilibrul, copleşită de o frică misterioasă.

Când şi-a revenit, zăcea pe jos, cu faţa neliniştită a lui Adhara deasupra ei.

— Eşti sigură că eşti bine?

Bătrâna s-a ridicat încet, holbându-se la ea cu o privire speriată.

— Da, spuse ea după câteva secunde. Da, sunt bine.

A văzut-o pe Dalia lângă ea.
— Te-am auzit ţipând şi am fugit.
— Jur că n-am făcut nimic! repeta Adhara.
Theana a simţit cum braţul Daliei îi cuprinde umerii, ridicând-o.
— Nu e vina ta, a spus ea.
Ea a făcut o mică pauză şi a adăugat:
— Îmi pare rău, magia mea nu a funcţionat.
Fata a deschis ochii larg. După câteva secunde de tăcere uimită, a găsit curajul să vorbească.
— Ce înseamnă aceasta?
— Că nu am găsit nimic de adus la suprafaţă.
— Dar...
Nu era dezamăgire în ochii ei, poate un indiciu de furie, poate.
— Nu înţeleg... De ce ai ţipat?
— Din cauza goliciunii pe care am văzut-o în amintirile tale. Îmi pare rău. Nu mai pot face nimic pentru tine.
Adhara, îngenunchind, a continuat să se holbeze la ea cu o privire şocată.
Dalia a sprijinit-o pe Theana de spătarul scaunului, apoi a apucat-o pe Adhara de umeri.
— Vino cu mine.
— Dar încă mai am întrebări! a insistat fata.
S-a eliberat dintr-o mişcare bruscă, a fugit spre Theana şi şi-a scos pumnalul.
Dalia a îngheţat, îngrozită. Lama lui Adhara era îndreptată spre Oficianta Supremă.
— Când m-am trezit, am avut această armă cu mine, a exclamat ea, disperată.
Theana a devenit palidă şi a început să tremure. A împins mâna care ţinea pumnalul şi s-a uitat în altă parte.
— Nu mai am nimic să-ţi spun.
Liniştită, Dalia a târât-o pe Adhara ferm la uşă.
S-a opus din nou.
— Cine sunt Observatorii?
— Nu spune numele ăsta aici, a şuierat Theana.
La o privire a Oficiantei Supreme, Dalia a împins-o pe Adhara afară.
— Cine sunt Observatorii? a strigat, stând pe prag.
Dalia i-a trântit uşa în faţă.

Adunarea Fraţilor Fulgerului era rareori convocată. De la restaurarea cultului lui Thenaar, acest lucru s-a întâmplat doar cu ocazia trădării Observatorilor.
Theana s-a uitat neliniştită la fraţii şi surorile ei, conducători ai comunităţilor religioase din diferite ţinuturi.
— Credeţi că aceasta este toată munca Observatorilor?, a întrebat unul dintre ei.
— Are unul din pumnalele lor şi noi exersăm magia pe ea.
— Erau doar o grămadă de dezorientaţi..., a observat un altul.
— Cu excepţia faptului că au existat foşti membri ai sectei printre ei; oameni dispuşi să facă orice, fanatici, a obiectat Theana.

— Cine crezi că e fata asta?

— Habar n-am. Dar ştii profeţiile la fel de bine ca mine. Această boală ciudată care progresează, elfii care reapar brusc după secole de tăcere, şi apoi acest obiect marcat cu sigiliul Observatorilor... Mă tem că vremurile sunt aproape.

O tăcere de plumb a căzut asupra publicului.

— Ce propui? în cele din urmă a avut curajul să întrebe unul dintre fraţi.

— Trebuie să rămânem vigilenţi. Şi căutaţi urmele acestor Observatori. Poate că nu am reuşit să-i dispersăm complet? S-ar putea să se fi reunit şi să fi continuat să lucreze în umbră. Şi mai presus de toate, trebuie să o examinăm din nou pe această fată, spuse Theana cu o voce fermă.

— Tu eşti Oficianta Supremă, tu eşti ghidul nostru.

Formula oficială era cea care ratifica fiecare deliberare şi era pronunţată în cor de cei opt membri prezenţi.

— Chiar crezi că vremurile sunt aproape?

Theana şi-a ţinut respiraţia.

— Nu pot decât să sper că nu.

21

OBSERVATORII

S-a intamplat într-o dimineaţă. Soarele strălucea pe un cer fără nori când omul s-a prăbuşit în faţa uşii casei sale.

Un vecin care trecea pe acolo a venit alergând.

— Herat, eşti bine? a ţipat, scuturându-l de umeri.

L-a întors uşor pe spate. Pete negre, abominabile, se întindeau pe gât şi îi ajunseseră pe faţă. Petele morţii.

A sărit în sus şi s-a zguduit, strigând:

— Boala! Boala!

Neor trebuia să ia toate deciziile. Carantină pentru satul afectat şi pentru alte zece din zonă. Interzicerea deplasării dintr-un loc în altul fără o autorizaţie scrisă emisă de autorităţi. Detaşamente de soldaţi în toate oraşele a căror populaţie depăşea o mie de suflete, şi controale în masă. Porţile din Makrat s-au închis de la apus până în zori.

Ţara Soarelui a plonjat în coşmar, chiar când regele era departe, şi palatul în mâinile schilodului.

— E o manevră de a prelua puterea. Ştim cu toţii că acesta este scopul lui, că este ceea ce şi-a dorit dintotdeauna...

— Neor este un consilier excelent.

— Neor aştepta ocazia de a acţiona!

Vestea a circulat, s-a amplificat, şi neîncrederea se arăta peste tot. O nimfă a fost linşată la sud de oraş, fiind acuzată de răspândirea bolii. Un bătrân a fost salvat miraculos din focul care îi devora casa: vecinii i-au dat foc pentru că îi era rău. O răceală banală, i-a asigurat pe preoţi, dar oamenii nu au vrut să audă raţiunea, le-a fost frică. Nu ştiau unde să se ascundă pentru a scăpa de acest pericol invizibil şi terifiant, care se răspândea în aer, ocolind toate barierele şi fiind capabil să te lovească imediat sau să-i atace pe cei dragi.

Neor nu a cedat panicii. El a ignorat limbile rele şi neîncrederea oamenilor cărora le-a sacrificat mulţi ani din viaţa sa. Ştia că a venit timpul să se arate aşa cum era, şi a făcut-o.

Doubhée a înmulţit numărul spionilor săi din Makrat, iar el însuşi a organizat patrule suplimentare. A angajat toţi cavalerii disponibili şi l-a chemat chiar şi pe San.

— Am nevoie de tine, îi spuse el.

San şi-a plecat capul şi a pus un genunchi şi un pumn pe pământ.

— Sunt de acord cu tine.

— Sunt elfii, spuse Neor.

Umerii lui San au fost zdruncinaţi de un tremur imperceptibil. Umbra unui zâmbet i-a trecut peste buze, pe care Neor nu le vedea.

— Am reuşit să-i recunoaştem în ciuda deghizărilor lor.

— Am citit despre ei, ştiu cum sunt făcuţi. Proporţiile lor sunt diferite de ale noastre.

Neaer i-a aruncat o privire surprinsă.

— Ai văzut vreodată unul în călătoriile tale în Ţinuturile Necunoscute?

— Nu. Nu m-am aventurat niciodată destul de departe.

— Dar ai recunoaşte unul?

San a dat din cap.

— De acum înainte, patrulele alcătuite dintr-un paznic şi un preot vor cutreiera oraşul zi şi noapte în căutarea elfilor. Instrucţiunile sunt să-i capturăm în viaţă şi să-i împiedicăm să facă rău. Nu ştim câţi sunt, dar depinde de tine să-i găseşti. Organizează singur patrulele.

— Cum rămâne cu securitatea palatului?

Neaer s-a gândit la soţia lui, la copiii lui.

— Trei oameni o vor face.

Amhal a fost prins în vârtej. A participat la prima întâlnire la care San a dat noile ordine.

— O să faci echipă cu mine, îi spuse el.

Amhal a exultat. Orice altceva a dispărut din orizontul lui. Adhara, care i-a ocupat mintea nopţi lungi, şi memoria dulce şi teribil a celor două sărutări schimbate; moliciunea buzelor ei şi oroarea momentului în care mâinile lui aproape că o răniseră. Mira, pierdut în depărtare. Chiar şi furia care a continuat să-l chinuie zi şi noapte îndemnându-l să dea frâu liber setei lui de sânge. Totul s-a stins şi doar San a rămas.

Cutreierau oraşul de dimineaţa până seara, unul lângă altul. Ca o singură persoană. De acum înainte, cuvintele erau de prisos între ei: trupurile lor se mişcau cu sincronizare perfectă, sabia neagră şi paloşul dansând la unison când era vorba de pedepsirea unui hoţ sau arestarea unui asasin. Pentru că oraşul fierbea. Umbra morţii atârna deasupra lui şi o întemiţa în inelele ei, sufocând-o încet. Şi în faţa sfârşitului iminent, toată lumea şi-a dezvăluit adevărata personalitate. Pe aleile capitalei au urmat acte de eroism şi cruzime nemaiauzită. Crime, violuri, dar şi multe demonstraţii de solidaritate cu străinii persecutaţi, nimfe urmărite, bolnavi.

Amhal s-a scufundat în magma asta. Cu învăţăturile lui San pentru a-l îndruma, acele cuvinte pe care i le-a repetat seara când s-au antrenat: «Uciderea nu este neapărat un lucru rău. Depinde pe cine ucizi»; «Noi doi avem o putere, Amhal, o putere unică. Şi nu trebuie s-o negăm coborându-ne pentru a urma legile muritorilor. *Suntem diferiţi,* Amhal, furia ta e diferită. »

Cuvinte obscure, la care a încercat să reziste. Dar cu Mira absent şi Makrat care se scufunda în nebunie, San părea singurul său punct de sprijin, iar cuvintele sale păreau treptat mai puţin ameninţătoare. Când au intrat în contact, chiar şi impulsul criminal care-l anima a sfârşit prin a părea nevinovat, «corect», şi a învăţat să-l lase să curgă încet prin venele sale. Ca în acea noapte, în pădure, când a încercat o formulă interzisă care a răspândit devastarea şi moartea în jurul lui. Cadavre carbonizate, trunchiuri de copaci devorate de flăcări, şi nici un sentiment de vinovăţie. În cele din urmă.

Singura umbră era Adhara. Încă o voia. În cele mai dure momente ale vieţii lui, ea a apărut în flash-uri, ca o amintire dureroasă. Şi-a amintit de liniştea din primele zile cu ea şi a simţit o nostalgie crudă pentru ea. Dar şi el era speriat. Pentru ea şi pentru ce aproape i-a făcut ultima dată când a sărutat-o.

El a promis să vină şi să afle rezultatul întâlnirii sale cu Oficianta Supremă. N-a făcut-o. Timp de o săptămână s-a dedicat exclusiv misiunii sale. Misiunii lui şi noii lui relaţii cu San. Dar ştia că ceva misterios şi profund îl conecta cu ea, ceea ce l-a speriat şi l-a atras în acelaşi timp.

— Cred că un cavaler nu-şi poate oferi luxul iubirii, i-a spus San într-o seară, când i-a spus despre Adhara.

— Ido a plăcut-o pe Soana, a răspuns Amhal.

San părea iritat de remarca lui.

— Ido a fost mai mult decât un cavaler, el a fost dincolo de...

S-a oprit, apoi a reluat cu mai multă linişte:

— Vorbeam despre tine. Desprel acel moment din viaţa ta. Acestea fiind spuse, îţi înţeleg... nevoile.

Amhal s-a înroşit violent.

— Dar dragostea... Dragostea te face slab. Distrează-te cu fata aia, dacă vrei, nimic mai mult.

— Mi-e teamă că o să-i fac rău, a şoptit tânărul.

San a zâmbit.

— Atunci uită de ea, sau dă-o furiei tale.

Adhara avea sentimentul că lumea se prăbuşea sub picioarele sale. Totul s-a schimbat dintr-o dată. A aşteptat-o pe Amhal toată seara, sperând că el o va ajuta să înţeleagă întâlnirea ei enigmatică cu Oficianta Supremă. Dar Amhal nu a venit. Nu a venit nici în seara următoare, nici în cea de după. Între timp, Makrat se scufunda în haos. Zvonuri alarmante circulau, o stare de asediu a fost decretată, iar punerea piciorul în afara palatului era acum oficial interzisă.

Adhara a rămas închisă în această închisoare aurită alături de prinţesă. Viaţa părea să continue să curgă în mod normal, dar Amina nu şi-a putut ascunde frica, nici Adhara angoasa.

Deci, ce a văzut Oficianta Supremă? Şi de ce nu a vrut să-i spună despre Observatori? Din neantul trecutului său au apărut noi monştri, semne întunecate, mistere insondabile. Şi nu a putut pur şi simplu crede că nu conta, aşa cum a făcut-o până acum.

Şi Amhal care nu mai era acolo, o uitase!

Atunci a început să se simtă urmărită. Ca şi cum cineva ar fi privit-o, i-ar fi urmat paşii oriunde s-ar fi dus. La început a crezut că era din cauza fricii îngrozitoare pe care întâlnirea cu Theana a trezit-o în ea. Apoi a văzut o figură în pădure, în timp ce se juca cu Amina.

— Ai auzit asta?

— Ce?

— Zgomotul ăla...

— Te rog, nu mă speria..., o imploră Amina prinzându-i braţul.

Adhara nu i-a spus că a văzut ceva negru mişcându-se între copaci.

În seara următoare a aşteptat ca toată lumea să doarmă şi s-a prefăcut că se plimbă prin palat. Foarte repede, ea a perceput în spatele ei ecoul paşilor indistincte. A continuat să meargă până când a ajuns într-o zonă suficient de întunecată, iar apoi s-a oprit. A aşteptat să se oprească zgomotul tăcut şi a închis ochii pentru a primi amintirea trupului ei.

Şi-a scos pumnalul şi a sărit în locul unde auzise zgomotul. Bărbatul nu a avut timp să înţeleagă ce i se întâmplă: cu o mână, ea l-a apucat de gât, cu cealaltă, i-a îndreptat lama spre inimă.

«Ca şi cum aş fi făcut asta toată viaţa mea», s-a gândit ea, întrebându-se din nou de unde a venit abilitatea ei.

— Cine eşti? Şi cine te-a trimis? a murmurat ea.

Omul tremura.

— Nu vreau să-ţi fac rău...

— Ce cauţi? a insistat Adhara, încercând să arate rece şi crud.

— Sunt preot. Oficianta Supremă m-a rugat să te urmăresc, dar jur că nu ştiu de ce!

Adhara s-a încruntat.

— Cer să ştiu adevărul! Era indignată. Ce vrea femeia asta de la mine? Ce a văzut în capul meu?

Fratele gâfâia în întuneric.

— Nu te pot ajuta, îmi pare rău...

— Pleacă şi nu te mai întoarce niciodată, a răspuns Adhara, punând deoparte arma. Şi spune-le tuturor să mă lase în pace.

A doua zi, Dalia însuşi a apărut la palat în timpul lecţiilor Aminei. S-a înclinat pentru scurt timp în faţa lui Adhara.

— Oficianta Supremă vrea să vorbească cu tine.

Adhara şi-a strâns dinţii.

— Nu vreau să am de-a face cu Fraţii Fulgerului.

Dalia a răspuns cu un zâmbet.

— Excelenţa Sa îţi oferă adevărul, asta trebuie să îţi transmit.

Adhara a tresărit.

— Nu pot ieşi din palat. Ordinul prinţului, a obiectat ea cu o voce ezitantă.

— Cu mine poţi s-o faci, a răspuns mica soră.

Theana a primit-o în sala unde a avut loc prima lor întâlnire. I-a făcut semn să se aşeze, apoi s-a uitat la ea cu durere. Adhara a încercat să înăbuşe orice formă de compasiune pentru ea. Trebuie să fie de neclintit cu această femeie care a folosit-o şi care ascundea adevărul de ea.

— Îţi cer iertare, am făcut o greşeală, a declarat Oficianta Supremă.

Adhara şi-a permis să râdă amar.

— Spui asta doar pentru că ţi-am descoperit spionul.

— Nu. Mă refeream la faptul că ţi-am ascuns adevărul.

Răspunsul său a deconcertat-o pe Adhara. Nu se aştepta la o victorie atât de rapidă.

— E ca şi cum ai scăpat din cele mai rele coşmaruri ale mele. Îmi aminteşti de un timp... întunecat, pe care am încercat mult timp să-l uit, a continuat Theana cu un zâmbet obosit. Dar oricum, ai dreptul la adevăr. Nimic din toate astea nu sunt vina ta.

Adhara a ascultat, nemişcată.

— Cine sunt eu?, a întrebat ea dintr-o suflare.

— Nu ştiu, Adhara, nu ştiu...

— De ce m-ai chemat? Te joci cu mine! Îmi promiţi adevărul, şi apoi te prefaci că nu-l ştii, eu...

— O să-ţi spun tot ce ştiu despre Observatori, a întrerupt-o Theana fără să-şi piardă calmul. Stai jos şi ai răbdare.

Adhara n-a avut de ales decât să se supună.

Observatorii. Un grup de idealişti, aşa s-au definit.

— Nebuni, a spus Theana. Proşti care şi-au făcut lucrarea sub impulsul principiilor nobile, dar care au pierdut curând lumina raţiunii.

Ei s-au format cu aproximativ douăzeci de ani mai devreme, când analiza textelor antice găsite în timpul construcţiei Noului Enawar a adus interpretări misterioase ale soarţii Lumii Pântene. Acestea au fost cărţi elven din fosta bibliotecă a Tiranului care au căzut în mâinile Frăţiei Fraţilor Fulgerului, care se straduiau să le traducă şi să le interpreteze.

S-a spus că într-o noapte un tânăr savant foarte versat în artele preoţeşti a dezgropat un text complex.

Există o luptă veche de o mie de ani în Lumea Pământeană, care, secol după secol, este reînnoită şi perpetuată. A început la originea timpurilor şi, de atunci, îşi înfăşoară spiralele în jurul acestei lumi, marcând istoria şi urmărind destinul.

Primul a venit Elful, al cărui nume a fost de atunci uitat, distrus, şters. El a fost cel care, inventând Magia Interzisă, a adus răul în lume. Spre dorinţa de viaţă, spre impulsul binelui inspirat de zei, s-a opus setea lui de distrugere. Pentru că dacă puterea de a crea era rezervată zeilor şi nu elfilor, el cel puţin voia să posede puterea de a distruge. A fost poreclit Marvash, Distrugătorul, şi a fost primul. Confruntaţi cu puterea sa malefică care ameninţa să anihileze Lumea Pământeană, zeii, conduşi de Shevraar, l-au trimis pe Pământ pe Sheireen, Consacratul, pentru a elimina ura lui Marvash, pentru a-i anihila lucrarea şi a-l readuce în întunericul din care s-a născut.

Prima lor ciocnire a dus la înfrângerea lui Marvash. Cu toate acestea, moartea sa a purtat fructe sinistre. Într-adevăr, Distrugătorul nu murise fără descendenţă, iar sămânţa morţii pe care o însămânţase în lume urma să producă o recoltă execrabilă.

Anotimpurile au trecut, pacea s-a stabilit; dar răul nu a dispărut. O fiinţă însetat de sânge şi distructivă a apărut din nou din întuneric, şi, la rândul său, a revendicat numele de Marvash. Din nou, zeii l-au trimis pe Sheireen în Lumea Pământeană, şi din nou lupta lor a zguduit Pământul din temelii. De data aceasta a fost triumful lui Marvash, care a fost urmat de secole de întuneric.

De atunci, unul sau mai mulţi Distrugători apar periodic în lume. Creaturi condamnate la rău, înzestrate cu puteri extraordinare; fiinţe întunecate care se bucură de moarte şi sunt mulţumite doar cu masacre. Lor li se opun Consacraţii, Sheireen, la fel de puternici, dar conduşi de bine şi de o forţă purificatoare. Confruntarea lor se repetă pentru totdeauna, iar rezultatul ei este încă incert. De-a lungul timpului, uneori întunericul a fost cel care a cucerit, alteori lumina. Singura certitudine este lupta în sine, reînnoirea perpetuă a ciclului binelui şi răului, a şarpelui care muşcă coada phoenixului şi a phoenixului care muşcă corpul şarpelui, într-o repetiţie infinită pe care numai recompunerea extremelor o poate întrerupe.

— Şocat de descoperirea sa, tânărul a venit să-mi spună totul, a spus Theana.

Istoria Lumii Pământene a apărut brusc într-o nouă lumină. Toată lumea ştia că Nihal era Sheireen, Consacratul, iar Aster, pe de altă parte, putea fi doar Distrugătorul. Dar când vor apărea următoarii şi cum se va termina confruntarea lor?

Dezbaterea s-a răspândit în întreaga Frăţie. Unii au spus că era necesar să se pregătească, alţii că era suficient să ia act de alternanţa care a reglementat cursul Lumii Pământene, şi să se conformeze cu ea.

— Dakara, care a făcut această descoperire, a susţinut că următoarea luptă ne-ar putea distruge. Nu a fost întotdeauna Sheireen cel care a câştigat, şi pentru multe secole Marvash a condus. El ne-a întrebat dacă suntem gata să vedem încă o dată pământurile noastre devastate, pădurile noastre arse, toate fiinţele înrobite. Şi încheie spunând că trebuie să-l găsim pe Sheireen mai întâi, şi să-l antrenăm, să-i dăm armele să triumfe.

Theana se opusese.

— Această luptă continuă din generaţie în generaţie. Lumea Pământeană este făcută în acest fel, îşi găseşte echilibrul în această eternă alternare a binelui şi răului, a păcii şi suferinţei. Nu putem, nu trebuie să modificăm acest echilibru. Este însăşi conştientizarea existenţei răului care ne face mai atenţi la pace şi ne permite să ne bucurăm mai intens de momente de calm. Certitudinea întoarcerii binelui luminează momentele întunecate, oferindu-ne puterea de a supravieţui, de a lupta. Lupta împotriva acestui leagăn este inutilă, este aroganţă faţă de Thenaar. Aceasta este ceea ce am susţinut, şi ceea ce eu încă mai cred.

Au urmat discuţii interminabile, argumente epuizante, până la votul final: Fraţii Fulgerului nu-l vor căuta pe Sheireen, ei vor respecta natura alternării fără să intervină.

Dakara nu a acceptat această decizie. Iubea Lumea Pământeană prea mult ca să asiste la distrugerea ei. Aşa s-au născut Observatorii. O sectă paralelă, născută dintr-o schismă, hotărâtă să-l caute pe Sheireen cu orice preţ.

Theana a făcut o pauză pentru o clipă pentru a privi soarele strălucitor atingând fereastra. Cât timp a trecut de când a plouat? Şi cât timp va dura căldura asta sufocantă?

— Într-un fel, am acceptat schisma. Ne-am continuat vieţile, şi Observatorii pe a lor. Dar apoi...

A închis ochii.

— Au început să ucidă.

Adhara s-a speriat.

— Tineri, copii cu abilităţi magice remarcabile. Observatorii erau convinşi că îl puteau găsi pe Marvash înainte să-şi dezvolte toate puterile. Şi i-au ucis pe toţi cei care credeau că pot deveni el.

Adhara şi-a înghiţit saliva. Cum rămânea cu ea? Ce rol a jucat în toate astea?

— Regele Learco i-a arestat şi a declarat secta lor interzisă. În ultimii 18 ani, nu au mai fost văzuţi niciodată.

O tăcere grea a căzut peste mica cameră.

— Şi eu? Adhara murmura.

— Nu pot să-ţi spun. Dar ai unul din pumnalele lor pe tine, ceea ce înseamnă că încă mai există. Zilele trecute, n-am găsit nimic în mintea ta. Doar ce-ţi aminteşti de când te-ai trezit pe pajişte. Pe de altă parte, am perceput ceva teribil. Durere, durere insuportabilă.

Capul lui Adhara a început să se învârtă. O amintire vagă. Pietre acoperite cu mucegai. O galerie îngustă. Şi durerea... Dar a durat doar un moment.

— O căutau pe Sheireen. Chiar şi când l-au ucis pe presupusul Marvash, au continuat s-o caute. Poate ai făcut parte din cultul lor?... Nu ştiu, Adhara, chiar nu ştiu.

Oficianta Supremă s-a ridicat şi s-a dus la fereastră.

— Simt o putere în tine, a cărei origine şi semnificaţie nu o recunosc. Şi mi-e frică. Pentru că, e adevărat, Observatorii erau nebuni, dar dacă aveau dreptate? Dacă vremurile ar fi foarte apropiate?

S-a întors brusc, iar Adhara a surprins în ochii ei o licărire de nebunie care a speriat-o.

— Elfii sunt cei care transmit boala, ştii asta? Nu am spus nimănui, dar ei sunt. Boala, Observatorii care reapar din uitarea în care speram să-i retrogradăm... Dacă Sheireen şi Marvash sunt pe cale să se înfrunte din nou?

Problema a rămas suspendată în aer.

— Dar nu ştii cine sunt sau de unde vin...

Theana părea să-şi revină.

— Nu, a spus ea, întorcându-se să se aşeze, nu. Te-am urmărit ca să încerc să înţeleg. Dacă ai fi fost unul dintre ei, ai fi putut să răspunzi la întrebările noastre, chiar dacă ai fi fost ostaticul lor dintr-un motiv sau altul...

Restul cuvintelor sale s-au pierdut.

— Ce vrei de la mine?, a întrebat Adhara, uitându-se la ea cu un aer de sfidare.

Oficianta Supremă i-a susţinut privirea, apoi a zâmbit.

— Lasă-mă să-ţi investighez trecutul.

— Ştii deja la fel de multe ca şi mine, nu-ţi mai pot spune nimic.

Theana s-a ridicat şi s-a dus la un raft acoperit cu sticle. A luat una albă, pe care a pus-o pe masă.

— Sunt ierburi. Un amestec din invenţia mea. Ţi-am căutat deja în minte şi nu cred că mai e nimic, dar... ia-o. În fiecare dimineaţă. Şi să vii să mă vezi o dată pe săptămână.

Adhara a luat flaconul şi i-a observat conţinutul.

— Care-i rostul?

— Asta te-ar putea ajuta să-ţi recapeţi memoria. În fiecare săptămână, îţi voi repeta descântecul primei noastre întâlniri. Cine ştie, poate vom trece peste asta?

Adhara s-a ridicat, cu fiola în mâini.

— Iartă-mă că te-am urmărit, a adăugat Theana, şi că te-am tratat ca pe un Observator. Am făcut o greşeală.

Adhara nu a putut să zâmbească. Ea era încă fără nici un trecut sau identitate.

22

CONFUZIE

— Tu nu îmi poţi cere asta!

Doubhée stătea în camera fiului ei. El era cel care a chemat-o, noaptea, fără ştirea nimănui.

Neor s-a uitat aspru la ea.

— E necesar.

Tăcerea care a urmat era plină de insinuări.

— Dar el este un erou, un om pe care tatăl tău îl venerează, şi pe care tot Makrat l-a primit cu cele mai înalte onoruri. Ca să nu mai spun că are securitatea oraşului nostru în mâinile sale.

— Ştiu asta foarte bine. Şi de aceea trebuie să-l urmăreşti.

Acest lucru s-a întâmplat în ziua întâlnirii prinţului cu San. De când s-a întors, Neor nu a mai avut contact cu el. De fapt, el îl cunoştea în principal din poveştile părinţilor săi şi după legendele care au circulat pe contul său. A încercat doar să înţeleagă cum ar putea folosi acest personaj aproape mitic. Pentru restul, au vorbit puţin. Înainte de acea zi, nu au avut niciodată o conversaţie faţă în faţă.

— Ce bănuieşti mai exact?, a întrebat Doubhée.

Neor nu ştia. Era doar o bănuială. Jena uşoară cu care el a răspuns la întrebările sale, ezitarea scurtă înainte de a spune nu, nu văzuse niciodată elfi.

— Acest om a petrecut patruzeci de ani în Ţinuturile Necunoscute şi pretinde că nu a văzut niciodată elfi.

— Mi se pare plauzibil. Nici eu n-am văzut niciunul şi nici măcar nu ştiu unde locuiesc.

— Ai stat acolo doar câteva luni, şi nu ai fost, ca el, într-o excursie de explorare. Sennar i-a văzut, a vorbit cu ei, nu se poate ca San să nu-i fi întâlnit.

— Poate că a păstrat în mod deliberat distanţa.

Această explicaţie nu l-a convins pe prinţ. Ceva l-a deranjat la acest om atât de adorat. Dar poate că doar influenţa excesivă pe care a avut-o asupra tuturor l-a făcut suspect în ochii lui.

Doubhée încă amâna.

— Înseamnă să pui un om mai puţin pe urmele elfilor.

— Nu fi absurdă. Nu va schimba nimic.

Regina stătea în faţa lui cu capul în mâini.

— În plus, îl cunoşti? a insistat Neor. Ţi-l aminteşti de când era copil, un copil ciudat, din ce mi-ai povestit. Acest copil nu mai există; a trăit cincizeci de ani de aventuri despre care nu ştim nimic, şi a devenit un bărbat, un străin.

— Dar tatăl tău? şoptit Doubhée. Are încredere în el.

Neor s-a apropiat uşor de faţa ei cu a lui.

— Dar în mine, ai încredere în mine?

Mama şi fiul s-au uitat intens unul în ochii celuilalt şi a durat doar câteva secunde pentru a găsi complicitatea profundă care i-a unit întotdeauna.

— Un singur om. Şi timp de două săptămâni. Dacă, la sfârşitul acestui timp, nu am descoperit nimic, jură-mi că-l vei lăsa în pace.

— Ai cuvântul meu, a spus Neor zâmbind. Poate că aceasta este doar o impresie, a adăugat el, fără prea multă convingere.

— Am prea multă încredere în instinctele tale ca să cred, a răspuns grav regina în timp ce se îndepărta.

Regele s-a întors, palid, obosit, cu trăsăturile desenate. Mira, lângă el, era într-o formă puţin mai bună.

Amhal şi-a privit maestrul coborând de pe dragonul său şi, dintr-un motiv ciudat, s-a simţit aproape jenat să fugă spre el. Între timp, Mira l-a aşteptat fără să se mişte şi abia i-a întors îmbrăţişarea.

Seara, el şi Amhal au luat cina cu San. Consiliul s-a reunit pentru scurt timp după-amiaza, iar Mira avea o faţă întunecată.

— Epidemia se răspândeşte. Diverşii suverani au fost reticenţi în a admite cazuri de contaminare, dar în cele din urmă toţi au fost forţaţi să-şi dezvăluie cărţile. Ţinuturile Apei şi Vântului sunt devastate, boala a cruţat doar Pământul Zilelor şi pe cel al Nopţii. A trebuit să se ia decizii drastice: nu va exista libera circulaţie de la un ţinut la altul. Zonele în care boala este deosebit de răspândită au fost puse în carantină. Frontierele sunt monitorizate în mod constant. Ţara Mării a încetat să pună în aplicare măsurile de protecţie şi există deja primele cazuri de contaminare. Satele afectate vor trebui izolate şi va depinde de armată să se asigure că carantina este respectată. Este sfârşitul Lumii Pământene aşa cum o ştim.

— Eşti prea pesimist, s-a opus San. E un foc de paie. Sunt sigur că atunci când a apărut febra roşie, situaţia trebuie să fi fost similară. Când apare o nouă boală, începe prin a lovi tare, apoi lucrurile se liniştesc.

Mira s-a uitat la el cu scepticism.

— Febra roşie este endemică acum, şi nu se mai moare neapărat din cauza ei. În acest caz, oamenii, preoţii, toţi vorbesc de agonie atroce, de febră care ia bolnavii în două, trei zile.

— Să nu ne lăsăm doborâţi, a spus Amhal, dând din cap. E o furtună, dar va trece.

— Uşor de spus, pentru tine care eşti imun... Aşa că du-te şi spune-le asta Fraţilor Fulgerului care trebuie să lucreze în contact permanent cu bolnavii pentru a găsi un leac... Oficianta Supremă a deschis templele pentru infectaţi, ea s-a oferit voluntară să îi trateze, în timp ce efectua propriile cercetări. Şi cum rămâne cu soldaţii care vor fi trimişi în misiuni pe pământ infectat?

— Înrolându-ne, suntem conştienţi că viaţa noastră nu ne mai aparţine, a replicat Amhal, că o punem în slujba unei cauze superioare.

Mira zâmbea amar.

— Acest lucru nu ne împiedică să suferim ca bărbaţii pentru noi înşine şi pentru toţi colegii noştri combatanţi. A fi cavaler nu exclude să simţi compasiune.

Amhal s-a înroşit.

— Eşti prea dur. Convingerile puternice şi idealurile înalte sunt prerogativa tinereţii, a strigat San, luând o înghiţitură de bere.

— Numai tinerii proşti înaintează fără să cadă la îndoială, fără să pună la îndoială certitudinea lor neclintită.

Un vânt îngheţat a suflat peste masă. San nu a răspuns, iar Amhal a rupt tăcerea.

— Şi care va fi misiunea noastră?

San s-a uitat la Mira furios, dar nu părea să observe.

— Supravegherea oraşului. Deocamdată, prioritatea e să salvăm Makratul.

În acea seară, Mira şi Amhal s-au dus împreună în camerele lor. Tânărul a simţit un disconfort. Nu a putut explica, dar în timpul absenţei maestrului său a stat o barieră între ei. Poate că au fost orele lungi de antrenament cu San, sau poate se simţeau diferit, ca şi cum în acele câteva zile un lucru din el ar fi murit, fiind înlocuit cu altul. Mira vorbea cu el, dar nu putea să-i răspundă decât monosilabic.

— Eşti ciudat, a observat dintr-o dată maestrul lui.

— Doar obosit.

— Cum rămâne cu Adhara?

Acest nume i-a făcut inima să-i sară în piept. Adhara. Cum se simte? Ce făcea?

— Am fost foarte ocupat, a trecut ceva timp de când n-am mai văzut-o, a răspuns el, jenat.

Mira s-a uitat la el.

— Prieteniile trebuie cultivate.

Amhal şi-a simţit nodul la gât, iar vina i-a zdrobit stomacul.

— Eu...

— Munceşti prea mult, Mira l-a întrerupt. Te găsesc... Epuizat. Ia-ţi liber dimineaţa şi du-te s-o vezi mâine, Makrat nu se va prăbuşi pentru asta. Sunt sigur că te aşteaptă.

Amhal şi-a imaginat-o nemişcată în grădină, aşa cum a făcut-o ultima dată când a văzut-o, şi a avut un fior de durere şi plăcere.

— Şi acum du-te la culcare, ai nevoie de asta, a adăugat Mira, punându-i mâna pe umăr.

Amhal a simţit lacrimi venindu-i în ochi, lacrimi pe care nu le-a înţeles el însuşi, dar care aveau gust de nostalgie.

Şi-a făcut drum spre camera lui, învăluit de un sentiment teribil de pierdere.

Când o slujitoare a avertizat-o că are o vizită, Adhara *a ştiut că* era el.

Ea a fugit pe hol cu teama că era doar o iluzie, dar când l-a văzut, faţa ei a fost luminată de un zâmbet timid, anxietatea ei s-a topit şi a simţit nevoia să plângă. Ea a zburat în braţele lui, ignorând rigiditatea corpului lui sub îmbrăţişarea ei, şi tot ce s-a întâmplat între ei.

— Mi-a fost foarte dor de tine! a exclamat ea.

S-au aşezat sub un copac în grădină, iar ea i-a spus totul, de la prima întâlnire cu Theana până la Observatori.

Amhal a ascultat cu atenţie.

— Poate că ai fost prizonierul lor...

— Sau unul dintre ei. Până la urmă, nu ştiu mai multe decât înainte.

— Şi ierburile pe care Oficianta Supremă ţi le-a dat de lucru?

Fata a ridicat din umeri.

— Să-ţi spun adevărul, nu-mi pasă, a şoptit ea. Trecutul meu... nu mai contează.

— Dar de acolo trebuie să începi, a protestat Amhal, şi...

— Prezentul contează mai mult pentru mine acum, a decretat Adhara.

Şi-a luat curajul în ambele mâini şi s-a uitat la el cu atâta intensitate încât Amhal a fost forţat să privească în jos.

— Amhal, ce se întâmplă? Nu ai venit, aşa cum mi-ai promis. Şi apoi... Nici măcar nu mă mai atingi, se pare că ţi-e frică de mine.

— Dar mi-e teamă!

Aproape că a strigat, cu o voce disperată.

Adhara a fost împietrită de el.

— Ultima dată..., a explicat Amhal, nervos pe firele de de iarbă, Adhara, furia nu mă lasă, ea este încă acolo, este o parte din mine.

— Nu, nu e adevărat...

— Voiam să te rănesc, a spus el, iar ochii lui verzi plini de suferinţă profundă au lovit-o pe Adhara cu forţa unui pumn. Şi nu vreau să se întâmple asta. Nu pot avea grijă de tine, pentru că nici măcar nu ştiu să am grijă de mine... Şi... e un moment ciudat. Mă schimb, totul se schimbă... şi...

Ea i-a prins faţa în mâini şi l-a privit drept în ochi.

— N-o să-mi faci niciodată rău. Ştiu.

Cu aceste cuvinte, ea s-a apropiat de gura lui cu a ei şi l-a sărutat cu pasiune.

Amhal s-a îndepărtat aproape imediat, roşu şi tulburat.

— Nu pot, Adhara, nu pot!

— Asta e ceea ce crezi, dar adevărul...

— Nu acum, i-a tăiat-o. Trebuie să mă regăsesc mai întâi înainte să mă dedic ţie. Pentru că nu vreau să mă sprijin pe tine, vreau să te protejez, vreau..., a oftat el.

— Nu înţeleg, a şoptit Adhara. Vreau doar să fiu cu tine. Nu ştiu dacă e dragoste sau altceva, dar vreau doar să fiu cu tine. Dar tu?

Amhal nu reuşeşte să-i susţină privirea.

— Nu acum, a repetat, iar Adhara a simţit că lumea se prăbuşea sub picioarele ei.

Tânărul a vrut să-i atingă mâna; ea l-a îndepărtat brusc.

— Dă-mi ceva timp.

De data aceasta, Amhal reuşeşte să-i prindă degetele, pe care le-a strâns cu forţa.

— Să nu crezi că nu... că nu-mi pasă de tine, a şoptit.

Adhara a perceput umbra speranţei, pe care a alungat-o imediat.

— Şi atunci?

— Atunci vreau să mă asigur că nu sunt o ameninţare pentru tine. Pentru că n-aş putea suporta să-ţi fac rău.

S-a uitat în jos. Totul era prea complicat, de neînţeles. Ea s-a întrebat unde s-a dus simplitatea primelor zile, când nu existau bariere între ele.

Dar cei doi oameni din acea vreme nu mai existau.

— Nu te voi mai lăsa singură.

— Mereu spui asta...

— Jur.

Încă îi strângea mâna.

— Însemni mult pentru mine, a adăugat aproape cu efort.

S-au îmbrăţişat, fără ca buzele lor să găsească calea spre un nou sărut. Cu toate acestea, această îmbrăţişare a spus multe despre sentimentele pe care le-au simţit unul pentru celălalt.

În timp ce Adhara îl privea plecând, a simţit că o prăpastie se lărgea iremediabil între ei.

În zilele care au urmat, Amhal a încercat să-şi reia viaţa obişnuită. L-a văzut pe San mai rar, chiar dacă, de îndată ce nu patrula prin oraş, venea să-l ia. Apoi se duceau în pădure şi se antrenau. Sabie şi magie.

Dar întâlnirea cu Adhara, sentimentele pe care le-a simţit pentru ea şi pe care nu le-a putut înăbuşi, întoarcerea lui Mira, l-a aruncat în cea mai extremă confuzie.

Era responsabil pentru supravegherea zidurilor oraşului. În restul Pământului, boala s-a răspândit rapid în ciuda carantinei şi a controalelor. Makrat, capitala fortificată, părea să fie ultimul bastion capabil să reziste atacurilor epidemiei.

În fiecare noapte, când a intrat în vigoare starea de asediu, o mulţime de oameni disperaţi au încercat să intre. Amhal le-a văzut umbrele trecătoare adunându-se sub ziduri, implorând milă, încercând în zadar să se caţere pe gard ca insectele. Şi în fiecare noapte a trebuit să lupte cu aceşti nefericiţi, şi i-a văzut murind unul după altul. Într-o zi, când şi-a mărturisit consternarea în faţa lui San, acesta s-a grăbit să-l liniştească.

— Asta e singura cale, Amhal. Ştii câţi oameni din Makrat ar muri dacă i-am lăsa să intre? Makrat ar fi pierdut, şi cu el tot Pământul Soarelui. E rău pentru bine, crede-mă.

Şi Amhal a vrut să creadă, şi-a dorit să dea sens acestei sarcini care l-a tulburat şi care, în acelaşi timp, a exacerbat furia care îi locuia în inimă.

De la întoarcerea lui Mira, au monitorizat împreună complexul. Profesorul şi elevul au mers pe jos în perimetrul zidurilor, cu ochii fixaţi pe întuneric.

S-a întâmplat într-o noapte furtunoasă. Nori negri turnat ploaie torenţială peste oraş, şi la picioarele lor câmpia care a înconjura Makrat era nimic mai mult decât o vastă întindere de întuneric gros. Amhal şi Mira au analizat noaptea, dar ploaia acoperea toate zgomotele, iar norii care au ascuns stelele i-au făcut aproape orbi.

Dintr-o dată, reflexia îndepărtată a unui obiect metalic a strălucit în lumina îngheţată a unui fulger. Ochiul lui Amhal abia l-a perceput, dar muşchii lui au reacţionat imediat. După un semn rapid către Mira, el şi-a scos sabia şi, ascuns în umbră, s-a apropiat pas cu pas de sursa acelei străluciri. Maestrul lui l-a urmat.

Un nou fulger a luminat un vârf, la câteva zeci de braţe departe de ei. Amhal a avansat din nou, şi a simţit o mişcare imperceptibilă de aer în spatele lui. S-a întors la timp pentru a vedea o umbră neagră doborându-l pe Mira. Apoi o lovitură, imprecisă şi tremurând, şi o

durere în gât. Amhal urla şi sărea, învârtindu-şi sabia. Un băiat tânăr. Un băiat cu ceva în mână, un pumnal, probabil.

L-a văzut fugind pe scările unuia dintre turnurile mici de pază şi s-a dus după el. Fiecare pas i-a provocat dureri violente în spate, dar în el instinctul vânătorului era mai puternic, iar aceste cuvinte: «Este un rău pentru un bine.»

Le-a repetat ca pe o rugăciune, şi au avut puterea de a anula toate celelalte gânduri, lăsând în el doar furie, acea forţă pe care San l-a învăţat să o aprecieze.

L-a văzut pe băiat sărind ultimii paşi şi furişându-se pe aleea din faţa lui. A accelerat pasul, cu faţa de nebun în ploaie, cu spatele în flăcări.

Cu un salt, el a fost peste el. Pumnalul băiatului a alunecat în depărtare. «Nu mai are armă», s-a gândit Amhal, dar mintea lui aproape imediat a ascuns informaţiile. Degetele lui erau pline de nerăbdare, iar setea lui de sânge era mai puternică decât orice.

Corpul s-a contorsionat între braţe şi a reuşit să se elibereze. Nu i-a luat mult timp lui Amhal să-l ajungă din urmă. Strălucirea lamei a crăpat noaptea, iar băiatul a căzut la pământ cu un geamăt de fiară rănită.

Cu toate acestea, a găsit încă puterea de a se târî, degetele agăţându-se de pavaj, într-un ultim impuls spre mântuire.

Amhal a avansat calm spre el, şi-a ridicat sabia.

Un «nu» autoritar a răsunat în depărtare.

Fără niciun rezultat. Lovitura a căzut, şi a fost din nou doar grindină.

— Mizerabilule!

Amhal a simţit că cineva s-a aruncat peste el şi l-a zgâriat pe faţă, îndesându-i pieptul cu pumni, strigând inuman. Mira l-a eliberat.

Era femeie.

— Calmează-te, a spus maestrul, încercând să o controleze.

Femeia a reuşit să se elibereze şi s-a aruncat la băiatul fără suflare care zăcea pe jos.

— Ce-ai făcut?

Mira era lângă ea. O femeie şi fiul ei. Ăia erau intruşii. Amhal a ucis un băiat nevinovat. Dar această conştientizare nu a cauzat nici o vină în el.

— E un rău pentru un bine. Mi-am făcut doar datoria, a răspuns el.

Palma i-a ars obrazul.

— Trebuia să-l opreşti! Arestează-l şi închide-l! Era încă un copil!

Amhal stătea nemişcat în ploaie, uimit de enormitatea a ceea ce tocmai se întâmplase. Mira nu l-a lovit niciodată.

«Pentru că n-am mai făcut aşa ceva.»

Asta era adevărat. Înainte să-l cunoscute pe San, nu s-ar fi comportat niciodată aşa. Pentru că, atunci, şi-a ţinut furia sub control, a controlat-o pedepsindu-se de fiecare dată când ea a pus stăpânire pe el.

— Maestre, ar fi fugit, chiar rănit, a continuat să se târască pe pământ... I-ar fi infectat pe toţi! a exclamat, dezorientat.

Mira s-a uitat la el, tremurând de furie.

— E un loc pentru carantină acolo, ai uitat? L-am fi pus acolo, la naiba! În plus, ţi se pare că părea bolnav?

Amhal şi-a strâns pumnii. În spatele lui, femeia plângea ascuţit, insuportabil.

Mira s-a apropiat de el.

— Ce se întâmplă cu tine, Amhal? Te-ai schimbat de când am plecat.

Tânărul încă îşi simţea obrazul trepidant, unde maestrul său îl lovise. Nu i-a răspuns. Ar fi avut multe de spus, dar gândurile sale au refuzat să se materializeze în cuvinte, în timp ce sentimentul opresiv de vinovăţie care i-au ţinut companie pentru cea mai mare parte a vieţii sale s-au întors la el.

— Mâine, eşti consemnat in Academie. Şi îţi interzic să ieşi afară până nu te calmezi, a spus Mira.

Şi s-a dus să ajute femeia.

23

NORI LA ORIZONT

San râdea, cu o cană de bere în mână. Stătea printre alţi soldaţi care îl priveau cu ochii plini de admiraţie. Mira a avansat încet, măsurând spaţiul care îi separa şi având timp să-l observe. El nu avea sentimente speciale pentru acest om. Era doar o figură care a participat la evenimente istorice extraordinare, şi el a respectat în el vechiul prieten al regelui său. Asta era tot.

Gândurile sale s-au întors la Amhal, la cuvintele sale cu o zi înainte, la cadavrul tânărului băiat şi la ceea ce i-a spus după aceea, când l-a văzut la Academie:

«Nu crezi că ar putea fi o altă cale pentru mine? O cale care nu m-ar forţa să mă controlez în mod constant, să-mi păstrez mereu puterea. Maestre, în aceste zile, lângă San, simt că am înţeles lucruri despre mine şi viaţa mea. Lucruri frumoase care mă fac să mă simt bine.»

Mira a respirat adânc.

— Iartă-mă dacă te întrerup, a spus el în timp ce se apropia de grup.

San s-a întors imediat, un zâmbet uşor luminat de alcool pe buze.

— Aş vrea să vorbesc cu tine faţă în faţă.

— E urgent?

— Da.

— Prieteni, mă cheamă datoria! a exclamat San, adresându-se mesei. Mă scuzaţi dacă amân terminarea poveştii până mâine seară.

Şi-a terminat berea cu o sorbitură şi s-a ridicat.

— Sunt al tău, a adăugat el vesel.

Cei doi bărbaţi s-au retras în camera lui San, simplă, dar vastă.

«Una dintre cele mai bune din Academie», a gândit Mira când a intrat.

San s-a aşezat la biroul lui şi a indicat un scaun de lângă perete.

— Ei bine? a spus el, cu braţele încrucişate pe piept.

— Ştiu că te-ai împrietenit cu studentul meu.

Faţa lui San nu a renunţat la buna lui dispoziţie..

— E un băiat excelent. Cel mai talentat student din acest an, aş spune. Puternic, curajos şi, mai mult, talentat pentru magie...

— Da, asta este, de asemenea, ceea ce cred. Un băiat puternic, drept şi sensibil. Şi care ieri a ucis cu sânge rece un băiat abia mai tânăr decât el care încerca să intre în Makrat.

San s-a oprit imediat din râs.

— O poveste tristă. Dar întreaga eră este tristă.

Mira a tăcut câteva momente, holbându-se la omul care stătea în faţa lui.

— Nu cred că îl cunoşti cu adevărat pe Amhal. Să ştii câţi ani a luptat împotriva propriei puteri, pe care o trăieşte ca o condamnare. Nu cred că ştii că este o cruce pentru el furia care pune stăpânire pe el în timpul bătăliei, această dorinţă de moarte pe care a încercat să o înăbuşe încă din copilărie. Nici nu ştii nimic despre progresul său, strategiile pe care le-a pus în aplicare pentru a-şi reduce setea de sânge, şi pedepsele pe care şi le aplică de fiecare dată când eşuează.

San era foarte serios.

— Şi ce?

— Şi, nu-mi pasă cine eşti, câţi studenţi ai avut şi ce ştii despre Cavalerii Dragoni. Dar fapta pe care Amhal a comis-o ieri, şi pentru care s-a pedepsit deja în această dimineaţă adăugând o nouă cicatrice la nenumărate altele care îi marchează trupul, este un pas înapoi uriaş pentru el.

O strălucire feroce i-a trecut prin ochi lui San.

— Suntem oameni ai lumii, iar acest joc m-a obosit. Ce doreşti?

Mira a arătat cu degetul arătător spre el.

— Stai departe de Amhal. Ştiu ce i-ai spus, şi nu asta predăm la Academie.

San a stat nemişcat o clipă, şi apoi a început să râdă.

— Nu e nimic amuzant în asta, şi nu glumesc.

— Eu aparţin Academiei, la fel de mult ca şi tine, a răspuns San. Şi după cum ştii, sunt şi Cavaler al Dragonului. Mi se pare că ai fost prezent în ziua inaugurării mele...

Părea serios.

— Tu eşti cel care distruge viaţa acestui băiat. Nu ştii cine este, îl forţezi să-şi sufoce natura şi l-ai sfătuit să nu practice magia. Dacă suferă, e din cauza învăţăturilor tale stupide.

— Învăţăturile mele stupide au fost crezul Cavalerilor Dragonilor timp de secole.

— Unele fiinţe sunt deasupra regulilor şi limitelor, chiar şi cele care emană de la Cavalerii Dragonului.

De data asta Mira e cel care râde sarcastic.

— Şi tu ai fi unul dintre ei?

— Poate. Dar Amhal, e cu siguranţă.

A urmat o tăcere grea.

— Regele te apreciază şi te iubeşte, tocmai de aceea stau şi vorbesc cu tine în loc să-ţi explic mai clar ce vreau să spun aici cu o sabie. Îţi repet pentru ultima dată: Amhal este elevul meu, mi-a fost încredinţat mie şi nu vreau să te văd hoinărind în jurul lui.

— Încearcă să-l ţii departe de mine, dacă poţi, a răspuns San, impasibil.

— Tot ce trebuie să faci e să stai departe de el.

San şi-a ridicat braţele în faţa lui, zâmbind.

— Nu mă voi mai atinge de protejatul tău. Dar crede-mă, el mă va căuta, pentru că, spre deosebire de tine, am înţeles pe deplin cine este şi ce are nevoie.

Mira a sărit în picioare.

— Calea pe care i-o oferi este uşoară şi atractivă. Cu toate acestea, ştiu unde duce. Şi Amhal ştie asta. Ai foarte puţină consideraţie pentru el, dacă crezi că va continua să te creadă.

— Poate... Acestea fiind spuse, dacă nu mă înşel, tu ai fost cel care a venit la mine cu ordinul de a nu-l vedea din nou, nu el.

În faţa zâmbetului lui de neclintit, Mira şi-a strâns pumnii.

— Aminteşte-ţi avertismentul meu, a scuipat printre dinţi.
— Nu-l voi uita, a răspuns San cu o voce liniştită.

Amhal a fost trimis la Academie pentru câteva zile. Le-a petrecut întins pe pat, cu ochii aţiniţi de tavan, înotând în dezordine. Dintr-o dată, el n-a mai avut nici o certitudine. Momentele cu San, care i s-au părut atât de pline, care l-au liniştit atât de mult, au fost brusc înconjurate de o aură de ambiguitate. Cine era omul ăla? De ce era atât de interesat de el? Şi ce ar trebui să facă cu învăţăturile sale?

El nu ştia pe cine să urmeze: pe San, care i-a promis seninătate şi putere, sau pe Mira, care a susţinut virtuţile responsabilităţii şi sacrificiului.

În prima seară San nu a venit să-l găsească, şi Amhal a fost aproape uşurat. Nu era în măsură să discute cu el.

Dar a doua zi, în mijlocul nopţii, cineva i-a bătut la uşă. Amhal era sigur că era el.

— Mă aşteptai?, a întrebat San, fără preambul.

Amhal l-a lăsat să intre.

— Am aflat ce s-a întâmplat. Ai toată solidaritatea mea.

Tânărul nu era surprins. Îl cunoştea pe om de acum înainte.

— Am aflat ce s-a întâmplat. Ai toată solidaritatea mea.

Tânărul nu era surprins. Îl cunoştea pe om de acum înainte.

— Nu este un act onorabil.

— Dar a fost necesar. Pentru ce altceva ar mai fi stare de asediu? Câte vieţi ai fi pus în pericol?

Amhal s-a întors spre el.

— De ce eşti atât de interesat de mine?

— Pentru că eşti special.

Tânărul s-a uitat în jos, brusc hotărât să-i spună visele.

— Tu şi cu mine suntem legaţi, a spus San când a terminat.

— Sincer, nu înţeleg. Văd doar că învăţăturile tale m-au luat de lângă maestrul meu şi de la Adhara.

— Pentru că eşti diferit de ei. Amhal, nu aparţin lumii tale. E crucea noastră. Suntem deasupra celorlalţi, separaţi.

— Mereu îmi spui asta, dar nu-mi explici în ce sens. Şi eu... Nu ştiu dacă vreau să fiu diferit.

— Nu asta e problema. Eşti diferit, fie că-ţi place sau nu. Nu-ţi pot spune totul, pentru că există un timp pentru orice. După timpul formării, va veni timpul revelaţiilor.

Amhal s-a uitat la el şi s-a gândit la toate momentele pe care le-au petrecut împreună, la învăţăturile sale. Trebuia să facă o alegere.

— Sunt reticent să continui pe această cale. Mi-e frică.

— Ce înseamnă aceasta?

— Poate ar fi mai bine să nu mă mai antrenezi.

O tăcere de plumb a căzut pe cameră.

— Ţi-am forţat mâna?

— Nu, nu e asta...

— T-am pus să faci ceva ce nu voiai să faci şi pe care nu voiai să-l faci deja fără mine?

— Nu, dar...

— Nu te-ai simţit senin zilele astea, în pace?

— De această pace mă tem.

San s-a uitat la el, iar Amhal era speriat de răceala privirii sale. Ochi lipsiţi de milă, unde aceeaşi furie strălucea ca şi cea care-i strângea măruntaiele. Dar a durat doar un moment. San a zâmbit trist şi a devenit omul pe care îl cunoştea şi în care avea încredere.

— Am acţionat doar pentru binele tău. Dacă ai nevoie de timp, nici o problemă pentru mine. O să dispar chiar, dacă vrei. Ar fi păcat, ştiu pentru că te cunosc, dar mă voi supune, dacă asta e dorinţa ta.

Amhal a fost atins.

— Nu cer aşa ceva... Doar un pic de timp, să mă gândesc.

— Poţi să faci ce vrei. Nu sunt maestrul tău, nu sunt superiorul tău. Sunt doar prietenul tău.

San a mers la uşă.

— Ştii unde să mă găseşti oricum, a adăugat el înainte de a ieşi.

A mers drumul înapoi la camera lui cu pas furios, în scopul de a-şi risipi furia şi tensiunea. De la început, a ştiut că nu va fi uşor, dar i-a lipsit răbdarea, iar obstacolele l-au iritat până la maximum.

A fost mult prea conciliator. Şi-a reţinut impetuozitatea, a fost de acord să se umilească în faţa unor oameni care nu îi ajungeau nici până la gleznă! Şi de câte ori şi-a suprimat dorinţa de a ucide? Şi apoi, în momentul în care şi-a atins scopul, situaţia părea să-i scape de sub control. Poate că ar fi trebuit să se asculte pe sine însuşi şi să-l ia pe băiat cu el. Soarta s-ar fi ocupat de restul. Pentru că Amhal era condamnat la moarte şi distrugere, *îi* era destinat.

Respira greu ca să se calmeze. Nu. Trebuit să-şi ducă planul până la capăt. Obstacolele i-au stat în cale? Tot ce trebuia să facă era să le îndepărteze.

Furia lui s-a diminuat, iar calmul îngheţat de care avea nevoie a recăpătat controlul inimii sale.

«Totul va fi bine», şi-a spus el însuşi, în timp ce creierul său funcţiona neîncetat. «Dar mai întâi... »

S-a grăbit pe un coridor lateral şi s-a îndreptat nonşalant spre o cameră neocupată pe care o inspectase cu câteva zile înainte. I s-a părut ideală pentru proiectele sale.

Ajungând la colţul ultimului coridor, s-a ghemuit în umbră şi a aşteptat. O atingere uşoară, pe care numai auzul exersat ar putea-o percepe.

A sărit, l-a prins pe băiat şi i-a pus o mână înmănuşată pe gură, în timp ce îl ridica cu celălalt. Băiatul s-a luptat lovind, dar l-a învins repede. O lovitură bună la cap, şi l-a aruncat inconştient în camera goală.

L-a legat de picioarele patului, l-a dezarmat. Avea asupra lui un adevărat arsenal: două pumnale, o sarbacană, o duzină de cuţite, un şiret. Accesoriile spionului perfect.

San s-a aşezat în faţa lui şi l-a aşteptat să se trezească. Când a deschis ochii, băiatul nici măcar nu a încercat să scape; se uita la el doar cu o privire mândră.

— Poate crezi că mă poţi arde din temelii cu ochii tăi? apostrofă San.

Tăcere.

— Am înţeles totul, a adăugat el zâmbind. Deci, indiferent dacă vorbeşti sau nu, nu-mi pasă. Pentru că *ştiu.*

Băiatul nu părea speriat.

— Aşa că hai să cruţăm preludiul şi să mă omori chiar acum, pentru că nu voi vorbi niciodată.

— Te-am văzut pe tine şi pe camarazii tăi jucându-vă de-a spionii. Se pare că regina nu şi-a pierdut vechile obiceiuri, nu-i aşa? O breaslă moare, iar alta se naşte...

Băiatul a scrâşnit din dinţi, dar nu a spus nimic.

— Ea a avut ideea să mă urmărească? Sau schiloditul?

Încă nici un răspuns. San a dezvelit unul dintre pumnalele pe care le luase de la el şi s-a uitat o clipă la reflexiile lumânărilor de pe lama lui strălucitoare. Apoi, încet a tăiat cămaşa băiatului cu vârful lui.

Respiraţia spionului s-a accelerat, dar zâmbetul său mândru nu a dispărut.

— De ce te-au pus să mă urmăreşti? Ce bănuiesc?

Lama se scufunda acum pe trunchiul său, desenând linii roşii din ce în ce mai adânci.

— Nu te aştepta să scapi aşa uşor. Când vor afla că lipsesc, vor înţelege imediat cine este vinovatul, a şuierat băiatul.

San l-a lovit în faţă, făcându-l să scuipe sânge.

— Vinovat de ce?

Spionul încă mai găsi puterea de a zâmbi.

— Nu ştii asta, nu-i aşa? Dar, vezi tu, nu am absolut nimic să-mi reproşez, şi am dreptul să torturez un mic spion care a fost pus pe urmele mele fără motiv. Toată vina e a reginei tale şi a fiului ei schilod.

Băiatul a continuat să zâmbească cu ferocitate.

— Contul tău e bun. Nu crezi că te vor întreba de ce m-ai ucis?

— Dar nu am nici o intenţie să te omor deloc, a spus San, zâmbind. Ştii, uneori chiar simt că zeii îmi ghidează acţiunile, că tot ceea ce fac are un scop mai mare. Pentru că prezenţa ta aici şi acum îmi este foarte utilă.

A pus jos pumnalul, şi apoi a atins tăieturile cu o formulă. Pielea a început să se vindece.

— În realitate, am nevoie de tine în viaţă şi sănătos, spuse el cu un rânjet.

Amina a continuat s-o hărţuiască pe Adhara. În fiecare zi, revenea la sarcină.

Cu toate acestea, acest lucru nu era cel mai bun moment pentru a reveni la Academie, şi Adhara a încercat să-i explice. Mai mult, nimănui nu i s-a permis să părăsească palatul, iar prinţesa nu făcea excepţie. Dar Amina era gata să sfideze ordinele tatălui ei.

Lui Adhara i-a fost greu s-o convingă că Makrat nu mai era un loc sigur. Prea multă violenţă domnea acum pe străzi.

Amina s-a adresat în cele din urmă tatăl ei. Neor era de neclintit. În ochii săi, palatul devenise o insulă de refugiu, singurul loc unde copiii săi erau protejaţi de boli. Dar ştia, de asemenea, că fiica sa percepea tensiunea acolo. Ea, de asemenea, era speriat, şi era întotdeauna nervoasă, neliniştită. Trebuia să fie distrasă.

Acesta este motivul pentru care a decis să aprobe cererea sa, cel puţin parţial.

— Mă voi asigura că vom aduce echipamentul necesar aici şi vom înfiinţa o cameră exact ca cea de la Academie. Şi voi aduce chiar şi un instructor excepţional.

— Amhal?, a întrebat Adhara, ochii ei strălucind.

— Nu cred.

Cel ales a fost Mira. Pentru că o cunoştea bine pe Amina, şi era cel mai capabil să o antreneze pe fată evitând să se rănească.

— Ştiu că eşti foarte ocupat, dar îţi cer această mică favoare. L-a rugat într-o dimineaţă Neor.

Mira pur şi simplu şi-a plecat capul cu un zâmbet.

— Pentru tine, nici o problemă.

De îndată ce a intrat în cameră alături de Adhara, Amina a început să sară peste tot. S-a aruncat în armura care fusese adusă pentru ea, la fel ca data trecută. Adhara s-a lăsat câştigată de entuziasmul ei. Dar când l-a văzut pe Mira singur într-un colţ al camerei, zâmbetul ei a murit pe buze. Ştia că Amhal era închis în camera lui, aşa că nu era vina lui că nu a venit s-o vadă. Dar el îi lipsea şi, după ultima lor intâlnire, era mai deprimată ca niciodată.

Camera armelor fusese instalată într-o aripă nelocuită a palatului, într-o sală de recepţie folosită cândva de Sulana, străbunica Aminei. La începutul domniei sale, Learco a ordonat ca tot ce a aparţinut acestei femei cu destin tragic să fie distrus, şi toate locurile pe care le frecventase abandonate.

Amina s-a dezlănţuit aproape la fel de mult ca data precedentă. Ea a insistat să lupte mai întâi cu armura, înainte de a fi convinsă să o dea jos pentru a se antrena cu sabia.

Mira a dat dovadă de o răbdare extraordinară. Se preta la toate jocurile fetei şi a tratat-o cu afecţiune paternă. Adhara a căutat, de asemenea, să participe la antrenament, dar spiritul ei era în altă parte: îl vedea pe Amhal jucându-se cu Amina, complicitatea pe care au împărtăşit-o, râsul lor, patrula din oraş şi victoria tânărului asupra furiei sale.

Dintr-o dată, un şuierat ascuţit a spart aerul, iar Adhara l-a văzut pe Mira prăbuşindu-se. Apoi timpul părea să curgă cu încetinitorul. Corpul masiv al cavalerului a lovit puternic pământul, faţa uimită a Aminei, pereţii prăfuiţi ai camerei şi senzaţia unei prezenţe în apropiere.

Mâna lui Adhara a fugit la pumnalul ei, picioarele i-au sărit înainte. A apucat-o pe prinţesă, a forţat-o să se întindă pe podea şi a acoperit-o cu corpul ei, interpunându-se între ea şi ferestrele mari care ocupau o întreagă secţiune a camerei.

De data asta, aproape că l-a văzut. Cu o mişcare largă a mâinii înarmate cu pumnalul, ea a interceptat săgeata aruncată spre ea. A căzut la pământ cu un clinchet metalic. Amina a ţipat, dar concentrarea lui Adhara nu a scăzut. Când silueta a apărut, întunecată şi agilă, era gata. A sărit în picioare, s-a uitat la duşmanul ei şi s-a pregătit pentru luptă.

Ca din exterior, ea şi-a privit corpul cum se deplasează cu precizie letală: pumnal împotriva pumnal, ea a luptat cu acest inamic necunoscut, fără a pierde o singură lovitură. Un scor impecabil, gravat misterios în muşchii ei. Zăngănitul armelor care se ciocnesc, scânteile care apăreau din ele, totul făcea parte dintr-un cod pe care-l cunoştea. A sărit înapoi şi s-a aplecat pe braţe şi şi-a lovit adversarul. Şi-a terminat saltul, s-a pregătit pentru atac în genunchi şi s-a aruncat din nou în faţă. Dezechilibrat, bărbatul s-a lovit de un zid şi i-a oferit o ocazie. A încercat s-o lovească în stomac, dar ea i-a blocat mâna. Apoi, tot ce

trebuia să facă era să facă o pârghie. Celălalt a zburat în aer şi a căzut înapoi pe spate. În timp ce încerca să se ridice cu un salt, ea şi-a împins lama între umerii lui.

Bărbatul nici măcar nu a gemut. A înţepenit, apoi s-a prăbuşit, şi s-a făcut linişte. Adhara abia şi-a accelerat puţin respiraţia. Mâinile ei erau lipicioase, şi când s-a uitat la ele, a văzut că erau roşii cu sânge.

Ce s-a întâmplat? Ce-a făcut?

Conştientizarea a venit brusc, enormă: a ucis un om.

Dar nu era timpul pentru disperare sau reflecţie. Amina plângea, ghemuită într-un colţ al camerei, ţipând ceva.

Adhara sare şi o apucă de umeri.

— Eşti bine? Eşti bine?

Nu aveam să obţin un răspuns. Abia după un timp a ajuns să înţeleagă ce striga, în mijlocul suspinelor ei: «Mira.»

Cavalerul zăcea lângă ea. Atunci Adhara şi-a amintit: da, totul a început cu Mira căzând la pământ.

Fără să-i desprindă mâinile Aminei, s-a uitat în jos la el. Inima i s-a oprit: o săgeată îi ieşea din gât şi pielea lui era de culoarea cenuşii.

PARTEA A TREIA

DESTINUL LUI ADHARA

24

DOLIU

Chiar Oficianta Supremă era cea care ducea această bătălie fără speranţă.

Theana a ajuns cu părul în dezordine, cu expresia disperată, în hainele ei de zi cu zi. Ea l-a observat pe Mira, culoarea pielii lui, ritmul sacadat cu care pieptul i se ridica şi cobora, şi a dat ordinul de a fi scoasă toată lumea afară.

Adhara a rămas afară în stare de şoc. Simţea că a căzut brusc în viaţa altcuiva. Avea probleme să descifreze cele mai recente evenimente, sau chiar doar să şi le amintintească în mod clar. Mira se prăbuşeşte pe pământ, moartea atacatorului ei. Totul se scufunda într-un haos neclar, în care senzaţiile s-au suprapus şi s-au amestecat.

Amina plângea încă lângă ea. Adhara trecuse un braţ peste umerii ei şi căuta în zadar cuvinte de consolare.

— Totul va fi bine, a spus ea, mângâindu-i părul.

Amina nici măcar nu părea să audă.

— N-am făcut nimic... Am vrut doar să mă distrez, nimic altceva..., a mormăit ea.

— Nu e vina ta. A fost o ambuscadă, a insistat Adhara.

În timp ce uşa a rămas încăpăţânată închisă, o mulţime mare s-a adunat pe hol. Neor, cu mâinile încleştate pe roţile scaunului său, Learco şi Doubhée, consternaţi. Şi apoi soldaţi, gardieni pe care Adhara nu i-a văzut niciodată; doar curioşi.

Un du-te-vino care au uimit-o, au târât-o departe de ea. Cu câteva ore mai devreme, avea o viaţă a ei, o viaţă pe care o alesese. Şi acum o forţă necunoscută a pus stăpânire pe ea. Înţelesese deja că posedă abilităţi extraordinare, dar nu a crezut că puterea ei ar fi putut într-o zi s-o transforme într-un criminal. Nu a îndrăznit să-şi scoată pumnalul din teacă, nici măcar să-l atingă. Lama lui era încă roşie cu sângele victimei.

Apoi, încetul cu încetul, lumea şi-a reluat viteza normală. Theana era blocată în cameră de câteva ore, atunci când Amhal a apărut la capătul holului. Zvonul a trebuit să ajungă la el, smulgându-l din izolarea sa forţată în camera lui. Văzându-l, Adhara a experimentat un amestec ciudat de bucurie şi durere. Pentru că el era acolo şi ea l-a văzut, şi pentru că ea a simţit suferinţa lui cum o înconjoară şi o penetrează.

S-a ridicat, s-a dus la el. Cu un pas grăbit, o faţă palidă şi un maxilar contractat, Amhal a trecut pe lângă ea fără să o vadă. Pentru el, era doar acea uşă inchisă.

— E acolo?, a întrebat el cu o voce tremurândă.

Ea i-a răspuns.

— Da.

Tânărul s-a întors şi s-a uitat la ea ca şi cum ar fi transparentă.

— Ai fost cu el?

Adhara a dat din cap, speriată. Nu a recunoscut-o. Ce s-a întâmplat cu cel pe care l-a sărutat în lumina lunii? Subţire, ros de un foc interior obscur, această nenorocire părea să fi săpat un ultim şanţ în inima lui.

— Spune-mi totul despre asta.

Adhara ar fi preferat să nu-şi amintească. Nu se gândise la ea ca la o maşină de ucis. Dar a făcut-o pentru el. Ea era sobră, şi a mers la esenţial, încercând să-şi înăbuşe emoţiile. Amhal nu a arătat nici o reacţie. Doar un rid pe frunte, între sprâncene, i-a trădat suferinţa, aceeaşi care i-a înnodat gâtul lui Adhara. Şi viaţa lui era pe cale să se schimbe. Totul depindea de uşa aia închisă.

S-a deschis în mijlocul după-amiezii, cu un scârţâit de eşec. Theana părea, palidă, epuizată. Toată lumea s-a strâns imediat în jurul ei. O licărire de speranţă strălucea în ochii lui Amhal.

— Otrava l-a luat acum câteva minute. Nu şi-a recăpătat cunoştinţa. Am încercat imposibilul.

Gemetele au erupt, oftaturi, şi un zgomot trist, regulat, bântuitor a umplut întregul spaţiu al holului.

Cu pleoapele încreţite de furie, Amhal a lovit uşa cu pumni. Aşchiile de lemn se scufundau în carnea lui, dar el nu s-a oprit.

— Amhal! a strigat Adhara, încercând să-i prindă mâinile însângerate.

Ca răspuns, tânărul a strigat la cer un disperat şi supărat «de ce?» şi s-a închis în camera în care maestrul său a murit.

Mulţumirile sincere ale lui Neor:

— Dacă nu erai tu, fiica mea ar fi fost moartă. Nu voi putea niciodată să-mi exprim recunoştinţa faţă de tine.

Ochii îngrijoraţi ai Theanei, aerul trist cu care şi-a strâns mâinile, ca şi cum ar exista acum o nouă complicitate între ele.

Privirea recunoscătoare a regelui şi a reginei:

— Ne-ai salvat nepoata!

Şi apoi interogatoriile.

Următoarele zile au fost o succesiune istovitoare de interogatorii şi întrebări fără răspuns. O atmosferă apăsătoare a pus stăpânire pe palat; coridoarele erau pline de soldaţi şi gardieni care, se zvonea, aparţineau unui corp special ataşat reginei.

Cea mai acreditată teorie la Curte, transmisă de demnitari şi servitori, a fost că s-a încercat asasinarea prinţesei. Nu a existat nici o altă explicaţie. Mira a fost cu siguranţă un element remarcabil al Academiei, dar pentru o lungă perioadă de timp singura sa sarcină a fost protecţia familiei regale. Cine ar fi vrut să-l omoare? Nu am înţeles cine a făcut-o şi de ce. De ce nu ar face-o din nou? Amina nu mai avea voie să călătorească fără escortă. Trupele de securitate au fost întărite, palatul păzit zi şi noapte. În rândul populaţiei, ipoteza a fost că epidemia şi crima erau legate. Nimfele, sau gnomii, au fost învinuiţi, iar confuzia care domnea deja pe străzile oraşului s-a transformat în panică. Încercări de linşaj, neîncredere în străini, crime. Makrat părea să fie la un pas de revoltă. Iar palatul era oglinda acestei noi situaţii.

Adhara a fost interogată până la epuizare.

I s-a cerut de nenumărate ori să vorbească despre acea dimineaţă, despre ce a făcut, despre ce auzise. Ea a trebuit să reconstruiască scena în fiecare detaliu, şi să se confrunte

din nou cu absenţa totală a emoţiilor pe care le-a trăit la momentul respectiv. Era ca şi cum ar fi acţionat ca un robot, făcând gesturi care pre-existau în ea. S-a născut pentru asta, i-a şoptit o voce groaznică în timp ce era interogată. Şi nimeni nu i-a cerut să-şi asume responsabilitatea pentru viaţa pe care a luat-o, nimeni nu a dat vina pe ea. Dimpotrivă, ea a început să fie considerată o eroină. În timp ce trecea pe coridoare, servitorii se întorceau să se uite la ea, soldaţii îi aruncau o privire de o admiraţie prost ascunsă.

Chiar şi Amina gândea asta.

— Îţi datorez viaţa mea, ai fost fantastică! Am văzut cum te-ai luptat, părea că dansezi!

Şi şi-a imitat mişcările precise.

Adhara era jenată.

— Nu a fost un joc.

— Dar cine ţi-a spus că a fost! Ai fost... eroică!

— Un băiat a murit.

Amina a deschis ochii larg.

— Un băiat tânăr? Dar a vrut să mă omoare!

Timp de două nopţi întregi, roşul sângelui lui de pe pumnalul ei a obsedat-o, nelăsând-o să doarmă, până când, plângând cu lacrimi calde, a frecat convulsiv lama, atât de tare încât în cele din urmă şi-a pătat degetul. Aşa că s-a dus să-l vadă.

Ea a ridicat pânza care l-a acoperit, i-a observat faţa îngheţată în moarte. Nu ar fi putut spune exact vârsta lui, trebuie să aibă mai mult sau mai puţin propria eu vârstă. Imobilă lângă el, ea şi-a amintit cu groază, pentru o clipă, că acest băiat a fost pentru ea doar un duşman care trebuia să fie doborât, să sângereze. Şi acolo din nou, în faţa paloării şi abandonului morţii, se simţea ca o carcasă goală.

Cum să trecem peste aşa ceva?

Cum să ne iertăm pentru ucidere?

Şi cum să continuam să trăim normal, ştiind că suntem capabili să ucidem fără ezitare?

Dacă măcar ar avea pe cineva lângă ea. Mira, poate, care a ştiut să-i spună cuvintele potrivite la momentul potrivit. Ea ştia puţine despre el, în cele din urmă, dar el a atins-o, şi dintr-o dată îi era dor de el, poate mai mult pentru ceea ce ea nu ştia despre el decât pentru relaţia reală care i-a legat.

«Unde se duc morţii? s-a întrebat dintr-o dată. Pur şi simplu se dizolvă încetând să mai fie? Sau există un loc de unde se uită la noi, de unde veghează asupra noastră?»

Şi apoi era Amina, care nu a mai lăsat-o să se îndepărteze. Nu mai voia să fie cu nimeni altcineva. Şi pentru a-şi masca anxietatea, incapacitatea de a asimila moartea, a continuat să se întoarcă la dramă.

Dar Amhal îi lipsea cel mai mult. Era plecat, din nou. După crimă, a fost închis cu Mira toată noaptea. Era plecat la primele ore ale dimineţii, nici măcar nu se uita la ea. Apoi s-a refugiat la Academie, unde a trecut din camera sa în camera armelor. El a reapărut în aer liber doar pentru a participa la înmormântarea stăpânului său.

A avut loc pe esplanada mare unde Adhara, Amhal şi Mira aterizaseră doar cu trei luni mai devreme, într-o zi însorită. Singur în mijlocul unei săptămâni de ploaie. Toamna se apropia cu repeziciune, iar aerul mirosea a lemn umed şi frunze moarte.

O mulţime de oameni au participat. Familia regală, majoritatea Cavalerilor Dragonilor, toţi studenţii Academiei şi oameni obişnuiţi. Mulţi ochi au fost fixaţi pe Adhara, deşi ea a avut grijă să se îmbrace discret şi să stea departe, lângă Amhal, rece şi tăcut.

A căutat ceva să-i spună, dar înaintea adâncimii durerii lui, faţa lui scobită şi ochii umflaţi înconjuraţi de cercuri întunecate, ea nu şi-a putut găsi cuvintele. În plus, nu se uita la ea. Cu ochii goi, fixa rugul pe care fusese aşezat corpul lui Mira. Pentru că aşa se duceau Cavalerii Dragonului, într-un foc purificator care le încredinţa cenuşa vântului.

Alături de el, San, grav şi politicos, aerul că era pătruns de durerea generală. Adhara îl observă îndelung. De când se întorsese, totul se schimbase. Era ca şi cum cu el ar fi început ceva, o serie de evenimente care i-au condus inevitabil la acest rug. Ea clătină din cap. Acestea erau doar gânduri stupide, pe care ea nu ar trebui să le aibă.

Regele, Oficianta Supremă şi Neor au ţinut un discurs. Cuvinte goale care nu au adăugat sau eliminat nimic din ceea ce Mira a fost.

Apoi a fost lunga procesiune de torţe. Oricine ar vrea să aprindă rugul cavalerului. Amhal, primul, şi-a adus flacăra în tăcere, apoi s-a întors la locul său, contemplând focul care i-a dus o parte din existenţă.

Adhara a simţit, de asemenea, nevoia de a participa la acest ritual. Ea a simţit că îi datora acestui om ceva.

Apoi s-a întors la Amhal, nemişcat ca o statuie, cu ochii uscaţi ai unuia care şi-a plâns toate lacrimile. Ea s-a uitat la el, încă incapabilă să-i vorbească, şi s-a rugat să-i spună ceva, chiar şi un reproş că nu a putut să-i salveze maestrul. Dar Amhal nu s-a uitat înapoi. Adhara i-a luat mâna pe furiş. O mână inertă şi îngheţată. Nu l-a simţit niciodată atât de departe.

Erau încă toţi trei îmbrăcaţi în negru. Neor a privit ploaia fină căzând peste Makrat.

«Vara s-a terminat», s-a gândit el cu tristeţe.

— Nu poate fi el.

Mama lui era palidă, nervoasă.

A înţeles-o. Băiatul care l-a ucis pe Mira era unul din oamenii lui. Spionul pe care l-a desemnat să-l monitorizeze pe San, mai exact.

— Ce rost are să negi ce e evident?

Learco nu era mai puţin tensionat.

— Calmează-te, a spus Neor.

Apoi s-a uitat la mama lui.

— Faptul că ucigaşul a fost unul din oamenii tăi e de netăgăduit.

— Îmi pui la îndoială metodele de recrutare? Vrei să spui că sunt trădători printre oamenii mei? a strigat Doubhée, lângă el.

— Nimeni nu este imun la o eroare de judecată...

Neor şi-a oprit tatăl cu un fluturat de mână.

— Să rămânem la fapte. Întrebarea este, câtă încredere ai în oamenii tăi?

— O încredere oarbă, a răspuns Doubhée fără ezitare. Crezi că a pătruns cineva în rândurile mele? Antrenamentul este extrem de greu şi cer ca fiecare dintre oamenii mei să fie investigat în detaliu. Sunt de o fiabilitate impecabilă.

— Trădătorii pot intra peste tot, a insistat Learco.

Doubhée s-a uitat la el.

— Drept cine mă iei în cele din urmă? Aceştia sunt oamenii responsabili pentru siguranţa familiei noastre, chiar crezi că i-am ales la întâmplare?

Neor începea să fie nerăbdător. El nu se putea concentra când discuţia escalada în acest fel.

— Ţi-am spus să te calmezi. Furia este întotdeauna cel mai mare duşman al nostru în astfel de cazuri.

Vocea lui, îngheţată, a căzut ca un satâr.

Prinţul s-a mutat la fereastră, cu privirea pierdută în depărtare. Mintea lui lucra febril în tăcerea ostilă care a fost creată.

În cele din urmă, s-a întors.

— Nu putem evita investigarea acestui băiat.

Doubhée a ridicat mâna în semn de protest.

— Nu te acuz de nimic. Dar trădarea face parte din om şi, sincer, nu pot exclude asta. Oamenii se schimbă.

— L-am recrutat abia acum un an!

— Era tânăr, te poţi schimba într-un an la vârsta lui, a răspuns prinţul. Un moment de nebunie... sau poate l-au cumpărat... În orice caz, trebuie să plecăm de la el. El este esenţa problemei. Deocamdată, ne vom concentra asupra criminalului. Pe de altă parte, a adăugat el, există un element pe care nu-l putem trece cu vederea.

Părinţii lui au fost atenţi.

— Este cu siguranţă o coincidenţă, dar mi se pare ciudat că tocmai spionul pe care l-am însărcinat să-l monitorizeze pe San a făcut aşa ceva.

— Ce vrei să spui cu asta?

De data asta, a fost rândul lui Learco să se ridice.

— Nimic. Dar faptul trebuie luat în considerare.

Tatăl lui s-a uitat la el fără echivoc. Neor ştia cât de drag era San pentru el, cum întoarcerea lui a marcat un punct de cotitură în viaţa lui.

— El a jurat credinţă acestei lumi, şi s-a dedicat în întregime securităţii oraşului nostru: el, mi se pare, a demonstrat că acestea nu au fost doar cuvinte.

Neor s-a aplecat pe spatele scaunului şi a scos un oftat lung. Răceala logicii sale era uneori o condamnare. A ridicat vălul tuturor iluziilor, expunând brutalitatea faptelor.

— Nu-l acuz. Mă gândeam cu voce tare.

S-a întors cu faţa spre fereastră, brusc copleşit. Ştia că toată greutatea a ceea ce se întâmpla – boală şi acum această crimă – va cădea în întregime pe umerii săi. Era o vreme când tatăl său era suficient de puternic pentru a susţine conducerea acestui regat şi l-a protejat şi pe el. Dar în timp, părinţii au devenit din nou copii, forţându-şi copiii să crească.

— Altceva?, a întrebat el.

Learco şi Doubhée nu au adăugat nimi şi a ieşit cu paşi lenti.

Neor avea o durere în inimă. Părinţii lui au abdicat.

În zilele de după înmormântare, Amhal a avut senzaţia de scufundare într-un coşmar fără sfârşit. Nu a ieşit din Academie şi nu a vrut să vadă pe nimeni. Era extenuat la antrenamente, s-a accidentat şi a refuzat să-şi îndeplinească obligaţiile. În primele zile, a fost lăsat în pace; toţi i-au înţeles durerea, şi nu au vrut să-l forţeze. Apoi oamenii au început să se plângă de el. Camarazii lui au încercat să vorbească cu el, să-l facă să-şi revină.

Nu au primit decât insulte. Într-o zi chiar a atacat cu o sabie un paj care l-a chemat. O greşeală gravă, care i-ar fi putut aduce închisoare, dar pe care superiorii săi au ignorat-o pentru că voiau să-i mai dea o şansă.

Într-o noapte, în ciuda stării de asediu, Adhara s-a furişat afară din palat. Era îngrijorată, continua să-i vadă faţa lui Amhal, goală de orice emoţie.

A traversat oraşul şi a reuşit să intre în Academie.

S-a strecurat la uşa camerei lui şi a bătut.

— Amhal, sunt eu, deschide!

Cu mâinile inflamate, ea a insistat până când el a apărut în cele din urmă pe prag, cu barba lungă, faţa slăbită, cămaşa pătată şi în dezordine.

A lăsat-o să intre fără să spună nimic şi i-a întins un unguent pe mâini.

— De ce ai venit aici?

— Îţi înţeleg durerea. Dar e o vreme când trebuie să lupţi.

Amhal a răspuns cu un zâmbet amar.

— Nu înţelegi nimic, dimpotrivă.

Cuvinte seci, dure, care au rănit-o.

— De cine ai fost vreodată legată? Pe cine ai pierdut? Nu ai tată sau mamă, nu ştii cum e să pierzi pe cineva care a fost totul pentru tine.

Adhara şi-a muşcat buzele ca să nu plângă.

— Te-am avut pe tine. Şi înainte ca Mira să moară, am avut şi eu viaţa mea. O viaţă pe care mi-am creat-o. Acum am doar amintirea acelei zile când un om a murit înaintea mea şi eu am ucis pe altul. Şi eu am pierdut ceva.

Amhal părea să fie atins. S-a uitat în altă parte.

— El a fost totul pentru mine. El a fost puterea mea. Atâta timp cât el a fost aici, am ştiut că aş putea câştiga. Şi acum moare de o moarte stupidă şi fără sens, lovit din spate de un laş. Lăsându-mă cu o mie de întrebări fără răspuns. Şi partea cea mai rea e că ultimul lucru pe care l-a văzut despre mine a fost comportamentul meu nedemn în acea noapte când l-am dezamăgit, când am ucis fără motiv!

Adhara i-a pus mâna pe umăr. Amhal pe care ea l-a iubit era acolo, în durere şi disperare, neatins. Poate că mai era ceva pentru care să merite să aştepte.

— Începe să trăieşti din nou, te rog...

Ochii tânărului au devenit din nou de gheaţă.

— Întotdeauna aceleaşi cuvinte, acele cuvinte stupide de consolare... «I-ar fi plăcut asta,» «cu siguranţă şi-ar fi dorit asta.»

A sărit în picioare.

— S-a dus, ştii? Şi nimeni nu ştie ce şi-ar dori acum, sau ce a gândit când săgeata aia blestemată l-a ucis! S-a dus, asta-i tot, şi sunt singur şi fără ghid.

Adhara s-a ridicat la rândul său.

— Chiar crezi că s-ar fi bucurat să te vadă cum te-ai scufundat în durere? Că i-ar fi plăcut să te vadă omorându-te încet şi ştergând toată munca pe care a făcut-o ca să te facă Cavaler al Dragonilor? Pentru că exact asta faci, îi distrugi munca.

Amhal s-a apropiat la o palmă de faţa ei.

— Nu poţi înţelege, a şuierat el cu răutate.

Palma a răsunat în tăcerea camerei. Adhara a izbucnit în lacrimi.

— Nici eu nu mă simt bine şi nici nu am răspunsuri. De când ai plecat, de când ai decis că ai nevoie de timp departe de mine, am fost singură cu mine şi cu întrebările mele, cu fantoma omului pe care l-am ucis şi amintirea a ceea ce s-a întâmplat. Dar ştiu că încă eşti băiatul care m-a salvat în acea noapte. Nu lăsa binele din tine să moară! Te implor, Amhal!

S-a aplecat şi l-a luat în braţe.

— În acest moment, nu pot s-o fac. Nici măcar nu ştiu dacă binele despre care vorbeşti există, a murmurat el. Poate mâine, nu ştiu, dar acum nu mai pot. Îi datorez lacrimile şi durerea mea.

A ridicat-o uşor, a însoţit-o până la prag.

— Întoarce-te la palat şi ai grijă, a spus el, uitându-se la ea cu o durere infinită.

Şi a închis încet uşa.

25

ÎNCEPUTUL SFÂRŞITULUI

O uşă deschisă în mijlocul nopţii. Amhal, întins pe pat, nu dormea. De când n-a mai avut o noapte adevărată? De îndată ce şi-a pus capul pe pernă, somnul a zburat. Pereţii camerei s-au închis peste el ca scândurile unui sicriu, aşternuturile l-au înfăşurat ca un giulgiu şi salteaua lui părea să vrea să-l înghită. Şi-a închis pleoapele şi aceeaşi imagine i-a invadat mintea: trupul lui Mira mort. Un pachet gol, care nu mai avea nimic din omul care i-a fost tată.

El a petrecut ore în şir lângă cadavrul său, ore în care nu a încetat niciodată să se întrebe în zadar în timp ce ochii lui înregistrau fiecare detaliu. Rana de pe gât, paloarea supranaturală, slăbirea trăsăturilor. Şi încetul cu încetul Mira dispăruse, Amhal aproape îl văzuse dizolvându-se în faţa ochilor săi, până când a avut certitudinea teribilă că nu mai era acolo sau oriunde, că pur şi simplu dispăruse.

Şi acum acest cadavru s-a întors în fiecare noapte să-l viziteze, luându-i somnul. Abia câteva ore agitate, şi durerea a venit înapoi să-i chinuie pieptul şi l-a trezit.

Când uşa scârţâi, Amhal nici măcar nu se mişcă. Nu-i păsa cine era. Un duşman, un prieten, al nu ştiu câtelea prost care încearcă să-l smulgă din prosternarea lui. Lasă-i să vină. Zidul indiferenţei sale nici măcar nu fusese început de Adhara.

Un sunet de cizme pe podeaua de lemn, un scaun mutat, cineva stând acolo. Şi apoi tăcerea.

Amhal stătea cu ochii deschişi în întuneric. Luna arunca o lumină palidă pe peretele de piatră din faţa lui.

— Aveam 12 ani când a murit.

Era San. Inima lui Amhal se cutremură uşor, dar asta nu era suficient pentru a-l face să se mişte. Mai multe cuvinte stupide de mângâiere, care serveay doar pentru a-l face sa se simtă chiar mai rău.

— Nu am petrecut prea mult timp împreună. Doar câteva luni, gândindu-mă mai bine. Dar au fost cele mai intense luni din viaţa mea. Ceea ce m-a învăţat, despre existenţă chiar mai mult decât despre sabie, a fost gravat în inima mea. Nimeni nu va putea să-l şteargă. De aceea, când Ido a murit, o parte din mine a mers cu el.

O lacrimă, singuratică, arzând, curgea pe obrazul lui Amhal.

«El mă înţelege. A experimentat ceea ce simt acum», i-a şoptit un glas.

— Şi a murit din cauza mea? M-a protejat cu riscul vieţii sale, pentru a împiedica Breasla Asasinilor să mă ia şi să-mi folosească corpul pentru a-l învia pe Aster. Dar eram doar un copil prost, pretenţios, şi am fost sigur că aş putea învinge Breasla singur. Am simţit puterea magiei curgându-mi prin vene, şi eram sigur că atunci când m-am dus la templu, vizuina Breslei, urma să-i omor pe toţi şi să-mi răzbun părinţii ucişi de aceşti nebuni fanatici.

Pauză lungă.

— Şi apoi?, a întrebat Amhal dintr-o suflare.

— Am reuşit să scap de el şi m-am dus la templu. Asta a fost exact ceea ce a vrut Breasla. Nu ştiam să-mi controlez puterea, şi am fost imediat capturat. Apoi s-a întâmplat ce s-a întâmplat: Learco, Doubhée, Ido şi Theana au venit să mă salveze. Şi Ido e mort. Când l-am văzut întins pe jos, nemişcat, mi-am dat seama că sunt singurul responsabil şi că nu se va mai întoarce.

Amhal s-a aşezat pe pat şi s-a uitat la ochii omului. I-au trimis înapoi imaginea propriei suferinţe.

«E la fel ca mine.»

— Cât de mult mai avea să mă înveţe şi câtă nevoie mai aveam de el! Nu mi-am dat seama că era singurul în care aveam încredere până nu l-am văzut mort.

Amhal şi-a plecat capul şi şi-a pus mâna pe piept.

— E ca şi cum aş avea un animal în piept, săpând zi şi noapte cu ghearele lui. Sau poate că eu sunt cel care nu vrea să se oprească.

— Ştiu, a spus San, mişcat. Ştiu.

— Ce să fac?, a întrebat Amhal, disperat. Să-mi continui drumul? Ce ar trebui să fac?

— Să suferi.

Răspunsul său a rupt tăcerea camerei.

— Orice alinare ţi-ar aduce alţii, este o durere care te va însoţi pentru totdeauna. Într-un colţ al inimii tale, vei continua să plângi ca acum.

Amhal şi-a atins obrazul. Era scăldat în lacrimi.

— Cu toate acestea, anii schimba faţa lucrurilor, şi te vei simţi în cele din urmă mai bine. Dar va dura ceva timp.

Dintre toate cuvintele pe care oamenii i le-au spus de la moartea lui Mira, cuvintele lui San i s-au părut singurele adevărate. Pentru că nu a încercat să-l consoleze, pur şi simplu i-a transmis experienţa, i-a spus drumul pe care l-a parcurs el însuşi. Amhal s-a simţit mai puţin asuprit.

— Am cerut să te iau ca student.

Amhal şi-a îndreptat capul.

Ceva nu era în regulă cu acea propoziţie, şi San trebuie să fi observat, pentru că a adăugat în grabă:

— Dacă eşti de acord, desigur.

Amhal nu a putut să nu se gândească că aceasta era o trădare, o trădare teribilă. De cât timp e stăpânul lui mort? Şase, şapte zile? Şi era deja gata să-l înlocuiască. Cu San, mai mult decât atât, despre care a avut îndoieli în trecut.

— Eu...

— Voi fi sincer, a spus San, apropiindu-se de el. Să-ţi plângi de milă e reconfortant, nu-i aşa?

Lui Amhal i-a fost ruşine dintr-o dată. Începuse să se obişnuiască cu durerea, să se ataşeze de ea ca de un prieten.

— Dar nu poate dura la nesfârşit. Lumea te aşteaptă, dar va continua să se mişte chiar dacă rămâi închis aici. Nu-l voi înlocui niciodată, nu asta e sensul propunerii mele. Vreau doar să te însoţesc în această perioadă dificilă şi să te ajut să îţi revii.

Amhal s-a uitat la mâinile lui. Pleacă de acolo.

«Şi continuă să creşti, învăţând din nou... »

Exact asta i-a spus Adhara cu o zi înainte. Şi totuşi, ea nu părea la fel de convingătoare pentru el ca San. S-a gândit la paloşul său şi la antrenamentele sale lungi.

S-a uitat în sus.

— Am nevoie de o schimbare, spune el pe un ton hotărât.

Faţa lui San s-a luminat cu un zâmbet viclean.

— Tot ce vrei.

San s-a înclinat adânc în faţa tronului lui Learco. Neor nu era acolo în acea zi. Era mai bine aşa. Nu l-a plăcut în mod deosebit. Întotdeauna se uita la el cu o privire oblică care îl făcea să se simtă inconfortabil. Era un tip inteligent, de asemenea, a înţeles imediat.

San, te rog...

San zâmbea în interior. Cu regele, dimpotrivă, totul era mai uşor. Îl iubea şi credea în el. S-a ridicat.

— Alteţa, am o favoare să îţi cer.

— De ce nu vorbim între noi ca înainte? Dacă nu mă înşel, nu ne-am văzut de când ai ajuns la palat.

— Stăpâne, nu sunt cavaler şi nu am venit la picioarele tronului tău ca să te implor pentru o favoare.

Learco zâmbeşte tandru.

— Aşa este.

— Cer permisiunea să părăsesc Makratul şi să fiu trimis în patrulare în zonele contaminate.

Bătrânul rege a devenit palid.

— De ce această cerere?

— Mi-a fost sugerată de studentul meu, a spus San.

Şi după o scurtă pauză, a adăugat:

— Cred că ştii că Amhal, ucenicul lui Mira, a devenit studentul meu.

Learco a dat din cap în mod grav.

— Da, ştiam... dar de ce această alegere?

San şi-a amintit cuvintele lui Amhal cu două zile mai devreme: «Vreau să părăsesc curtea şi viaţa pe care am dus-o cu Mira. Am nevoie de acţiune, trebuie să-mi murdăresc mâinile şi să-mi distrag atenţia de la orice îmi aminteşte de asta. Vreau să merg pe tărâmul infectat.»

Şi-a dat acordul imediat.

— Distanţa va fi benefică pentru el...

San şi-a înghiţit dureros saliva şi a aruncat o privire plină de tristeţe în ochii regelui.

— E mai bine dacă uită trecutul. Eu... am trecut prin acelaşi lucru.

— Este periculos, a spus Learco după un moment de reflecţie. Nu intenţionez să pierd ceva la fel de preţios ca tine din cauza acestei boli.

— Amhal e imun, are sânge de nimfă. Cât despre mine... Boala pare mai puţin virulentă la unele rase. Poate că aşa stau lucrurile şi pentru jumătate elfi.

Regele l-a privit îndelung şi în ochii lui San a văzut toată afecţiunea pe care acest bărbat o avea pentru el : nu voia să-l piardă după ce abia l-a găsit. Se simţea inconfortabil şi îşi

amintea flaconul de sânge pe care elful pe care îl întâlnise în acel han afumat din Noul Enawar i-l oferise cu câteva luni mai devreme. Şi-a contractat maxilarul.

— San, chiar nu ştiu ce să-ţi spun. Îmi eşti de mare ajutor, dar nu vreau să te simţi prizonier.

— Nu este cazul, şi voi accepta decizia ta, oricare ar fi ea. Cu toate acestea, cred că această misiune ar fi ideală pentru mine în circumstanţele actuale.

O tăcere tensionată a umplut sala tronului, iar Learco a avut un zâmbet dureros.

— Îţi dau o lună. Anunţ-o pe Oficianta Supremă despre teritoriile pe care plănuieşti să le inspectezi.

San a îngenuncheat.

— Îţi mulţumesc foarte mult, Majestate.

— Şi încearcă să te întorci întreg, a adăugat Learco cu jumătate de voce.

Pregătirile au durat doar câteva zile. Amhal a vrut să plece cât mai curând posibil. A ars toate obiectele din vechea sa viaţă, purtând doar sabia şi câteva cărţi. Cu o zi înainte să plece, a decis să-şi ia rămas bun de la ceea ce a lăsat cel mai preţios în urmă.

A luat aleea de pietriş largă care ducea la palat pentru ultima dată, într-o ploaie torenţială. Se va întoarce, desigur, dar atunci va fi o altă persoană. Într-un fel, era deja.

Îl aştepta în grădină, sub arcade. Tremurând. Amhal nu a putut spune dacă era din cauza frigului sau a emoţiei de a-l revedea. Ea a sărit la gâtul lui, l-a îmbrăţişat cu toată puterea ei, iar el a lăsat-o s-o facă. El a inhalat mirosul proaspăt al pielii gâtului său, îmbrăţişându-i corpul mic.

— Te simţi mai bine?, a întrebat Adhara, cu ochii plini de speranţă.

El doar a schiţat un zâmbet trist.

Au vorbit despre orice şi nimic. De pe vremea lor, despre Amina, care a continuat să-şi facă de lucru singură, antrenându-se.

— Plec, a spus Amhal brusc, în cele din urmă găsind curajul de a o mărturisi.

Zâmbetul lui Adhara s-a stins.

— Trebuie, a adăugat el, fugind de privirea sa. Totul de aici îmi vorbeşte despre Mira, şi nu pot uita...

— Unde? a şuierat Adhara.

— În Pădurea de Nord.

— Ştii foarte bine că nu înseamnă nimic pentru mine! a exclamat ea, reprimându-şi furia. Priveşte-mă!

El a întors ochii la ea şi a găsit-o foarte frumoasă, palidă şi grijulie cum era. S-a gândit la tot ce a fost între ei, şi la tot ce nu va fi niciodată. Dar a încercat mai presus de toate să se gândească la noaptea în care i-a lipsit rănind-o. Numai asta i-ar da puterea să-şi ia rămas bun.

— În nord. Epidemia face ravagii acolo. Şi din moment ce sunt imun...

Ea scoase un suspin. Apoi, incapabilă să-i susţină privirea, ea a început să se holbeze la pământ, cu braţele îmbrăţişându-şi umerii, în timp ce lacrimile au căzut, desenând cercuri mici pe podeaua de marmură.

Amhal, cu inima strânsă, se gândea să rămână. Pentru ea. Cu ea. Viziuni ale unui viitor diferit, în care el ar putea şi ar vrea s-o iubeascş, fără teama de-a o distruge. Nu... Era imposibil. Nu acum.

— Nu e pentru totdeauna...

— Ai spus că nu vei părăsi Makratul...

— E adevărat... Dar acum maestrul meu e San, iar eu mă duc unde se duce el.

Adhara i-a aruncat o privire de foc.

— El ţi-a propus?

— Nu, a fost ideea mea.

A avut un gest de nerăbdare. Nu i-a venit să creadă.

— Totul s-a schimbat de când a ajuns aici. *Te-ai* schimbat.

— S-au întâmplat atât de multe.

— Nu e din cauza a ceea ce s-a întâmplat.

Amhal a oftat. Cât de greu era! Adevărul era că el nu a vrut să-şi ia rămas bun de la ea, că a simţit obscur că încă mai avea nevoie de ea.

— O să mă întorc. Şi atunci va fi investirea mea de cavaler, şi încă sunt garda regelui...

— Vin cu tine.

A spus-o privindu-l direct în ochi, cu o determinare care avea ceva un pic nebunesc.

— Nu! a exclamat el, atunci când dorea să fi putut spune da.

— De ce? Pentru că de mine vrei să fugi?

— Nu... Adhara, locul tău e aici.

— Locul meu e cu tine! A ţipat ea.

S-a aruncat în braţe lui. Buzele ei le-au căutat pe ale lui, iar Amhal nu a avut puterea să se îndepărteze. A cedat, aşa cum a făcut şi în celelalte dăţi. Dar furia era acolo, în el, şi nu i-a lăsat nici un moment de răgaz. A simţit-o insinuându-se în dulceaţa acestui sărut, pângărit-o. Se îndepărtă de ea.

— Adhara, ai viaţa ta aici, viaţa asta pe care ai avut atâtea probleme s-o construieşti. Nu poţi renunţa.

— Nu schimba subiectul. Nu despre mine vorbim, ci despre tine. De tine care pari să te temi de mine, care încerci să mă îndepărtezi prin toate mijloacele. De asta pleci.

Amhal simţea că o să-i explodeze capul.

— Plec departe de tot ce s-a întâmplat. Şi de ceea ce sunt. Nu-mi iau rămas bun. Mă voi întoarce şi în sfârşit te voi putea iubi. Însemni mult pentru mine.

— Te rog, nu pleca...

Amhal şi-a îndepărtat uşor mâinile de pe umeri şi a plecat cu regret.

A coborât pe aleea principală spre porţi în ploaia torenţială. Dar, în ciuda zgomotului apei şi a vuietului tunetului, el putea auzi încă vocea ei.

— Nu pleca! Te rog, nu pleca!

San a deschis încet uşa. A reuşit să evite toţi gardienii. Palatul era acum sub supraveghere atentă; Prinţesa Amina a avut întotdeauna o călugăriţă pe urmele ei, iar soldaţii erau peste tot. Ca să nu mai vorbim de oamenii reginei! Dar ştia cum s-o facă. La vârsta de 12 ani, reuşise deja să scape de sub nasul lui Ido şi să elibereze un prizonier

periculos ţinut într-o celulă păzită. Nu era deosebit de mândru de această ispravă, dar s-a îmbunătăţit în mod semnificativ de atunci, datorită magiei şi antrenamentului.

Nu intrase niciodată în camera asta. Dintr-o dată s-a întrebat ce s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi fugit cu Oarf când Ido a murit. Poate că Learco l-ar fi adoptat, şi apoi această cameră în care stătea ar fi devenit a lui într-o zi.

Zâmbea cu dispreţ. Era o soartă care nu l-a ispitit niciodată.

Şi-a imaginat ceva mai luxos pentru o cameră regală. Tapiserii pe pereţi şi covoare moi. Podeaua era goală şi a văzut doar un tablou drept orice ornament. L-a observat în lumina lunii.

Doubhée şi Learco, aşa erau în momentul evadării sale.

O tânără cu o privire îngrijorată, un tânăr care nu-şi putea ascunde aerul înspăimântat. Şi totuşi, acest avorton a reuşit acolo unde până şi Nammen eşuase: a construit un regat solid, a reuşit să adune la un loc toţi conducătorii Lumii Pământene şi a stabilit pacea acolo.

San avansă spre pat, în care ghici doar o siluetă. S-a oprit. Asta nu era o problemă. Unul dintre cei doi ar fi de ajuns pentru el. Ceea ce purta asupra lui era începutul sfârşitului, fie că era Doubhée sau Learco, cel care era în acel pat.

Era regele. Scufundat într-un somn uşor şi neliniştit. Un rid adânc i-a săpat fruntea. La ce visa? Ziua în care sacrificiul lui Ido i-a permis să urce pe tron? Momentul în care a trădat promisiunea făcută piticului şi a abandonat copilul, pentru că trebuia să se grăbească s-o salveze pe Doubhée?

A scos fiola din buzunar. Înăuntru, sângele elfului. A scuturat-o în lumina lunii şi a văzut-o agăţându-se în valuri roşii pe pereţii subţiri ai sticlei.

A îngheţat. A venit timpul. Încă se uita la omul adormit, s-a gândit la întâlnirea lor cu câteva zile înainte, la expresia cu care se uitase la el. Avea încredere în el însuşi.

Learco, cel care într-un anumit sens i-a salvat viaţa. Soţia lui, Doubhée. Fiul său, îndrăzneţ, care dacă nu ar fi fost handicapul lui, ar fi fost, fără îndoială, un mare rege. Amina, nepoata lui, încă un copil, cu o viaţă plină de promisiuni în faţa ei. Gândurile lui San s-au dus la toţi cei care locuiau în acest palat, fără să ştie ce se întâmplă. Şi aproape i s-a făcut milă de ei.

Apoi a aruncat sticla pe jos şi a spart-o sub talpă. Pleoapele regelui tremurau, dar nu s-a trezit. Câteva cuvinte, şi pata de sânge de pe pământ s-a evaporat, răspândindu-se în aer.

Un junghi dureros i-a muşcat inima lui San, dar l-a reprimat.

— Rămas bun, a murmurat.

Şi a părăsit camera fără să se uite în urmă.

26

CĂTRE DAMILAR

Adhara a rezistat doar câteva zile.

În noaptea plecării lui Amhal, ea a plâns toate lacrimile din corpul ei, întrebându-se unde a greşit şi ce s-a putut întâmpla pentru a-i duce în acest punct. Senzaţia buzelor lui pe ale ei era atât de vie, atât de reală, încât a făcut-o să-şi piardă minţile. Dar ceea ce a supărat-o cel mai mult a fost dragostea, pasiunea pe care a simţit-o în acel sărut de rămas bun. Deci, de ce?

Lumea i s-a părut încă o dată un loc necunoscut, guvernat de legi de neînţeles. Era ca şi cum s-ar fi întors la punctul de plecare, pe acea pajişte unde se trezise cu câteva luni mai devreme. Tot ce s-a întâmplat între timp era o iluzie.

Cu toate acestea, a încercat să-şi reia cursul vieţii: să se ridice, să ţină companie lui Amina, să studieze. Dar i-a fost greu să găsească un sens în această rutină. Orice ar fi făcut, gândurile ei erau întotdeauna cu Amhal: ajunsese deja acolo? Sau încă mai zbura pe spatele lui Jamila? Câte leghe îl separau de Pădurea de Nord?

A închis ochii şi şi-a imaginat fragmente din viaţa ei. Ea l-a văzut sprijinindu-se de dragonul său, ochii luii plini de disperarea care nu au mai părăsit-o, stând lângă un foc sau dormind într-un somn neliniştit. Şi mereu l-a simţit suferind, de o suferinţă care a distrus-o.

— Ce se întâmplă cu tine? a întrebat-o Amina într-o dimineaţă.

Adhara s-a smuls din gândurile ei şi s-a uitat la ea, uimită.

— Eşti bine? Au trecut câteva zile de când nu ai mai fost... în altă parte, a spus printesa, arătând preocupată.

Adhara a simţit că nu poate continua aşa.

— El a plecat, a spus ea, şi apoi i-a spus totul.

Ştia că Amina nu putea înţelege totul, dar trebuia să vorbească, să-şi golească inima. Fetiţa a mângâiat-o cât de bine a putut; cu toate acestea, nici un cuvânt nu ar fi putut umple golul pe care Adhara l-a simţit. Avea nevoie de Amhal.

Aşa că a luat o decizie.

În acea noapte, Kalth era, de asemenea, la bibliotecă. Impasibil ca întotdeauna, răsfoia un dicţionar mare. A întâmpinat-o cu un zâmbet prietenos.

— Cum ajungem la Pădurea de Nord? a întrebat Adhara fără preambul.

— De ce-ţi pasă? Kalth era uimit.

Adhara s-a aşezat lângă el.

— Ştii că San a fost detaşat acolo? murmura ea, cu ochii febrili.

Prinţul părea îngrijorat.

— Da...

— Ştii unde, mai exact?

«Ce fac?» se întreba Adhara. Ea abia îl cunoştea pe acest băiat introvertit şi enigmatic; ei au împărţit spaţiul acestei biblioteci doar câteva nopţi, iar ea era pe cale să-i dezvăluie un secret.

«O iau razna», s-a gândit ea cu groază.

— La Damilar. Este o tabără pe pantele Munţilor Rondal. Adhara, ce se întâmplă? De ce vrei să ştii?

Fata şi-a adunat curajul.

— Trebuie să plec.

Tânărul prinţ s-a uitat la ea, răvăşit.

— Nu poţi ieşi din palat... Suntem cu toţii consemnaţi aici.

— Trebuie să plec.

Apoi a făcut ceva incredibil: i-a luat mâna lui Kalth şi l-a privit drept în ochi. Acolo a găsit aceeaşi înţelegere tăcută ca şi în cei ai tatălui lui, aceeaşi privire lichidă. Şi ea i-a spus totul.

— Jură-mi să nu spun nimănui.

— Asta e o nebunie.

— Ştiu. Dar să nu spui nimănui.

— Dar sora mea?

Adhara s-a uitat în jos.

— Mă ocup eu de asta.

— Ea nu va înţelege şi, sincer, nu se va înşela...

— O să mă întorc.

Tânărul prinţ a zâmbit amar.

— Priveşte realitatea în faţă, Adhara: lumea noastră este pe marginea abisului. Această boală va schimba faţa lucrurilor, şi nimic nu va mai fi la fel ca înainte. Dacă pleci, e pentru totdeauna.

Adhara şi-a înghiţit saliva. S-a gândit la tot ce ar renunţa, la durerea pe care urma să o provoace singurei prietene pe care a avut-o vreodată. Apoi, s-a gândit, de asemenea, de ultimele zile, fantoma care a devenit de la plecarea lui Amhal.

— Jură-mi că nu vei spune nimănui, a repetat. Sunt conştientă că nu însemn nimic pentru tine...

— Sunt patru zile de mers pe jos, cu opriri doar pentru noapte, a început Kalth.

Şi i-a dat toate informaţiile necesare.

Adhara a simţit o căldură curgându-i în piept. Ar fi vrut să plângă, ar fi vrut să-l îmbrăţişeze.

— Mulţumesc, a şoptit pur şi simplu.

— Nu o abandona, a adăugat Kalth. Te rog, Adhara, nu-mi abandona sora. Explică-i totul şi încearcă să te întorci.

Era foarte serios, şi avea o urmă de durere în voce. Adhara era uimită: nu şi-a imaginat niciodată că ar putea exista o legătură atât de puternică între gemeni.

— Îţi promit! a exclamat cu convingere, şi i-a strâns mâna.

A fugit în acea seară.

Nu avea prea multe de luat cu ea: un costum de rezervă, pumnalul ei. A strecurat totul într-o desagă şi a trecut-o peste umăr.

Întregul palat dormea adânc, dar gardienii făceau ture regulate. Din nou, şi-a lăsat corpul să acţioneze pe cont propriu. Şi membrele sale şi-au amintit: să se strecoare în linişte prin coridoare, să alunece de-a lungul zidurilor fără a fi văzută, să treacă de un paznic fără ca el să observe. În ciuda tensiunii pe care această concentrare extremă a cauzat-o în muşchii ei, s-a simţit instantaneu mai bine. Când corpul a început să se mişte, mintea era tăcută. Şi a înţeles că de asta a plecat Amhal. Când durerea îţi taie respiraţia, corpul trebuie lăsat să vindece mintea.

Adhara străbătut etajele palatului unul câte unul şi s-a oprit pentru ultima dată în faţa camerei prinţesei. Un paznic o supraveghea. Ea a aruncat o piatră mică pe hol, iar bărbatul s-a grăbit imediat spre zgomot. Fără să piardă o secundă, Adhara a sărit la uşă, a strecurat scrisoarea dedesubt şi a dispărut din nou în întuneric.

Frigul ostil al toamnei a întâmpinat-o. A mers prin grădină într-un pas rapid. Prea multe amintiri au locuit în acest loc. Umbra lui Amhal plutea peste tot în tufişuri, şi aproape i s-a părut că-l vede avansând pe aleea de pietriş alb, o pată neagră în lumina lunii.

Nu a întâmpinat probleme speciale. Erau puţini paznici în parcul imens. Şi îl cunoştea ca pe buzunarul ei.

Alege un loc din peretele din jur pentru supraveghere. A aşteptat să treacă singura santinelă, şi apoi s-a năpustit. I-a luat mult mai puţin timp decât şi-ar fi imaginat. În doar două minute s-a trezit în mijlocul întunericului ameninţător al Makratului. Un nou capitol din viaţa ei a început. Cu inima bătândă, s-a uitat la aleile scufundate în întuneric, a perceput mirosul nesănătos al oraşului… Apoi s-a repezit în necunoscut.

Lacrimile au căzut pe pergament, ştergând treptat cerneala neagră. Ochii Aminei erau atât de roşii încât nu mai putea citi. Oricum, ştia scrisoarea pe de rost.

Dragă Amina,

Când te vei trezi dimineaţa, voi fi plecat. Trebuie să mă crezi dacă îţi spun că separarea mea de tine îmi provoacă dureri groaznice. Îţi mărturisesc, când tatăl tău mi-a cerut să fiu doamna ta de companie, am acceptat doar ca să-mi iau o slujbă. Nu ştiam ce înseamnă să ai un prieten, şi m-ai speriat, cu capriciile tale şi jocurile tale violente. După asta, am ajuns să te cunosc, să te apreciez, şi mi-ai devenit dragă. Fiind cu tine, împărtăşindu-ţi jocurile şi visele, a transformat modelul lipsit de sentimente şi amintiri care eram în cea în care am devenit. Îţi datorez noua mea viaţă.

De aceea mă simt laşă să fug în mijlocul nopţii fără să-ţi spun nimic. Dar ştiu că n-ai înţelege. Şi dacă ar trebui să-ţi spun faţă în faţă, n-aş avea curajul să fac ceea ce trebuie să fac.

Amhal are nevoie de mine. Şi eu, tu ai văzut asta, nu pot merge mai departe fără el. Am încercat să-ţi explic zilele trecute. Numai eu îl pot salva, Amina, şi numai el mă poate salva pe mine. Ne aparţinem unul altuia până la un punct pe care să nu îl putem măsura. De aceea trebuie să plec.

Te rog să mă ierți. Ăsta nu e un rămas bun. Dacă mă mai vrei când mă întorc, pentru că, jur, mă voi întoarce, voi fi gata să o iau de la capăt din acest moment teribil când sunt forțată să te abandonez.

Ești singurul prieten pe care l-am avut și o să-mi fie foarte dor de tine.

Ne vom revedem din nou,

Adhara.

Amina a rupt scrisoarea în bucăți mici. Și-a înăbușit suspinele furioase, în timp ce o blestema pe Adhara. Și totuși, în ciuda resentimentelor ei, era îngrijorată pentru ea. Dacă ar fi putut, ar fi urmărit-o.

«Și asta voi face, cât mai curând posibil. Voi trimite în iad toți acești oameni care mă urmăresc și mă voi alătura ei... să-i spun cât de mult o urăsc și să-i scuip în față că nu mai vreau s-o văd. »

S-a aruncat în pat și și-a lovit perna cu pumni. Era furioasă. Nu doar din cauza acestei trădări, ci pentru că tocmai pierduse singura persoană de care se simțea apropiată.

De data asta Neor a fost cel care s-a dus s-o găsească pe Doubhée. A coborât în persoană în subteranul palatului în care mama sa a stabilit sediul rețelei sale de spionaj.

— De ce nu l-ai chemat și pe tatăl tău? l-a întrebat, stând în fața lui.

Neor s-a mirat de modul în care mama sa a avut întotdeauna dreptate și a înțeles lucrurile intuitiv.

— Nu i-ar plăcea ce am de spus.

Un fulger complice a trecut prin ochii reginei.

— Voi pune un om de încredere pe urmele lui. Cineva cu experiență, a spus ea.

— N-am găsit nimic despre spionul tău. Fără întâlniri dubioase, o familie deasupra suspiciunii, nici o plată de bani... Se pare că acest băiat a acționat sub impulsul unei nebunii bruște.

— E ceva acolo.

— Asta cred și eu.

Au rămas tăcuți câteva momente.

— Spune-mi de ce vrei să-l pun pe San sub supraveghere din nou, a spus regina.

— Acum o săptămână, i-a cerut tatălui meu să-i permită să plece la Damilar. A susținut că elevul său, pentru că Amhal a devenit elevul său, trebuia să-și limpezească mintea. A mai spus că este soluția ideală deoarece Amhal, care are sânge de nimfă, era imun.

Doubhée și-a așezat ambele mâini pe masă.

— Nu mi-a spus...

Neor a ridicat din umeri.

— Nu era nici un motiv pentru a face acest lucru.

Regina era absorbită de gândurile ei, și apoi a întrebat:

— Îl suspectezi pe San?

Neor a oftat.

— Nu am nici o dovadă. Cu toate acestea, incidentul cu spionul tău mă lasă nedumerit. Și apoi, această decizie brutală, ca și cum San ar fi preferat să se îndepărteze de palat. Să spunem că mă face să mă gândesc.

Doubhée a zâmbit şi s-a ridicat.
— Am un om de încredere în zonă. Îmi va trimite rapoarte zilnice.
Prinţul încuviinţă grav.
— Te duc acasă?
Neor a fost de acord.
Au mers pe coridoare în tăcere, mulţumiţi de prezenţa celuilalt.
Dintr-o dată, o servitoare a venit să-i întâlnească.
— Majestate, te-am căutat peste tot!
Fata era palidă şi nu mai respira.
— Nu te ambala! Ce s-a întâmplat?
Menajera s-a uitat plină de teroare.
— Majestate, regele are probleme!

Adhara nu mai părăsise Palatul demult, încât i s-a părut a fi într-o altă lume. La Curte, chiar dacă au existat tensiuni, atmosfera era încă respirabilă. Desigur, era boala, anxietatea şi doliul după Mira. Dar cel puţin sr simţea în siguranţă acolo.

Afară, dimpotrivă, era teroare. Aleile Makratului erau pustii. Oamenii s-au baricadat în spatele obloanelor în căutare de protecţie iluzorie.

Primul obstacol a fost să plece din oraş. Uitase complet că oraşul era în carantină. Fiecare spărtură din zidurile perimetrului era păzită de un paznic înarmat până în dinţi. Adhara s-a apropiat, nehotărâtă. Norocul a fost de partea ei. Un strigăt a răsunat brusc, iar paznicul de deasupra ei s-a năpustit, gata să intervină.

S-a căţărat pe perete în grabă, cu degetele arzând sub efort, şi, odată ajunsă în vârf, s-a târât de cealaltă parte a zidurilor. Se uita la dreapta ei: trei paznici şi strălucirea lamelor învârtindu-se în aer.

Ea trecu cu nerăbdare peste parapet şi şi-a început coborârea. Atunci i-a văzut, s-a lipit de perete, gemând.
— Vă rog!
— Deschideţi porţile!
— Lasă-ne să intrăm!
— Fiul meu e pe moarte!

O mulţime de oameni disperaţi, grupaţi la poalele incintei. S-au înghesuit pe ziduri ca valurile unei mări vii, cu braţele întinse spre ceea ce ei considerau mântuire.

Un pic mai departe, corturi improvizate, o întreagă tabără a acestor nefericiţi dispuşi să facă orice pentru a ajunge în oraşul visurilor lor, oraşul în care nimeni nu era bolnav. Mirosul de fum şi putrefacţie au pătruns în aer, iar Adhara a simţit greaţa ridicându-se la gât. Ateriză pe pământ, cu braţele amorţite şi frica în stomac. Au fost imediat lângă ea.
— De ce pleci?
— Vii să ne întâmpini?
Ţinându-şi geanta aproape, Adhara a început să fugă.

S-a oprit doar după ce nu mai era nici un cort la orizont. Apoi s-a lăsat la pământ, doborâtă de o dorinţă teribilă de a vomita. Zăcea pe iarbă, ca în prima zi pe pajişte, cu

excepţia faptului că deasupra ei nu mai era soare radiant, ci o lună care strălucea cu o strălucire funerară.

«Nu m-am gândit... nu ştiam...»

A continuat să simtă mâinile acelor oameni pe ea, să audă cuvintele lor răsunând în capul ei. S-a uitat la cerul senin. Totul era atât de calm, atât de liniştit, atât de perfect... De ce? De ce s-au întâmplat toate astea? Ce au făcut locuitorii Lumii Pământene pentru a merita acest flagel?

În jurul ei, nu era nimeni. S-a târât într-o grămadă de copaci şi s-a aplecat pe un trunchi. Şi-a îmbrăţişat geanta şi a vărsat lacrimi de frică şi frustrare.

Apoi a cedat somnului.

27

HAOS

În prima dimineaţă, Adhara s-a trezit la răsărit, cu gâtul încă încordat din cauza a ceea ce văzuse cu o zi înainte. S-a forţat să stea în picioare, şi-a spălat faţa în pârâul din apropiere şi şi-a umplut tărtăcuţele.

A mers toată ziua, cu picioarele arzândă şi cerşind milă. Lunile petrecute la Curte au slăbit-o, şi-a pierdut obiceiul călătoriilor lungi. Dar trebuia să continue. Pentru că oră după oră, lipsa lui Amhal era mai presantă, până când a devenit o senzaţie fizică. Trebuia să-l vadă, să-l simtă aproape de ea. Nu conta cât de obosită era, nu contau ploile ocazionale. Tot ce conta era atingerea obiectivului său.

Era pe drumul din Nord spre Makrat. A trecut prin pădure, şi după cum i-a spus Kalth, era frecventată în mare parte de soldaţi. I-a văzut mergând, arătând trişti şi resemnaţi. Unii mergeau în aceeaşi direcţie cu ea, iar ea citea frică pe feţele lor. Alţii se întorceau la Makrat, iar ochii lor reflectau oroarea la care au fost martori.

Seara s-a oprit la un han. La intrare, a trebuit să fie percheziţionată: fiecare centimetru vizibil din pielea ei a fost verificat, iar cămaşa ei a fost chiar scoasă. A rămas fără cămaşă, cu braţele încleştate pe sâni, în faţa soldaţilor cu ochii grei de dorinţă.

În timp ce mânca, le asculta poveştile.

— Puţinii oameni care erau încă sănătoşi au scăpat şi au închis uşile în spatele lor. Şi au dat foc. Când am ajuns, nu mai era nimic de făcut. Satul era un adevărat incendiu, căldura era insuportabilă. Şi urletele alea... Noaptea încă le aud, şi mă împiedică să dorm. Apoi ceilalţi ne-au atacat. Au vrut să ne fure armele şi să meargă la Makrat deghizaţi în soldaţi.

— Şi tu ce-ai făcut?

— Au fost sacrificaţi. N-am avut de ales. Erau înarmaţi şi deja omorâseră trei de-ai noştri.

Adhara şi-a simţit sângele îngheţându-i în vene. Ea nu şi-a imaginat că lucrurile erau aşa în acest moment.

A doua zi, în timp ce îşi continua călătoria, s-a gândit că drumul era singura ei salvare. Dincolo de asta, era abisul. Ce era ascuns în pădure? Câte sate pline de pacienţi pe moarte? Şi ce orori se perpetuau la umbra copacilor? Câţi oameni au ars, câţi nevinovaţi au fost exterminaţi?

Pe măsură ce avansa, a dat peste tot mai mulţi vagabonzi. Refugiaţi, mulţi răniţi, toţi flămânzi şi în pragul epuizării. Au fugit din satele lor contaminate cu mâna goală şi au rătăcit ca sufletele pierdute. Ochii lor s-au aprins doar când au auzit de Makrat.

— Se pare că o vrajă protejează zidurile sale şi previne ca boala să intre în el, a povestit cineva într-o seară, în hanul în care s-a oprit Adhara.

Ar fi vrut să le spună adevărul. Să le explice că Makrat însăşi va cădea în curând, că nimeni nu poate scăpa de boală. Dar ce rost avea? Tot ce a mai rămas pentru acest om era acea speranţă palidă, şi ea nu a vrut să i-o ia.

Apoi au început să apară bolnavi, abandonaţi pe străzi. Şi cadavrele.

Oamenii treceau îndepărtându-se. Uneori, veneau oameni îmbrăcaţi în ţinute mov, cu feţele marcate de pete întunecate adânci.

— Sunt Pioşii. Oameni care au avut boala, şi care au scăpat cu ea. Dar boala nu iartă, ea lasă aceste urme murdare negre pe piele, a explicat un fugar, în timp ce oamenii în violet ridicau cadavrele. Oamenii ăştia au grijă de morţi şi de muribunzi, sunt imuni.

Adhara s-a forţat să se obişnuiască cu aceste scene. Păcat că nu era un lux pe care şi-l putea permite în zonă. Trebuia să continue, cu orice preţ, până la Damilar, până când îl va găsi pe Amhal. A învăţat să fie insensibilă şi să-şi ţină privirea în jos.

A sosit în tabără în seara celei de-a patra zile a marşului. Epuizată.

Ploua din nou, iar aerul era rece. Tabăra i-a apărut ca o grămadă de lumini tremurânde între copaci.

A părăsit drumul în acea dimineaţă şi intră în Pădurea de Nord, care se întindea la poalele Munţilor Rondal. O pădure aproape în întregime plantată cu conifere înalte cu siluete negre şi drepte, unde domnea o atmosferă ciudată şi misterioasă care o teroriza. Nu era nici un cântec de pasăre, doar foşnet sufocat, ca şi cum cineva ar fi privit din tufişuri şi i-ar fi urmărit paşii. Tăcerea era ameninţătoare, ostilă.

Toată ziua, ea a urcat pe laturile muntelui, forţându-şi picioarele deja încercate. A parcurs ultima etapă în întuneric, ghidându-se doar la lumina slabă a cerului, cu ochii îngustaţi, astfel încât să nu-şi piardă calea. Până la acele lumini sinistre, tremurânde, care i-au dat speranţă.

Traseul s-a lărgit treptat, iar ea a distins primele corturi înfiorătoare şi un gard de lemn păzit de doi soldaţi înarmaţi. Înăuntru, ţipete şi gemete confuze. Adhara şi-a strâns un pic mai mult haina în jurul ei.

Şi acum? Unde ar putea fi Amhal? Şi ce ar gândi când ar vedea-o?

Adhara a traversat încet tabăra, urmată de privirile ostile şi şoaptele locuitorilor cortului. S-a uitat în jur, îngrijorată. Nu era încă în zona militară: aceşti oameni erau refugiaţi. Cuvântul «străin» a sărit din gură în gură. Adunându-şi curajul, s-a apropiat de o familie care stătea în jurul unui foc.

— Caut tabăra militară Damilar.

Bărbatul, femeia şi fiul lor s-au holbat unul la altul şi s-au întors fără să spună nimic în cortul lor, după ce i-au adresat o privire plină de ură.

— Nu vreau să vă fac rău! a insistat Adhara.

Ea a observat că mulţimea a făcut cerc în jurul ei.

Frica a cuprins-o şi a ridicat mâna la pumnal.

— E o străină.

— Trebuie să aibă sânge de nimfă.

— Părul ăla probabil nu e uman.

Adhara instinctiv şi-a tras arma, în timp ce un om înarmat cu un băţ s-a apropiat de ea.

— Cine eşti?

— Caut tabăra militară Damilar, a răspuns ea, coborând pumnalul pentru a-şi arăta buna credinţă.

— Doar nimfele vin aici fără frică. Eşti o corcitură?

— Sunt...

Fraza a murit pe buzele ei. Da, cine era ea?

— Ne aduci boala, nenorocitule! a strigat un bătrân.

Era ca şi cum toată lumea ar fi aşteptat acel semnal. Un singur strigăt a străbătut prin mulţime, şi s-au năpustit asupra ei.

Lovituri, pumni. Adhara a înţeles că aceşti bărbaţi şi femei, mânaţi de teroare oarbă, nu se vor opri până când nu o vor ucide. Şi-a pierdut pumnalul şi s-a apărat cu unghiile şi dinţii. A ţipat, dar strigătul ei s-a înecat în vuietul indistinct al mulţimii. Apoi, dintr-o dată, a simţit că se creează un mic spaţiu în jurul ei. A perceput un zgomot familiar. Cel al unei lame, o lamă uriaşă care se învârtea în aer. Ea a deschis ochii şi a văzut sabia lui Amhal însămânţând panică printre aceşti oameni. Sângele a stropit, şi trei cadavre au căzut fără viaţă la pământ. Acest lucru este suficient pentru a păstra mulţimea furioasă în ceea ce o priveşte.

Era acolo, cu sabia strânsă în mână, cu privirea plină de ferocitate pură.

— Lăsaţi-o şi plecaţi, a ordonat.

Mulţimea a ezitat o clipă, dar corpurile fără viaţă erau mai convingătoare decât orice cuvinte, şi s-au dispersat.

Adhara s-a uitat la Amhal pentru o clipă fără să se mişte. Apoi s-a ridicat şi a fugit să se arunce în braţele lui.

Înfăşurată într-o pătură groasă, Adhara s-a uitat la foc.

Amhal nu a mai vorbit cu ea de la sosirea sa. După ce a salvat-o, a dus-o la cortul lui, i-a tratat rănile şi a hrănit-o. Apoi a plecat. Şi acum era singură.

Ea a continuat să vadă scena din nou şi din nou. Cadavrele de pe pământ, Amhal care le-a cosit cu o singură lovitură de sabie. Furia din ochii lui, răceala cu care a ucis. Şi-a băgat capul între genunchi. Ce s-a întâmplat cu Amhal al e*i*?

A intrat în acel moment. Faţa lui golită, obosită. Adhara îşi ridică privirea şi aşteptă. Voia ca el să facă primul pas, să-i spună ceva, orice. În schimb, el s-a aşezat şi a început să contemple focul.

— Eşti supărat?

Amhal şi-a luat timp pentru a reflecta câteva momente.

— Ăsta nu e un loc pentru tine.

— Dacă eşti aici, e un loc pentru mine.

Tânărul a făcut un gest de supărare.

— La naiba! Adhara, dar vezi unde sunt? I-ai văzut pe acei oameni care aproape te-au ucis?

— Desigur. Şi ştiu că în curând va fi aşa în întreaga Lume Pământeană. Nu putem opri chestia asta, va devora totul.

Amhal s-a uitat din nou la foc. Flăcările i-au aruncat umbre neuniforme pe faţă. Abia a trecut o săptămână de când l-a văzut, dar s-a schimbat. Ceva s-a întâmplat în acele câteva zile.

— Tu i-ai ucis pe oamenii ăia...

— Ai venit aici să-mi ţii predici? Voiau să te linşeze, îţi spun, ce voiai să fac? Aici, scrupulele nu au loc. Aici, furia mea se simte ca acasă.

Adhara l-a privit intens.

— Deci n-ar fi trebuit să vin niciodată...
— Dar tu? De ce eşti aici?, a răspuns el, mimând răceala.
— Ştii asta.
— Adhara, ceea ce simţi nu este dragoste.
— Poate că nu ştiu prea multe despre viaţă, dar...
— Te-am salvat, a întrerupt-o Amhal, implacabil. De aceea crezi că mă iubeşti, pentru că am fost singurul tău reper pentru mult, mult timp. Ceea ce simţi nu este dragoste, este doar recunoştinţă.
Adhara îşi înghiţi lacrimile. N-a vrut să-i dea satisfacţia de a o vedea plângând.
— Nu aşa mă vei convinge să plec.
Amhal a încercat să-şi îndepărteze orice slăbiciune din ochi. Cu toate acestea, Adhara a văzut tot binele din el.
— Vrei să ştii de ce sunt aici? Pentru că nu te-am putut opri să pleci, să vii aici să-ţi rişti sufletul, dar tot te pot opri să mergi până la capăt. Pentru că sunt absolut sigură că sunt singura care o poate face.
Ea l-a privit cu toată determinarea pe care a simţit-o în inima ei, acea credinţă oarbă care i-a dat puterea să treacă prin groază. Şi i-a văzut privirea înecată, un gol în peretele gros pe care îl construia în jurul lui.
— Aş vrea să nu fii aici, să vezi ce trebuie să văd eu, a şoptit Amhal.
— Atunci hai să mergem, a spus ea, punându-i mâna pe braţ.
A dat din cap.
— Locul meu este aici, a fost întotdeauna. Ăsta e locul pe care-l merit.
Şi era atâta disperare în ochii lui, atât de copleşitoare încât Adhara a rămas tăcut pentru o clipă. Voia să răspundă când San a intrat în cort.
Încrezător în sine, fascinant.
— Întrerup ceva?, a spus el în timp ce se ducea să stea lângă foc.
Adhara l-a privit într-un mod plin de ură. L-a plăcut pe omul ăla la început. Aura lui de eroism, carisma lui au sedus-o, şi pe ea de asemenea. Acum îl ura. Pentru că a ghicit că el era cel care îl ţineau pe Amhal departe de ea.
— Suntem de gardă în seara asta, a spus San.
Şi, adresându-se lui Adhara, el a adăugat:
— Mâine în zori, îţi voi da o escortă să te întorci la Makrat. Desigur, te vom pune în carantină, dar dacă poţi dovedi că ai sânge de nimfă, s-ar putea s-o eviţi.
— Rămân aici, a răspuns ea ferm.
San a zâmbit condescendent.
— Ăsta nu e un loc pentru fete.
— Tot ce vreau e să fiu cu Amhal.
— Nu-ţi pot garanta siguranţa.
— Nu cer nici o garanţie.
Zâmbetul a dispărut de pe buzele lui San, iar Adhara s-a gândit că în sfârşit că a văzut adevărata faţă a acestui om, o faţă nemiloasă.
— Amhal şi cu mine nu suntem aici să ne jucăm. Avem o misiune de îndeplinit, înţelegi asta? Trebuie să fi văzut în ce stare era zona asta în timpul călătoriei. Amhal nu poate avea grijă de tine.
— Nu voi fi o povară pentru el. Ştiu să mă apăr.

— Am văzut asta mai devreme, a spus San, sarcastic. Nu poţi sta aici, a repetat.
— San! a protestat Amhal cu o privire rugătoare.
— O spun pentru tine, băiete... N-ai vrut să-ţi tai toate legăturile?
Amhal a oftat.
— Nu va pleca. N-o s-o poţi convinge.
Adhara a observat că a început să-l tutuiască.
San s-a ridicat brusc.
— Faceţi ce vreţi, a spus el, îndreptându-se spre ieşire.
Adhara l-a privit pe Amhal cu recunoştinţă. S-a uitat în altă parte.
— Acum adu-ţi un cort.
— Mulţumesc.
— Nu-mi mulţumi, a răspuns el, fără să se uite la ea. Mi-aş fi dorit să fi rămas unde erai şi să fi uitat de mine.

În a treia zi, adevărul a apărut în toată oroarea sa: Learco gemea în pat nu din cauza unui rău tranzitoriu, sau unui atac de febră roşie. Era boala. Corpul lui era deja acoperit cu pete negre.
Încă o dată, însuşi Theana a venit să aibă grijă de el. Apoi trei slujitori au dat semne de contaminare. Era haos. O întreagă aripă a palatului a fost închisă, apartamentele regale au fost transferate într-o zonă izolată, iar gărzile înarmate au fost detaşate şi li s-a ordonat să nu lase pe nimeni să treacă. Doubhée a intrat împreună cu soţul ei. Şi Neor a fost lăsat singur.
El a ştiut întotdeauna că ei au încercat să oprească o furtună cu mâinile goale. Dar un uragan de aceste proporţii nu putea fi oprit, şi era evident că îi va matura mai devreme sau mai târziu.
În lumina slabă a camerei sale, el asculta cele mai recente ştiri.
— Majestatea Sa s-a scufundat în această dimineaţă în inconştienţă.
Neor nu a tresărit.
— Continuă, spuse el rece.
— Au apărut alte trei cazuri, iar cei doi preoţi care s-au simţit rău ieri au renunţat astăzi la posturi: nu mai sunt în măsură să continue. Oficianta Supremă se sinucide încercând să-l salveze, dar îngrijirile, evident, nu dau nici un rezultat.
— Şi regina?, a întrebat el cu o voce tot mai îngheţată.
— Acum e bine.
Neor a suprimat un oftat.
— Poţi să pleci.
Omul a închis uşa în linişte.
Era frig în camera asta, o răceală care se insinua sub piele, în oase. Neor şi-a lăsat capul pe spătarul scaunului.
S-a gândit la tatăl său, la cei treizeci de ani pe care soarta i-a dat să-i petreacă împreună. S-a gândit la copilăria lui, când încă mergea, şi şi-a amintit de jocurile cu el, de imaginea pe care o avea: cea a unui om indestructibil, un mare conducător.

Şi-a amintit şi zilele de după accident, tatăl său copleşit ţinându-l de mână. Chiar şi în durere, şi-a păstrat nobleţea şi, când l-a ştiut alături, Neor s-a simţit în siguranţă.

— Sunt pe jumătate bărbat, i-a spus odată, mângâindu-şi picioarele inerte.

Privirea tatălui său s-a asprit.

— Să nu mai spui asta niciodată! Nu corpul e cel care contează. E spiritul. Dacă te dezamăgeşti, dacă laşi disperarea să prevaleze, atunci da, vei fi un om pe jumătate, capabil să jelească pentru soarta lui. Dar dacă eşti puternic, sufletul tău va zbura sus, mult dincolo de cătuşele acestui trup.

Aceste cuvinte l-au salvat.

Şi-a amintit ultima dată când l-a văzut. Înainte de a-i trăda încrederea cerându-i mamei sale să-l spioneze pe omul pe care-l respecta dintre toţi, pe care-l considera aproape un al doilea fiu. S-au plimbat împreună în parc. El i-a spus că îl găsea un pic palid şi că părea obosit.

Regele a râs.

— Asta se numeşte bătrâneţe. În fiecare zi te trage un pic mai adânc spre groapă, ai întotdeauna mai multe probleme să te ridici din pat, şi degetele tale devin mai rigide. E ciclul vieţii, Neor. Am acceptat-o cu mult timp în urmă.

O lacrimă i-a curs pe obraz. Nu l-ar mai vedea niciodată, nu l-ar mai însoţi în ultimele sale ore pe acest Pământ. Ar fi vrut să fugă să-l vadă, să plângă în pat şi să-i împărtăşească soarta, dar nu putea. Trebuia să stea în siguranţă de contaminare. Trebuia să salveze regatul tatălui său.

S-a apropiat de masă şi a sunat. După câteva minute, unul dintre cei mai loiali consilieri ai săi a intrat.

— Alege zece oameni din garda mea personală, şi spune-i soţiei şi copiilor mei să se pregătească. Să ia doar strictul necesar. De asemenea, adună consilierii mei şi dă-le aceleaşi instrucţiuni: cei dragi lor pot veni cu noi, cu condiţia ca acestea să călătorească uşor. Şi înşeuaţi destui dragoni ca să ne conducă în Noul Enawar.

— Domnul meu... Dar regatul? Dar regele şi regina?

— Din acel moment, preiau frâiele regatului. Curtea se mută la Noul Enawar.

Consilierul s-a uitat la el, uimit.

— Mi-ai auzit ordinele sau nu? Haide! a spus Neor sec, iar omul cu umilinţă a plecat capul a aprobare.

Şi s-a trezit singur. Aşa va fi întotdeauna de acum înainte.

28

DINCOLO DE LIMITE

Găsirea unei ocupaţii nu era uşoară. În prima zi, Adhara s-a adresat comandantului taberei. Omul doar a râs în faţa ei..

— Crezi că suntem soldaţi improvizaţi? Crezi că trebuie să porţi doar un pumnal la curea ca să fii unul de-al nostru? Locul unei femei e acasă.

În acea seară, când Amhal s-a întors de la gardă, arătând obosit, cu sabia plină de sânge şi cu ochii întunecaţi, s-a grăbitt să-l întâmpine.

— Trebuie să vin cu tine.

Tânărul s-a uitat la ea fără s-o vadă.

— Lasă-mă să vin într-o misiune cu tine şi San.

— Ăsta nu e un loc pentru tine.

— Asta mi-a spus toată lumea de când sunt aici, dar nimeni nu ştie cine sunt cu adevărat sau de ce sunt capabilă! Tu, ştii că lupt ca un războinic!

— Nu este o chestiune de luptă. Nu poţi veni cu mine, asta-i tot. Nu este nimic de adăugat, a spus el.

A doua zi, Adhara rumegă în cortul ei. Dintr-o dată, călătoria părea o nebunie pentru ea. S-a minţit singură, împrumutând acestei întreprinderi fără sens un înţeles eroic pe care nu-l avea. Nu venise să-l salveze pe Amhal. Venise pentru că îi era dor de el, pentru că nu putea trăi fără el. Nimic altceva.

Seara s-a întors epuizat din nou şi nici măcar nu a vorbit cu ea. El şi San şi-au petrecut cina vorbind despre misiunea şi antrenamentul lor.

— Sunt foarte mândru de progresul tău în magie.

Un zâmbet uşor de la Amhal.

— Înţelegi mai bine natura anumitor formule şi începi să le stăpâneşti cum trebuie. În curând, te voi învăţa un descântec destul de puternic, pe care unii îl numesc «Fulgerul Întunecat».

Acest nume a aprins o mică licărire în capul lui Adhara.

Mai târziu, după ce Amhal a escortat-o la cortul ei, ea l-a luat de braţ şi l-a forţat să o privească în ochi.

— Te învaţă Magia Interzisă, nu-i aşa?

— Nu e treaba ta, spune el în timp ce se întoarce la cortul său.

— Îmi amintesc acest nume, a insistat Adhara, urmându-i paşii. L-am văzut într-o carte când căutam urme ale trecutului meu. E o formulă inventată de Tiran. Amhal, ce faci?

L-a oprit din nou la uşa cortului său, ţinându-l de mână.

— El mă învaţă cine sunt, a răspuns Amhal, cu dinţii încleştaţi.

— Nu eşti acela şi nu vei fi niciodată! Omul ăsta are o influenţă negativă asupra ta, nu vezi? De când l-ai cunoscut, se pare că ai renunţat, nu te mai lupţi cu furia aia criminală care creşte în tine.

— Nu e nimic de luptat, a răspuns el rece. *Sunt* o furie. E primul sentiment pe care mi-l amintesc, constanta vieţii mele. Orice altceva se schimbă, se modifică, dar ea rămâne imuabilă. Sunt destinat acestui loc, pentru că sabia mea e destinată crimei şi măcelului. Nu ştiu să fac altceva.

— Dar îţi dai seama ce spui? Crezi că asta a vrut Mira să devii?

Ochii lui Amhal s-au înceţoşat trecător. Şi-a ciupit buzele.

— Pleacă. Du-te la culcare şi lasă-mă în pace! a strigat în timp ce pleca.

Adhara a petrecut o noapte albă. S-a simţit neajutorată. Pentru prima dată, s-a gândit să se întoarcă la Makrat. Dar ceva încă o ţinea pe loc.

În dimineaţa următoare, şi-a înfăşurat părul într-o legătură pentru a-şi ascunde firele albastre şi pentru a-i împiedica pe refugiaţi să o atace din nou. Apoi, a desenat pete negre pe corpul ei pentru a face să pară că a supravieţuit bolii şi a apărut în faţa incintei în care erau ţinuţi bolnavii. Vorbea cu un bărbat a cărui faţă era neagră, cu excepţia unei bucăţi de piele roz în jurul ochiului stâng.

— Vreau să lucrez aici cu tine, a spus ea.

Omul nu a ezitat nicio secundă.

— Du-te acolo şi ia-ţi una dintre uniformele noastre. Începi imediat.

Adhara a mers la cort cu un pas hotărât. Ea va rămâne. Va merge să-l vadă pe Amhal în fiecare seară şi, dacă va trebui, va purta aceeaşi luptă în fiecare seară. Ea va disputa cu San sufletul lui Amhal, până la capăt.

Tot ce a aparţinut vieţii anterioare a lui Amhal a dispărut treptat din memoria lui. Deja, în timpul călătoriei spre Damilar, a observat că anumite elemente ale vieţii sale au dispărut. La început, a simţit o uşurare profundă. Pentru că durerea pierderii lui Mira a dispărut prima. Amintirile învăţăturii pe care i-a dat-o, zilele petrecute cu el, totul căzuse treptat într-o uitare profundă, care i-a ameţit simţurile şi i-a atenuat durerea.

Dar apoi totul în el a început să se scufunde. Dorinţa lui de a lupta împotriva furiei, lucrurile în care a crezut până atunci. Suferinţa pe care a descoperit-o în tabără părea să-i devoreze sufletul.

În Damilar, sabia lui nu mai era folosită pentru a proteja. Era folosită doar pentru dezmembrare, rănire, distrugere. Să-i ucidă pe cei care au încercat să fugă din zona bolnavă, să calmeaze prin violenţă încăierări între refugiaţi, la graniţele taberei, şi în cele din urmă să se asigure că carantina este respectată în sate. Dar cu ce scop? Peste tot, erau morţi. În jurul lui, oamenii s-au îmbolnăvit. Cei cu care ne-am plâns dimineaţa de ploaia neîncetată sau de frigul nopţii gemeau seara, pielea lor fiind pătată cu negru. Unii se vindecau, desigur. Dar erau marcaţi pe viaţă. Nu putem spera să mergem în iad şi să ne

întoarcem nevătămaţi. Cei care au scăpat de boală nu erau decât fantome. Purtau moartea în ei.

Şi între timp, furia creştea, zi de zi, oră după oră. Nu a trecut nici o zi fără ca sabia lui Amhal să curme viaţi. În inima lui, furia exulta, cu înverşunare, îndemnându-l să ucidă din ce în ce mai mult, să-şi înfigă lama din nou şi din nou în carne. Şi nimeni nu putea să-l învinuiască.

Rage şi San erau singurele lui repere. Şi cei doi erau strâns legaţi, Amhal ştia asta acum. San incubând aceeaşi violenţă disproporţionată în inima lui. Poate din acest motiv l-a visat.

— Cum faci asta? l-a întrebat într-o seară. Cum trăieşti cu setea asta de crimă?

— O accept, a răspuns San cu simplitate. Mi-am făcut-o aliat.

— Dar nu simţi... groază pentru chestia aia care se cuibăreşte în sânul tău?

San a dat din cap.

— Nu vezi aceeaşi furie în jurul nostru? Asta e lumea reală, Amhal, nu cuşca de aur în care ai trăit până acum. Lumea din care fac parte şi din care faci parte şi tu. Şi unde furia face diferenţa între viaţă şi moarte. Noi, cei care o avem, care o simţim, suntem în viaţă. Furia noastră ţine moartea la respect. Dovada e că nici tu, nici eu nu ne îmbolnăvim.

Treptat, Amhal a încetat lupta. A lăsat câmpul deschis furiei când a ucis, iar restul zilei s-a mulţumit să existe, evitând cu atenţie gândirea, într-o stare aproape de prosteală. Nu trăia cu adevărat, dar făcea spectacolul oribil din jurul lui suportabil. Nici sosirea lui Adhara nu a schimbat nimic.

Desigur, mereu a simţit ceva pentru ea. Cu toate acestea, nu a vrut să cedeze acestui sentiment. Pentru că, în ochii lui, întruchipa puritatea, o puritate pe care dorea să o păstreze, ca amintire a unor timpuri în care încă mai adăpostea iluzia de a fi capabil să se schimbe.

Băiatul care a salvat-o dispărea treptat şi era mai bine aşa. Pentru că băiatul ăla nu era el. Adevăratul Amhal a masacrat refugiaţii taberei şi a dat frâu liber îndemnului său criminal. Nu era niciodată aşa.

Cu toate acestea, a refuzat s-o târască pe Adhara în căderea sa. Merita mai mult. Şi când ea îl va vedea în cele din urmă aşa cum era cu adevărat – o fiinţă rea – şi-l va accepta, va fi liberă să-l uite şi să-şi continue viaţa. Acesta este motivul pentru care a evitat-o, deşi încă o vrea. Chiar şi dorinţa lui pentru pielea şi săruturile ei i s-au părut necurate.

«Pentru că nu pot iubi decât cu violenţă. Şi nu vreau s-o dau în bară.»

Din fericire, nu a avut prea mult timp de gândit. În fiecare dimineaţă, în zori, mergea cu San să inspecteze satele contaminate. Au verificat că carantina era bine respectată, a preluat de la gărzile de noapte şi, uneori, a mers în sate mai îndepărtate pentru a se asigura că acestea nu au fost încă afectate de boală.

În călătoriile lor, San a continuat să-l înveţe. Magie Interzisă, în principal, dar, de asemenea, sfaturi cu privire la viaţa unui luptător. Cuvântul «cavaler» nu a fost rostit niciodată acolo. Amhal a înţeles greşit că nu se mai antrenează să devină Cavaler al Dragonilor.

Într-o dimineaţă, el şi San au ajuns într-un sat unde epidemia nu intrase încă. Abia treizeci de locuitori, care trăiau baricadaţi în interiorul zidurilor lor. Apă, mâncare, totul le-a fost dat de soldaţi.

San şi Amhal fuseseră deja acolo o dată. Sătenii i-au privit cu suspiciune şi le-au acceptat proviziile aproape fără tragere de inimă. Amhal a crezut atunci ironic că îi tratau ca pe nişte intruşi când au venit să le salveze vieţile.

În acea dimineaţă, ţipetele au crescut din complexul fortificat al satului. Într-o clipă, San şi Amhal şi-au scos săbiile şi au trecut prin porţi. O scenă de coşmar i-a întâmpinat: un bărbat se zbătea în mijlocul flăcărilor în faţa unei case în flăcări. În piaţa mică, cândva un loc de schimb şi adunare, un grup de oameni înarmaţi cu cârlige şi bastoane atacau un trup pe pământ. Membre diafane, fluide, uşor luminoase în soarele palid al zilei. O nimfă. Sângele său transparent era vărsat pe pământ, iar torţionarii ei şi-au băgat mâinile în el şi l-au băut râzând ca demenţii.

— Târfă, măcar fă-ne să profităm de imunitatea ta! a ţipat cineva.

O femeie îşi împingea fiul spre balta de sânge.

— Bea-l! Dacă îl bei, n-o să te îmbolnăveşti.

Amhal a fost împietrit de groază. Şi-a amintit feţele evazive ale aceloraşi oameni, cu doar câteva zile înainte, cele ale oamenilor normali, îngrijoraţi, cu siguranţă, dar care încercau cu curaj să trăiască în ciuda bolilor şi atrocităţilor.

Erau acum doar o bandă de nebuni, încântaţi de vederea sângelui, înnebuniţi de frică. San s-a aruncat în mijlocul lor şi i-a îndepărtat de trupul neînsufleţit al nimfei.

— Bea-l, şi tu, te va proteja! a strigat un om la el.

Amhal încă nu s-a putut mişca. O tăcere supranaturală a căzut în piaţă.

— Ce s-a întâmplat? De ce arde casa asta?

Un bătrân a ieşit în faţă, cu tunica şi faţa pătate de sânge.

— Noaptea trecută, târfa asta s-a întrupat la marginea pădurii. Am lăsat-o în pace, din moment ce era în afara satului. Dar în această dimineaţă, Ceurus era plin de pete negre. Aşa că i-am dat foc la casă şi am luat-o pe femeie.

Bătrânul s-a aplecat, a strâns o parte din sângele nimfei în mâini şi i l-a dat lui San.

— Bea-l şi vei fi salvat!

San a rămas impasibil, cu sabia în mână.

— Eşti cu ea?, a întrebat un altul, în timp ce părăsea grupul, arătând arogant. Eşti cu vrăjitoarele alea care ne otrăvesc şi ne omoară?

San se dădu înapoi la Amhal, stângându-şi arma în braţe.

— Închide porţile, a murmurat.

— Ce?, a răspuns Amhal, redobândindu-şi forţele.

Nu şi-a putut lua ochii de la femei de pe pământ.

— Închide porţile, îţi spun! Acest sat este contaminat, a repetat San cu voce mai tare.

Apoi s-a adresat mulţimii.

— De acum înainte, sunteţi puşi în carantină. Nu ieşiţi şi nu intraţi. Porţile vor fi sigilate.

— I-am băut sângele şi suntem imuni! a protestat un bătrân. Nu ai nici un drept să ne închizi aici!

— Sângele nimfei nu dă imunitate, a intervenit ferm Amhal.

— Şi atunci de ce ele nu fac boala?, a întrebat bătrânul.

— Nu ştim, a răspuns tânărul.

— Şi tu, de ce nu eşti bolnav?

— Ştii că soldaţii beau sânge de nimfă în fiecare seară, de aceea nu se îmbolnăvesc!

Furia mulţimii a început să crească, copleşitoard. Unii săteni i-au înconjurat pe San şi Amhal, alţii s-au îndreptat spre porţi.

Un bărbat s-a apropiat, fluturându-şi cârligul. San a ridicat imediat arma, iar omul s-a prăbuşit la pământ.

— Asasinule! urla mulţimea.

Apoi a fost haos. Amhal a încercat prima dată să nu-şi scoată sabia. Când i-a văzut pe săteni atacând nimfa, şi-a recunoscut furia şi şi-a dat seama brusc că era ca ei. Şi n-a vrut. Era o limită, o limită care nu putea fi trecută. Dintr-o dată, un cârlig i-a tăiat braţul. Sângele lui a ţâşnit, transparent, iar mulţimea din jurul lui a devenit mută.

— Are sânge de nimfă...

— Trădătorule! Trădătorule!

Într-o clipă au fost peste el, l-au aruncat la pământ. Hainele i-au fost luate, au încercat să-l muşte, printre urlete sălbatice şi nebuneşti. Amhal a simţit-o apoi crescând sub stern, ordonându-i să o elibereze şi să o lase să-i salveze viaţa: furia.

A strigat descântecul, şi totul în jurul lui a devenit incandescent. O lumină i-a învăluit pe agresori, iar o căldură arzătoare i-a dezintegrat literalmente. Când tăcerea s-a întors, erau şapte cadavre carbonizate pe pământ. Dar nu s-a terminat. Amhal a sărit în picioare, şi-a scos sabia cu un gest mare şi fluid, şi a renunţat să mai pună stavilă furiei.

Oamenii au început să fugă, îngroziţi. Entuziasmat de strigătele lor, i-a urmărit unul câte unul, cosindu-i fără milă oriunde s-au ascuns. Bărbaţi, femei, copii, bătrâni. Nu a contat. A trebuit să-i omoare până la sfârşit. San, lângă el, a făcut acelaşi lucru, şi s-a simţit în comuniune cu el. Erau cele două încarnări ale aceluiaşi spirit, şi au acţionat la unison. Victimele uneia erau victimele celeilalte, şi invers, în extaz blasfemiator. S-au oprit doar când nu mai era niciun supravieţuitor. Amhal nu mai respira, dar se simţea puternic, puternic.

— Să-i dăm foc, a spus San, scuipând un ghem de bilă.

Au părăsit satul şi s-au îndepărtat de lângă el câţiva stânjeni. San a rostit un cuvânt, şi un glob de foc s-a aprins în mâinile lui. L-a aruncat în sat, care a început să ardă ca paiele. Amhal a închis ochii, savurând căldura flăcărilor. În ciuda oboselii care i-a pus stăpânire pe corp, s-a simţit bine, în sfârşit, ca niciodată.

Abia în drum spre casă a reapărut sentimentul de vinovăţie. Mai întâi o durere ascuţită, în partea de jos a diafragmei, apoi un foc care i-a aprins pieptul. Aerul l-a părăsit brusc, şi a trebuit să se sprijine pe un trunchi de copac.

— Eşti bine? l-a întrebat San când s-a apropiat de el.

Amhal se uita la el, cu ochii pierduţi. Pământul părea să se prăbuşească sub picioarele lui, şi a trebuit să se agaţe de el ca să nu cadă.

— Ce-am făcut? a murmurat.

San nu a tresărit.

— Ai creat Fulgerul Întunecat fără ca eu să te învăţ. Şi am distrus un sat contaminat ca să nu răspândească contaminarea.

— Ce-am făcut? repeta Amhal. Erau nevinovaţi...

— Oameni nevinovaţi?

San a ridicat o sprânceană.

— Au ucis o nimfă pentru a-şi salva vieţile, au incendiat casa unuia de-al lor pentru a îndepărta boala. Şi aproape te-au linşat. În plus, dacă i-am fi cruţat, ar fi răspândit boala peste tot şi ar fi semănat moartea...

Amhal era devastat. Nu putea suporta gândul de a fi comis o astfel de urâciune şi a implorat pe cineva în interior – un zeu sau o şansă – să aibă milă de el aruncându-l imediat în aer.

— Un sat întreg..., a mormăit el.

San l-a luat de umeri.

— Ştiu cum te-ai simţit, Amhal. Acea bunăstare, acea fericire pe care n-ai mai trăit-o de mult timp. Sentimentul de a face ceea ce trebuia să faci, pentru ce te-ai născut.

Băiatul s-a uitat la el, uimit.

— Cine eşti?

San doar a zâmbit.

— Cineva ca tine.

Acest răspuns l-a eliberat brusc pe Amhal de suferinţa lui. S-a abandonat la pieptul lui San şi a plâns îndelung. Erau lacrimi de vină, frică sau bucurie? Nu ştia asta; era doar conştient de faptul că făcuse încă un pas, trecuse o linie teribilă, şi că nu mai avea nici o posibilitate de a merge înapoi.

Când s-a calmat, s-au întors la drum. Vina era încă acolo, dar nu-i mai păsa. Nu-i mai păsa de oroarea pe care o simţea pentru el însuşi, nici de dezgustul pe care îl inspira acţiunile sale. Toate astea erau în spatele lui.

Cu puţin timp înainte de a ajunge în tabără, San s-a întors spre el.

— Când am ajuns, satul ardea deja. Am încercat să stingem focul, dar fără rezultat. Ne-am înţeles?

Amhal s-a uitat la el fără să clipească şi a dat din cap.

San a zâmbit.

29

ARESTAREA

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Adhara seara.

Cu toate acestea, Amhal a fost convins că era la fel ca de obicei. Nimeni din tabără nu i-a pus întrebări, nimeni nu a observat nimic. Şi a spălat cu grijă sângele de pe lama sabiei sale. Dar Adhara a văzut ceva în ochii lui.

— Ce s-a întâmplat? a repetat ea.

Înainte clarităţii privirii sale, s-a simţit gol şi pierdut. Şi a înţeles că Adhara era de cealaltă parte a graniţei pe care o trecuse în acea dimineaţă. Că ea era cea pe care a pierdut-o pentru totdeauna, dedându-se setei sale de sânge. Şi că nu i-ar putea mărturisi niciodată ce a făcut.

— Nimic, a răspuns el. Rutina.

— Eşti ciudat, Amhal...

— Dar ce vrei de la mine până la urmă? a explodat tânărul. Vezi unde suntem? Îi vezi pe aceşti oameni bolnavi peste tot, îi agonizând şi murind în fiecare zi, bărbaţi, femei, copii! Şi mă întrebi ce am?

A ţipat până l-a durut. Sperând în adâncul sufletului că va pleca.

Dar nu s-a mişcat.

— Să plecăm de aici, spuse ea încet. Nu în această tabără vei găsi pacea.

Nu, nu era pacea cea pentru care a venit, ştia acum. Urmându-l pe San la Damilar, nu căutase decât nebunie. Pentru că atunci când durerea ne sufocă, când speranţa se stinge, nebunia este singura cale de ieşire. Şi el a intrat de bunăvoie în ea.

— Nu pot scăpa de aici.

— Asta e ceea ce crezi.

— Nu ştii nimic, a spus el, apropiindu-se de ea cu un aer ameninţător. Îţi puteţi imagina că eşti în măsură să-mi dau lecţii bazate pe *marea* ta experienţă de viaţă, îţi poţi imagina că mă poţi înţelege atunci când nu sunt chiar eu în măsură să mă înţeleg!

Adhara a zâmbit.

— Încerci să mă sperii sau să mă umileşti? Ei bine, să ştii că nu voi pleca de aici decât dacă mă alungi!

Dintr-o dată, lui Amhal i-a fost teribil de frică de ea. De dragostea ei, încăpăţânarea ei oarbă, puterea ei.

«De ce n-am urmat-o când încă mai puteam? De ce n-am avut încredere în ea? »

Răspunsul, din păcate, era evident. Pentru că era furie între ei. Şi va fi mereu acolo.

— Mă întorc la cortul meu, a spus el.

— Orice s-ar fi întâmplat azi dimineaţă, i-a strigat din spate, mai e timp de întoarcere. Întotdeauna e timp!

În timp ce pleca, Amhal a simţit două lacrimi arzându-i obrajii.

Instalarea Curţii în Noul Enawar i-a aruncat în panică pe slujitorii Palatului Consiliului. Ei au trebuit să pregătească suficiente camere în câteva ore pentru a găzdui toată lumea.

Apoi, încet, viaţa a reluat un aspect de normalitate. Dar toţi au continuat să se simtă în exil, majoritatea lăsând în urmă rude şi prieteni în pericol de moarte.

Neor a încercat să insufle putere şi curaj tuturor. El însuşi a impus tăcerea asupra amintirilor sale şi a luat situaţia în propriile mâini, menţinând un contact permanent cu Pământul Soarelui şi neîncetând nici o clipă să dea ordine.

Boala a invadat Makrat. Apoi a decis să-l împartă în două zone închise. El a organizat adăposturi pentru bolnavi, i-a rechiziţionat pe toţi Fraţii Fulgerului şi pe magicienii împărăţiei sale pentru a-i vindeca şi i-a îndemnat să-şi dubleze eforturile pentru a găsi un leac pentru răul care îi decima poporul.

A căutat, de asemenea, sprijinul celorlalţi suverani. Pentru a combate în mod eficient această nouă ameninţare, era necesar ca toată lumea să înţeleagă gravitatea situaţiei şi să adopte o politică comună. A convocat Consilii excepţionale şi s-a consumat în muncă. Acum depindea de el să salveze Lumea Pământeană.

Corpul său deja slab a devenit şi mai fragil, cu ochii lărgiţi în cercuri întunecate.

— Trebuie să te odihneşti, i-a spus soţia lui, disperată.

Şi ea s-a schimbat; durerea a rupt toate barierele pe care le ridicase între ea şi ceilalţi, i-a măturat rigiditatea şi a cedat locul unei femei fragile, femeia de care Neor se îndrăgostise cu ani în urmă.

— Nu pot. Odihna mea ar provoca moartea a prea mulţi oameni, a răspuns el.

În realitate, avea nevoie mai presus de toate să-şi înece suferinţa în singurul lucru care i-a mai rămas: rolul său, coroana erau moştenirea tatălui său, şi îi garanta integritatea cu riscul vieţii sale.

Apoi, într-o zi, un servitor a venit să-l anunţe.

— Domnul meu, eşti aşteptat în subteran.

— De cine?, a întrebat Neor, nedumerit.

— Oficianta Supremă.

Chiar în momentul acela a ştiut, şi a fost ca şi cum ceva în el s-a rupt pentru totdeauna.

Palatul Consiliului nu era echipat ca cel din Makrat, unde totul era adaptat astfel încât să se poată mişca uşor cu scaunul său, şi a trebuit să obţină ajutor. I-a blestemat pe cei care l-au cărat, pentru că ar fi vrut să fie singur ca să poată plânge.

Theana îl aştepta, stând în spatele unei bariere ridicate de doi magicieni.

— Lasă-ne, le-a spus slujitorilor care l-au însoţit pe prinţ.

S-a uitat la ea. Haine în dezordine, ochii palizi. Dar nu sunt pete întunecate pe piele.

— Cum te simţi? a întrebat-o el.

— Bine, pentru moment. Dar s-ar putea să fiu deja contaminată.

Neor şi-a plecat capul. Dacă s-ar fi îmbolnăvit acum, sacrificiul său, alegerea sa de a nu-şi mai vedea tatăl şi mama, nu ar fi avut niciun scop.

— Când s-a întâmplat asta?

— Acum opt zile.

Deci, ce făcea, cu opt zile mai devreme, în timp ce tatăl său era pe moarte departe de el, probabil invocându-i numele?

— De ce nu mi-ai spus mai devreme?

— Am vrut să-ţi aduc eu vestea.

Neor şi-a plecat capul. Nu voia să plângă, nu acum. Vremurile cereau curaj, putere forţă şi statornicie. De fapt, dacă s-ar fi uitat înăuntru lui, n-ar fi putut vedea nicio urmă din ele. Dar trebuia să se prefacă, prefăcându-se că ar fi de ajuns.

— A durat mult...? murmura ca şi cum ar fi fost pentru el însuşi.

— Nu şi-a recăpătat cunoştinţa. Nu cred că a suferit. Şi apoi a plecat cu certitudinea că eşti acolo, şi că se poate baza pe tine să preiei conducerea.

Neor a clipit. Întrebarea îi ardea buzele.

— A strigat după mine?, a spus el, fără să aibă curajul să privească în sus.

Theana s-a apropiat uşor de barieră şi a ajuns la el. Neor ar fi vrut ca această mână să-l atingă, să-l însoţească cu tandreţea ei.

— Nu. Nu te-a strigat. Nici mama ta. Amândoi ştiau şi au înţeles. Ai făcut ce trebuia.

De data aceasta, Neor a plâns fără reţinere, imaginându-şi moartea solitară a tatălui său, Learco cel Drept, care a realizat ceea ce nimeni înainte de el nu reuşise vreodată: să dea cincizeci de ani de pace Lumii Pământene. Şi totuşi a plecat singur, fără să-şi poată lua rămas bun de la singurul său fiu.

— Şi mama mea?, a întrebat Neor când s-a calmat.

— S-a îmbolnăvit la trei zile după el. Dar infecţia a fost mai puţin virulentă decât a tatălui tău. Când am părăsit-o, era în drum spre recuperare.

Neor a fost uşurat. Nu era singur, până la urmă.

— De îndată ce se face bine, adu-o aici. Am nevoie de ea.

Theana a zâmbit.

— Visează doar să se întoarcă la muncă. Nu s-a oprit, chiar şi atunci când avea probleme: mereu la căpătâiul tatălui tău, mereu activă, în ciuda febrei care a devorat-o. E felul ei de a răspunde la durere. *În* felul tău.

Neor a tăcut. Nu avea nici o zecime din curajul mamei sale, credea.

— Încă mai cauţi un leac?

— Zi şi noapte. Nu-ţi poţi imagina câţi fraţi au murit, câţi şi-au sacrificat viaţa în acest scop.

— Şi...?

— Nimic, spune ea, copleşită. Cu toate acestea, secretul este în sângele nimfelor. Ne ajută foarte mult. Mai mult decât atât, oamenii lor fug din Ţara Apei în masă. Acolo, e război deschis. Dar chiar şi aici, sunt persecutaţi şi ucişi.

— Ştiu, am primit rapoarte despre asta.

— Voi merge acolo, a continuat Theana, pentru a lucra în contact mai strâns cu nimfele. Asta e cea mai promiţătoare pistă.

Neor s-a uitat la ea.

— E un loc periculos.

— Cavalerii Dragonului îmi vor asigura siguranţa, a răspuns ea, susţinându-i privirea. Suntem încă prea departe de obiectiv. Reuşim doar să reducem febra şi să încetinim progresia bolii, dar nu vindecăm pe nimeni. Nu putem înţelege de ce unii oameni supravieţuiesc.

Neor a oftat.

— Deci, nici o veste bună pentru mine azi...

Faţa Theenei s-a întunecat din nou, iar prinţul şi-a dat seama că nu terminase.

— Ce se întâmplă?

— După tot ce s-a întâmplat, am omis investigaţia mea asupra morţii lui Mira. Nu mi s-a mai părut important.

Neor, pe de altă parte, aproape că o uitase. Şi totuşi, imediat după moartea cavalerului evenimentele s-au precipitat: boala, plecarea lui San, exilul.

— Ai descoperit ceva nou?

— La cererea mamei tale, am făcut autopsia ucigaşului. Doubhée nu a crezut niciodată în teza trădării sau în cea a unei crize de nebunie. Sora care se ocupa de examinare descoperise ceva ciudat, pe care nu-l putea explica. Apoi am avut ideea de a apela la un frate mai experimentat, care a împărtăşit multe dintre aventurile mele. Acum câteva zile, i-am găsit raportul printre hârtiile mele.

A tăcut, iar Neor a înţeles că nu-i vs plăcea ceea ce urma să spună.

— Te rog să vorbeşti.

— Există o Formulă Interzisă inventată de Aster care îţi permite să controlezi voinţa oamenilor. Este un pic ca sigiliile impuse famminilor, nu ai citit nimic despre asta?

— Da, sigur că da. Fiecare fammin avea un nume, şi dacă era numit cu acest nume, nu putea să nu asculte ordinele. E un descântec bine-cunoscut.

— Versiunea care poate fi aplicată oamenilor este mult mai complexă. Este o pecete pe care numai un magician foarte puternic o poate invoca, pentru că necesită sânge proaspăt din inima victimei. Acest sânge este de obicei luat din artera carotidă, lăsând o urmă uşoară pe gât. Este o operaţiune riscantă, pe care puţini magicieni o pot efectua fără a provoca moartea. Ei folosesc apoi această cicatrice, care este simbolul fizic al descântecului, şi un nume. Spionul lui Doubhée avea cicatricea. În plus, vrăjile de acest fel au o aură pe care un magician bun este capabil să o perceapă. Pe omul nostru, această aură este foarte puternică.

Neor a oftat.

— Deci acesta este misterul nostru rezolvat. Spionul a comis această crimă din ordinul unui magician care l-a manipulat cu un descântec.

Theana a dat din cap.

— Dar cine?

Chiar înainte de a termina formularea întrebării, răspunsul era clar pentru el în minte. Un fior lung i-a trecut prin spate.

— Acest tânăr spion nu a văzut pe nimeni în afară de San în această perioadă, a confirmat Theana. El a luat chiar şi notiţe despre el, am găsit câteva în camera lui. Nimic interesant, dar dovedesc că îl investiga. În plus, un magician atât de puternic e rar.

— San... murmură Neor, şi un val de ură l-a făcut să tremure din cap până în-n picioare.

Şi-a amintit cum se uita tatăl său la acest om, admiraţia, afecţiunea care putea fi citită în ochii lui. Şi-a amintit, de asemenea, de ardoarea cu care l-a apărat de acuzaţiile sale.

— Când era copil, avea un potenţial magic enorm, a spus Theana. Când l-am întâmpinat la întoarcerea la palat, l-am simţit, poate chiar mai puternic decât în trecut. Dar nu am fost atent la el, pentru că, repet, el avea deja această caracteristică de când era copil.

— Crezi că poate realiza un asemenea descântec?

Theana a dat din cap.

— E mai puternic decât mine, Neor, e mai puternic decât majoritatea magicienilor pe care-i cunosc. A fost întotdeauna şi cred că încă mai este. El este unul dintre puţinii care este în măsură să facă acest lucru.

Prinţul s-a agăţat cu ambele mâini de cotierele scaunului său. Nu avea nicio dovadă, desigur. Şi totuşi instinctele lui i-au spus că el era. De ce altceva ar fi fugit? Şi era o coincidenţă că tocmai spionul care a fost pus pe urmele lui era cel care a comis această crimă?

— O să-l arestez.

— Nu avem dovezi clare, a obiectat Theana.

— Avem indicii. Şi în ceea ce mă priveşte, sunt suficiente pentru a-l aduce la Noul Enawar. Nu este o arestare reală; îl vom ţine pur şi simplu la Palatul Armatei până când vom vedea îndoielile noastre confirmate.

— Neor, având în vedere situaţia, nu cred că putem...

— Starea de urgenţă nu ne scuteşte de aplicarea legii. În plus, nu te-ai întrebat despre sincronicitatea extraordinară a evenimentelor? Mira este ucis, San părăseşte palatul, şi la două zile după aceea, tatăl meu se îmbolnăveşte...

— Nu poate să fi comis o asemenea urâciune! A exclamat Theana, pălind şi mai mult.

— Sper că nu, sper din tot sufletul că nu... Cu toate acestea, nu ştiu ce să mai cred.

Neor se gândeşte o clipă.

— Îl voi aresta, a repetat, aproape pentru el. Şi voi smulge adevărul de la el, concluzionează el, încleştându-şi dinţii.

După masă, San şi Amhal s-au retras în cortul pe care îl împărţeau acum. După ce s-a întâmplat în sat, tânărul a preferat să stea aproape de maestrul său. Nu ştia de ce a luat această decizie. Poate că a fost doar dorinţa de a ajunge cât mai departe de Adhara posibil, de ochii ei nemilos de sincer, de dragostea ei atât de dulce.

Citeau. San depeşe militare, Amhal o carte de Magie Interzisă. Tocmai începuse capitolul despre Fulgerul Întunecat. Deşi nu l-a învăţat prea multe, era mulţumit că a putut invoca elementele principale fără a fi nevoit să le studieze.

Gardienii au pătruns în cort cu săbiile în mâini.

— Cine e San?

— Eu sunt, a răspuns el, uimit.

— Eşti arestat. Din ordinul Regelui Neor! Trebuie să te ducem la Noul Enawar unde vei fi interogat.

— Regele Neor... a mormăit Amhal în spatele lui.

San s-a uitat la elevul său, apoi s-a adresat din nou gardienilor.

— Trebuie să fie o greşeală.

— Urmează-ne!

L-au luat de umeri şi l-au târât afară din cort, unde se formase deja o mulţime mică. Amhal a sărit în spatele lor.

«Ei ştiu. Ei ştiu ce am făcut în sat! »

Pentru o clipă, aproape că s-a simţit uşurat. L-ar aresta şi pe el, l-ar arunca în închisoare, poate l-ar ucide. Şi în sfârşit, totul s-ar fi terminat.

— De ce îl acuzaţi?, a întrebat el cu o voce tremurândă.

Gardienii au făcut schimb de priviri.

— Uciderea lui Mira.

San izbucni cu un râs tunător. Toţi au rămas paralizaţi, inclusiv Amhal. Lumea a început să se transforme ameţitor în jurul lui. Mira. Durerea morţii sale a reapărut brusc, dintr-o dată. Şi în acelaşi timp cu durerea, neîncrederea: San acuzat de această crimă?

— Deci aşa a schimbat *regele Neor* situaţia?, a strigat San. Nu-mi spune că crezi, nu-i aşa? a adăugat el, întorcându-se spre Amhal.

Tânărul nu a răspuns. Ce ar fi trebuit să creadă? Cu două zile înainte, îl văzuse pe acelaşi om exultând cu el exterminând un sat de civili.

«Este un lucru. Dar uciderea cu sânge rece a unui om...»

— Vrei să ştii adevărul, Amhal? a continuat San fără a se opri din râs. Vrei să ştii? a adăugat el, luând mulţimea ca martor. Nimeni nu ţi-a spus, Amhal, dar omul care ţi-a ucis maestrul a fost un spion pentru regina Doubhée.

Această revelaţie l-a lovit pe Amhal cu forţa unui pumn. Plin de dorinţa de a fugi, nu a întrebat despre detaliile anchetei.

«Prostule, prostule!» şi-a spus el.

— Un spion însărcinat cu monitorizarea acţiunilor mele! a continuat San. Am observat, dar am lăsat să se întâmple. Oricum, nu a fost nimic de descoperit pe contul meu!

Amhal şi-a simţit capul aproape explodând.

— Ajunge!, a spus un gardian, iar soldaţii au început să-l împingă pe San în faţa lor.

— Opreşte-te! a ţipat Amhal.

Violenţa strigătului său i-a surprins pe toţi. Micul grup a îngheţat.

— Nu înţelegi, Amhal? Mi-au întins o înscenare: Neor, care a devenit rege, a găsit un ţap ispăşitor ideal pentru a sacrifica pe altarul raţiunii de stat.

— Taci! Luaţi-l, a ordonat şefului oamenilor săi.

Dar San a continuat.

— Gândeşte-te, Amhal! Vrea să mă sacrifice, omul pe care Learco l-a iubit ca pe un fiu! Un războinic puternic şi curajos, capabil să-i succeadă pe tron. Gândeşte-te, Amhal!

Cuvintele lui s-au pierdut în noapte.

Uimit, Amhal s-a uitat la întunericul care tocmai îi înghiţise maestrul. Apoi a văzut doi ochi care se uitau la el cu nerăbdare: Adhara.

30

O AFACERE NEBUNĂ

— Nu acum, i-a spus Amhal lui Adhara, care îl urmărea, şi s-a încuiat în cortul său.

Afară, oamenii murmurau, întrebându-se dacă San era vinovat, sau dacă fusese zdrobit de unelte mai puternice decât el.

Amhal, pe de altă parte, s-a gândit la aceste cuvinte: «Regele Neor.» Ce s-a întâmplat cu Learco?

Dar ceea ce conta cel mai mult era ce i-a spus San, şi ultima imagine pe care o avea cu el, umilit, târât afară din tabără.

Se pare că abia s-a trezit dintr-un somn lung pentru a fi aruncat într-un coşmar. Pentru că, de la moartea lui Mira, el a dormit doar, de fapt, căutând într-o odihnă artificială o pace care era la fel de mare. Şi mânat de dorinţa de a fugi cât mai departe posibil de el însuşi şi de umbra maestrului său, el a neglijat esenţialul: cine l-a ucis pe Mira şi de ce? Acum, aceste întrebări au pătruns în mintea lui, şi răspunsurile lor erau teribile.

San ?

San era capabil să comită această crimă? Şi cu ce scop? Doar gândul ăsta l-a supărat. Aceasta însemna că a făcut o greşeală completă, că el însuşi s-a împrumutat, în ciuda unei conspiraţii criminale căreia nu îi putea înţelege nici măcar sensul. Şi, de asemenea, că drumul întunecat pe care s-a îmbarcat era chiar mai chinuitor decât şi-a imaginat. Nu, San era un om teribil, l-a înţeles până acum, dar nu era mai rău decât el. Era colegul lui, ca el, o creatură a nopţii, şi ca şi el sortit unui sfârşit întunecat. Credea în învăţăturile sale, în viziunea sa asupra lumii şi vieţii, în sabia şi magia sa. San nu poate fi un regicid. Să presupună asta pentru o secundă l-a sfâşiat, l-a înnebunit.

Deci, Neor era vinovatul? Arestarea lui San făcea parte dintr-un plan de preluare a puterii? Şi ce s-a întâmplat cu Learco? Amhal şi-a amintit lunile petrecute la Curte servind familia regală. Nu-i cunoscuse niciodată cu adevărat membrii. Cea mai familiară era Amina, datorită zilei pe care el şi prinţesa, împreună cu Adhara, au petrecut-o împreună. În ceea ce-l priveşte pe Learco, el a rămas o figură mitică pentru el. Îl cunoscuse ca şi cum ar fi privit la imaginile ilustrate ale cărţilor, ca eroii descrişi pe fresce şi mozaicuri. De fapt, el îl judecasr întotdeauna prin ochii maestrului său. Mira a avut încredere în suveranul său, i-a dedicat viaţa şi nu a ezitat să moară pentru el.

«Îl venerez, nu numai pentru că este un om mare, ci şi pentru puterea visului său. El ne-a dat speranţă, a transformat în realitate o aspiraţie vagă, o dorinţă secretă a inimilor noastre. De aceea am jurat să-l protejez până la moarte», i-a spus el odată, iar aceste cuvinte i-au umplut inima de nostalgie dureroasă.

Dar fiul lui? Amhal nu ştia nimic despre el. La palat, cu siguranţă s-a bucurat de o reputaţie bună. Desigur, unii s-au ferit de inteligenţa sa strălucitoare, de modul discret în care a devenit treptat consilierul şef al tatălui său şi, în practică, adevăratul conducător al

Pământului Soarelui. Dar acestea erau doar bârfe răspândite de oameni invidioşi. Ce a spus Mira despre Neor? Aproape nimic. «Ar fi putut fi un mare rege, demn de a-i succeda tatălui său, dacă nu ar fi avut acel accident.» Asta e tot ce şi-a putut aminti.

Apoi, încetul cu încetul, spiritul lui Amhal s-a stins. Pentru că era mai uşor să crezi în vina unui străin decât în cea a mentorului său, a omului care l-a călăuzit prin întunericul ultimelor săptămâni, care i-a deschis noi orizonturi şi l-a introdus într-o lume nouă. El nu s-a putut face să recunoască faptul că greşea atât de mult faţă de el însuşi. Pur şi simplu nu a putut.

N-a dormit toată noaptea. S-a simţit prins în capcană: de el însuşi, de un destin, de propriile alegeri. S-a gândit la ce trebuie să facă. Să continue ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat? Să aştepte rezultatul procesului? Să revină la viaţa lui de dinainte, la o normalitate improbabilă?

Dar San era nevinovat, trebuia să fie nevinovat! Şi el era maestrul său, în cel mai profund sens al cuvântului.

Ideea i-a venit treptat. A perceput-o prima dată în furnicăturile care i-au scuturat membrele în acea noapte agitată. Şi-a făcut apoi drum în gândurile lui, săpând încet un spaţiu în mintea lui.

Acţionează Ca întotdeauna, atunci când durerea era prea mare, era necesar să pună corpul în acţiune. Trebuia să-şi folosească suferinţa pentru a-şi hrăni furia.

În zori, a ieşit din cort. Soarele abia răsărea deasupra siluetei ascuţite ale pinilor. O minge de foc care i-a amintit de globul în flăcări cu care a distrus satul cu câteva zile mai devreme. Apoi a luat o decizie. Nu-l va pierde pe San aşa cum l-a pierdut pe Mira. Se va agăţa de el până la sfârşit, va păstra credinţa în omul care i-a schimbat radical viaţa, care i-a dezvăluit adevărata sa natură.

Se va duce să-l salveze.

Adhara, de asemenea, nu a putut dormi în acea noapte. A văzut din nou faţa disperată a lui Amhal, a auzit cuvintele lui San în timp ce era arestat şi s-a întrebat ce s-a întâmplat la Curte. «Regele Neor.» Asta înseamnă că Learco a murit? Şi Amina, ce s-a întâmplat cu ea?

Gândurile se împrospătează în mintea ei. Ar fi vrut să meargă să-l vadă pe Amhal. Acum că San nu mai era acolo, poate că ea l-ar fi adus înapoi pe calea cea bună, l-ar fi dat înapoi lumii sale. Dar ştia, de asemenea, că avea nevoie de linişte şi singurătate. Pentru a reflecta asupra a ceea ce s-a întâmplat, pentru a accepta această idee care i s-a părut teribilă, chiar şi ei: că San ar putea fi responsabil pentru moartea lui Mira. Ipoteza nu i s-a părut atât de absurdă. Acest om ascundea faţete teribile, ea le-a văzut în câteva ocazii rare. Şi ataşamentul său morbid faţă de Amhal, felul în care l-a abordat de la început, fără să-i dea spaţiu, fără să-i dea drumul pentru o clipă. De când a sosit, Amhal s-a schimbat, a fost otrăvit. În acest sens, moartea lui Mira a fost în favoarea lui San: l-a lăsat liber, i-a permis să-şi consolideze influenţa asupra sufletului elevului său.

«Amhal este cel pe care îl vrea!» i-a strigat o voce interioară, iar dovada acestui fapt a supărat-o. Omul ăsta îl voia pe Amhal! Ea nu ştia de ce, şi trebuia să afle, dar ceea ce era sigur era că avea nevoie de el, de furia lui, durerea lui.

A aşteptat până la lumina zilei să meargă la cortul lui Amhal, cu inima bătând. A simţit că de data asta ceva important era pe cale să se joace.

Amhal a mers nervos de la un capăt la altul al cortului său, adunându-şi lucrurile.

— Ce faci?

Tânărul s-a întors brusc, arătând speriat. S-a uitat la ea câteva secunde, apoi s-a întors la ocupaţia lui fără să răspundă.

Adhara l-a apucat de braţ.

— Vrei să-mi spui ce faci?

Privirea lui era dură, ostilă.

— E mai bine dacă nu ştii.

— Dacă pleci, vin cu tine.

— Nu mă poţi urma unde mă duc.

A ieşit, şi-a trecut geanta peste umăr. Adhara stătea înaintea lui.

— Este timpul să uităm acest loc, spune ea, încercând să controleze tremurul vocii ei. Şi, de asemenea, să-l uiţi pe acest om, să-ţi reiei viaţa din-nainte. A fost o paranteză, o paranteză teribilă, dar s-a terminat. Justiţia va decide soarta lui San, şi vei fi din nou liber.

Amhal s-a uitat la ea cu ochi reci.

— Nu ştii ce spui.

— Tu eşti cel care nu-şi dă seama, a insistat ea. Spune-mi că coşmarul ăsta s-a terminat...

Şi-a lipit fruntea de pieptul lui, căutând căldura pe care a găsit-o acolo de atâtea ori în trecut.

— Mă duc în Noul Enawar.

Adhara a ridicat capul.

— Te duci după el?

Amhal nu a răspuns, dar privirea lui era elocventă.

Adhara a izbucnit în lacrimi.

— Lasă justiţia din Ţara Soarelui să-şi urmeze cursul. Dacă e nevinovat, va fi eliberat. Şi vei şti adevărul.

— Ai auzit ce a spus?

— Amhal, nu vezi ce ţi-a făcut? Vrea să te ia şi te distruge! De când l-ai cunoscut, totul a mers prost pentru tine, ai pierdut totul. Cum poţi să-i crezi minciunile?

A îndepărtat-o brutal.

— Acest om este maestrul meu acum! Cel în care am încredere orbeşte! Şi ştii de ce? Pentru că e la fel ca mine! L-am visat în fiecare seară înainte să se întoarcă. M-a chemat, m-a invitat să vin. El este singurul care mă înţelege, pentru că suntem la fel, hrănim aceiaşi demoni şi avem acelaşi destin. *Trebuie să* fie nevinovat!

De data asta, lacrimile lui Adhara au izbucnit în ciuda ei.

— Dar el e ucigaşul lui Learco, a suspinat ea. El e!

Amhal a apucat-o de braţ şi a scuturat-o violent.

— Să nu îndrăzneşti să repeţi asta!

Adhara a ghicit brusc că jocul a fost pierdut.

— Nu te duce! a implorat ea. Nu-l poţi salva!

— Sunt mai puternic decât crezi.

— La Noul Enawar, vei avea o întreagă armată împotriva ta!

— Am o armă invincibilă.

Adhara şi-a lărgit ochii.
— Nu, Amhal... murmura ea.
Furia lui, setea lui de sânge.
— Te rog, renunţă... Vei muri...
Amhal şi-a înghiţit saliva.
— Şi totuşi, ce mai contează?
Adhara s-a prăbuşit la picioarele lui, suspinând neîngrădit.
— De ce nu sunt de ajuns pentru tine? De ce n-am fost niciodată de ajuns pentru tine?
S-a uitat la ea şi, pentru o clipă, Adhara a văzut din nou scânteia, slabă, murind, în adâncul ochilor săi.
Apoi Amhal a fugit.

Adhara nu ar fi putut spune cât timp a rămas prăbuşita acolo, fără putere. Ultimele luni i-au trecut prin faţa ochilor, fără sens. O serie de zile petrecute urmărind o himeră, comportându-se delirant. Asta era dragoste?
«Ce ar trebui să fac? Ce ar trebui să fac? »
Pentru că nu s-a terminat, nu se putea termina.
»Trebuie să-l opresc.»
Dar? Probabil plecase cu Jamila, iar călătoria spre Noul Enawar a durat cel puţin zece zile pe spatele unui dragon. Şi ea era pe jos. Oricum, trebuia să acţioneze, trebuia să-l alerteze pe rege, pe Amina, pe cineva. Trădează-l, dacă este necesar, dezvăluie-i planurile lui Neor, care l-ar împiedica să comită o nebunie. Era mai bine să-l ştie în închisoare decât mort. Pentru că dacă Amhal ar fi decis să-şi lase furia să se dezlănţuie, ar fi fost condamnat.
Imaginea Aminei i-a venit în minte. Amina pe care a abandonat-o, pe care a făcut-o să sufere, dar care era singura ei prietenă. Trebui s-o avertizeze. Dar cum? Amhal ar ajunge înainte de orice scrisoare...
Îşi îngroapă faţa în mâini. Nu conta cât de mult s-a gândit, nici o idee nu i-a venit.
Magie! Poate magia ar putea-o ajuta! O cunoştea, i-a spus Theana şi a dovedit-o în mai multe rânduri. Memoria ei trebuie să conţină cu siguranţă formula care l-ar salva pe Amhal. S-a concentrat, a încercat cu toată fiinţa ei să-şi invoce amintirile şi s-a gândit la ierburile Oficiantei Supreme, lăsate pe noptiera camerei sale de la Palatul Regal din Makrat, la o mie de mile depărtare. De ce naiba le-a lăsat acolo?
Încă o dată, au apărut doar senzaţii confuze. O durere insuportabilă, un zid de piatră, şi acea voce fără consistenţă cu un timbru special, care i-a repetat: «Voi veni după tine.»
A sărit şi a fugit din cort. Fără suflare, s-a dus în zona bolnavilor. Era plin de magicieni, era, probabil, unul capabil să o ajute.
Ca în fiecare dimineaţă, mirosul de sânge şi moartea o luase de gât. Ea s-a uitat printre paturile unde bolnavii îşi dădeau ultima suflare, în mijlocul cârpelor murdare şi a plângerilor sfâşietoare. Dar nu l-a văzut, căuta un magician, un băiat, cu pielea braţelor în întregime neagră. Ei au avut grijă de un om bolnav împreună în ziua sosirii sale, şi a fost cumva ghidul său în acest iad. Ei au fost martori unul lângă altul la agonia nefericitului, şi el a fost cel care i-a închis ochii.
«A creat o legătură între noi», îşi spuse ea, mergând spre el.

Tânărul magician impuneaun farmec vindecător unui om muribund.
— Ai întârziat, spune el cu o voce neutră.
— Am nevoie de tine, a răspuns ea, şi tonul vocii ei trebuie să fi fost teribil, pentru că tânărul a ridicat imediat capul.

Ea i-a spus totul.
— Este o dezertare, a spus el cu voce joasă. Şi o trădare.
— Nu spune nimănui, te implor!
— Eu...
— Te implor, sunt disperată! l-a întrerupt ea.
S-a umilit până la a mărturisi că îl iubeşte pe acest băiat mai mult decât pe ea însăşi şi că trebuie să-l salveze cu orice preţ.
— Îl trădezi, a obiectat el.
— Trebuie s-o fac, sau va muri.
Tânărul magician s-a uitat la ea câteva momente, ezitant. Apoi a zâmbit uşor.
— În regulă.
Adhara a scos un oftat de uşurare.
— Cu toate acestea, există o problemă.
— Care?
— Persoana care primeşte mesajul trebuie să cunoască magia. Permite-mi să explic: destinatarul va vedea un mic nor violet. Dar pentru a citi mesajul, un magician trebuie să condenseze acest nor pe un pergament printr-o incantaţie.
— Sunt mulţi magicieni în palat.
— Dar dacă nu vor vedea norul la timp, mesajul se va pierde.
— Aceasta este singura speranţă pe care o am, a spus Adhara.
— Îl vom trimite la prânz. Voi aduce ceea ce am nevoie.
— Mulţumesc, a spus Adhara, cu ochii plini de recunoştinţă. Nici măcar nu-ţi ştiu numele...
Tânărul magician zâmbeşte.
— Lewar.
— Multumesc, Lewar.
L-a apucat de mânecă în timp ce pleca.
— Şi am nevoie de un dragon.

Mesajul a fost trimis.
«Amhal este în pericol. Vine la Noul Enawar să-l salveze pe San. Spune-i tatălui tău. Opreşte-l, dar, te implor, nu-l răni. »
În timp ce Lewar recita formula şi desena mesajul pe pergament, Adhara a reflectat asupra şanselor de succes. Dacă Amina nu înţelegea că era un mesaj magic? Şi cum ar reacţiona Neor? Care era situaţia la Curte?

Odată ce focul magic a mistuit pergamentul, ea a încetat să-şi mai facă griji. Acum s-a terminat. Cel mai important lucru acum era de a găsi o modalitate de a ajunge la Marele Pământ.

Era mult mai complicat. Era un cavaler care pleca în acea seară spre Noul Enawar, dar cum să îl convingă s-o ia cu el? Şi apoi era carantină, şi intrarea în oraş era aproape imposibilă... Încă o dată, Adhara a trebuit să recurgă la toate abilităţile ei de convingere.

— O să mă încetineşti. Şi, oricum, nu iau pasageri, i-a spus Taq, cavalerul.

— Uh... te voi plăti, spuse ea în sfârşit.

În timpul şederii sale în Makrat, ea şi-a economisit aproape toate salariile.

— Depinde de tine, dacă mă duci acolo, a spus ea, dându-i geanta.

Taq s-a uitat la ea.

— Trebuie să ai un motiv al naibii de bun să mergi la Noul Enawar.

— Trebuie să salvez viaţa cuiva, a răspuns ea, cu un nod în gât.

Au plecat în acea seară. În timp ce se ridicau deasupra acelui iad, Adhara s-a agăţat de toată puterea ei de şa şi a închis ochii. A visat de multe ori la momentul părăsirii Damilarului, dar nu şi l-a imaginat deloc aşa.

A privit luminile taberei dispărând treptat, gândindu-se la disperarea şi suferinţa care i-au îmbrăţişat inima. Ca şi cum suferinţa din acest loc ar fi contaminat-o pentru totdeauna.

Închisă în camera ei din Noul Enawar, Amina se ofilea încet, între nostalgia bunicilor ei şi amintirea tristă şi dureroasă a lui Adhara. Frica de boală a afectat-o şi s-a simţit oprimată de atmosfera agonizantă din acest loc asediat. Şi, indiferentă faţă de lume, de această viaţă pe care a urât-o mereu, ea nu a observat micul nor purpuriu nemişcat deasupra biroului ei înainte de seară. S-a gândit mai întâi că e o iluzie optică, din cauza oboselii, probabil, sau o nouă turnură a bolii.

«Poate că aşa se transmite, cu astfel de nori», spune ea, trecând cu degetul prin el.

În dimineaţa următoare, norul dispăruse, şi odată cu el mesajul disperat al lui Adhara.

31

EVADAREA

Neor a fost transportat pe braţe în subteran. Era a doua oară când s-a dus acolo, dar s-a simţit la fel de umilit ca prima. În palatul său, nu s-a considerat niciodată invalid. În Noul Enawar, avea nevoie de ajutor pentru orice, chiar şi pentru cele mai banale acţiuni.

Imediat ce servitorii l-au coborât pe scări, i-a concediat.

— Vreau să fiu singur, spune el sec.

— Majestate, acesta este un loc periculos, plin de criminali, şi...

— Vreau să fiu singur, a insistat el.

Oamenii lui s-au plecat şi s-au supus.

Neor a rămas nemişcat la intrarea în coridor. «Majestatea Voastră»... Ce sentiment de singurătate i-a dat acest titlu! I-ar fi plăcut să nu i se spună aşa, ca acest titlu să rămână pentru totdeauna rezervat lui Learco. Nu ar fi crezut că pierderea tatălui său ar provoca atât de multă durere.

A avansat spre camera de gardă.

— Am venit să-l văd pe prizonier.

— Da, Majestate, a răspuns un gardian, luând un set mare de chei.

S-a grăbit în spatele scaunului cu rotile.

— Nu am nevoie de ajutor, a strigat brusc Neor.

— Da, eu... desigur. Este aici, a răspuns omul, jenat.

Au mers de-a lungul unei serii de uşi închise. În spatele fiecăruia dintre ele, un criminal.

Cel care îl interesa pe Neor era ultimul.

Gardianul a întors cheia în încuietoare.

Uşa s-a deschis, iar Neor i-a văzut figura decupată pe fundul celulei, un cub îngust, fără ferestre. Stătea pe o bancă, îmbrăcat exact ca în ziua în care a ajuns în Makrat, cu mâinile la spate legate de perete.

Neor tremură.

— Lasă-ne, îi spune paznicului.

— Majestate, nu ştiu dacă...

— Şi opreşte-te cu «Majestatea Voastră»! a explodat Neor. Acest om a trăit două luni la Curtea mea. Ştiu cum să-l tratez. Şi vreau să fiu singur cu el!

Uşa s-a închis cu un oftat resemnat al soldatului.

Cei doi bărbaţi s-au studiat câteva momente în tăcere. San a zâmbit. Neor l-a ghicit, în ciuda albastrului care îi acoperea partea stângă a feţei şi a buzei superioare umflate.

— Nu ştiam că vei veni personal.

— Sunt regele tău, arată-mi respectul cuvenit.

San a zâmbit din nou, cu ferocitate de data asta.

— Suntem doar noi doi aici, la naiba cu protocolul!

— Eu decid asta.

— Sau ce? l-a provocat San. Uită-te la tine, chiar legat sunt mai puternic decât tine.

— E adevărat... Dar ai doar corpul tău. Am soldaţi, paznici... călăi.

— Eşti sigur că am doar corpul meu?

Neor l-a observat din cap până-n picioare. Era exact opusul lui. Robust, sănătos, un războinic. Fiul ideal pentru tatăl său, regele pe care Ţara Soarelui îl merita. Cine ştie dacă Learco s-a gândit vreodată la San în aceşti termeni, dacă şi-ar fi dorit vreodată să aibă un fiu ca el...

«Dacă nu s-ar fi decis în acea zi să o salveze pe mama, dacă şi-ar fi ţinut promisiunea faţă de Ido, poate ar fi fost pe tron astăzi.»

A dat din cap furios. Nu ar trebui să se lase acaparat de astfel de gânduri.

— De ce insişti să negi adevărul?

— Ce te face să crezi că mint?

— Instinctele mele.

— Tu eşti cel care-mi vorbeşte despre instinct? Tu care ai condus regatul tatălui tău fără nici un motiv?

— Nu e vorba doar de motiv.

— Poate. În orice caz, nu ai nici o dovadă împotriva mea. Şi pe baza unor presupuneri simple, m-ai închis aici ca pe un criminal şi m-ai torturat!

Un moment de tăcere, apăsătoare.

— Credeam că tatăl tău te-a învăţat onoarea, dreptatea. M-am gândit că preferi să laşi un om vinovat în libertate decât să întemniţezi un om nevinovat. Dar a durat doar două zile ca frumoasele tale principii să se prăbuşească ca un castel de nisip. Cum te justifici noaptea înainte de culcare? Te gândeşti la tatăl tău care a condus acest regat timp de cincizeci de ani fără să comită o singură nedreptate, fără să cedeze vreodată instinctelor sale primare?

Dinţii lui Neor scârţâiau.

— Nu te justifici. Şi nu-ţi pasă s-o faci, nu-i aşa?

— Vreau adevărul, i-a şuierat din nou suveranul.

San s-a sprijinit de perete. Avea o atitudine dispreţuitoare pe care Neor nu o suporta.

— Nu, doar cauţi răzbunare. Eşti convins că ai dreptate, dar imposibilitatea de a-mi arăta vinovăţia te macină. Vrei să plătesc, prin orice mijloace. Mă înşel?

Neor şi-ar fi dorit să aibă puterea să se ridice de pe scaun, să-i sară la gât şi să-l facă să înghită unul câte unul cuvintele sale veninoase.

— Cu toate acestea, tatăl tău a făcut reguli. Şi tortura nu e una dintre ele.

— Nimeni nu te-a torturat.

— Dar faţa mea umflată? Un paznic prea zelos, poate?

Neor a simţit un uşor disconfort.

— Chiar dacă recunosc că sunt vinovat, dacă le spun judecătorilor că mărturisirea mi-a fost smulsă sub tortură, nu va mai avea nici o valoare. Nu, nu aşa mă vei învinge, Neor!

Şi zâmbeşte din nou, cu un zâmbet câştigător.

Regele era aproape speriat de asta.

— Cine naiba eşti tu?

San a făcut o reverenţă batjocoritoare.

— Eu sunt viitorul. Sunt o nouă rasă a omului, şi în acelaşi timp, memoria Lumii Pământene. Eu sunt diferit.

S-a ridicat, senin.

— Chiar eşti San, pe care tatăl meu îl cunoştea?

— Bineînţeles că eu sunt. Cu excepţia faptului că, la momentul respectiv, nu devenisem încă conştient de adevărata mea natură. De-a lungul anilor, am învăţat multe despre mine.

— De ce te-ai întors la palat? Şi de ce acum?

— Am avut o misiune.

— Ce misiune?

San chicoti.

— Acum ceri prea mult.

Neor nu a putut aduce discuţia pe terenul care l-a interesat. Acest om era cel care conducea jocul. Cum a putut să-l primească în casa lui, să-i dea cele mai înalte onoruri, fără a percepe întunericul sufletului său?

— Şi ai făcut-o?

San s-a uitat intens la el.

— Dacă ar fi fost aşa, nu aş fi vorbit cu tine acum.

Neor tresări.

— Trebuia să-l omori, nu-i aşa? Pe tatăl meu voiai să-l omori. Mira era doar un obstacol în calea ta, ai scăpat de el pentru că a înţeles ceva. Dar asta a fost misiunea ta blestemată, ăsta e adevărul...

San râde din suflet. S-a oprit doar când buza a început să sângereze din nou.

— Adevărul... Oameni de felul tău se agaţă de acest cuvânt, ca şi cum ar fi alfa şi omega! Dar adevărul nu te face liber. Adevărul este o cuşcă, adevărul ne pune în cutii, ne defineşte şi ne înrobeşte pentru totdeauna.

— Nu mă interesează iluziile tale! L-ai ucis sau nu?

San s-a uitat la Neor îngâmfat.

— Acum că sămânţa este semănată şi cunosc rezultatul istoriei, te voi satisface. Da, eu l-am ucis pe Mira. Şi, de fapt, era un obstacol, dar nu pentru motivele pe care ţi le imaginezi. Când mi-am dat seama că mama ta şi-a pus unul din spioni pe urmele mele, am avut ideea de a da două lovituri cu o singură piatră. Decisesem deja să-l omor pe Mira, dar lasându-l pe unul din oamenii tăi să se ocupe de asta... gestul a avut o anumită eleganţă. Şi apoi mi-a fost de folos şi din alt motiv. Da, eu am fost, de asemenea, cel care a introdus boala la palat. Cu o fiolă de sânge infectat, pe care am procurat-o cu ceva timp mai devreme. Tot ce trebuia să fac era s-o sparg în camera tatălui tău şi să-i evapor conţinutul cu un dram de magie. Văzut din unghiul ăsta, da, l-am ucis pe tatăl tău.

Neor s-a agăţat de cotierele scaunului său. Lumea din jurul lui se înroşea. Era prima dată când a simţit atâta furie, o asemenea furie devoratoare. L-a urât pe acest om din adâncul sufletului său şi i-a dorit moartea cu toată fiinţa sa.

— Cum ai putut să..., murmura el, tremurând. Cum ai putut... Te-a primit ca pe un fiu, te-a acoperit cu onoruri, cu afecţiune, şi-a petrecut viaţa căutându-te! a ţipat el.

San nu a tresărit.

— Dar vei muri..., a continuat Neor cu o voce ameninţătoare. Vei muri ca un câine, ca trădătorul care eşti!

San a răspuns cu un zâmbet.

— Tu nu înţelegi. Zarurile sunt aruncate. Sămânţa pe care am semănat-o e deja încolţită. Şi când tu şi preţiosul tău adevăr veţi muri, voi pleca de aici şi-mi voi termina treaba.

— Vom vedea, a şuierat Neor.

Dintr-o dată, sună o detunătură. San zâmbi crunt.

Amhal s-a oprit doar când Jamila era epuizată. Şi pentru tot restul călătoriei, şi-a acordat doar scurte ore de somn în micile luminişuri pierdute unde şi-a odihnit dragonul. S-a gândit continuu la San, la cuvintele sale, la modul în care a fost luat. Şi îşi tot spunea că nu era el, că nu putea fi el.

I-au trebuit zece zile să ajungă la Noul Enawar, cu două mai puţin decât se aştepta. A aterizat în pădure la ieşirea din oraş şi a lăsat-o pe Jamila acolo.

— Mă voi întoarce, a spus el, mângâindu-i botul, dar era surprins să se gândească că poate, pentru prima dată în viaţa lui, a minţit-o.

S-a înfăşurat în haină. Astfel, complet ascuns sub ţesătura neagră, era în orice fel identic cu San.

A reuşit să intre în oraş doar cu uniforma de soldat. Noul Enawar era acum în carantină.

Şi-a înfrânat nerăbdarea, chiar dacă ardea să acţioneze. Deşi proiectul său nu era raţional, el trebuia să-l regleze un pic dacă nu voia să moară în zadar. Avea nevoie să ştie exact structura celulelor şi a posturilor de pază.

A luat o cameră într-o tavernă, apoi s-a îndreptat spre mahalalele oraşului. Le-a frecventat în trecut în timpul misiunilor care i-au fost încredinţate de Mira. A descoperit că inima capitalei Lumii Pământene nu era mai puţin coruptă decât cea a oricărui alt mare oraş; acolo a găsit multe hărţi şi informaţii ieftine.

— Sfârşitul timpului este aproape, trebuie să se bucuri de el în timp ce încă se mai poate, i-a spus unul dintre informatorii lui, în timp ce cheltuia cele câteva monede câştigate pe bere.

Amhal a studiat planurile o zi întreagă. Era un singur gardian pe nivel în închisorile Palatului Armatei. Acest număr mic era, evident, legat de lipsa de oameni, trimişi în întreaga Lume Pământeană pentru a încerca să limiteze ravagiile bolii. La fiecare intrare, însă, era o poartă cu doi oameni. Conform a ceea ce i s-a spus, San ocupa ultima celulă a celui de-al doilea nivel.

— E păcat că un om ca el se iroseşte într-o temniţă. Îţi spun, eu, Neor, ţese ceva, i-a aruncat informatorul în aer.

Amhal era consolat de asta. Oamenii erau cu San.

A aşteptat ora pe care şi-o stabilise singur, concentrându-se pe furia din el, pe setea lui de sânge. Dacă lucrurile mergeau prost, se putea baza doar pe ea.

Când a venit timpul, un calm rece a pus stăpânire pe el. A mers repede pe străzile din Noul Enawar şi a intrat nestingherit în Palatul Armatei. Omul care păzea poarta i-a recunoscut uniforma.

«Ucenicul Salimar», s-a prezentat Amhal şi soldatul l-a lăsat să intre.

Nu a întâlnit pe nimeni în afară de un soldat care căsca la parterul palatului.

Amhal a scos şiretul pe care l-a cumpărat în acea dimineaţă şi s-a uitat la el cu groază. Ar putea să-l folosească? Ascuns în întuneric, a aşteptat ca soldatul să treacă pe lângă el. Respiraţia i s-a accelerat. Nu a ucis niciodată în acest fel. A auzit paşii acestui om pe care nu-l cunoştea, şi-a imaginat viaţa, casa mizerabilă unde locuia cu familia lui... Apoi furia a

preluat controlul. De îndată ce a simţit-o destul de aproape, Amhal a sărit şi i-a strâns laţul în jurul gâtului cu toată puterea. După ce s-a luptat puţin, bărbatul s-a prăbuşit la pământ.

Cu mâinile tremurânde, Amhal l-a dezbrăcat. L-a acoperit-o cu propriile haine, deşi nu era obligat să facă acest lucru.

«Este o prostie să-ţi pară rău pentru el», şi-a spus el.

Primul nivel. Camera de gardă, soldaţii. Niciunul dintre ei nu l-a observat. A continuat. Al doilea nivel. Un singur om de pază, la intrarea într-un coridor întunecat. Inima lui Amhal îi sare din piept. San era acolo, în spatele uneia dintre uşile alea.

A intrat calm în camera de gardă. Omul, arătând somnoros, s-a întors spre el.

— Dar tu cine eşti...?

Nu a avut timp să-şi termine propoziţia. Amhal l-a străpuns cu sabia, în timp ce în inima lui furia exulta.

«Nu încă, nu încă... În curând vei avea tot sângele pe care-l vrei. »

S-a dus la capătul holului. Un soldat, similar cu cei pe care i-a întâlnit până atunci, era staţionat în faţa uşii. Şi-a scos sabia şi a aruncat-o fără să-i dea timp să ţipe. Corpul a căzut la pământ cu o bufnitură, în timp ce mirosul de sânge s-a răspândit prin aer, tare, imbătător.

Amhal respira puternic, o bucurie sălbatică i-a îmbrăţişat pieptul, nu avea niciun motiv s-o reprime. Era liber s-o lase să intre în posesia venelor lui.

«Pentru că serveşte monstrului care sunt, care am fost mereu.»

A examinat repede uşa. Era închisă cu un lacăt solid. În spate, cineva vorbea. Amhal nu a putut înţelege ce se spunea, dar a recunoscut vocea lui Neor. Enigmaticul Neor, schilodul care a domnit în locul tatălui său ani de zile. Omul pe care San l-a acuzat că vrea să-l distrugă. Mâinile lui Amhal au început să tremure. Momentul adevărului a sosit.

El a recitat formula peste lacăt, şi o detunătură violentă a zguduit bolţile închisorii. Uşa a rămas intactă.

«La naiba!»

A repetat descântecul, încercând să infuzeze mai multă putere în cuvintele sale. Lemnul gemea, metalul s-a rupt şi uşa s-a deschis în cele din urmă.

Neor, schilod în scaunul său, l-a privit cu uimire. Cât despre San, l-a privit cu zâmbetul unui lup, cu faţa umflată şi cu mâinile legate.

— Ştiam că vei veni, a spus el.

Amhal s-a gândit atunci că a răspuns doar la o chemare. A împins scaunul lui Neor, l-a aruncat la pământ şi a fugit la San. Cu sabia, i-a tăiat legăturile.

— Eşti bine? , a gâfâit.

— Cred că nu ai un plan să ieşi de aici..., îi spuse el în loc de orice răspuns.

Amhal s-a uitat la el cu un aer distras.

— Neor va fi permisul nostru.

Amhal s-a întors. Regele se târa pe pământ, căutând ajutor. L-a apucat de subsuori: corpul lui slab era uşor, dar picioarele-i inerte erau un obstacol.

— Ia-l în braţe, sugerează San.

— Te-a minţit, Amhal, el a fost! exclama Neor. Mi-a mărturisit.

— Taci! Amhal a şoptit pe un ton plin de ură în timp ce se uita la San cu o privire interogativă.

— Îmi vreau sabia înapoi, a spus el. După asta, vom pleca de aici.

32

ÎNCEPUTUL

Doubhée a aterizat în Derea, în inima Pădurii de Vest, ca un răsărit palid creştea. Theana o aştepta în marea pajişte din faţa taberei. Lividă, îşi agita mâinile, cu capul spre cer.

Doubhée a coborât de pe dragon. Animalul aparţinea singurului cavaler din Makrat care a fost de acord s-o însoţească până acolo.

— N-ar fi trebuit să vii, îi spuse Oficianta Supremă.

Regina avea un zâmbet amar.

— Şi unde ar trebui să fiu? În curtea mea pustie? Nu a mai rămas nimeni în palat, cu excepţia cadavrelor.

— Încă eşti în convalescenţă.

Doubhée şi-a trecut mâna peste faţă.

— Am motive serioase să vin.

Plecase la câteva zile după înmormântarea soţului ei. O ceremonie sobră, la care au participat doar o mână de oameni.

«Aşa pleacă cel mai mare rege al Ţinutului Soarelui», se gândea ea, salutând mica adunare: o duzină de slujitori, palidă ca nişte fantome, şi ea. Rugului i-a fost greu să-l ia. Ea a rămas nemişcată în ploaia fină de toamnă, până când tot ce a rămas era cenuşa omului pe care l-a iubit.

Fusese cu el tot timpul bolii sale, i-a respirat aerul, i-a băut apa, i-a împărtăşit destinul. Şi când a contractat boala, a descoperit cu groază că doreşte să moară cu el.

Apoi a venit febra, şi cu ea sângele, durerea. Dar nu s-a îndepărtat de pat, continuând să strângă mâna soţului ei chiar şi în timpul delirului său. Ştia ce sfârşit îi aşteaptă, şi voia să se bucure de fiecare moment, oricât de chinuitor, pe care încă îl mai putea petrece cu Learco. Theana a trebuit să o implore să se lase tratată.

Apoi febra a început să scadă, sângerarea s-a oprit şi Doubhée şi-a revenit treptat. Tocmai la timp pentru a asista la ultimele momente ale soţului ei.

Sub ploaie, cu ochii fixaţi pe coloana de fum ce se ridica spre cer, ea se gândise la o mie de lucruri. La fiul său aflat în depărtare, la palatul acum părăsit, la Makratul devastat de boală. Şi la anii lungi alături de Learco, la toate pe care soarta a avut bunătatea să i le acorde, la bucurie, la suferinţă, la o viaţă întreagă care s-a ridicat în fum.

Doubhée care a trăit aceşti miraculoşi cincizeci de ani de pace a murit în acea zi. Şi vechea Doubhée - fata pierdută, ucigaşul, hoţul - a renăscut încet.

Odată întorsă în camera ei, după ce a trecut prin camerele goale ale palatului, s-a uitat în oglindă. Jumătate din faţa ei era neagră. Semnul de neşters al bolii. Doliul etern pentru Learco imprimat pe pielea ei. Anii, chiar dacă au ofilit-o, nu au îmblânzit-o. Pentru că Learco a lăsat o moştenire pentru care era gata să lupte până la moarte.

Atunci a sosit mesagerul, fără suflare.

Şi regina i-a făcut semn să vorbească.

Cortul Theanei era aglomerat cu flacoane, borcane pline cu ierburi şi pergamente: urme ale lucrării Oficiantei Supreme, care căuta constant un leac.

— Cum te simţi? a întrebat-o regina, masându-şi ochii.

Theana s-a gândit încă o dată că aceasta arăta ca Doubhée de altădată, chiar şi hainele ei: pantaloni din piele neagră, o bluză întunecată.

— Nu am avut boala, a răspuns ea. Oamenii încep chiar să se uite la mine cu suspiciune.

S-a aşezat pe un scaun şi s-a uitat la regină.

— Deci, care sunt aceste motive serioase pentru care eşti aici?

Doubhée i-a susţinut privirea pentru câteva secunde în tăcere.

— Am primit un mesaj de la unul din oamenii pe care i-am trimis de cealaltă parte a Saarului.

Theana şi-a amintit imediat întâlnirea la care Neor i-a sugerat mamei sale că face cercetări pe teritoriul elfilor.

— În realitate, a continuat Doubhée, mesajul a fost primit de unul dintre magicienii aflaţi la dispoziţia mea. Confuzia lui mă face să mă tem că s-a întâmplat ceva rău cu cel care l-a trimis.

— Ce ţi-a spus?

— Sunt doar cuvinte dezarticulate, fragmente de propoziţii... Descântecul nu a avut succes complet, iar textul este foarte fragmentar.

Doubhée a scotocit prin geanta ei şi a extras o mică bucată de pergament.

Theana a luat-o. Era, fără îndoială, cel pe care magicianul a transcris mesajul trimis de spion; ar fi recunoscut dintr-o mie forma particulară a literelor transferate pe un pergament prin magie. Dar erau trasate în grabă, aproape ilizibile.

« ... Saar... elfi... graniţele Ţinutului Apelor... va începe de acolo... pericol... »

— Ce crezi că înseamnă asta? a întrebat Doubhée.

— Că se va întâmpla ceva. Chiar aici. Şi că elfii vor fi responsabili pentru asta.

Theana a închis ochii, epuizată. Studia această boală de mult timp, dar nu avea nici un rezultat! Chiar şi colaborarea sa cu nimfele nu a dat niciun rezultat. Şi acum, această frază misterioasă, de neînţeles, care prefigura noi dezastre.

A deschis ochii.

— Dar tu? Ai idee ce ne aşteaptă?

Doubhée a dat din cap.

— În orice caz, elfii pregătesc ceva rău, e evident.

Theana se uita la ea.

— De ce ai venit aici?

Regina a indicat pergamentul.

— Tu însuţi ai recunoscut că este imposibil să înţelegi ceva din această păsărească! exclamă Theana. Şi apoi ai venit singură. Nu, Doubhée, nu mesajul ăla te aduce aici.

Pumnul reginei s-a strâns nervos pe pergament. Şi-a plecat capul.

— Nu mai am nimic de făcut în Makrat. Palatul este gol şi oraşul a căzut în haos. Nu am putut merge la Neor, nu sunt complet vindecat încă, nu vreau să-l pun în pericol. Ce alegere aveam? Să mă închizi ca pe Sulana într-o cameră ca să rumeg trecutul, să mă mumific în amintirile unui timp care nu se va mai întoarce niciodată? Aceşti cincizeci de ani au fost un vis lung, un vis minunat. Dar există întotdeauna momentul în care trebuie să te trezeşti, şi am făcut-o în faţa rugului lui Learco. S-a terminat, Theana. Nu pot decât să mulţumesc sorţii pentru această lungă perioadă de fericire. Acum nu mai e loc pentru mine în Makrat, nici în orice altă parte din lume.

Theana a fost străbătuta de un fior lung. Cunoşte această durere; a trăit-o în carnea ei de când Lonerin a fost măturat de boală. Ştia că moartea poate fi un proces lent şi dureros, care pentru ea începuse când era singură. Şi acum a văzut semnele acestei boli mortale pe Doubhée.

— Doubhée, eu...

Ochii reginei s-au aprins. Şi-a întins degetul arătător spre ea.

— Learco şi-a sacrificat cei mai buni ani în lumea noastră, dar utopia pe care a creat-o încă trăieşte în noi. Voi lupta pentru ca nici o fărâmă din visul lui să nu fie pierdută, pentru ca această lume, lumea lui, să fie salvată din nou.

A închis ochii.

— De aceea am venit aici, în prima linie, unde domneşte războiul, boala, unde visul soţului meu a început deja să se năruie.

Theana a admirat puterea sufletului vechii ei prietene, determinarea care vibra în cuvintele ei. Dacă, din Theana de altădată, tot ce rămăsese era învelişul, Doubhée era la fel ca întotdeauna, animată de dorinţa de a lupta pe care nimic nu o putea stinge.

Theana zâmbea cu tristeţe.

— Ce ai de gând să faci?

— Trimite un alt spion pe teritoriile inamice şi stabileşte-mi cartierul general aici. Oamenii mei sunt tot ce mi-a mai rămas. Neor este rege acum, şi se comportă ca atare. A venit timpul să recâştig umbra, să reiau activităţile pe care le făceam înainte ca Learco să-mi schimbe viaţa. Pentru că noaptea e domeniul meu, ştii asta.

Cele două femei s-au privit îndelung în tăcere. Vechea lor prietenie făcea ca cuvintele să fie inutile între ele.

— Am nevoie de un cort, a spus Doubhée, dându-se brusc într-o parte. Şi odihneşte-te. Ne vedem mâine.

Şi a ieşit cu pas hotărât. Ca Doubhée de altădată.

Ploaia bătea pe pereţii cortului. Doubhée şi-a simţit articulaţiile înţepenite. Patul de tabără, zgomotele nopţii, totul i-a spus despre un trecut îndepărtat, despre viaţa ei *de dinainte.* Era incredibil că prezentul a ajuns să fuzioneze cu trecutul, ca şi cum viaţa a format o buclă care a adus-o înapoi în locul de unde a plecat. Din păcate... ultimii ani se simţeau. Şi-a dat seama că nu mai era făcută pentru această viaţă aspră, că membrele ei s-

au obişnuit cu confortul şi luxul şi că nu va mai putea dormi pe podea, pe un covor de frunze uscate, aşa cum a făcut-o în tinereţe. Şi mai presus de toate, că nu putea suporta să doarmă singură.

Corpul lui Learco lângă ea lipsea, respiraţia lui calmă şi liniştitoare. După ce au petrecut 50 de ani împreună, cum să doarmă singură?

Este, probabil, din cauza acestei insomnii a oamenilor în vârstă pe care îi hărţuiesc prea multe amintiri, mai degrabă decât simţurile sale, tocit de prea mulţi ani de pace. Un sunet ascuţit, scurt, i-a amintit de ceva.

A sărit în picioare şi şi-a luat sabia. Nu era arma ei preferată, departe de ea; nu ca pumnalul care făcea parte din ea. Dar a învăţat s-o folosească în timpul anilor domniei sale pentru că ar putea într-o zi să conducă armata ea însăşi. Şi plecând de la Makrat, ea a luat-o pe a lui Learco, o modalitate de a lua ceva din visul soţului ei.

În întuneric şi ploaie, la început nu a distins nimic. Apoi, o strălucire vagă a străpuns noaptea, unde erau aşezaţi bolnavii. Ştia acest foc, mirosul său înţepător. Inima ei a început să bată mai repede.

Apoi au fost ţipete, panica oamenilor care au încercat să fugă, neîncrederea soldaţilor, care au privit fără să înţeleagă.

Doubhée s-a uitat în sus şi a văzut un dragon, contorsionându-se pe fundalul lăptos al cerului acoperit de nori. Avea proporţii diferite de cei din Lumea Pământeană: era mai subţire, cu un corp lung, sinuos şi un bot plat de viperă. Şi mai presus de toate, nu avea picioare, doar aripi uriaşe. S-a gândit imediat la balaurul lui San, bestia care i-a inspirat instinctiv o frică surdă.

A ezitat pentru un moment, dar strigătele armatei care s-a aruncat asupra tabărei ei, au scos-o din toropeala ei curând.

Nu fusese confruntată niciodată cu adevărat cu războiul. Desigur, l-a văzut pe Learco în fruntea trupelor sale, l-a văzut luptând în timpul ciocnirilor pe care le-au trăit la începutul domniei sale. Dar nu a participat niciodată la o bătălie. Şi totuşi ştia cum s-o facă. Corpul ei, memoria ei, şi ceea ce Learco i-a transmis au ghidat-o.

Se aruncat asupra atacatorilor, cu sabia într-o mână, cu pumnalul în cealaltă. Fără să-şi facă timp să se uite la ei. A înregistrat doar că aveau o statură ciudată, diferită de cea a oamenilor.

«Cine sunt ei?», s-a întrebat ea. Apoi întrebarea i-a dispărut imediat din minte. Avea lucruri mult mai urgente de făcut.

În mijlocul corpurilor căzute, al ploii şi noroiului, ea s-a îndreptat spre cartierul ei general: un cort simplu în care s-a întâlnit cu comandantul taberei, un Cavaler al Dragonilor şi oamenii săi. Era incendiat. Un tânăr a fugit, înconjurat de flăcări, iar cerul s-a umplut de strigăte abominabile. Doubhée şi-a învins oroarea. Trebuia să-l găsească pe Cavalerul Dragonilor, repede. Inamicul avea un singur balaur, era nevoie de un dragon pentru a lupta cu el.

L-a văzut puţin mai departe, înconjurat de acei soldaţi ciudaţi care căzuseră peste el ca vulturii flămânzi. Doubhée s-a năpustit să dea o mână de ajutor.

Pe măsură ce se zbătea, a simţit că articulaţiile ei înţepenesc, muşchii ei se contractă dureros.

«Viaţa asta nu mai e pentru tine, nu mai ai corpul de altădată.»

Şi apoi, dintr-o dată, o arsură groaznică la rinichi. Doubhée ţipând s-a prăbuşit în noroi. A dus încet mâna la spate şi a simţit un puls violent. Rana era adâncă...

Dintr-o dată o greutate i-a imobilizat picioarele, iar duşmanii s-au mişcat în masă. Doubhée a încercat să se ridice, dar cadavrul Cavalerului Dragonilor era greu şi i-a luat ceva timp să se elibereze de el.

Şi-a recuperat sabia, care i-a alunecat din mâini în timpul căderii, şi s-a ridicat din nou. Blestemându-şi slăbiciunea, s-a repezit în tabără. Poate Theana ştia să călărească un dragon, să doboare balaurul!

Dintr-o dată, un sunet răsunător îi umple creierii. Bestia murdară s-a năpustit asupra taberei şi a zburat peste ea de la un capăt la altul, cu gura larg deschisă. Doubhée s-a uitat în jurul ei. Corturi arzând, cadavre întinse pe pământ. Şi acei soldaţi cu o siluetă subţire şi lungă, care mergeau imperturbabili în jurul tabărei. Situaţia era disperată. S-a năpustit cu un braţ la gură pentru a se proteja de fumul acru. De două ori, s-a trezit în faţa inamicului şi a reuşit să-l învingă cu preţul unui efort supraomenesc.

Theana zăcea pe pământ, în cortul ei, pe jumătate devorat de flăcări, în mijlocul resturilor mesei grele de abanos, cu borcane sfărâmate şi pergamente arse.

Doubhée s-a grăbit şi a eliberat-o repede.

— Eşti în regulă? a ţipat.

Theana a semnalat că da.

— Trebuie să pleci de aici, îi spuse ea, ajutând-o să se ridice.

— Ce se întâmplă?, a întrebat Oficianta Supremă.

— Am fost atacaţi, iar tabăra e în mâinile inamicului.

Cele două femei au părăsit cortul. Focul devasta tabăra, iar ploaia părea să-l reînvie, în loc să-l stingă. Şi mereu, pe fundalul roşu al focului, acele umbre slabe care atacau supravieţuitorii.

— Pădurea este singura noastră şansă, a şoptit Doubhée.

Au trecut cortina flăcărilor, au căzut, s-au ridicat. Şchiopătând, au ajuns la marginea copacilor şi şi-au continuat drumul, fără suflare, în pragul epuizării. Dintr-o dată, Theana a dat peste o rădăcină şi a târât-o pe Doubhée în căderea ei.

Amândouă au rămas la pământ, respirând din greu, în ploaia torenţială.

Apoi Doubhée a auzit paşi. Fără să-şi facă timp să se întrebe dacă trupul ei era capabil s-o poarte, a sărit în picioare şi şi-a fluturat sabia în faţa ei. Lama a intrat în carne ca în unt. Un soldat, tânăr şi palid. Cu părul lung verde şi ochii violet măriţi de durere.

Un geamăt înăbuşit i-a erupt din gură şi s-a prăbuşit. În tăcerea pădurii, tot ce s-a auzit a fost respiraţia sacadată a celor două femei.

Au observat corpul lipsit de viaţă.

— E un elf, spune Doubhée încet.

Şi apoi totul a fost clar.

33

SFÂRŞITUL TUTUROR LUCRURILOR

Adhara nu era obişnuită cu călătoriile lungi pe spatele dragonilor. Picioarele şi spatele ei au protestat curând.

Cu toate acestea, durerea fizică nu era nimic în comparaţie cu suferinţa care i-a învăluit inima. Unde era Amhal... Ce făcea? Ce se întâmplase cu Amina? A primit mesajul? I-a spus tatălui ei? Toate întrebările fără răspuns au ameninţat că o vor înnebuni.

— Trebuie să intru în Noul Enawar, i-a spus ea lui Taq cu o zi înainte de a ajunge în oraş.

Călătoria a durat zece zile, o eternitate. O călătorie lungă şi tăcută. Taq era un om taciturn, şi Adhara, adâncită în gândurile ei, nu a căutat să stabilească o legătură cu el. Au schimbat doar câteva propoziţii, cele mai multe dintre ele despre noua situaţie politică a Ţării Soarelui.

Taq, mai conştientă decât ea, i-a povestit ce s-a întâmplat în absenţa ei: moartea lui Learco, transferul Curţii la Noul Enawar. În acea noapte, Adhara a plâns. Ştia puţine despre Learco, dar moartea lui a marcat cu siguranţă sfârşitul unei perioade din viaţa ei. Curtea unde locuia nu mai exista. Nu avea unde să se ducă şi nu putea şterge evenimentele teribile din Damilar.

În faţa cererii sale, Taq era sceptic.

— Îmi ceri prea mult, a spus el.

Şi i-a arătat braţul. Era complet negru.

— Uite permisul meu, unde e al tău? Nu pot risca să te las să împrăştii contaminarea în oraş. Până în prezent, este singurul care este păstrat.

— Am sânge de nimfă, sunt imună, a spus Adhara.

Omul zâmbeşte.

— Nu poţi dovedi asta.

— Am avut grijă de bolnavi, după cum bine ştii. Şi totuşi, nu am dezvoltat nici un simptom.

Cavalerul a studiat-o cu atenţie. Poate că-i plăcea.

— Trebuie să merg la Curte, a insistat Adhara. Înainte să plec, eram doamna de companie a prinţesei.

Taq s-a uitat la ea, nedumerit.

— A trecut ceva timp de când am pus piciorul în Curte şi...

— Jur că e adevărul! Şi misiunea mea este extrem de urgentă. Ia-mă cu tine, te implor!

Taq a răspuns cu un oftat lung.

Adhara şi-a desenat din nou pete întunecate pe piele.

— Îţi dai seama că dacă mă minţi, voi avea pe conştiinţă moartea întregului Nou Enawar, şi poate chiar a regelui meu? a strigat Taq.

— Nu te mint, a răspuns Adhara, susţinându-i privirea.

— Te cred şi sper că zeii ne protejează!

Au aterizat pe esplanada Palatului Armatei la apus. Locul era pustiu, şi era o atmosferă de tristeţe. Boala nu a afectat încă oraşul, dar la fel ca Makrat înainte de aceasta, Noul Enawar era deja afectat de agonia lentă a fricii.

Gardianul de serviciu i-a examinat pe amândoi cu atenţie. Adhara s-a rugat ca petele ei să fie convingătoare.

— Garantez pentru ea, a avut grijă de bolnavi în Damilar, a spus Taq brusc.

Adhara se uita la el cu ochii larg deschişi.

— Atunci de ce e aici? a vrut să ştie gardianul.

— Sora ei s-a îmbolnăvit. A venit acasă s-o trateze.

După o ultimă privire sceptică la Adhara, omul a dat din cap.

— Nu hoinări prea mult. Noul Enawar a devenit un periculos pe timp de noapte.

Au intrat; Palatul Armatei era liniştit şi pentru un moment Adhara spera să fi ajuns la timp. Trebuia s-o găsească pe Amina cât mai curând posibil. Pe ea se baza totul.

— Nu ştiu cum să îţi mulţumesc, a spus ea, întorcându-se spre Taq.

— Pentru ce? Ai plătit pentru călătoria ta, a răspuns cavalerul nepoliticos.

— Nu vorbeam despre asta.

A ridicat din umeri.

— Mi s-a părut că eşti o persoană cinstită. Şi disperată. Sper că nu m-am înşelat.

Adhara zâmbeşte trist.

— Mulţumesc, a repetat, strângând mâna cavalerului.

Era norocoasă. Cunoştea santinela.

Când a văzut-o, omul totuşi a ridicat suliţa.

— Ce faci aici?

— Trebuie să vorbesc urgent cu prinţesa Amina.

Soldatul nu şi-a coborât arma.

— Ai fugit şi nu ştim unde ai fost. Trebuie să fii în carantină şi...

Adhara şi-a indicat petele.

— Am fost bolnavă, dar m-am vindecat. Te rog, am informaţii de cea mai mare importanţă pentru prinţesă, este o chestiune de viaţă şi de moarte.

Gardianul a ezitat câteva momente, apoi i-a deschis pasajul.

— Grăbeşte-te. Vin cu tine.

Curtea folosea doar aproximativ zece camere în Palatul Consiliului, păzite de puţinii oameni care nu au fost detaşaţi în teritoriile contaminate.

Nu trebuiau să meargă prea mult.

— Prinţesa e acolo, spuse gardianul, oprindu-se în faţa unei uşi.

Adhara şi-a înghiţit saliva. Dintr-o dată, i-a fost frică s-o vadă din nou pe Amina. Cum ar primi-o? Ar mai avea încredere în ea? Dacă era bolnavă...

Şi-a pus mâna pe mâner şi a deschis, fără să bată la uşă. Fetiţa era acolo, la fereastră, în haine pe care odată refuza să le poarte, din cele care îi plăceau atât de mult mamei ei. Lumina palidă a lunii arunca reflecţii argintii pe faţa ei palidă.

Abia şi-a întors capul când a auzit uşa deschisă. Când s-a uitat la ea, Adhara a fost şocată de lipsa de expresie din ochii ei.

Dar nu i-a luat mult să facă loc urii.

— Ce faci aici?

Adhara a închis uşa în spatele ei.

— Nu te voi lăsa să intri în camera asta! a strigat prinţesa.

— Lasă-mă să-ţi explic...

— Să-mi explici? Crezi că a fost de ajuns să-mi scrii scrisoarea aia stupidă? Chiar crezi că ai putea pleca aşa şi să mă părăseşti în timp ce bunicii mei mureau, când această lume blestemată se destramă în jurul meu? Ai fost prietena mea, şi m-ai trădat!

În loc s-o facă să se simtă vinovată, aceste cuvinte au liniştit-o pe Adhara. Acolo a găsit intactă puterea Aminei, forţa pe care o credea stinsă cu câteva minute mai devreme, văzându-i atitudinea pasivă, goliciunea privirii.

S-a dus la ea şi a îmbrăţişat-o.

— Pleacă, te urăsc, te urăsc! a ţipat la ea copilul în timp ce se lupta.

Dar curând strigătele ei s-au transformat în suspine şi în cele din urmă i-a îmbrăţişat gâtul Adharei. Îi era dor de ea, îi lipsise teribil, în acele zile lungi de groază.

— Iartă-mă, a şoptit Adhara.

Amina încă suspina..

— Te urăsc.

— Ai primit mesajul meu?

— Scrisoarea?

— Nu, mesajul magic pe care ţi l-am trimis.

Amina a dat din cap.

— Magicianul mi-a spus că ţi se va arăta sub forma unui nor purpuriu... a insistat Adhara.

— Oh, asta? Deci era real? Am crezut că o iau razna când l-am văzut... A fost un mesaj?

Adhara şi-a trecut mâinile prin păr. Era prea târziu. Nimeni nu ştia de Amhal.

— Trebuie să vorbim cu tatăl tău.

— Vrei să-mi spui ce se întâmplă?

Adhara i-a explicat situaţia în termeni generali.

Amina păleşte.

— Tatăl meu s-a dus să-l vadă pe San în subteran, a spus ea în şoaptă. Acum e cu el.

Adhara a simţit că îşi pierde suflarea.

San şi-a recuperat repede sabia de la postul de pază. Închisoarea era aruncată într-o tăcere supranaturală, dar deja se auzea sunetul paşilor grăbiţi deasupra capetelor lor.

— Trebuie să ne grăbim, spuse el.

— Faci o mare greşeală, Amhal, a insistat Neor. San este vinovatul.

— Linişte! a strigat băiatul, împingând vârful pumnalului pe care-l ţinea pe gât.

O picătură de sânge s-a rostogolit peste lamă.

— Taci sau te omor!

A simţit mărul lui Adam al regelui mişcându-se sub degete, inima accelerându-şi bătăile. Neor era speriat. Dar nu mai mult decât el. Dându-şi seama de enormitatea a ceea ce făcea, Amhal şi-a dat seama că era îngrozit.

Un grup de soldaţi a intrat în închisoare. San a pronunţat o formulă şi pământul a fost acoperit cu cadavre carbonizate.

— Să mergem, spuse el rece.

Au fugit până la primul nivel. Alţi oameni îi aşteptau. San a mers spre ei ca un turbat.

— Îl am pe rege cu mine! a ţipat Amhal. Lăsaţi-ne să trecem sau îl omor!

Mulţi s-au oprit, dar San nu i-a cruţat.

Acum, Amhal era în întregime sub influenţa furiei, o furie neîmplinită, care cerea mai mult sânge, alte morţi. Şi carnagiul în care se răsfăţa San era o ispită irezistibilă pentru el. Dar el trebuia să-l ducă pe rege, singura lor şansă de a fugi, şi nu putea lupta.

— Mi-a mărturisit totul. Mi-a spus că mi-a ucis chiar şi tatăl, a continuat Neor, impasibil, cu voce răguşită.

— Taci, taci! a repetat Amhal, mai mult pentru a acoperi aceste minciuni oribile decât în speranţa că regele ar tăcea.

Pentru că, în ciuda tuturor lucrurilor, cuvintele lui Neor aruncară îndoiala în mintea lui deja furioasă, iar aceste două senzaţii opuse l-au făcut să-şi piardă capul. Imaginile cu San avansând fără să se oprească pe coridoarele închisorii au fost suprapuse peste cele ale masacrului satului, iar toate celelalte dăţi în care furia a avut controlul, când a intrat în posesia inimii lui.

«Cum am ajuns în acest punct? Ce să fac? »

Mâna care a strângea pumnalul tremura pe gâtul regelui. Îi putea simţi sângele vâscos pe degete, iar nebunia era de zece ori mai mare.

Au ieşit din închisoare şi s-au rătăcit în cotiturile Palatului Armatei. Grupuri de soldaţi s-au repezit spre ei, dar când l-au văzut pe rege, au ezitat. Şi San i-a lovit, făcându-şi drum cu forţa sabiei sale negre.

— Unde e Jamila?, a întrebat el.

— În pădure, la sud de oraş.

Un zâmbet de triumf i-a răsucit buzele lui San.

Alergau sălbatic, Adhara în faţă, şi Amina care a urmărit-o cât de bine a putut. Între ele, totul era deja uitat. Resentimentele, durerea, totul. Doar să ajungă la timp. Cu toate acestea, Adhara a simţit în adâncul inimii ei că era prea târziu. Ceva pe cât de chinuitor pe atât de inevitabil era pe cale să se întâmple.

«Acesta este sfârşitul, sfârşitul», continua să-i repete, şi nu exista nici o modalitate de a o reduce la tăcere.

O tulburare de nedescris domnea la Palatul Armatei. Soldaţii se împiedicau, în mijlocul ordinelor strigate de conducătorii lor. Tocmai ajunseseră la platforma mare pe care a aterizat Adhara cu Amhal cu câteva luni mai devreme, când un soldat le-a oprit.

— Înălţimea Voastră! a exclamat el, scandalizat, prinzând-o pe Amina din zbor.

— Tu nu înţelegi! Amhal vrea să-l elibereze pe San, iar tata e jos cu el. Trebuie să mă duc să-l salvez! a ţipat cu disperare.

— Ştim deja, a răspuns paznicul.

Amina tresări.

Ţipetele sunau mai tare. Adhara s-a aruncat în soldat, încercând să-şi croiască drum.

Atunci l-a văzut.

San, precedat de sabia lui neagră, avansa ca o fiară sălbatică, sacrificând soldaţi unul câte unul, ca şi cum aceştia erau doar nişte manechine de paie vulgare. Şi Amhal în spatele lui, purtându-l pe Neor cu braţele, cu un pumnal apăsat pe gât.

Scena, atât absurdă, cât şi teribilă, a lăsat-o fără cuvinte. Pentru o clipă soldaţii au îngheţat, şi o tăcere uimită a căzut în rândurile lor. San se opri, gâfâind, şi apoi sâsâi, lung, ascuţit. Imediat, farmecul a încetat.

— Amhal! a strigat Adhara, cu toată puterea plămânilor ei, în timp ce Amina, agitată de suspine, îşi striga tatăl.

Amhal nu putea auzi nimic. Numai că, în calmul supranatural al minţii sale, a ieşit în evidenţă cuvintele lui Neor, lipsite de sens. Au rezonat în capul lui ca o rugăciune blasfemică, o incantaţie bântuitoare care a rupt ultimele bucăţi ale conştiinţei sale. Tot ce a rămas era furia, intactă, omniprezentă, ultimul său refugiu.

«Renunţă la ea şi totul va fi bine.»

Era un gând liniştitor, calmant, în mijlocul haosului care l-a înconjurat. San, în faţa lui, sângera. Cineva trebuie să-l fi rănit. Apoi, o bătaie de aripi, şi la orizont a apărut o fiinţă teribilă: un şarpe înaripat, gura căscată cu dinţi ascuţiţi. O creatură de coşmar. Balaurul lui San.

Tăcerea a făcut loc unui amestec de voci neclare. San i-a dominat pe ceilalţi.

— Am făcut-o. Să-l lăsăm pe Neor şi să mergem.

Balaurul aterizează, aşteptând ordine de la stăpânul ei. San i s-a căţărat pe spate fără nici cea mai mică dificultate. Amhal, pe de altă parte, era împietrit.

— Încă mai ai de ales.

Vocea lui Neor, clară, fără urmă de frică.

— Nu-l urma, Amhal. E un criminal, un monstru! Ţi-a ucis maestrul. Mi-a ucis tatăl, a adus boala la palat. Amhal, nu eşti ca el, ştiu asta. N-ai fi fost niciodată în stare să te porţi aşa cum a făcut-o el. Nu eşti ca el! Lasă-l să dispară pe balaurul său şi rămâi aici. Nu ţi se va întâmpla nimic, te asigur. Dar nu fii!

Amhal şi-a înghiţit dureros saliva.

— Linişte!

— Mi-a mărturisit l-a ucis pe Mira. Şi nu era nici o umbră de remuşcare în vocea lui sau în ochii lui.

— Ajunge! a ţipat Amhal.

Apoi, ca şi cum nu i-ar aparţine, mâna lui a împins lama în gâtul, care refuza să tacă, şi apoi a scos-o cu o lovitură. Sângele ţâşneşte, cald şi moale. Corpul schilodului, după un mic şoc, a devenit flasc şi inert. Şi pe măsură ce sângele curgea spre pământ, în mijlocul

urletelor soldaţilor şi strigătelor disperate ale Aminei, Amhal avea un zâmbet extatic. El a ales. S-a terminat.

A lăsat corpul să se prăbuşească pe pământ şi s-a uitat scurt la mulţimea din faţa lui, cu o privire nebună şi disperată. Soldaţii au avansat cu arma în mână. Nu a simţit nici cea mai mică teamă. A început încet să evoce formula, iar globul de argint a început să-i crească între degete. Amhal zâmbea mereu, dornic să elibereze puterea magică de a distruge totul într-un holocaust purificator.

Şi apoi a văzut-o. Împinsă de soldaţi, cu ochii lărgiţi de groază şi milă, în lacrimi. Adhara.

Ceva s-a agitat în adâncul inimii sale. Un strigăt îndepărtat, o ezitare. Sfera se cutremură brusc. Şi-a deschis mâinile.

O lumină orbitoare a învăluit primul rând al soldaţilor şi le-a consumat trupurile.

Amhal a sărit pe balaur.

— Să mergem, spuse el calm.

— De ce ai ezitat?, a întrebat San.

— Să mergem, a repetat Amhal.

Adhara, orbită, a strigat numele lui Amhal pentru ultima dată. Apoi totul s-a întunecat. Când ochii ei au putut vedea din nou, cadavrele carbonizate ale mai multor soldaţi erau aruncate pe pământul din jurul ei. Ceilalţi erau ghemuiţi pe podea, cu mâinile pe ochi, răniţi sau pur şi simplu traumatizaţi. Şi în mijlocul acestei orori, corpul lui Neor, intact. Pleoapele erau închise, ca şi cum ar fi dormit, şi o rană mare pe gât, al cărui sânge curgea acum doar leneş.

Amina s-a aruncat asupra lui, l-a scuturat violent.

Adhara şi-a amintit prima întâlnire cu acest om, manierele sale afabile, sensibilitatea, inteligenţa lui. Şi-a înăbuşit lacrimile.

Apoi, acel ritm lent, constant. Balaurul se îndepărta. Aşa că Adhara s-a năpustit înainte.

Nu s-a terminat.

34

ADEVĂRUL

Au aterizat pe o alee, nu departe de centrul Noului Enawar.

— Eşti nebun? exclama Amhal.

Sensibilitatea lui era amorţită. Dacă se gândea la ultimele evenimente, nu mai simţea nimic. Totul era redus la gesturi mecanice, necesare. Cu excepţia furiei, din partea de jos a pieptului, care încă cerea sânge. Nu a ucis destul.

— Suntem în siguranţă aici, a spus San. Şi vom găsi ceea ce am nevoie. În cazul în care nu ai observat, eu sunt rănit, a adăugat el, arătând spre tăietura adâncă pe care o avea sub coaste.

Amhal nu a pus alte întrebări.

Stăteau în faţa unei uşi de lemn. Pe bolta de piatră era gravat un simbol pe care Amhal nu l-a recunoscut. Au alunecat înăuntru. Un miros de arsură pătrunsese în pereţi, înnegriţi de flăcări. Borcanele crăpate, resturile de sticlă şi rămăşiţe carbonizate erau aruncate pe pământ.

— Asta e misiunea ta?, a întrebat Amhal.

San a izbucnit în râs.

— Prima mea intervenţie în Noul Enawar. Am acţionat pe cont propriu, ar putea fi util pentru mine; şi, oricum, am simţit nevoia să fac asta. Sunt sigur că înţelegi.

Da, Amhal a înţeles.

Au trecut prin mai multe camere devastate de incendiu. San s-a oprit într-una dintre ele, în faţa rafturilor pe care erau încă unele borcane neatinse.

«Ştiam că trebuie să mai fi rămas ceva», a spus el.

A scos capacul la un borcan.

— Ştii ce e asta?

Tânărul mirosi vasul şi a dat din cap.

— Trebuie să te învăţ câteva lucruri de bază despre arta preoţească. Este un dezinfectant simplu, foarte eficient la tăieturi. Presupun că ştii nişte formule de vindecare?

Amhal a dat din cap.

— Atunci o să-ţi cer să-mi dai o mână de ajutor.

Şi-a scos cu dificultate vesta de piele şi cămaşa pe care o purta dedesubt, apoi s-a uitat la rană. O rană destul de adâncă, dar nimic serios.

— Când eşti gata... i-a spus lui Amhal.

Băiatul a început imediat.

Pentru câteva minute, amândoi au rămas tăcuţi. Apoi Amhal a spus:

— Vreau să-mi explici totul. Vreau adevărul.

San răspunse batjocoritor.

— Neor m-a întrebat mai devreme. *Adevărul.*

Ochii lui Amhal au fulgerat şi San nu a mai râs.
— Tu l-ai ucis. Pentru că ştii că ceea ce a vrut nu a fost adevărul.
Amhal a continuat să-l vindece, şi apoi a reluat:
— Vreau să ştiu cine sunt. De ce sunt aşa?
S-a uitat în sus.
— Şi ce trebuie să fac.
— Am să-ţi spun totul, a răspuns San calm. A venit timpul.
Amhal a salutat vestea fără să clipească.
Atunci s-a mişcat ceva în spatele lui.

Adhara i-a urmat cu energia disperării, cu ochii fixaţi pe balaurul care zbura prea repede, prea departe pentru ca ea să-l ajungă din urmă. Şi când nu-l mai vedea, rătăcise la întâmplare.

Nici măcar nu înţelegea ce făcea. Ştia doar că Amhal l-a ucis pe Neor, şi că nimic nu poate repara o asemenea atrocitate. Dacă l-ar captura, l-ar ucide, şi dacă ar scăpa, nimic nu va mai fi la fel.

Dar dorinţa de a-l salva nu era moartă în ea. Încă mai credea în ea, ferm, şi împotriva oricărei logici. Ca şi cum ar fi fost misiunea ei, o misiune care era înscrisă în ea timp de secole, singurul motiv pentru care s-a trezit pe acea pajişte şi a acţionat aşa cum a făcut-o până atunci.

A rătăcit de pe o stradă pe alta, şi apoi, cu respiraţia tăiată, s-a oprit brusc în mijlocul aleii unde era, ca şi cum o forţă invizibilă îi paraliza picioarele.

Şi-a întors încet capul. Era o uşă obişnuită, depăşită de o boltă cu un simbol gravat. Pietrele erau înnegrite, probabil din cauza unui incendiu, iar lemnul, pe jumătate carbonizat, atârna acum de o balama.

Şi dintr-o dată, totul s-a întors la ea. Amintirile vii ale viselor ei s-au suprapus asupra realităţii, şi *ştia* că a venit din spatele acelei uşi carbonizate.

Mergea încet spre ea, ca şi cum ar fi fost atrasă de un magnet. Şi-a amintit, *şi-a amintit!* Bolta de piatră, coridoarele înguste, mirosul rânced al mucegaiului.

Ea a continuat să avanseze, ca într-o transă, aproape uitând ceea ce a împins-o atât de departe, condusă de un fel de chemare interioară.

În unele locuri, acoperişul s-a prăbuşit. Mirosul de arsură a făcut-o să se sufoce, i-a înţepat ochii. Amintirile ei, aceleaşi amintiri dispărute timp de aproape cinci luni, au reconstruit acest loc distrus, i-au arătat cum a fost înainte de incendiu, şi a acelui om.

«Ce om?»

Nu-şi putea aminti.

Un laborator, un labirint de coridoare cu tavan jos. Şi apoi nenumărate camere identice din care se auzeau plânsete. O masă de lemn dur în centru, rafturi acoperite cu flacoane pe pereţi.

Şi celulele. Celulele *creaturilor.*

Adhara şi-a simţit capul învârtindu-se. Apoi o senzaţie familiară le-a măturat pe toate celelalte. A început să meargă repede, ca cum farmecul s-ar fi rupt. Un coridor, apoi altul, aglomerate cu moloz, şi în cele din urmă o cameră cu un tavan spart, cu grinzi consumate

de foc. Şi Amhal. Mâinile lui strălucitoare se odihneau pe coastele lui San, stând în faţa lui. L-a găsit.

— Amhal !

S-a întors spre ea, iar Adhara a îngheţat când i-a descoperit faţa. Nu era decât o mască lipsită de orice emoţie.

San a făcut un gest de nerăbdare.

— Ce mai vrei?

Adhara nu a răspuns. Acum, că l-a văzut, acolo, în acest loc, *a simţit,*a înţeles. Sunetele pe care le auzise în acea zi erau cele ale unei bătălii, şi toată această distrugere era opera unui singur om. *Ale lui.* San. Ea a perceput în mod clar. Nu l-a văzut în acea zi, dar era sigură că era el. Un bărbat îmbrăcat în întregime în negru.

— Tu ai fost, i-a şoptit. Tu eşti cel care ai realizat acest carnagiu...

San s-a ridicat încet lângă Amhal. Zâmbea.

Adhara stătea nemişcată, paralizată de forţa amintirilor ei, şi de zâmbetul enigmatic al acestui om, un zâmbet pe care acum îl ura mai mult decât orice pe lume.

Şi-a scos pumnalul.

— N-o să-l primeşti. Ai luat viaţa lui Mira, Learco şi a întregii Curţi, dar nu-l vei lua pe Amhal.

San a făcut câţiva paşi.

— Nu iau pe nimeni. Amhal vrea să vină cu mine.

Adhara l-a ameninţat cu pumnalul, iar San s-a retras uşor.

— Dar tu eşti serioasă, se pare..., a murmurat el cu un rânjet.

— Până la moarte, a şuierat Adhara.

— Te oboseşti degeaba. Tu, care ai fost creat să nu ai suflet, care nu te poţi defini ca persoană, crezi că ne poţi înţelege? Amhal şi cu mine suntem *diferiţi,*suntem dincolo de orice îţi poţi imagina, şi nu poţi face nimic pentru a ni te alătura.

— Până acum, nu i-ai spus decât minciuni, dar încă se poate salva!, a răspuns Adhara, cu ochii plini de flăcări. Pentru că îl iubesc.

San a izbucnit în râs.

— Îl iubeşti? Nici măcar nu ştii despre ce vorbeşti!

A scos încet sabia de cristal negru a lui Nihal, scârţâind lama de-a lungul tecii.

— Nu e vorba de dragoste, fetiţo. Este o chestiune de cine suntem, de destinul care ne aşteaptă, şi care ne leagă. Nicio forţă nu este capabilă, şi mai ales nu dragostea ta stupidă, să oprească această tragedie pe care o vezi desfăşurându-se în faţa ochilor tăi.

Şi-a întins sabia în faţa lui într-o poziţie de atac.

— Şi acum ieşi din această poveste care este dincolo de tine, înainte de a fi zdrobită. Pentru că ceea ce desfăşurăm în faţa voastră este Istoria, singura care a fost spusă vreodată în Lumea Pământeană, cea care se repetă identic din generaţie în generaţie, secol după secol.

Fără să aştepte, Adhara a sărit înainte, cu pumnalul în mână. S-a aruncat cu toată puterea ei asupra lui San, dar braţul i-a fost oprit de bariera de argint care s-a materializat imediat. S-a retras uşor, iar San a profitat de ocazie pentru a o ataca la rândul său.

Astfel a început această luptă, care părea să fie scrisă în eternitate. Mişcările lui Adhara, mişcările lui San, magia pe care a aruncat-o împotriva ei şi magia care curgea din mâinile fetei, necunoscută, instinctivă, luminoasă. Sabia neagră şi pumnalul desenând arcuri

bicolore în aerul gros al acestui loc fără viaţă, zgâlţâitul de braţe ciocnindu-se, voci surde şoptind vrăjile. Formulele interzise ale lui San, cele pe care Adhara le invoca spontan.

Cu furie în inimă, a înţeles că San a spus adevărul. Ceea ce s-a întâmplat era istorie. Această luptă a avut loc deja, de nenumărate ori. Era scris undeva, era necesar.

Amhal, într-un colţ, urmărea scena fără să reacţioneze.

Adhara şi San s-au despărţit pentru o clipă. Bărbatul şi-a dus mâna la coaste. Sângera.

— Dacă aş fi fost în posesia deplină a mijloacelor mele, ai fi murit deja. Sau poate te-am subestimat, poate că eşti mai mult decât un cobai de laborator, până la urmă...

S-a aruncat din nou în ea, dar ceva i-a blocat lovitura. Adhara a rămas nemişcată, cu ochii fixaţi pe spatele omului care literalmente se materializase în faţa ei. Ştia instinctiv cine era.

— E departe de a fi un simplu cobai.

A fost aceeaşi voce care, în visele sale, i-a repetat până la epuizare: «Mă voi întoarce după tine.» Adhara s-a cutremurat. Omul a înpins arma lui San deoparte cu vârful sabiei şi s-a întors spre ea.

— Eşti bine?

Barba asta, părul ăsta, trăsăturile astea... S-au suprapus peste visele sale, până la punctul de a da o faţă acelui străin care a promis să se întoarcă pentru ea.

— Cine eşti? murmura Adhara.

Omul nu a avut timp să răspundă. Cu un şuier, sabia lui San a căzut din nou asupra lui. Lupta a fost reluată, violent, iar rezultatul ei a devenit în curând evident. Atacurile nou-venitului erau departe de a fi comparabile cu mişcările flexibile, puternice şi insinuante ale lui San. Bărbatul s-a întors cu prudenţă la distanţa de siguranţă.

San a profitat de ocazie să-şi tragă răsuflarea.

— Nu credeam că vreunul dintre voi a supravieţuit, murmură el cu o voce amuzată.

— Suntem ghidaţi de Thenaar, nimic nu ne poate opri.

San izbucni într-un râs furtunos.

— Ştii foarte bine, dimpotrivă, că zeii sunt cu mine! Nu puteţi opri această poveste, pentru că este însăşi esenţa Lumii Pământene.

— Poate că nu, dar ea a rămas, a răspuns omul, ţinând-o de braţ pe Adhara.

San a devenit din nou serios.

— Este doar o creatură, un proiect poate un pic mai bine realizat decât celelalte, dar nici mai mult, nici mai puţin decât un experiment de laborator.

De data aceasta era rândul omului să zâmbească enigmatic.

— De ce te-ai deranjat să-i omori pe toţi semenii ei? Ea e adevărata Sheireen, iar tu simţi asta în tine, Marvash.

San a scrâşnit din dinţi.

— Las-o să lupte împotriva mea, şi vom vedea cine va câştiga dintre noi doi.

— Încă nu e momentul.

— Despre ce vorbeşti?

Adhara era supărată. Cine era omul ăla? Despre ce vorbea San? Şi Amhal, ce rol a jucat în această poveste absurdă?

S-a eliberat, şi-a fluturat pumnalul din nou şi s-a retras la Amhal.

— Nu mă interesează iluziile tale.

— Chandra, calmează-te, a spus omul în timp ce se apropia de ea.

— Mă interesează doar Amhal, e clar? Şi o să-l iau cu mine.

Omul a dat din cap.

— E duşmanul tău, Chandra. Şi el e un Marvash.

Adhara l-a ignorat.

— Amhal, ridică-te şi hai să plecăm de aici! Vrei să-mi spui ce facem în mijlocul acestor doi nebuni? strigă ea.

Amhal părea să iasă din apatia lui. S-a ridicat, s-a uitat îngheţat la Adhara şi şi-a scos sabia.

Pentru o clipă, Adhara a vrut să creadă. Amhal a ales, el a optat pentru viaţă. A reuşit să citească sub minciunile lui San, şi era de partea ei. Ar lupta împreună pentru a părăsi acest loc, şi să se ducă undeva unde nu ar avea nevoie să lupte, unde cuvinte ca cele pe care San şi celălalt om le spuseseră nu era nevoie să fie spuse.

Amhal a avansat încet şi şi-a îndreptat sabia spre Adhara, împietrit.

— Amhal..., murmura ea.

San zâmbi feroce.

— Omoară-o! a exclamat. E duşmanul tău. Întotdeauna a fost aşa. Dacă nu o faci acum, va trebui s-o faci mai târziu.

Adhara s-a uitat în ochii lui Amhal. A încercat să-l facă să înţeleagă că încă mai există speranţă, că trebuie s-o creadă. Dar privirea verde a tânărului a rămas inexorabil de îngheţată. Şi lumina pe care o văzuse adesea acolo, pentru care se luptase cu energia disperării, părea să fi dispărut definitiv.

— Pleacă, a spus el.

San tresări.

— Trebuie s-o omori. Crede-mă, îţi explic totul, dar omoar-o!

— Eşti rănit, trebuie să plecăm. A fost o greşeală să mă opresc aici.

San şi-a încleştat dinţii, dar fruntea i-a fost acoperită cu un văl de sudoare şi rana a continuat să sângereze.

— Amhal, te implor...

— Pleacă, i-a spus tânărul lui Adhara.

S-a îndepărtat câţiva paşi, şi-a învelit sabia şi l-a târât pe San în întuneric.

— Amhal ! Adhara a strigat, repezindu-se spre el.

Străinul a oprit-o.

— Lasă-l să plece. Asta e singura noastră şansă!

— Nu, tu nu înţelegi, eu...

A încercat din nou să se elibereze, dar era epuizată. Şi nu doar fizic. Picioarele ei au cedat, şi s-a trezit pe pământ, zdruncinată de suspine incontrolabile. A plâns neîngrădit, cu mâinile pe ochi. Omul i-a trecut un braţ peste umeri.

— S-a terminat, i-a şoptit, s-a terminat.

Şi Adhara s-a gândit că e teribil de adevărat.

— Cine eşti? l-a întrebat când i-au dispărut lacrimile.

Omul a ridicat capul.

— Numele meu este Adrass.

Numele nu însemna nimic pentru ea.

— Te-am căutat atât de mult timp.
— Pentru ce?
Omul scoase un oftat lung.

I-a spus despre Observatori. Sfinţi, martiri, apărători ai credinţei adevărate, care au încercat imposibilul de a-i convinge pe Fraţii Fulgerului de corectitudinea raţionamentului lor. Fără niciun rezultat. Când Theana le-a închis toate uşile şi i-a condamnat la persecuţie, s-au ascuns pentru a-şi continua activităţile. Pentru că, după încercările lor inutile de a-l ucide pe Marvash înainte să se trezească, au decis s-o găsească pe Sheireen.

Au căutat-o în toată Lumea Pământeană. Foarte repede, şi-au dat seama că nu-şi pot asuma riscul ca Marvash să apară până când nu o vor găsi. Trebuia s-o ia înaintea inamicului. Dar dacă Sheireen nu apărea prima? Trebuia să o creeze.

Prin magie, sau orice altă armă. Cu orice preţ.

Au luat fete de la familiile lor şi au încercat să le antreneze, dar asta nu era de ajuns. Şi apoi magia pe care au practicat-o asupra lor a sfârşit prin a le ucide. Apoi s-au gândit la cadavre. Cadavre pe care să-şi facă experimentele, care ar putea reveni la viaţă datorită anumitor vrăji interzise cunoscute doar de ei. Carne moartă care să fie modelată, să fie transformată într-o armă puternică.

— Am furat multe cadavre. La început, a fost uşor. Intenţia noastră nu a fost de a comite o astfel de acţiune de sacrilegiu ca să aducem înapoi pe pământ un suflet din viaţa de apoi. Am vrut doar un corp care să se mişte şi să lupte cu Marvash.

Adrass a tăcut, iar Adhara a simţit un fior lung alergând prin ea.

— Asta făceai acolo? Adhara a plâns, îngrozită.

— Le-am numit «creaturile», şi pentru comoditate, le-am atribuit un număr elven. Fiecare dintre noi lucra la una dintre ele. Le-am impus sigilii, învăţându-le cunoştinţele despre arta luptei şi magiei, urmând propria lui metodă. Testul final era Suliţa lui Dessar, un obiect elven care poate fi activat doar de Consacraţi. Creaturile au trebuit să-l ţină în mâinile lor. Dacă unul dintre ei l-ar fi activat, ar fi însemnat că am reuşit. Dar asta nu s-a întâmplat niciodată.

Adhara tremura din cap până-n picioare.

— Ce s-a întâmplat cu... creaturile care nu au putut activa suliţa?

— Mureau.

Dintr-o dată, Adhara s-a temut de acest om, care vorbea pe un ton neutru despre aceste biete corpuri torturate de experimente, rupte din moarte pentru a fi duse intr-un nou neant.

— Nu erau oameni reali, ştii? a explicat Adrass, observând tulburarea ei.

Aceleaşi cuvinte pe care San tocmai le-a folosit. Adhara a simţit furie curgându-i în vene, incontrolabila.

— Nu au fost concepute să aibă suflet, erau doar... Creaturi.

Adhara şi-a strâns pumnii.

— Tot nu văd ce legătură are asta cu mine.

Dar ea minţea.

Adrass a zâmbit.

— Tu eşti Chandra, ceea ce înseamnă «al şaselea» în elven. Eşti a şasea persoană la care am lucrat, iar tu eşti Sheireen.

Adhara şi-a scos pumnalul şi i-a apăsat lama pe gât.

— Minţi! Am un suflet, iubesc, urăsc, trăiesc! *Eu sunt!* !

Faţa lui Adrass s-a înroşit şi a început să se bâlbâie, căutând să explice inexplicabilul.

Adhara l-a lăsat să plece, dezgustată de ea însăşi.

«Dacă faci asta, nu eşti diferită de San», s-a învinovăţit ea.

Adrass şi-a frecat gâtul, şi-a recăpătat respiraţia.

— Nu ştiu ce eşti, fraţii mei mi-au spus mereu că creaturile nu sunt oameni. Este foarte important să ştii dacă eşti o persoană, un cobai, sau orice altceva? Tu eşti Sheireen, eu te-am făcut, ştii? Eu l-am creat pe Consacrat!

Adhara i-a aruncat o privire plină de ură.

— Eşti nebun...

— Îţi aminteşti de mine, sunt sigur, aşa că nu poţi nega adevărul, nu poţi nega ceea ce-ţi spun, Chandra.

— Nu-mi spune aşa!

Nici măcar nu putea să ţipe, îi ardea gâtul. A alunecat pe podea, s-a uitat la mâini. Ale cui erau mâinile alea înainte ca Adrass să le aducă înapoi la viaţă? Ce făceau înainte să fie ale ei? Şi cine fusese în viaţa ei anterioară?

— Nu-ţi aminteşti nimic pentru că nu e nimic de ţinut minte, a continuat Adrass; în afară de scurta perioadă pe care am petrecut-o împreună, după ce te-am trezit şi te-am creat de la zero cu magia mea. Şi apoi ziua în care totul s-a terminat.

Când a sosit San, nimeni nu ştia cine era. Pur şi simplu intrase şi semănase moartea. I-a ucis pe toţi cei care au apărut înaintea lui şi a exterminat creaturile. Pe toate. Cu excepţia uneia: Chandra.

— Te-am adăpostit într-un tunel secret şi ţi-am spus să mă aştepţi.

«Voi veni să te iau.»

Adhara şi-a amintit.

— Dar n-am putut s-o fac. Am reuşit să mă salvez pretinzând că sunt mort, şi te asigur că aproape am murit. Să mă târăsc afară, să cer ajutor...

Omul şi-a ridicat mâinile în faţă.

— O serie întreagă de aventuri pe care nu voi pierde timpul spunându-ţi-le. Restul e o poveste tristă.

S-a uitat la ea cu ochi strălucitori.

— Te-am căutat peste tot. Şi între timp, investigam. Şi am înţeles cine este acest om. Marvash. San este Marvash.

Adhara ştia deja asta. Ea a simţit-o.

«Tu eşti Consacratul, de aceea o simţi.»

A dat din cap. Toate astea erau greşite. Ea nu era nimic, nimic din nimic.

— Dar abia azi am înţeles adevărul. Sunt doi dintre ei, Chandra. San şi Amhal. I-ai văzut luptându-se, nu-i aşa? De data asta, Distrugătorii sunt doi!

Adrass părea îngrozit. O răceală îngheţată i-a cuprins membrele lui Adhara.

— Eu... nu...

— Va trebui să lupţi împotriva a doi Distrugători. Va trebui să-i omori pe San şi Amhal.

Lumea a început să se învârtă în jurul lui Adhara. Totul părea să se dizolve la aceste cuvinte, clare, teribile, şi, în acelaşi timp, nebuneşti. Luptă. Ucide.

— Amhal şi cu mine suntem prieteni, el mi-a salvat viaţa... Şi îl iubesc...

Adrass şi-a pus mâna pe gură.

— Nu blasfemia! El este inamicul, el este răul cu care trebuie să lupţi.

Adhara a sărit în sus.

— Îţi interzic să spui aşa ceva! Asta e o minciună!

— Chandra, e destinul tău, ai fost creată pentru el, *eu te-am* creat pentru el! Toate celelalte femei Consacrat înaintea ta au făcut-o, nu poţi scăpa de asta. O vei face, chiar şi împotriva voinţei tale.

Adhara a continuat să-şi scuture capul, ca şi cum s-ar fi eliberat de acest coşmar.

— Te înşeli, nu sunt nimic. Poate că tu m-ai creat, poate te-ai jucat de-a Dumnezeu cu mine, dar rezultatul nu are nimic de-a face cu Consacratul despre care vorbeşti. Eu sunt Adhara, fiica pajiştei, eu sunt cea pe care Amhal a readus-o la viaţă, căreia i-a dat un nume şi un sens!

Adrass a zâmbit cu compasiune, continuând în acelaşi timp refrenul său:

— Nu poţi s-o faci altfel...

Zâmbetul luii, cuvintele lui îmbibate de credinţă oarbă au înnebunit-o. S-a aruncat pe el, l-a târât la pământ şi a început să-l lovească cu sălbăticie.

S-a oprit doar simţindu-l inert sub loviturile sale. Apoi a simţit un mare dezgust pentru ea însăşi, pentru ura născută din disperarea ei care a pus stăpânire pe mâinile ei.

A plecat de lângă el plângând şi a vomitat. După aceea, ea a fugit prin aceleaşi coridoare prin care Amhal a fugit, permiţându-şi să fie ghidată de picioare, fără să-şi facă griji despre locul în care o conduceau. Şi-a lăsat corpul să se mişte singur, căutându-şi propriul drum.

Când s-a oprit, un cer ciuruit de stele se întindea pe o pajişte vastă. Pajiştea. Cea în care a început totul. A căzut în genunchi, incapabilă să meargă mai departe. Un vânt îngheţat sufla în jurul ei, un vânt care anunţa iarna.

Şi apoi au venit amintirile, una câte una, grele ca perlele unui colier de piatră. Şi în sfârşit ştia cine e.

EPILOG

Imagini, flash-uri. Zgomote intermitente.

Ţipete şi zăngănit de săbii.

Negru.

Un tavan de cărămidă.

Negru.

Flacoane, cărţi deschise, filtre.

Şi negru, din nou.

Şi apoi el. Un chel cu barbă, care arată îngrijorat, febril. Încearcă să-i spună ceva, o trage în partea de jos a mesei. Chandra simte durere în tot corpul, nici măcar nu are puterea să vorbească. Se ghemuieşte. Omul ia un flacon şi o stropeşte cu apă. E ca şi cum ar fi înţepat-o cu mii de ace. Chandra dă din cap, reuşeşte să deschidă ochii un pic mai mult. Omul îi umple complet câmpul vizual.

— O să te duc undeva, bine? ascultă-mă!

Acestea sunt primele cuvinte pe care Chandra reuşeşte să le înţeleagă. Doare peste tot, şi apoi aceste zgomote asurzitoare, teribile... Vrea s-o lase pe podea, poate să moară, dar în pace. Din zilele anterioare, ea are doar amintiri vagi. Durere, mai presus de toate, şi apoi cuvinte şoptite, filtre de băut, lumini ciudate. Ştie doar că a fost o tortură oribilă. Şi înainte de asta, nimic, nici măcar o amintire.

Bărbatul o apucă de sub subsuori, o trage undeva. Îl aude gâfâind. Ea ar dori să ţipe atât de mare este durerea, dar este în imposibilitatea de a scoate un sunet.

Acum se poate mişca singură. A trecut printr-un tunel întunecat care pute în mucegai.

O cărămidă este mutată. Zgomotele sunt înăbuşite acum, nu se aude aproape nimic.

Bărbatul o împinge într-o cameră înghesuită; ea ar dori să se revolte, dar nu are puterea.

— Acum taci, bine? Stai aici şi aşteaptă-mă. Nu va dura mult.

Chandra dă din cap slab.

— O să vin să te iau. Voi lovi, două lovituri puternice şi una slabă.

Îi arată.

— Aşa. Ai înţeles?

Semnalizează din nou că da. A înţeles.

— Este în regulă. Orice s-ar întâmpla, nu pleca de aici.

Apoi uşa se închide şi e întuneric.

Ea rămâne închisă pentru o perioadă infinită de timp. Plânge. Încearcă să bată în perete, dar e slabă, nimeni nu o aude.

Şi apoi îşi aminteşte cuvintele omului. Va veni s-o ia. Are încredere în el.

Orele trec, minutele se târăsc încet. Şi percepţiile ei se lărgesc. Aude alte zgomote în depărtare. Miroase izul care expiră din pietre. Raza de lumină care filtrează prin fanta de acolo, suficient de largă pentru a lăsa aerul să treacă. Aer curat, care miroase a noapte. Îşi

lipeşte ochii de ea. O strălucire palidă pluteşte deasupra ei. Apoi întunericul. Imobil, ea observă negrul nopţii fiind nuanţat cu albastru, roz. Lumina devine mai intensă. Încă nimeni.

Au trecut zile? Ea nu are nici o idee. Rămâne nemişcată. Lumina se estompează din nou, devine roz din nou. Şi apoi albastrul stins, negrul.

Apoi se hotărăşte. Trebuie să iasă. Împinge cu toată puterea ei împotriva pietrelor adâncite. Una dintre ele se mişcă, iar tot peretele alunecă. Cade la pământ.

În ciuda slăbiciunii sale, reuşeşte să se ridice şi inversează calea pe care a parcurs-o în spatele bărbatului. Pe măsură ce se mişcă prin tunel, mirosul de ars devine din ce în ce mai penetrant.

În cele din urmă, ea ajunge într-o cameră, parcă ieşită din iad. E fum peste tot. Tuşeşte. La pământ, cadavre carbonizate. Distinge braţele, picioarele, trunchiurile. Capete. Sunt o mulţime. Îi este greaţă, vomită. Frica îi macină măruntaiele.

«El nu mai vine», gândeşte ea, şi înţelege că trebuie să se descurce singură. Merge prin holuri peste resturi, iar instinctul ei îi spune unde să meargă. Ştie drumul. Au învăţat-o. La fel cum au învăţat-o şi restul. Împingându-i-o în cap cu magia lor.

Trebuie să se îndepărteze de aici, şi repede. Se aruncă într-un hol lateral. El conduce afară, ştie, dar va dura ceva timp. Şi o doare peste tot.

Se sprijină de un perete, îşi freacă palmele de pietre. Continuă să meargă, dar numai frica o conduce. Mirosul de carne arsă, în spatele ei, o urmăreşte, îi întoarce stomacul pe dos; şi apoi, pe măsură ce avansează, scade.

Pietrele coridorului fac loc unui tunel de pământ. Duhoarea chinuitoare a morţii a dispărut.

Se întreabă unde e omul care trebuia să vină s-o ia. Ce-o să facă acum? Ce-o aşteaptă acolo? Există ceva dincolo de locul întunecat de unde vine?

Plânge. Oboseală şi frică. Mintea ei începe să se încurce. Nu mai ştie unde este. Şi nu-şi aminteşte exact ce s-a întâmplat.

«Trebuie să rămân lucidă», îşi spune, dar nu-şi poate opri conştiinţa să se scurgă ca apa dintr-o găleată străpunsă. Curând nu-şi mai aminteşte faţa bărbatului, nu-şi aminteşte că cineva a promis să vină să o ia, nu-şi aminteşte nimic despre ea. Ştie doar că trebuie să meargă mai departe.

Afară, în sfârşit. Un cerc alb imens deasupra capului. O fereastră deschisă spre cerul negru, cu o mulţime de mici lumini tremurânde. E epuizată, supărată şi încă o doare peste tot. Abia mai are puterea să facă câţiva paşi, apoi se lasă să alunece la pământ.

Este pe o pajişte, o vastă luncă umedă de rouă, măturată de un vânt uşor răcoritor. Deasupra ei, acel cer imens şi necunoscut.

Braţele încrucişate, picioarele întinse, creatura, care nu mai ştie nimic despre ceea ce este şi ce a fost, despre destinul ei şi despre ceea ce este, închide ochii şi se cufundă într-un somn care şterge ultimele bucăţi ale conştiinţei ei.

Şi aşa începe povestea.

HARTA LUMII PĂMÂNTENE

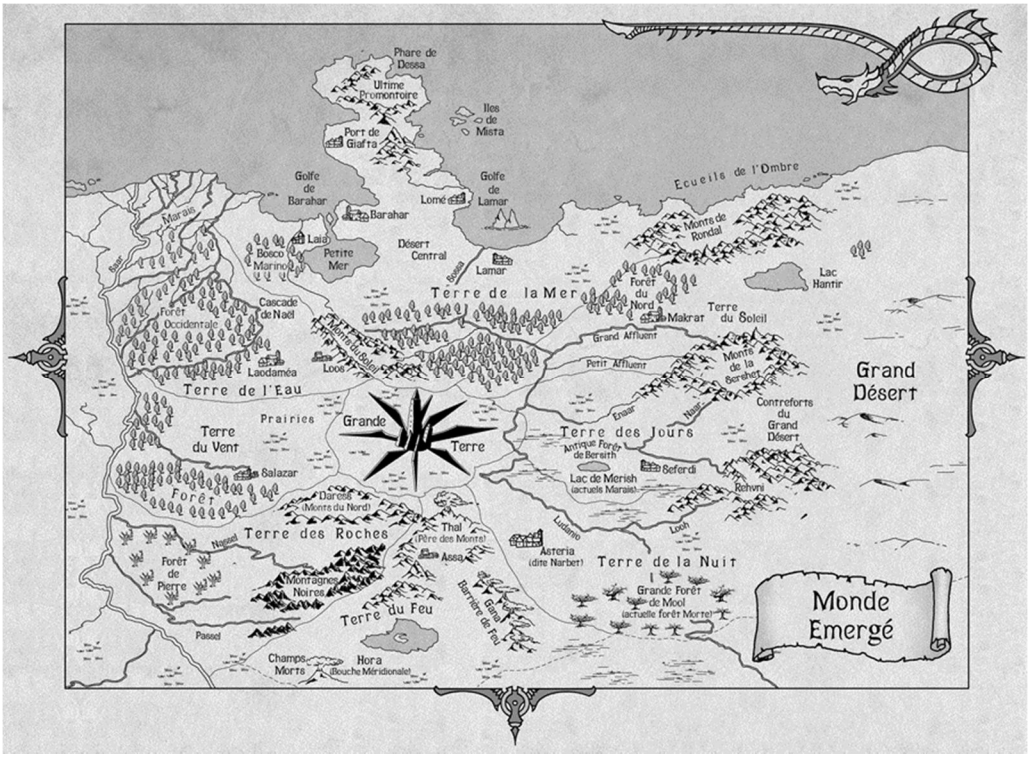

LOCURI ŞI PERSONAJE

Adhara : fată fără trecut, care se trezeşte într-o zi pe o pajişte fără să ştie cine este, sau unde este. Numele îi va fi dat de Amhal.

Adrass : membru al sectei Observatorilor.

Amhal : ucenic Cavaler al Dragonului; a luptat întotdeauna cu o dorinţă obscură de moarte pe care o simte în el.

Amina : fiica lui Féa şi Neor, geamăna lui Kalth.

Aster : jumătate elf care a condus şase din cele opt Ţinuturi ale Lumii Pământene. Învins de Nihal cu o sută de ani mai devreme.

Chandra : “al şaselea", în elven. Numele dat lui Adhara de Observatori.

Dalia : Asistenta Theanei la templu.

Damilar : Sat pe Pământul Soarelui.

Dohor : tatăl lui Learco, rege crud al Ţării Soarelui care a încercat să cucerească Lumea Pământenă prin alianţa sa cu Breasla Asasinilor.

Doubhée : regina Ţării Soarelui, odată un hoţ foarte abil.

Elfi: foşti locuitori ai Lumii Pământene; au abandonat-o când alte rase au început să o populeze şi s-au stabilit în Ţinuturile Necunoscute.

Féa : Soţia lui Neer, aparţinând rasei piticilor.

Fraţii Fulgerului: preoţi ai cultului oficial al lui Tenaar.

Breasla Asasinilor: o sectă secretă care a pervertit cultul lui Thenaar.

Omul în negru: un personaj misterios care i-a exterminat pe toţi Observatorii; el este pe urmele lui Amhal.

Ido : pitic, Cavaler al Dragonilor şi fost maestru al Nihalului; îl ucide pe Dohor, punând capăt visului său de cucerire.

Jamila : dragonul lui Amhal.

Kalth : fiul lui Fea şi Neor, geamănul Aminei.

Kryss : personaj misterios de la care omul în negru primeşte ordine.

Laodaméa : capitala Pământului Apei.

Learco : suveran al Ţării Soarelui, şi artizan al celor cincizeci de ani de pace pe care Lumea Pământeană i-a avut.

Lonerin : magician, soţul Theanei, a murit de molimă cu câţiva ani înainte. A jucat un rol major în lupta care a eliberat Lumea Pământeană de la stăpânirea lui Dohor.

Makrat : capitala Ţării Soarelui.

Răul: o boală mortală şi extrem de contagioasă care se răspândeşte treptat în întreaga Lume Pământeană.

Marvash : “Distrugătorul" în elven.

Mira : Cavaler al Dragonului, maestru al lui Amhal.

Neor : singurul fiu al lui Doubhée şi Learco, care a fost paralizat după ce a căzut de pe un cal.

Nihal : jumătate elf, eroina care a salvat Lumea Pământeană de Tiran cu o sută de ani mai devreme.

Noul Enawar : singurul oraş de pe Marele Ţinut, sediul Consiliului Lumii Pământene şi al Armatei Unitare.

Cuvioşi : supravieţuitori ai bolii care îngrijesc bolnavii.

Saar : mare râu care marchează limita dintre Lumea Pământeană şi Ţinuturile Necunoscute.

Salazar : Oraşul-Turn, capitala Ţării Vântului.

San : nepotul lui Nihal şi Sennar; se întoarce în Lumea Pământeană după un lung exil voluntar.

Sennar : puternic magician, soţul lui Nihal.

Sheireen : "Consacratul", în elven.

Ţinuturile Necunoscute : teritorii dincolo de Saar.

Theana : magiciană şi preoteasă, Oficianta Supremă a Fraţilor Fulgerului.

Tiranul : porecla dată lui Aster.

Observatorii : sectă secretă, problema Fraţilor Fulgerului.

Autorul

La vârsta de şapte ani, Licia Troisi scria deja poveşti pe care părinţii ei le-au compilat într-un caiet albastru... Ulterior, ea a ales să studieze astrofizica, ceea ce i-a permis să obţină o poziţie la Observatorul din Roma unde lucrează astăzi. Cu toate acestea, pasiunea ei pentru scris nu a părăsit-o niciodată: abia absolvind universitatea, a început să scrie Cronicile Lumii Pământene. Seria, publicată de prestigioasa editură Mondadori, este deja un bestseller în Italia.

Toate cărţile Pocket Jeunesse pe

www.pocketjeunesse.fr

Titlul original :
Leggende del Mondo Emerso - I. Il destino di Adhara

Director de colecţie :
Xavier d'Almeida

Leggende del Mondo Emerso I – Il destino di Adhara

© 2008, Arnoldo Mondadori Editore S.p.A., Milano

© 2012, ediţia Pocket Jeunesse, departamentul d'Univers Poche, pentru traducerea în franceză.

©2020, traducerea în limba română realizată după ediţia franceză.

Coperta : © 2008 Arnoldo Mondadori Editore S.p.A., Milano, ilustraţia copertei de Paolo Barbieri

ISBN : 978-2-266-22502-1

Această lucrare este protejată prin drepturi de autor şi strict rezervată pentru utilizarea privată a clientului. Orice reproducere sau distribuire în beneficiul unor terţi, gratuit sau contra cost, în întregime sau parţială a acestei lucrări este strict interzisă şi constituie o încălcare prevăzută de articolele L 335-2 şi următoarele din Codul proprietăţii intelectuale. Editorul îşi rezervă dreptul de a urmări în justiţie orice încălcare a drepturilor sale de proprietate intelectuală în faţa instanţelor civile sau penale

Legea nr. 49 956 din 16 iulie 1949 privind publicaţiile destinate tinerilor: ianuarie 2012.